ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Τὸ μυστηριῶδες νησί

Οἱ χαμένοι θησαυροὶ τοῦ Λουδοβίκου 16ου

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει τὸ ἔτος 1795. Τρεῖς νέοι, ποὺ ἐξερευνοῦσαν ἕνα ἐρημόνησο, κοντὰ στὴν ἀμερικανικὴ Νέα Σκωτία, βρῆκαν μιὰ περίεργη κοιλότητα τοῦ ἐδάφους. Εἶχαν τότε τὴν ἔμπνευσι νὰ σκάψουν ἐκεῖ ἕνα πηγάδι. Σὲ βάθος 4 μέτρων, βρῆκαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ παράξενα δάπεδα ποὺ ἀπεῖχαν 3 μέτρα τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Ἔπειτα, στὰ 30 μέτρα, τὸ πηγάδι γέμισε μὲ θαλασσινὸ νερό, τὸ ὁποῖο ἔφτασε σὲ ὕψος 10 μέτρων. Μαζὶ μ' αὐτὸ ἀνέβηκαν στὴν ἐπιφάνεια μεγάλα κομμάτια παλιᾶς ξυλείας. Τέλος, οἱ νέοι ἀνακάλυψαν στὴν παραλία μιὰ ὑπόνομο, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἔμπαινε διαρκῶς θαλασσινὸ νερὸ κι' ἔφτανε σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιὰ κάτω ἀπ' τὴ γῆ.

Ἡ ὑπόνομος αὐτὴ ἦταν ἔργον ἀνθρώπινο. Ποιὸς τὸ εἶχε κάνει καὶ γιὰ ποιὸ σκοπό; Οἱ τρεῖς νέοι πείσθηκαν ὅτι — ὅπως εἶχαν ὑποπτευθῆ ἐξ ἀρχῆς — ὑπῆρχε κάποιος θησαυρὸς κρυμμένος στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς. Ὅλες ὅμως οἱ προσπάθειές τους γιὰ νὰ τὸν βροῦν, ἀπέτυχαν.

Ἕνα αἰῶνα ἀργότερα, τὸ 1893, κάποιος ἐπιχειρηματίας τῆς Νέας Σκωτίας, ὁ Φρέντ Μπλέϊρ, ἔτυχε νὰ μάθη τὴν παλιὰ αὐτὴ ἱστορία κι' ἀποφάσισε νὰ συνεχίση τὶς ἔρευνες στὸ ἐρημο νησί. Ἵδρυσε λοιπὸν μιὰ ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἄρχισε συστηματικὲς ἐργασίες τὸ 1895. Χρησιμοποιήθηκαν περὶ τοὺς 100 ἐργάτες, μ' ἐπικεφαλῆς εἰδικοὺς μηχανικούς. Μὲ τὶς ἀνασκαφές, βρῆκαν ἕνα καλοφτιαγμένο πηγάδι, ποὺ χρησίμευε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα γιὰ ἀερισμὸ στοὺς ἐργάτες ποὺ εἶχαν σκάψει ἀλλοτε τὸ τοῦννελ ἀπ' τὴ θάλασσα ὡς τὴ σπηλιά. Μπόρεσαν νὰ προχωρήσουν σὲ βάθος 40 μέτρων, κι' ἐκεῖ βρῆκαν τὸ τέλος τοῦ τοῦννελ. Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὑπῆρχαν σαρισαμένοι βράχοι, ποὺ ἐμπόδιζαν νὰ γκρεμισθοῦν τὰ τοιχώματα τῆς στοᾶς, ἐνῶ συγχρόνως ἀφίναν νὰ περνάη ἀνάμεσά τους τὸ νερὸ καὶ νὰ καταλήγη ἄγνωστο ποῦ.

Τὸ μυστήριο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη σκοτεινό. Ἂν ὅλο αὐτὸ τὸ ἔργο σκέπαζε τὴν κρύπτη κάποιου θησαυροῦ, πῶς σκόπευαν νὰ τὸν ξαναπάρουν ἀργότερα ἐκεῖνοι ποὺ τὸν εἶχαν κρύψει μὲ τέτοιο τρόπο; Ἡ μόνη ἐξήγησι ἦταν ὅτι ὑπῆρχε κάποια ἔξοδος τοῦ νεροῦ, τὴν ὁποία εἶχαν καταστρέψει μὲ τὶς ἀδέξιες ἐρευνές τους οἱ πρῶτοι ἐξερευνηταί.

Μὴ μπορώντας ν' ἀδειάση τὸ νερὸ τοῦ τοῦννελ, ἡ ἑταιρεία τοῦ 1895 δοκίμασε ν' ἀνατινάξη μὲ δυναμίτιδα τὴν εἴσοδό του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴ φράξη. Ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε, καίτοι χρησιμοποίησε μεγάλες ποσότητες ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Μεταχειρίσθηκε ἐπειτα γεωτρύπανα, ποὺ ἔφτασαν σὲ βάθος 50 μέτρων, κι' ἔβγαλαν ἔξω ἕνα κουτὶ ἀπὸ ξύλο βελανιδιᾶς. Γεμάτο μὲ παλιὰ νομίσματα. Ἄλλοτε πάλι, βγῆκε ἀπ' τὰ βάθη τῆς γῆς ἕνα μικροσκοπικὸ κομμάτι περγαμηνῆς, πάνω στὴν ὁποία διεκρίνοντο τὰ γράμματα «βι», γραμμένα μὲ ξεθωριασμένο μαῦρο μελάνι. Τὸ εὕρημα αὐτὸ ἔκανε ἀκόμα βαθύτερο τὸ μυστήριο, ἀντὶ νὰ τὸ διαφωτίση.

Τὸ 1897, ἔγινε χημικὴ ἀνάλυσις μιᾶς μεγάλης πέτρας, ὡς 1 μέτρο χοντρῆς, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ βάθος 50 μέτρων. Τὴν ἐξέτασαν δυὸ χημικοὶ στὸ Λονδῖνο, χωρὶς νὰ ξέρουν καθόλου τὴν προέλευσί της. Καὶ ἀποφάνθηκαν ὅτι ἦταν ἕνα εἶδος τσιμέντου, φτιαγμένου ἀπὸ χέρι ἀνθρώπινο. Μήπως ὑπῆρχε λοιπὸν κάποιο ἄλλο ὑπόγειο, κάτω ἀπὸ ἕνα στρῶμα τεχνητοῦ βράχου ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ βυθὸ τοῦ τοῦννελ; Κανεὶς δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἑταιρεία διαλύθηκε, γιατὶ εἶχαν ἐξαντληθῆ τὰ κεφάλαιά της.

Τὴ διεύθυνσι τῶν ἐργασιῶν τὸ 1909, μιὰ ἄλλη, τὴν ὁποία ἵδρυσε ὁ Φραγκλῖνος Ροὺζβελτ μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους του. Ὁ μέλλων Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, νέος τότε δικηγόρος, μάζεψε 5.000 δολλάρια κι' ἐστειλε δύτες μὲ σκάφανδρα γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸ περίφημο τοῦννελ.

Ὁ Ροὺζβελτ κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ βαθύτατο ἐκεῖνο τοῦννελ, ἦταν κρυμμένα τὰ βασιλικὰ κοσμήματα τοῦ Λουδοβίκου 16ου τῆς Γαλλίας! Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι, ὅταν ὁ Λουδοβίκος κι' ἡ Μαρία Ἀντουανέττα δραπέτευσαν ἀπ' τὸ Παρίσι, πῆραν μαζί τους τὰ κοσμήματά τους, μυθώδους ἀξίας. Στὸ δρόμο, τοὺς ἔπιασαν οἱ ἐπαναστάτες. Ἀλλὰ μιὰ κυρία τῆς τιμῆς μπόρεσε νὰ ξεφύγη καὶ νὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι της. Ἀργότερα, βρέθηκε στὸ Λούισμπουργκ τῆς Νέας Σκωτίας, μιὰ πόλι ποὺ ἀποτελοῦσε καταφύγιο τῶν ἐξόριστων Γάλλων εὐγενῶν καὶ ποὺ εἶχε ὀνομασθῆ «Παρίσι τοῦ δυτικοῦ κόσμου». Ἴσως λοιπὸν νὰ εἶχε πάρει μαζί της τὰ βασιλικὰ κοσμήματα καὶ νὰ τάκρυψε στὸ ἔρημο νησί. Ὁπωσδήποτε, ἀπ' τὶς ἡμέρες τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, χάθηκαν ἐντελῶς τὰ ἴχνη αὐτῶν τῶν κοσμημάτων.

Ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι εἶνε κρυμμένος στὸ νησὶ ἐκεῖνο ὁ θησαυρὸς κάποιου πειρατοῦ, τοῦ Μπλάκμπηρντ ἢ τοῦ Κάπταιν Κίντ. Τέλος, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Τσάρλ Ντρίσκολ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ μυστηριῶδες τοῦννελ εἶνε ἔργον τῶν Βίκινγκς, τῶν Νορβηγῶν θαλασσοπόρων ποὺ φτάσαν στὴν Ἀλόμβο.

Ὁπωσδήποτε κι' ἡ ἑταιρεία τοῦ Ροὺζβελτ ναυάγησε, ὅπως ἡ προηγούμενη. Ἀπὸ τότε, δὲν βρέθηκαν ἄλλοι διατεθειμένοι νὰ ἐπανσλάβουν τὶς ἐρευνες. Καὶ τὸ αἴνιγμα μένει πάντα ἄλυτο.

ΕΝΤΒΙΝ ΤΗΛ

Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ὕστερα ἀπ' τὸ δεῖπνο περάσαμε στὸ σαλόνι. Κάποιος εἶχε πῆ: «Βλέπει κανεὶς πολὺ παράδοξα πράγματα στὴ ζωὴ αὐτή...»

—Πολὺ παράδοξα... ἔχετε δίκηο, εἶπε ἐξέφνα ὁ μαρκήσιος ντὲ Σιλθέστρα.

Κι' ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται:

—Πάνε δέκα ἢ δώδεκα χρόνια. Γύριζα μιὰ νύχτα ἀπὸ ἕνα χορὸ ποὺχε δώσει ὁ ντὲ Βίμπρα. Φοροῦσα φορεσιὰ κόκκινη, διαβολικὴ σὰν φωτιά. Ἐπειδὴ εἶχα χορέψει βάλε πολλὴ ὥρα καὶ πόνεσε τὸ κεφάλι μου, ἔστειλα τὸ ἁμάξι μου στὸ σπίτι κι' ἀποφάσισα νὰ πάω πεζός. Γλυκοκάραζε. Ἡ δροσιὰ μοὔφερνε ἀνατριχίλες. Βάδιζα τυλιγμένος στὴ γοῦνα μου, διαβολικὰ ντυμένος, μὲ δυὸ φεύτικες καμποῦρες, μιὰ μπρὸς καὶ μιὰ πίσω!...

Ἀνέβαινα τὴν πλατεῖα πρὸς τὰ Ἠλύσια Πεδία καὶ κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε ἐκτὸς ἀπ' τὸν κρότο τῶν βημάτων μου πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Ἔξφνα, ἀριστερά μου, σὲ μιὰ γωνία παρατήρησα μιὰ γυναῖκα ποὺ καθότανε σ' ἕναν πάγκο. Ἄμα μὲ εἶδε σηκώθηκε καὶ ἤρθε ἴσια ἐπάνω μου. Κι' ὅταν μὲ πλησίασε μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ δυνατὴ μὰ τρεμουλιαστή:

— Παρντόν, κύριε! Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε κανένα ἀστυνομικὸ τμῆμα;

Σταμάτησα ἀμέσως κατάπληκτος.

—Καὶ τί τὸ θέλετε; ρώτησα.

—Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά...

—Κυρία, τῆς εἶπα, εὐχαρίστως μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω...

Προχωρήσαμε μαζί. Τότε κύτταξα τὸ πρόσωπο της προσεκτικά. Ἦταν μιὰ νέα μόλις δέκα ἑπτὰ χρονῶν, πολὺ ὄμορφη, μελαχροινή, χλωμή, μὲ φυσιογνωμία ἐβραϊκή, ἐκφραστική. Ἦταν μαυροφορεμένη, χωρὶς κεφάλλο, μ' ἕνα σάλι στὸ κεφάλι της.

Περπατοῦσε κοντά μου χωρὶς νὰ μιλᾶ καὶ χωρὶς νὰ προσέξη στὴν ἀλλόκοτη φορεσιά μου. Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ φθάσαμε στὸ τμῆμα. Μπήκαμε μέσα. Ἕνας ἐνωμοτάρχης ἔγραφε σ' ἕνα τραπέζι στὸ φῶς μιᾶς λάμπας.

—Παρντόν, φίλε μου, τοῦ εἶπα. Ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ συνοδεύω ἐπιθυμεῖ νὰ δῆ τὸν κύριο ἀστυνόμο γιὰ νὰ τοῦ κάνη μιὰ σπουδαία ἀνακοίνωσι.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἄμα εἶδε τὴ φορεσιὰ μου μὲ τὶς δυὸ καμποῦρες καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τὶς δαντέλλες, τάχασε. Νομίζοντας πὼς πρόκειται γιὰ καμμιὰ φάρσα σοβαρεύτηκε.

Μὰ ἀμέσως ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ μπῆκε ὁ ἀστυνόμος μὲ μερικοὺς ἀκολούθους του, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα αἰφνιδιασμὸ πούκανε σ' ἕνα χαρτοπαικτικὸ κέντρο.

Ἐδήλωσα τὸ ὄνομά μου, τοῦ διηγήθηκα τὶς ὑποθέσει μὲ δυὸ λέξεις καὶ περάσαμε κι' οἱ τρεῖς στὸ γραφεῖο του. Ἐκάθησε, φόρεσε τὰ μαγουγάλια του, καὶ στρεφόμενος στὴ νέα τῆς εἶπε:

— Σᾶς ἀκούω, λέγετε.

—Κύριε, εἶπε ἐκείνη. Ἔρχομαι νὰ παραδοθῶ. Χθὲς τὸ πρωῒ σκότωσα τὴ μάννα μου!...

Ἀναπήδησα ἔντρομος στὴν καρέκλα μου. Ὁ ἀστυνόμος ἀτάραχος καὶ συνηθισμένος σ' αὐτὰ περιορίστηκε νὰ τὴν ρωτήση:

—Σκοτώσατε τὴ μητέρα σας; Ἐξηγῆστε μου ποῖα ἦσαν τὰ αἴτια αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος;

Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ ἀπάντησε:

—Κύριε, εἶμαι μοναχοκόρη Ἑβραία, δέκα ἑφτὰ χρονῶν. Μὲ λένε Ροχὴλ Ὀμποτάϊν. Ὁ πατέρας μου πέθανε, εἶνε δέκα χρόνια τώρα. Ἦταν μεσίτης στὰ διαμαντικά. Ἀπὸ τότε ζούσα μονάχη μὲ τὴ μητέρα μου. Δὲν δεχόμαστε ποτὲ κανένα. Πέρσυ εἶδα μιὰ μέρα στὸ σπίτι, ἔναν κύριο ἡλικιωμένο ποὺ ἡ μητέρα μου τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλο σέβας καὶ περιποίησι. Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἕνας πλούσιος τραπεζίτης ποὺ φροντίζει γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. «Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς, μοῦ πρόσθεσε, γιατὶ εἶνε πολὺ καλὸς γιὰ μᾶς».

»Δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου, ὁ κύριος αὐτός, μὰ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ φερῶ καλά. Δὲν περνοῦσε βδομάδα χωρὶς νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες κουβεντιάζοντας πολὺ σιγὰ μὲ τὴ μητέρα μου καὶ κυττάζοντάς με προσεκτικά. Φαινότανε πὼς μιλούσανε γιὰ μένα καὶ συχνὰ φιλονεικοῦσαν σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦσαν σύμφωνοι. Τὸ βράδυ τρώγαμε πολλὲς φορὲς μαζὶ καὶ σὰν ἔφευγε μὲ φιλοῦσε στὰ μαλλιά.

»Προχτὲς ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε:

»—Ξέρεις, ὁ φίλος μας Ἀβραὰμ — ἔτσι τὸν ἔλεγε σὰν ἤμαστε οἱ δυό μας — μᾶς προσκάλεσε τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Δὲν ξέρεις τὶ παλάτι ποὺ ἔχει...

»Στὶς ἐννιὰ ἡ ὥρα φύγαμε μὲ τ' ἁμάξι καὶ φτάσαμε σπίτι του. Μπήκαμε μέσα διασχίσαμε δυὸ σαλόνια, ὕστερα ἡ μητέρα μου πέρασε σὲ μιὰ πλαγινὴ κάμαρα καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν περιμένω.

»Ἔμεινα μονάχη δέκα λεπτά, ἕνα τέταρτο, μισὴ ὥρα χωρὶς νὰ καταλάβαίνω τίποτα. Τέλος ἀπελπίστηκα. Σηκώθηκα νὰ φύγω. Ἔξφνα ὅμως τὸ φῶς ἐσβήσε καὶ στὰ σκοτεινὰ δυὸ μπράτσα μ' ἁρπαξαν!

Τ' ἄκουσα ὅλ' αὐτὰ μὲ φρίκη. Ἔφυγα ἀπ' τὴν Ἀστυνομία καὶ πῆγα νὰ κάτι πολλὲς νύχτες δὲν ἐκλεισπνίγη τὴ μάννα της, μιὰ γρηὰ μὲ μένα ἔξω ἀπ' τὸ ἀγριο, τὸ λυσσαλέο σφίξιμο...

ΠΙΕΡ ΡΙΝΤΑΛ

◆◆

Ἡ φοβερὴ «Καμόρρα»

Καμμιὰ ἐγκληματικὴ ὀργάνωσις δὲν ἀποχτήσε ποτὲ τόση δύναμι, ὅση ἡ «Καμόρρα» — ἡ συμμορία ποὺ τρομοκράτησε τὴ Νεάπολι κι' ἄλλες πόλεις τῆς νοτίου Ἰταλίας ἀπ' τὸ 1820 ὡς τὸ 1911. Εἶχε ἀνασκευθῆ ἀκόμη καὶ στὴν πολιτικὴ κι' ἐξασφάλιζε τὴν ἐκλογὴ τῶν ἀνθρώπων της σὲ ἀνώτερες δημοτικὲς θέσεις. Ἔξαν γίνει δὲ ἀναγκαστικῶς μέλη της ἀκόμη καὶ πρίγκηπες, πολιτικοὶ κι' ἀνώτεροι κληρικοί, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς ἐνοχλήσεις της.

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1946 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 409

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίκ — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27.135—29.967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ στὸ περιθώριο

Ἱστορία πόνου, ἀγάπης καὶ θυσίας. Ἔτσι τὴν χαρακτηρίζει ἐκείνη ποὺ τὴν ζῆ. Ἔτσι τὴν παίρνουμε κι' ἐμεῖς. Τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Δράστης, φυσικά, ὁ ἔρωτας. Ποιος ἄλλος θέλετε νὰ εἶνε; Αὐτὸς προκαλεῖ τὶς ζωηρότερες ἐκρήξεις στὶς νεαρὲς ὑπάρξεις καὶ τὶς ἀναγκάζει νὰ πάρουν πέννα καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ δώσουν διέξοδο στοὺς καϋμούς τους.

Ὄνειρα ἀγάπης ἔπλαθε στὰ πωῦτα της νειᾶτα. Τὸ βασιλόπουλό της περίμενε μὲ πίστι καὶ μὲ λοκτάρα. Ποῦ θὰ τῆς ἐπήγαινε; θὰ παρουσιάζοτον κάποτε καὶ γι' αὐτήν. Δὲν ἦταν καλλιτερές της αὐτὲς στὶς ὁποῖες παρουσιάστηκε. Καὶ νάτο. Ὅπως τὸ περίμενε. Ἀκοιθῶς ὅπως τὸ περίμενε. «Ἕνας λεβέντης — γράφει ἡ ἴδια — στὸ δρόμο τῆς ζωῆς; ἕνα γερὸ παλληκάρι μὲ σπάνια προτερήματα καὶ μεγάλη καρδιά». Τί ἄλλο χρειαζόταν; Δόθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ ἀπόλυτη ἀντοπόκρισι. Ψυχὴ καὶ σῶμα στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα.

Ἔρχεται ὅμως ὁ πόλεμος καὶ θερίζει μὲ τὸ δρεπάνι του τὴν ἀγάπη. Σκοτώνεται τὸ παιδί. Τραβᾶει τὰ μαλλιά της ἡ κοπέλλα. Κλαιει καὶ κτυπιέται. Πιστεύει πὼς ἔχει τελειωσει καὶ ἡ δική της ζωή.

Πολλὲς φορὲς τὸ πιστεύουμε, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς — σχεδὸν πάντα — μᾶς διαψεύδει ἡ ζωή. Στὸν τάφο τῆς πολιτᾶς μιὰ καινούρια ἀγάπη ἄρχισε ν' ἀνθίζη. Δὲν εἶχε τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς πρώτης. Δὲν ἦταν τὸ ἀνοιξιάτικο τριανταφυλλο ποὺ ἀνθίζει σ' ἕνα κῆπο γεμάτο φῶς, λουλούδια, κελαδίσματα πουλιῶν. Ἕνα χρυσάνθεμο στὴν καρδιὰ τοῦ φθινοπώρου. Ἡ γαλήνια καὶ θλιμμένη ἀγάπη τῶν γκρίζων κροτάφων. Πολὺ πιὸ μεγάλος στὰ χρόνια ἀπ' αὐτήν, πονεμένος ὅπως κι' αὐτή. Τὴν ἐπλησίασε μὲ τὴν τρυφερότητα τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν πεῖρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει περάσει πιὰ τὰ πρῶτα του νειᾶτα. Δυστυχισμένος κι' αὐτὸς στάθηκε κοντὰ της μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, μὲ βαθύτατη κατανόησι καὶ παρηγορῶντας τὴν, εὑρισκε παρηγοριὰ κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὶς πένθιμες σελίδες τῆς δικῆς του ζωῆς.

Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ὁ φλογερὸς ἔρωτας αὐτὸς ποὺ πῆρε τὴ θέσι τῆς πρώτης ἀγάπης στὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας. Εἶνε ὅμως ἡ στοργὴ καὶ ἡ συμπάθεια γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κάνει ὁ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴ θερμάνη καὶ νὰ τὴν ξεκουράση. Θὰ ἦταν εὐτυχισμένη κοντά του.

Συμβαίνει ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μὴν εἶνε ἐλεύθερος νὰ διαθέση τὸν ἑαυτό του. Μάλιστα, παντρεμένος. Νὰ τὸ δράμα. Πόσες φορὲς δὲν μᾶς ἐχει ἀπασχολήσει ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ στήλη. Ἀνώμαλες, πολύπλοκες καὶ δραματικὲς καταστάσεις, ὅταν τὰ πρόσωπα ποὺ περιπλέκονται στὴν παρανομία ἔχουν συναίσθησι τῆς πράξεώς τους.

Ἡ συναίσθησις τῆς ἀνωμαλίας δὲν ἐλείφε ἀπὸ τὴν κοπέλλα. Βέβαια, ἡ νόμιμη σύζυγος ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποσπᾶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀντρα της δὲν τῆς προκαλεῖ οὔτε τύψεις ἐκτὸς μοι, οὔτε τὴ συμπάθεια, οὔτε κάν τὸν οἶκτο. «Μιὰ γυναῖκα ὑστερική, ἀνάξια λόγου, κατώτερη του, τεμπέλα, ἀδιάφορη ἀπέναντι τοῦ συντρόφου της, τοῦ ὁποίου ἔκανε ἀνυπόφορη τὴ ζωή».

Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ ἐκεῖνες οἱ ὁποίες παίρνουν τὴ θέσι μιᾶς ἄλλης, αἰσθάνονται κάποιο σεβασμὸ καὶ κάποια συμπόνοια γι' αὐτὲς ποὺ ἐκτοπίζουν. Οὔτε συμπάθεια, οὔτε σεβασμὸς ἐδῶ. Καμμιὰ τύψις.

Ἡ ἀνωμαλία ὅμως, ἡ τυπικὴ τουλάχιστον ἀνωμαλία, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη. Δὲν ἐξυπηρετεῖ τὴν ὑπόληψι μιᾶς νέας ὁ σύνδεσμός της μὲ ἀντρα ποὺ δὲν εἶνε ἐλεύθερος.

Ὅσα ἐλαφρυντικὰ κι' ἂν προβάλη, ἡ κοινὴ γνώμη θὰ στραφῆ ἐναντίον της. Οὔτε ἡ ἰδία θὰ νοιώση ποτὲ πὼς εἶνε τακτοποιημένη μὲ τὸν ἑαυτό της. Καμμιὰ χαρὰ γι' αὐτήν. Ἔρωτας λαθραῖος. Ἀποτοφυγόδικος ποὺ φοβᾶται τὴ δημοσιότητα. Ἔτσι μη νὰ τὸν λιθοβολήση ἡ κοινωνία, χωρὶς νὰ καθίση νὰ φιλοκοσκινίση τὴν κάθε περίπτωσι.

Νομίζετε πὼς δὲν τάχει ὑπ' ὄψει της αὐτὰ ἡ νέα;

Τὰ βλέπει, τὰ ξέρει καὶ ὑποφερει. Ὑποφέρει, ἀλλὰ δὲν παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του. Ἡ συμπάθεια ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ συμπόνοια ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν τὴν ἀφίνουν ν' ἀποιμε: ρυνθῆ. Πῶς νὰ τὸν ἀφίση; «Πολλὲς φορὲς θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωή του, μὰ τὸν λυπᾶμαι, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς χωρὶς ἐμένα δὲ θὰ μπορέση νὰ ζήση. Ἔτσι μένω στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς του. Ὡς πότε ὅμως; Πρέπει νὰ συνεχίσω σ' ὅλο τὸ βίο μου τὴ θυρία; Ὅταν τὸ σκέπτωμαι μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴ δική του δὲν περιμένω καμμιὰ μεταβολή. Γιὰ διαζύγιο οὔτε λόγος. Εἶνε τόσο δύσκολο... Ὑπάρχει ἄλλως τε, στὴ μέση κι' ἕνα παιδί...».

Μὲ τὴ μαύρη αὐτὴ προοπτικὴ γιὰ τὸ μέλλον ἐξεικολουθεῖ νὰ συντροφεύη τὸν ἔγγυμο φίλο της, χωρὶς νὰ βρίσκη καμμιὰ χαρὰ ἀπὸ τὸ σύνδεσμό της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ν' ἀποφασίζη νὰ σπάση τὸ δεσμό.

Εἶνε νομίζετε ἡ μόνη; Πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα φαντάζεσθε τὰ κορίτσια ποὺ αὐτοκαταδικάζονται καὶ μένουν στὸ περιθώριο. Ὁ ἔρωτας οὔτε χρόνια κυττᾶ, οὔτε καὶ κοινωνικὲς καταστάσεις.

Κάποτε δὲν τὸ ξέρουν, κάποτε τὸ ξέρουν καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμι ν' ἀντισταθοῦν. Ἀδυναμίες, ἐλαφρότητες, ἐπιπολαιότητες, ἀφυνεξήσεις ἐκ μέρους τῶν ἀντρῶν, ἡ μοῖρα ποὺ κυβερνᾶ τ' ἀνθρώπινα καὶ γράφει τὰ δράματα καὶ τὶς κωμῳδίες, ἐκτοπίζουν στὸ περιθώριο κορίτσια ποὺ ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ πάρουν τὴν πρώτη θέσι στὸ προσκήνιο τοῦ ἔρωτα. Μένουν στὰ παρασκήνια κρυμμένες, ντροπιασμένες, θλιμμένες γιὰ τὸ παρὸν ἀπελπισμένες γιὰ τὸ μέλλον, μὲ τὸ στίγμα τῆς ἀταξίας, μὲ τὴ συναίσθησι ὅτι ἀποτελοῦν τὴν παράφωνη γόττα στὴ συναυλία ποὺ ἐκτελοῦν τὰ ζευγάρια τῶν ἐρωτευμένων. Ὅλα στὰ κρυφά. Οἱ ἐρωτικὲς τους χαρὲς δὲν θὰ γνωρίσουν ποτὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καμμιὰ ἀπὸ κανένα συγχαρητήριο. Καμμιὰ ἀπὸ κανένα συγκατάβασις. Φθορὰ τῆς ψυχῆς, χρονία δηλητηρίασις, ὁ μαρασμὸς ποὺ γερνᾶ πρόωρα τὴν «παράνομη».

Καὶ ρωτᾶτε ἀκόμα, δεσποινίς; Νὰ φύγετε χωρὶς ἀναβολή, δίχως διαταγμό, χωρὶς συζήτησι. Μοῦ δόθηκε καὶ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ φωνάξω: Δὲν εἶνε τόσο πολλὰ τὰ χρόνια τῆς νεότητος ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ τὰ διανύουν νὰ τὰ σπαταλοῦν σὲ πειραματισμούς, σὲ θλίψεις καὶ σὲ ἀνωμαλίες. Δὲν κατηγοροῦμε. Ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτητὸς ἀς ρίξη τὸ λίθο. Δὲν κατηγοροῦμε. Συμπονοῦμε. Καὶ λέμε στὰ κορίτσια ποὺ τοποθέτησαν τοὺς ἑαυτούς των στὸ περιθώριο πὼς δὲν ἔχουν δικαίωμα γιὰ τέτοια θυσία. Εἶνε θυσία γιὰ τὴν ὁποία θὰ μεταμεληθοῦν κάποτε. Ἂς φροντίσουν νὰ μετάμε[illegible] ὅσο εἶνε καιρός.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

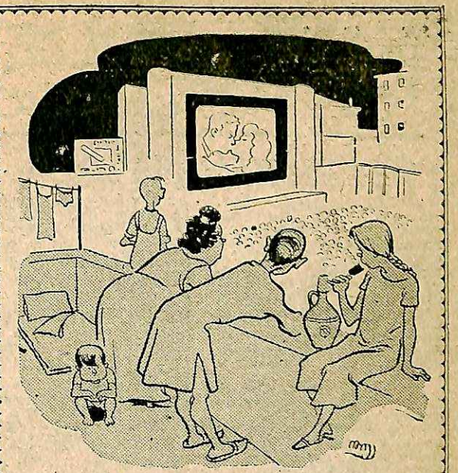

ΟΙ... ΞΕΝΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΑΙ

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Σ' ἕνα κανταδόρο...

Χθὲς τ' ἀπόγεμα, τὴν ὥρα ποὺ ἀρχιζε νὰ σουρουπώνη
κεθὼς ἤμουν μακαρίως ξαπλωμένος στὸ μπαλκόνι
κι' ἐπελάμβανα ὅπως πάντα τὴ δροσιὰ τὴ βραδυνὴ
ἔφτασε μέχρι τ' αὐτιά μου μιὰ καντάδα σιγανή.

Σάστισα, δὲν σᾶς τὸ κρύβω,
καὶ ἀπὸ τὴ σαστισμάρα μοῦ ἐκόπηκε ἡ μιλιά.
Μωρὲ ποὺ τὸ βρῆκαν, εἶπα, τὸ παλιὸ αὐτὸ μοτίβο;
Θὰ γελάστηκα!... Μπᾶ, ὄχι... Λένε τὴν "Ἀμυγδαλιά"

★

Βάλτο πιὰ μέσ' τὸ μυαλό σου, κανταδόρε κουτεντέ,
ὅτι ὅλες οἱ καντάδες εἶνε τώρα ντεμοντὲ
κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς σὰν τότε νὰ τραβᾖς πρὸς τὴν Πλάκα,
νὰ στεθῆς σὲ μιὰ μικροῦλα γραφικὴ ἀνηφοριά
γιατὶ ὅλοι δίχως ἄλλο θὰ σὲ πάρουνε γιὰ βλάκα
ἂν θλιμμένος τραγουδήσης μὲ φωνὴ λίγο βαρειά:
("Ἀπ' τὰ χείλη σου τὸ ρόδο τὴν ὡραία του θωριά...")

★

Ἀπ' τὰ χείλη τὸ ρόδο;... Κολέ, πᾶν αὐτά, σοῦ εἶπα
καὶ ἀδίκως ἐπιμένεις νὰ τὴν θεωρῆς μπουμπούκι.
Ἀπ' τὰ χείλια τῆς γυναίκας τώρα κρέμεται ἡ πίπα
πιθανὸν καὶ τὸ τσιμπούκι,
ξεροθήκει λές καὶ εἶνε κάποιος γέρος ἐξηντάρης
κι' ὅταν σὲ φιλᾶ νομίζεις πὼς σὲ φίλησε Βαρκάρης.
«Τὴ θωριά τους» δὲν τὴν παίρνουν "ἀπ' τὰ χείλια (τῆς τὰ ρόδα)",
τ' ἀπαιτεῖ βλέπεις ἡ μόδα
οἱ γυναίκες νὰ φουμάρουν
— τὶ καπρίτσια ἡ μόδα ποούκει! —
καὶ νὰ πάσχουνε μονίως ἀπὸ βρογχικὸ κατάρρουν
ὅπως οἱ συνταξιοῦχοι!

★

Ξέχασε τὰ περασμένα, κανταδόρε κακομοίρη,
γιατὶ ὅλ' ἡ ἀνθρωπότης ἀσφαλῶς θὰ σὲ οἰκτείρη
καὶ μπορεῖ ἐπιπροσθέτως νὰ σὲ πούν καὶ παλαβό,
ἂν τυχὸν ἀποφασίσης
σιγανὰ νὰ τραγουδήσης:
«Κάντα τὰ μαλλ

Τα δράματα της καρδιάς

ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΕΙ...

Η "Αννα - Μαρία καθόταν μελαγχολική στον πέτρινο πάγκο του παλιού εγκαταλελειμένου κήπου κι' αναπολούσε το χωρισμό της πρό είκοσι ετών, ότ' τον αγαπημένο της Ράλφ Χάρδεν. "Χαίρε, άγαπη μου, της είχε πή τότε ο Ράλφ. Θα ξαναγυρίσω νά σέ πάρω νά ζήσουμε το παραμύθι της Κουρδικής στέππας και τα θαύματα των 'Ινδικών νεώ»).

'Απ' την ημέρα αυτή η "Αννα - Μαρία έμεινε πραγματικά μεζί της. Πολλές φορές έφτασε και πέρασε η άνοιξι κι' αυτή καθόταν πάντα πάνω στον πέτρινο πάγκο, ατενίζοντας το παιχνίδι των κυμάτων της λίμνης. "Επειτα παντρεύτηκε τον 'Ερνέστο Γκρεν κι' απόφευγε επιμόνως νά επισκεφθή την έπαυλι αυτή, ώς που το χειμώνα του προηγουμένου έτους την κληρονόμησε από τη θεία της.

'Ο 'Ερνέστος όμως, ύστερα από μιά σοβαρή αρρώστεια που πέρασε τον χειμώνα, χρειαζόταν λίγη ανάπαυση και ησυχία. Και γι' αυτό πρθαν από χθές το βράδυ στην («Επαυλι του Δάσους». Κι' η "Αννα-Μαρία για πρώτη φορά τώρα, έπειτα από είκοσι χρόνια, είχε πάει πάλι νά καθήση πάνω στον παλιό πέτρινο πάγκο.

—"Αννα! "Αννε! 'Ο καφές θά κρυώση! της φώναξε ο 'Ερνέστος από την βεράντα του σπιτιού.

'Η "Αννα - Μαρία ανέθηκε επάνω.

'Ο 'Ερνέστος διάβαζε τώρα την εμπορική του αλληλογραφία. Καθώς διάβαζε, έκανε διάφορες παρατηρήσεις, όπως είχε συνηθίσει στά χρόνια αυτά της συμβιώσεώς του μέ μιάν έξυπνη γυναίκα. Σήμερα όμως η "Αννα-Μαρία δέν έδειχνε καμμιά διάθεσι γά τον προσέξη. Μέ μιάν άπότομη κίνησι παραμέρισε το κάθισμά της και προχώρησε πρός το παράθυρο της βεράντας. Μιά ζαφνική αποστροφή πρός την ησυχία της ζωής της γέμιζε την καρδιά της... Που νά βρισκόταν τάχα ο τάφος του αγαπημένου της Ράλφ Χάρδεν; Στη σκιά της ινδικής ζουγκλας ή μέσα στην διορκώς μετατοπιζόμενη άμμο της Κουρδικής στέππας; 'Αλλοίμονο! Δέν είχε άκούσει ποτέ τίποτε γι' αυτόν...

—"Αν δέν σέ πειράζει, της είπε έκείνη τη στιγμή ο 'Ερνέστος, θά μπορούσαμε νά προσκαλέσουμε τον κ. Χάρδεν νά μάς επισκεφθή. Φαίνεται ότι μένει κάπου έδώ κοντά μας.

Και της έδειξε μιά επιστολή, της οποίας το έπάνω μέρος έφερε τον κοινόν τίτλο κάποιου εμπορικού οίκου, πλασιωμένον μέ γιρλάντες από διάφορα μετάλλιο.

—Ποιός είπες; 'Ο Χάρδεν;... Ποιός Χάρδεν; ρώτησε βιαστικά η "Αννα - Μαρία, την οποία το όνομα αυτό απέσπασεν άπότομα από τα όνειρά της.

—'Ο λόρδος Χάρδεν άντιπρόσωπος της μεγάλης αγγλικής έτσιρειάς της Βομβάης... Δέν τον ξέρεις;...

'Η "Αννα - Μαρία δέν τον ήξερε κι' άλλωστε, δέν είχε σημασία το πράγμα. 'Ο Ράλφ Χάρδεν κι' ο Ροδόλφος Χάρδεν ήσαν γι' αυτήν δύο χωριστοί κόσμοι. Κι' έξαφνα χαμογέλασε πάλι μέ κουρασμένο ύφος...

"Οταν όμως το επόμενο Σάββατο, έφτασε μέ το άπογευματινό τρένο ο προσκεκλημένος τους, η καρδιά της "Αννας-Μαρίας πήγε νά σταματήση: 'Ο άνδρας που έσκυβε έμπρός της γιά νά φιλήση το χέρι της, ένας ψηλός, άδύνατος, μέ πρόσωπο μαυρισμένο από τον τροπικόν ήλιο, ήταν... ο Ράλφ Χάρδεν. Στή στάσι του, όμως, τίποτε δέν πρόδιδε ότι γνώριζε την κυρία που χαιρετούσε...

'Η "Αννα - Μαρία άποσύρθηκε ένωρίς. 'Ο 'Ερνέστος πήγε έπειτα από πολλήν ώρα γιά νά πλαγιάση και καθώς γδυνόταν είπε στή γυναίκα του:

—Λαμπρός άνθρωπος αυτός ο Χάρδεν! Και πολύ ικανός έμπορος. Συνεννοηθήκαμε θαυμάσια...

'Η "Αννα - Μαρία δάγκωνε το μαξιλάρι της, γιά νά μήν άκούση τους πνιγμένους λυγμούς της ο 'Ερνέστος. 'Ο Ράλφ Χάρδεν είχε έρθει, είχε μείνει άγαμος, ένώ αυτή δέν είχε καταρωθή νά τον περιμένη ώς την ήμέρα έκείνη!... Αν έμπορούσε νά ξαναζήση κανείς τη ζωή του!...

★

—Σήμερα έγινες έξαιρετικά ώροίά, "Αννα, της είπε ο 'Ερνέστος, όταν η γυναίκα του παρουσιάσθηκε γιά το πρόγευμα, το πρωί της επομένης.

'Ο Χάρδεν κάρφωσε επίσης μέ θαυμασμό το βλέμμα του επάνω στην "Αννα-Μαρία, η οποία στό διάστημα μιάς νύχτος είχε γίνει περιέργως διά μιάς ώραία κοί νέα. Κατόπιν μίλησαν γιά διάφορα πράγματα. Κι' έπειτα από λίγο ο 'Ερνέστος ζήτησε συγνώμην — είχε νά γράψη μερικές επείγουσες επιστολές — κι' άφησε τη γυναίκα του μόνη μέ τον ξένο... 'Η καρδιά της "Αννας-Μαρίας κτυπούσε άσυνάτά. Ώστε φοβήθηκε μήπως άκουστούν οί χτύποι της... 'Ασφαλώς θ' άρχιζε τώρα ο Ράλφ νά μιλή γιά την μακρυνή έκείνην έποχή...

—Πολύ ρωμαντικό περιβάλλον έχετε έδώ, είπεν ο Ράλφ Χάρδεν, έπειτα από μακρά σιωπή, κυττάζοντας έξω την άνοιξι. "Αλλωστε, χθές θυμήθηκα ότι είχα μείνει κι' ένώ έδώ κοντά, πρό δεκαπέντε ή είκοσι έτών. Ετοιμαζόμουν τότε στή μοναξιά της έξοχής γιά κάποιες έξετάσεις. 'Εδώ κάπου ποντά έζουσε ένα κοριτσάκι, μέσα σ' ένα μεγάλον κήπο όμοιον μ' αυτόν έδώ. Καθισμένοι σ' έναν πέτρινο πάγκο, στην όχθη της λίμνης, είχαμε όρκισθή αίώνιον έρωτα και πίστι... 'Οταν συλλογίζωμαι πόσες γυναίκες έχω φιλήσει από τότε... δέν μπορώ, όσο κι' άν προσπαθώ, νά θυμηθώ το πρόσωπο τού κοριτσιού έκείνου... Κάνει κανείς πολλές κουταμάρες όταν είνε νέος...

—Ναί... άπάντησε η "Αννα - Μαρία πολύ σιγά, κάνει κανείς πολύ μεγάλες...κουταμάρες... όταν είνε νέος...

Το βράδυ, όταν ο ξένος είχε φύγει, έκάθησαν στον πέτρινο πάγκο ο 'Ερνέστος και η "Αννα - Μαρία. Σώπασαν κι' οί δυό.

—Θά βάλουμε άνθρώπους νά περιποιηθούν τον κήπο. "Εχει άληθεια άγριέψει πολύ... είπε η "Αννα - Μαρία άναστενάζοντας.

Και μέ μιά χειρονομία που φάνηκε πώς δέν ήταν τυχαία, χάϊδεψε το χέρι του άνδρός της καθώς άκουμπούσε δίπλα της επάνω στο πάγκο.

ZAN PAMΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Στην όπερέττα του Στόλτς, που παίζεται στον «'Απόλλωνα», η πρωταγωνίστρια του έργου 'Ηρώ Χαντά είχε παίξει τον ίδιο άκριβώς ρόλο και πρό 15ετίας, λίγο μετά το ντεμπούτο της στο μουσικό θέατρο μέ τον θίασο του μακαρίτη Παπαϊωάννου, γιά νά άντικατασταση την 'Αφροδίτη Λαουτάρη. "Ας σημειωθή ότι η 'Ηρώ Χαντά είχε κάμει προηγουμένως την έμφάνισί της στην πρόζα. Σέ ηλικία 13 ετών έπαιξε το «Κουρδέλι» του Νικοντέμι μέ μεγάλη επιτυχία.

— Δυό καινούργια «άστέρια» του τραγουδιού, δυό νέοι τενόροι, πρόκειται νά έμφανισθούν, κατά την γειμερινή σαιζόν στο 'Αθηναϊκό κοινό: ό... όδοντοϊατρός κ. Συρακόπουλος, που θά ντεμπουτάρη στον θίασο των «άσσων» και ο φοιτητής κ. Γουρίδης, που συνώδευσε την 'Ηρώ Χαντά στην καλλιτεχνική της τουρνέ της Μακεδονίας.

— 'Η διάσημος Γαλλίς τραγουδίστρια 'Εντιθ Πιάφ που βρίσκεται στην 'Αθήνα, έχει μιά πολύ περίεργη ίστορία. Στην άρχή της σταδιοδρομίας της τραγουδούσε στό δρόμο και περιέφερε δίσκο στούς περαστικούς. Σιγά - σιγά όμως είχε περαστία έξέλιξι και μέσα σέ 9 χρόνια κατώρθωσε νά φθάση πολύ ψηλά και νά έμφανισθή στά μεγαλύτερα παρισινά κέντρα και μιούζικ - χώλ. "Ας σημειωθή ότι η 'Εντιθ Πιάφ, έπειτα άπό την άπελευθέρωσι της Γαλλίας, χρησιμοποιήθηκε άπό τον στρατηγό Ντέ Γκώλ γιά μιά προπαγανδιστική «τουρνέ» στό Βέλγιο και στην 'Ολλανδία.

—'Ο θίασος Κατερίνας στην Αίγυπτο άπέκτησε μιά πολύ πρωτότυπη... μασκώτ, πού, όπως λέγεται τού έφερε πολύ γούρι!

Είνε ένας τετραετής άραπάκος, ο Σοφιάν, έξυπνότατος, μέ μεγάλα μαύρα μάτια και άσπρη κελεμπία! 'Αχώριστος σύντροφος των ήθοποιών του θιάσου, βρίσκεται διαρκώς στά παρασκήνια. 'Επαιξε μάλιστα και σέ έργα, που είχαν παιδικό ρόλο. Λέγεται ότι η Κατερίνα θά φέρη μαζί της τον μικρούλη Σοφιάν, όταν θά γυρίση στην 'Αθήνα!

—'Ο Γιώργος Παππάς στην Αίγυπτο, χάρις στον "Ελληνα τζόκεϋ Φυτίλη, έμυήθη στά μυστικά των ίπποδρομιών και «τά έχει οίκονομήσει γιά καλά», όπως λένε οί άδιάκριτες γλώσσες.

— Στην 'Αδδίς - 'Αμπέμπα σημειώνει μεγάλη επιτυχία ο "Ελλην βαρύτονος Μπάμπης Παπαδήμας.

'Ο συμπαθής καλλιτέχνης έφυγε άπό την 'Αθήνα λίγο μετά την κατοχή και διοργάνωσε άμέσως το συγκρότημα της ψυχαγωγίας του στρατού μας, στη Μέση 'Ανατολή. Μετά την Αίθιοπία, όπου θά μείνη άκόμη άρκετό διάστημα, θά συνεχίση την περιοδεία του στην Αύστραλία και κατόπιν στην Νότιο 'Αμερική.

—'Η διάσημος «στάρ» του άμερικανικού κινηματογράφου Μπέττυ Νταϊβις έστειλε σ' ένα "Ελληνα θαυμαστήν της δημοσιογράφο, ένα πουκάμισο μέ το μονόγραμμά της.

—'Η νέα έλληνική ταινία της «Φίνος Φίλμ» «Παπούτσι άπό τον τόπο σου...» μετωνομάσθη «Τρελλοκόριτσο» άπό την ομώνυμη καντάδα που έγραψε ο κ. Χαιρόπουλος και θά προβληθή έντός του 'Οκτωβρίου σέ 2 κεντρικούς κινηματογράφους.

—'Η χορεύτρια Μπέλλα Σμάρω, που έφυγε γιά την 'Αμερική, παρέλαβε μαζί της τρεις βαρύτιμες χρυσοκέντητες τουαλέττες άξίας 100 χρυσών λιρών, ελληνικού στύλ, μέ τις οποίες θά κάμη έρασιτεχνικές έμφανίσεις στη Νέα 'Υόρκη και στο Σικάγο.

'Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρητή άπαγόρευσις

"Ω! χαμερπέστοταί γυνσί,
πεπονηροί κι' ούτιδαναί,
είσθε οίκτρώς τρελλάδεσαι και μυελόν δέν βάζετε
λαχτάραν δέ ανήκουστον ξανά μοί ετοιμάζετε.
'Επει τά πρώτα έφθασαν τού φθινοπώρου ρίγη
εύθύς έκάστη έξ ημών χωρίς ντροπή ολίγη
τά θεϊνιούδη έλαφρά ρούχα της θ' άφαιρέση
και μάλλινα βαρύτατα σκουτιά θά φορέση,
πρίν δ' επελεύσηται χειμών
προβλέπω νύν έν θλίψει
έκ των βλεμμάτων των έμών
τά θέλγητρά της άπαντα τελείως θ' άποκρύψη.
'Οποία μαύρη συμφορά,
τά μέλη των τά τρυφερά
σφοδρώς θά καλυφθώσιν,
μέ γούνας άπαξάπασαι θά περιτυλιχθώ-(σιν
και ούτω θά μοί φαίνεται — βαθαί, παί-(ναι και οίμοι - ώς δώρον ουρανόπεμπτον λίγη γυμνώ-(δης κνήμη,
ένώ τό καλοκαίριον
έγένετο σεσαματάς και μένα νδαραβέ-(ριον
καθ' όσον έξεδύοντο, πράγμα δι' ό ή-(γάλλοντο,
συγχρόνως δ' είς θεάματα δημόλια με-(τεβάλλοντο.
Γυναί, τον γόητα έμέ ολίγον λυπηθήτε
βαρέως δέ μήν σπεύσητε όλαι νά έν-(δυθήτε
διότι άν τό κάμετε, γυναίκαι, σάς τ' (όμνύω
πώς διά... τών βλεμμάτων μου έγώ θά (σάς έκδύω!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

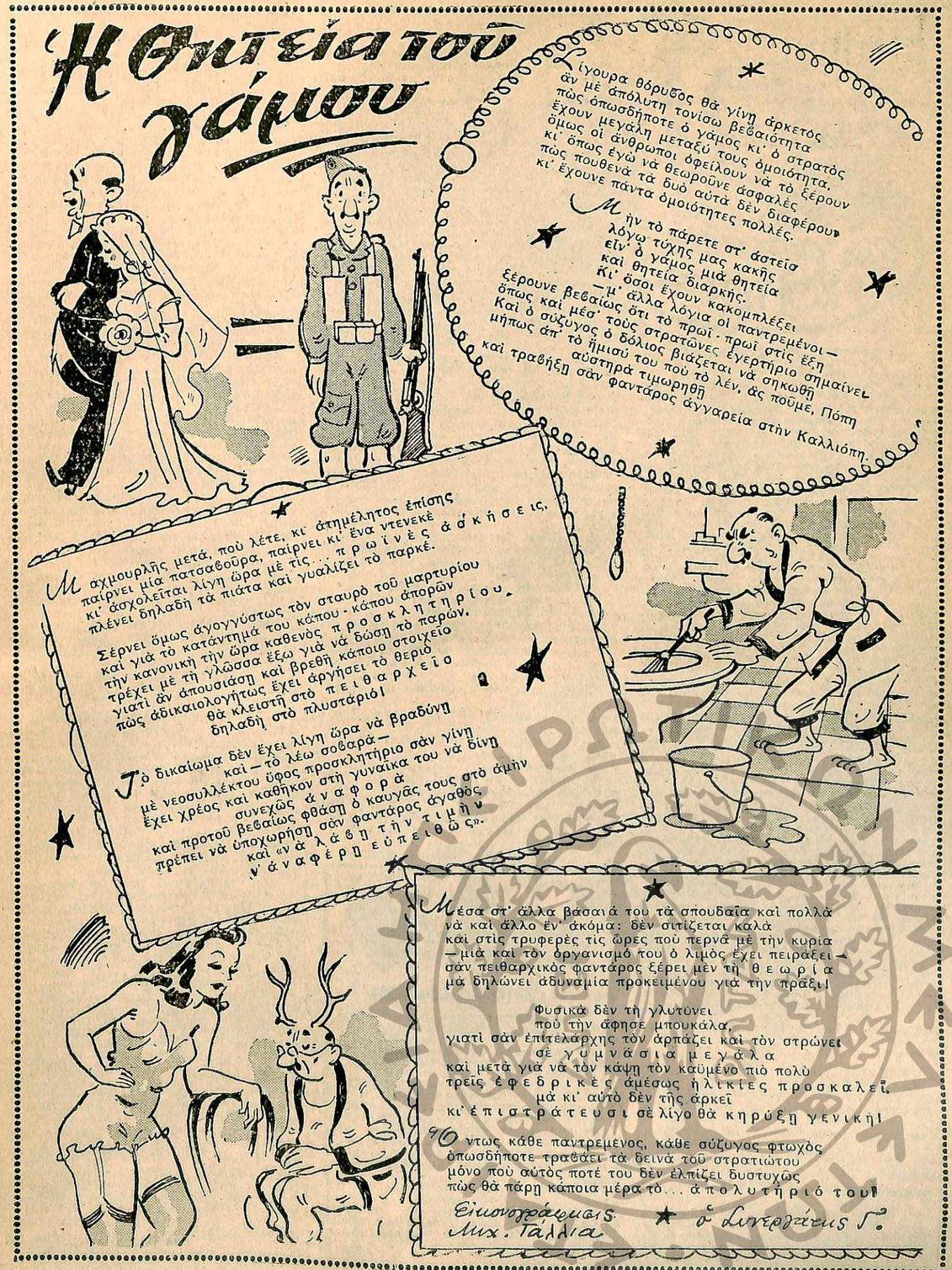

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

"Ενα φωτεμένο ΚΟΡΙΤΣΙ"

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Χειμώνας τοῦ 1941.

Στήν 'Αθήνα μιὰ κραυγὴ ἀντηχεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη: Πεινῶ!.... Σκλαβιὰ καὶ δυστυχία. Ἡ 'Ισμήνη, μικρούλα, ὁμορφη, σεμνὴ καὶ ξεπεσμένη ἀρχοντοπούλα προστάτις τῆς ἄρρωστης μητέρας της καὶ τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της, πηγαίνει σ' ἕνα «Οἶκο Εὐκαιρίας» νὰ πουλήσει ἕνα παλιὸ πορτραῖτο. Ἐκεῖ τὴ βλέπει ἕνας νεαρὸς 'Αθηναῖος παραλὴς καὶ γλεντζές, ὁ Τέλης Παυλίδης, τὸν γοητεύει ἡ ὁμορφιά της καὶ τὴν πολιορκεῖ κατὰ τρόπο ποὺ σὲ λίγο νὰ ξεφεύγει. Περνοῦν λίγες μέρες κι' ἡ δυστυχία ἀναγκάζει τὴν 'Ισμήνη νὰ μπῆ πωλήτρια σ' ἕνα κατάστημα. Ἐκεῖ τὴν ξανασυναντᾶ ὁ Τέλης τυχαίως καὶ ξαναρχίζει τὸ κυνηγητό. Ἐννοεῖ νὰ τὴν κάμῃ δική του, ὅπως τόσες ἄλλες. Μὰ ἡ 'Ισμήνη νοιώθει ἀποτροπιασμὸ καὶ τρόμο στὰ γλυκόλογά του καὶ φεύγει τρέχοντας. Ὅμως πρέπει νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ προσλαμβάνεται τέλος προσωρινῶς σ' ἕνα κατάστημα. Συγκρόνως ἐκμυστηρεύεται στοὺς δικούς της τὴ γνωριμία της μὲ τὸν Τέλη Παυλίδη καὶ τὶς ἐνοχλήσεις του. Ἡ μητέρα της, τὴν συμβουλεύει νὰ προσέχῃ. Περνᾶ κάμποσος καιρὸς κι' ὁ προϊστάμενος τῆς 'Ισμήνης τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπολύεται. Κι' ἀρχίζει τότε τὸ μεγάλο δράμα τῆς δυστυχίας γιὰ τὴν οἰκογένεια τῆς νέας: ἄρρωστη μητέρα καὶ πείνα!... Στὴν ἀπελπισία της ἡ 'Ισμήνη καταφεύγει στὸν Τέλη κι' ἐκεῖνος τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴ συστήσῃ στὸ φίλο του Τερζῆ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ στὸ γραφεῖο του. Πηγαίνουν μαζὶ στὸ σπίτι τοῦ Τερζῆ. Ἀλλὰ τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατα ἡ ἐρωτικὴ φωλιὰ τοῦ Τέλη, ὁ ὁποῖος ἐπιτίθεται τῆς 'Ισμήνης μὲ κακοὺς σκοπούς. Ἡ νέα τοῦ ξεφεύγει ἔντρομη καὶ φτάνει σπίτι της ἀναστατη. Δὲν λέει ὡστόσο λέξι στὴ μητέρα της. Ἐξαφνα ὅμως ἡ μητέρα της ἀρρωσταίνει ξαφνικὰ ἀπὸ ἐξάντλησι. Ἡ 'Ισμήνη ἀποφασίζει τότε στὴν ἀπελπισία της νὰ καταφύγῃ στὸν Τέλη καὶ νὰ θυσιαστῇ γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Μὰ ὁ Τέλης τῆς χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Κι' ἡ 'Ισμήνη γυρίζει σπίτι της κατασυγκινημένη. Μὰ τὰ τρόφιμα ἐξαντλοῦνται σὲ λίγον καιρό. Ἡ 'Ισμήνη δὲν θέλει νὰ ξαναπάῃ στὸν Τέλη. Ἀναγκάζεται νὰ κλέψῃ στὴν ἀγορὰ ἕνα κουτὶ γάλα γιὰ τὴ μητέρα της. Ὁ ἔμπορος τὴν ἀνακαλύπτει. Εὐτυχῶς τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ τὴν σώζει ὁ Τέλης, τὴν περνεῖ μαζί του καὶ τῆς ζητάει ἐξηγήσεις.

Ζον —Μήπως δὲν σ' ἄφινε ἡ μητέρα σου;

—Κι' ἡ μητέρα μου δὲν μ' ἄφινε, κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα.

Τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια. Πολλὴ ὥρα δὲν εἶπε λέξι. Στὸ τέλος, ζυγώνοντας τὴν καρέκλα του στὴ δική της, τῆς εἶπε σοβαρά:

—'Ισμήνη, προσπαθῶ νὰ σὲ καταλάβω, μὰ δὲν μπορῶ. Εἶνε ποτὲ δυνατὸ νὰ βλέπῃς τοὺς δικούς σου νὰ πεθαίνουν, κι' ἐσὺ νὰ φέρεσαι μὲ τόση περηφάνεια;

—Δὲν εἶνε περηφάνεια, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ κοπέλλα.

—Τότε λοιπὸν τί εἶνε; Εἶνε μῖσος; Μὲ μισεῖς; Δὲν θέλεις νὰ μὲ ἰδῇς;

Σήκωσε τὰ μάτια της τρομαγμένα ἡ 'Ισμήνη καὶ τὸν κύτταξε. Κι' ἡ γρήγορη αὐτὴ ματιὰ εἶχε τόση ἀγάπη, τόση λατρεία, ἦταν τόσο αὐθόρμητη ποὺ ὁ Τέλης ἐννοιωσε τὴν καρδιὰ του νὰ χτυπάῃ. Μὲ μιὰ παράφορη κίνησι πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση της.

—Δὲν μὲ μισεῖς, φώναξε βραχνά. Δὲν μὲ μισεῖς, τὸ βλέπω στὴ ματιά σου.

Κι' ἔκανε νὰ κολλήσῃ τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Μὲ δύναμι τραβήχτηκε ἡ 'Ισμήνη. Τὸν κύτταζε τώρα ἐχθρικά, μὲ φόβο.

—"Οχι, τοῦ φώναξε βραχνά, δὲν θέλω νὰ μὲ φιλᾶτε, δὲν θέλω νὰ μ' ἀγκαλιάζετε.

"Ενα σύγνεφο πέρασε στὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου. Κι' ὅσο τὴν κύτταζε τόσο σκοτείνιαζε τὸ σύννεφο. Στὸ τέλος τὸ πρόσωπό του φάνηκε σκοτεινό. Κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε σκληρή:

—Πολὺ καλά. 'Επιμένεις σώνει καὶ καλὰ νὰ μοῦ παρασταίνῃς τὴν Παναγία. Καλά, μικρή μου. Θέλεις ὅμως ν' ἀκούσῃς μιὰ καὶ καλὴ τὴ δική μου γνώμη γιὰ τὶς γυναῖκες;... "Ολες εἴσαστε ἴδιες... "Ολες εἴσαστε μέσα στὴν καρδιά σας ἁμαρτωλές. "Ολες εἴσαστε ἕτοιμες νὰ ἁμαρτήσετε. Ναί, μὴ μὲ κυττᾶς μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα. Χωρὶς ἐξαίρεσι. Οἱ κουτοὶ ἂς πιστεύουν πὼς ὑπάρχουν οἱ ἐξαιρέσεις κι' οἱ ἄσπρες μυῖγες. Ἐγὼ μπορῶ νὰ ὁρκιστῶ πὼς δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις. Ἡ μάνα σου κάνει πὼς δὲν θέλει νάρθῃς σ' ἐμένα. "Οταν ὅμως εἶδε τὰ τρόφιμα ποὺ τῆς κουβάλησες τὴν ἄλλη φορά, τί ἔκανε; Δὲν μοῦ τὰ γύρισε πίσω. Μπορεῖ νὰ κἀμώθηκε πὼς θυμώνει, ἔτσι γιὰ νὰ ρίξῃ στάχτη στὰ μάτια. Κι' ἐσύ, ἂν ἤσουν μέσα στὴν καρδιά σου τίμια, δὲν θἀρχόσουν σ' ἐμένα, νὰ θυσιαστῇς γιὰ πέντε ὀκάδες τρόφιμα. Ναι. Ἐκείνη τὴ στιγμή, μ' ἔπιασε ἡ κουτή μου εὐαισθησία καὶ συγκινήθηκα. Σοῦδωσα ἐκεῖνα τὰ πράγματα καὶ σ' ἄφησα νὰ φύγῃς. Φαντάζομαι τί γέλια θἄκανες μέσ' στὸ σου...

Σταμάτησε λαχανιασμένος.

Ἡ 'Ισμήνη τὸν κύτταζε μὲ φρίκη. Τὰ χείλη της ἀναδεύονταν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀθρώσῃ λέξι.

Κυττάζονταν τώρα, σὰν ἐχθροί.

Κι' ἄξαφνα, ἀργὰ ἀργὰ ἡ κοπέλλα σηκώθηκε. Μὲ βῆμα ἀργό, κουρασμένο, δίχως λέξι, δίχως δάκρυα, προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὴν κύτταζε λίγη ὥρα πσῦψευε ὁ Τέλης, μὲ ὕφος πεισματωμένο, μὲ τὸ θυμὸ ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό του. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, καθὼς πήγαινε αὐτὴ νὰ διαβῇ τὸ κατώφλι, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της.

—Ποῦ πᾶς; τὴ ρώτησε βραχνά. Γιατί φεύγεις;

—Πάω σπίτι μου, ἀποκρίθηκε ἄτονα ἡ κοπέλλα.

—Κάθησε ἐδῶ.

Τὴν πῆρε μὲ τὸ στανιὸ πίσω στὴ θέσι της. 'Απάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιὰ μὲ ἄπειρα μικρὰ λουλουδάκια τοὺς ἔρραινε μὲ ροδοπέταλα. Μὰ τὰ στήθη τους ἀνεβοκατέβαιναν φουρτουνιασμένα.

—Συχώρεσέ με τῆς εἶπε βραχνὰ ὁ νέος. Ξέχασε ὅλα μου τὰ πικρὰ λόγια. Ἦσαν λόγια τρελλοῦ.

Τὸν κύτταζε λυπημένη.

—Δὲν ξέρω τί λέω, εἶπε αὐτὸς πάλι. Κι' ὅμως, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό; ψιθύρισε ἡ 'Ισμήνη παλεύοντας νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς της. Μιὰ φορά, κύριε Τέλη, δὲν πρόκειται νὰ συναντηθοῦμε πιὰ ποτέ. Κι' ἐκεῖνα τὰ τρόφιμα, ἂν ποτὲ γίνῃ εἰρήνη, θὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

—Καλά, τῆς εἶπε χαμογελῶντας στενοχωρημένος. Μοῦ τὰ ἐπιστρέφεις μὲ τὸν τόκο. Τώρα μόνο κάθησε, νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται μὲ σένα. "Ωστε στενοχωρεῖσθε πάλι, ὄπως πρῶτα;

—Δὲν ξέρω. τοῦ ἀποκρίθηκε πεισμωμένη. Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Καὶ δὲν καταλαβαίνω γιατὶ μπήκατε στὴ μέση καὶ μὲ γλυτώσατε ἀπὸ τὴ φυλακή.

Τὰ χείλη της σούφρωναν καθὼς μιλοῦσε ἔτσι, καὶ τὰ μάτια της ἦταν ἕτοιμα νὰ κλάψουν.

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά του.

—'Ισμήνη, τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα. θέλω κάτι νὰ σὲ ρωτήσω.

Σήκωσε τὰ βουρκωμένα της μάτια ἐρωτηματικὰ ἀπάνω του.

—Πές μου, θὰ μποροῦσες ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃς; Νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἀληθινά;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε τόση εὐτυχία νὰ τὴν πλημμυρίζῃ σ' αὐτά του τὰ λόγια, ποὺ ἡ ἀνάσα της κόπηκε. Νόμισε πὼς ὀνειρεύεται, πὼς ἄκουε μιὰ μουσικὴ οὐράνια. Μιὰ στιγμὴ ὅμως βάσταξε τ' ὄνειρο. "Επειτα τὰ χείλη της σφίχτηκαν κι' ἀποκρίθηκε πικρά:

—Δὲν ξέρω... Σήμερα δὲν μπορῶ παρὰ νὰ συλλογίζωμαι μόνον τὴ δυστυχία μας.

Τράβηξε τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ δικά της, κι' ἡ φυσιογνωμία του σκυθρώπασε.

—Ἔχεις δίκιο, τῆς εἶπε. Ἔχεις δίκιο. Δὲν μπορεῖς νὰ συλλογιστῇς ἀγάπη ἐσὺ τώρα.

Σώπασαν πάλι, κι' οἱ στιγμὲς φαίνονταν αἰῶνες.

Ἄξαφνα τῆς ξανάπιασε τὰ χέρια.

—Κι' ὅμως τῆς εἶπε. εἶσαι τόσο νέα. Ἡ ζωὴ εἶνε περίεργη. Νομίζω πὼς θὰ μποροῦσες νὰ μ' ἀγαπήσῃς.

Ἡ 'Ισμήνη τραβιόταν ἀπὸ κοντά του μὲ δυσπιστία. Μὰ αὐτὸς δὲν τῆς ἄφινε τὸ χέρι.

—"Αν δὲν μὲ εἶχες γνωρίσει ἔτσι; τῆς ψιθύρισε. "Αν δὲν ἦταν ὁ πόλεμος, ἂν δὲν ἤσουν δυστυχισμένη, κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν σὲ καλύτερη θέσι, ἂν ἤμαστε ἴσοι, θὰ μποροῦσες νὰ μ' ἀγαπήσῃς; "Αν σὲ εἶχα γνωρίσει σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ γιορτή, κοντὰ στὴ μητέρα σου, καὶ σοῦ ψιθύριζα λόγια ἀγάπης, θὰ μοῦλεγες τότε πὼς δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς;

"Ενοιωθε ἡ κοπέλλα μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμὶ σ' αὐτὰ του τὰ λόγια. Θἄθελε νὰ εἶνε ὅπως τἄλεγε αὐτός. Μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ χίμαιρα.

Μόνον ὁ πόλεμος ἦταν πραγματικότης. Ὁ πόλεμος κι' ἡ φτώχεια της. Αὐτός, ἦταν ὁ πλούσιος, ποὺ μποροῦσε ν' ἀγοράσῃ τὰ κορμιὰ καὶ τὶς ψυχές.

—Πές μου, τῆς ψιθύρισε ὁ Τέλης, φέροντας τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὰ χείλη της γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ψιθυριστή της ἀπόκρισι. Πές μου...

Κι' ἡ 'Ισμήνη, ἀποκρίθηκε ἀχνά:

—'Ισως... Τότε θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἀγαπήσω.

"Εκανε νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ μάγουλο. Μὰ τὴν ἄλλη στιγμὴ πῆρε τὸ παγωμένο της χεράκι καὶ τόφερε στὰ χείλη του.

—Εὐχαριστῶ! τῆς εἶπε. Εὐχαριστῶ, 'Ισμήνη. Θὰ περάσουν αὐτὲς οἱ κακὲς στιγμές. Στὸ μεταξύ, θέλεις νὰ εἴμαστε φίλοι; Τίποτε ἄλλο παρὰ φίλοι;

Διάβασε στὸ βλέμμα της τὴ δυσπιστία της.

—Νά πῶς τὸ ἐννοῶ, τῆς εἶπε. Δὲν σοῦ ζητῶ νάρθῃς πιὰ ἐσὺ νὰ μὲ βρῇς. Μὰ κ' ἐσύ, πρέπει νὰ μοῦ ὁρκιστῆς πὼς ποτὲ δὲν θ' ἀρνηθῆς τὴ βοήθειά μου. Θἄρχομαι ἐγὼ στὸ σπίτι σου. Μπροστὰ στὴ μητέρα σου, θὰ μιλᾶμε, σὰν παλιοὶ γνώριμοι. Καὶ δὲ θὰ σᾶς λείψῃ τίποτε.

—"Οχι! ἀποκρίθηκε μὲ τρόμο ἡ κοπέλλα. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω μιὰ τέτοια ὑποχρέωσι.

—Θὰ τὴν ξεπληρώνῃς κάθε μέρα μὲ τὴ χαρὰ ποὺ θὰ μοῦ δίνῃς.

—"Οχι, ὄχι, κύριε Τέλη. Δὲν μπορῶ.

—Μὰ πῶς θέλεις νὰ σ' ἀφήσω πάλι νὰ φτάσῃς στὸ σημεῖο νὰ κλέψῃς γιὰ νὰ ζήσῃς;

Κοκκίνισε ἡ κοπέλλα ὡς τ' αὐτιά.

—Ξεχάστε το αὐτό, ἱκέτευσε.

—Καλά, θὰ τὸ ξεχάσω ὑπὸ τὸν ὅρο πὼς θὰ δεχτῆς τὴν πρότασί μου. Μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα θἄρχουμαι σπίτι σας καὶ θὰ μοῦ λέτε τί χρειαζόσαστε. Θὰ μιλᾶμε λιγάκι, καὶ θ' ἀφήσῃς τὴν καρδιά σου ἐλεύθερη. "Ισως μπορέσῃς, νὰ μ' ἀγαπήσῃς.

—Κι' ἂν σᾶς ἀγαπήσω; τὸν ρώτησε, μὲ φόβο. "Αν σᾶς ἀγαπήσω, δὲν θὰ εἶμαι πιὸ δυστυχισμένη;

—Γλυκό μου κορίτσι, ἀποκρίθηκε ὁ Τέλης μὲ συκίνησι. "Αφησε τὴν καρδιά σου νὰ μιλήσῃ. Ἀκόμη δὲν θέλω νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε. Δὲν θέλω νὰ σοῦ τάξω πὼς θὰ σὲ κάνω γυναίκα μου. "Οχι... "Αφησε τὴ ζωὴ νὰ μᾶς δδηγήσῃ. Ἐγώ, κάποτε ὁρκίστηκα νὰ μὴ παντρευτῶ ποτέ μου... Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσῃ τίποτε νὰ μὲ κάνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη. Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; Τόσο δύσκολο εἶνε αὐτὸ ποὺ σοῦ ζητάω; Λιγάκι ἀγάπη μονάχα, μιὰ στάλια ἀγάπη.

Τῆς χαμογελοῦσε τὸ πρόσωπό του κοντὰ στὸ δικό της. Καὶ τὸ πρόσωπο τῆς 'Ισμήνης φωτίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἕνα χαμόγελο. Ἡ τριανταφυλλιὰ πετοῦσε τὰ ροδοπέταλά της στὰ μαλλιὰ τους καὶ τοὺς στεφάνωνε.

—"Ελα, εἶπε ἀλλάζοντας ὕφος ὁ Τέλης. "Ας κάνουμε τὴν ἀρχή. Πᾶμε νὰ ψωνίσουμε, καὶ μετὰ νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ σπίτι σου.

Δὲν τόῦφερε ἀντίρρησι, καὶ προχώρησαν πλάϊ - πλάϊ, στὴν πρόσχαρη αὐλή, μὲ τὰ μαλλιὰ γεμάτα ροδοπέταλα καὶ μὲ κάποια προσδοκία εὐτυχίας στὴν καρδιά.

Φόβοι κι' ἐλπίδες

"Οταν τοὺς εἶδε καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ στὸ κατώφλι ἡ Σοφία, φορτωμένους μὲ πακέτα, νόμισε πὼς ὁ πυρετὸς τῆς ἔφερνε ὀνειροφαντασίες. Ὁ Τέλης ὅμως προχώρησε στὸ κρεββάτι της, καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνο ἐγκάρδιο:

—Μὴ μαλώσετε τὴν 'Ισμήνη, κυρία. Ἐγὼ θέλησα καὶ ἦλθα. Ἡ 'Ισμήνη θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ μετὰ μερικὰ πράγματα...

Γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ Σοφία φαινόταν σαστισμένη. "Επειτα ὅμως ἤρθε πιὰ τὴν αὐτοκυριαρχία της.

—Κύριε, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια, σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ ὅσα κάνατε γιὰ μᾶς. Ἀλλά, νὰ μὴ σᾶς κακοφανῆ ἂν σᾶς πῶ ὅτι ἡ θέσι μας εἶνε πολὺ λεπτή. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἕνα κορίτσι νὰ δέχεται τόσα δῶρα ἀπὸ ἕνα νέο. Καταλαβαίνετε...

—Κυρία Πατρῆ, τὴν ἔκοψε ὁ Τέλης, ἀφῆστε τὸν κόσμο. Ἐδῶ σήμερα ἡ κοινωνία ἀναστατώθηκε. Δὲν κάνουμε κανένα κακὸ καὶ δὲν ἔχομε νὰ δώσουμε λόγο σὲ κανένα. Θἄθελα νὰ μὲ θεωρῆτε σὰν συγγενῆ σας, καὶ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν ψυχή σας κάθε δυσπιστία.

"Εμεινε λίγο ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τέλης κι' ἔπειτα ἔφυγε, ἀφοῦ φίλησε τὸ σκελετωμένο χέρι τῆς ἄρρωστης, καὶ χάϊδεψε τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς Νίνας.

Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ συμβουλέψῃ τὴν κόρη της νὰ κάνῃ, ἡ Σοφία. Πῶς νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἡ 'Ισμήνη ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί, κι' ἔλεγε λόγια σχεδὸν ἀσυνάρτητα.

—Μαμά, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη μὰ καὶ τόσο δυστυχισμένη! Δὲν μπορῶ τώρα πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν... Θὰ τὸν ἀφήσῃς νἄρχεται ὁπότε θέλει;...

—Παιδί μου, ἀποκρινόταν ἡ μητέρα της μὲ φόβο. Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ; Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ψυχολογήσω. Εἶνε ἕνα περίεργο πράμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Μὲ τὰ πολλὰ παρακάλια, ἡ 'Ισμήνη κατάφερε τὴ μητέρα της νὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νἄρχεται σπίτι της. Κι' ἡ Νίνα, συνηγοροῦσε:

—Εἶνε τόσο καλός, τόσο ὅμορφος, ἔλεγε παιδιάτικα. Τί κακὸ θὰ μᾶς κάνῃ;

Στὸ τέλος, μὲ κρύα καρδιὰ ἡ μάνα ὑποχώρησε.

Κι' ἄρχισε γιὰ τὴ μικρὴ οἰκογένεια μιὰ ζωὴ παραμυθένια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

«Ὁ Θεῖος Πατήρ» ΕΓΙΝΕ ΔΙΓΑΜΟΣ;

Τζὼρτζ Μπάϊκερ, ὁ γόης τῶν Νέγρων

Ὁ «Θεῖος Πατέρας» τὸ ἀλλόκοτο κι' ἐξωφρενικὸ αὐτὸ πρόσωπο, ὁ μιγὰς ποὺ τὸν λατρεύουν σὰν θεὸ μυριάδες Νέγροι καὶ μιὰ χούφτα τοῦ ὁποίου γράφει σὲ ἄλλη σελίδα μας ὁ κ. Πολίτης, ἔγινε ἥρως ἑνὸς σκανδάλου ποὺ ἀνεστάτωσε τὴ Νέα 'Υόρκη, καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Χάρλεμ, τὴ συνοικία τῶν μαύρων. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια, ποὺ δὲν κατέληξε αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ μήνυσι ἐπὶ ἀποπλανήσει, ὅπως συνέβη τὸ 1937 στὸ Λὸς 'Αντζελες, ἀλλὰ σὲ νόμιμο γάμο. Αὐτὸς ὅμως ἀκριβῶς ὁ γάμος ἔκαμε τόσο πάταγο, γιατὶ ὁ «Θεῖος Πατέρας» ἦταν ἤδη παντρεμένος μὲ τὴ «Θεία Μητέρα», τὴ μαύρη Πρὺν Πλέϊσιντ, κι' οἱ κακὲς γλῶσσες ἔλεγαν ὅτι τὴν ἔδιωξε ἁπλῶς χωρὶς νὰ πάρῃ διαζύγιο, συνεπῶς ἔγινε δίγαμος.

'Εμπρὸς στὸν τόσο θόρυβο, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισί του ἡ ἐφημερίδα τῆς αἰρέσεώς του «Νέα 'Ημέρα». Δημοσίευσε πρῶτα μιὰ δήλωσί του ὅτι ἡ πρώτη γυναῖκα του πέθανε πρὸ ἐτῶν — ὡστόσο ἡ ἀνεξακρίβωτη αὐτὴ διαβεβαίωσις δὲν καθώριζε τὴν χρονολογία τοῦ θανάτου της — κι' ὅτι ἡ ψυχή της εὐλόγησε τὸ δεύτερο γάμο του, ποὺ ἔμεινε ἄλλωστε «καθαρὰ πνευματικός»...

Ἡ τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια ἐπιβεβαιώθηκε κι' ἀπ' τὴν καινούργια σύζυγό του, ἡ ὁποία εἶνε μιὰ λευκή: ἡ Καναδὴ "Ετνα Ρίτσινγκ, 21 ἐτῶν, ἀπὸ ἀρίστη κι εὔπορη οἰκογένεια, ξαθὴ κι' ὡραία σὰν κινηματογραφικὸς ἀστήρ. Ἡ «Παρθένος Βασίλισσα», ὅπως τὴν ἔχουν ἐπονομάσει οἱ πιστοί τοῦ συζύγου της, εἶνε κόρη ἑνὸς ἀνθοπώλου τοῦ Βανκούβερ. Μιὰ φίλη της τὴν ἐμύησε στὴ «θρησκεία» τοῦ «Μαύρου Πατέρα», ποὺ ἀριθμεῖ κι' ἀρκετοὺς πιστοὺς λευκούς, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς νέγρους. "Αφισε πέρυσι τὴν οἰκογένειά της, γιὰ νὰ ζήσῃ στὸ ἄμεσο περιβάλλον τοῦ θεοῦ της καὶ νὰ γίνῃ σὲ λίγο ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του. Στὶς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων ἀπάντησε κατηγορηματικά:

—Εἶμαι καὶ θὰ μείνω πάντα πνευματικὴ μόνο σύντροφος τοῦ συζύγου μου. Δὲν σκοπεύω νὰ μονοπωλήσω τὴ στοργή του γιὰ μένα μόνο. Μοῦ φαίνεται σωστὸ νὰ μοιράζῃ σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς του τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης του, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους εὐτυχισμένους σὰν καὶ μένα.

"Οταν ἔκαμε τὸ γάμο της, πρόφερε μ' ἐπισημότητα τὶς ἑξῆς φράσεις:

—'Αγαπημένε Πατέρα, ξέρω πὼς εἶσαι θεὸς κι' ἐπαναλαμβάνω τὸ τάξιμό μου νὰ μὴ σὲ δεσμεύσω, ὅπως θἄκανε μιὰ γυναῖκα γιὰ ἕνα συνηθισμένον ἄντρα. Θὰ σ' ἀφίνω ἐλεύθερον ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ εὐλογῇς ὅποιον καὶ ὅταν θέλῃς!

Ἴσως ὁ πονηρὸς «Θεῖος Πατέρας» εἶχε ἀπαιτήσει αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, γιατὶ θυμόταν τὶς σκηνὲς ζήλειας ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ἡ πρώτη του γυναῖκα...

Εἶνε ἀληθινὰ διαβολεμένος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ «Θεῖος Πατέρας». Παρ' ὅλη τὴ τεραστία ρεκλάμα ποὺ ἔκαμε στὴν αἴρεσί του, φρόντισε νὰ μείνῃ ὁ ἴδιος μυστηριώδης. "Εχει ἐξακριβωθῆ μόνον ὅτι ὁ μικροκαμωμένος, χοντρός, φαλακρὸς κι' ἄκομψα ντυμένος αὐτὸς μιγὰς λέγεται Τζὼρτζ Μπάϊκερ κι' ὅτι, τὸ 1899, ἦταν κηπουρὸς στὴ Βαλτιμόρη. Ἡ ἡλικία του εἶνε ἀκαθόριστη. Μερικοὶ τὸν ὑπολογίζουν 70 ἐτῶν, ἐνῶ τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου του τὸν γράφει 40 μόνον.

"Αρχισε τὸ καταπληκτικὸ στάδιό του κατὰ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Καί, χάρις στὸ ἐπιχειρηματικό του πνεῦμα καὶ τὶς διαφημιστικές του ἱκανότητες, ἡ «θρησκεία» ποὺ δημιούργησε ἔφτασε νἄχῃ σήμερα 10 ἑκατομμύρια πιστούς! Τὸ κατώρθωσε δὲ αὐτό, λέγοντας ἁπλῶς στοὺς ἄξεστους νέγρους, εὐπιστους σὰν παιδιὰ καὶ δίψασμένους νὰ πιστέψουν σὲ κάτι ὑπερφυσικό:

—Εἶμαι ὁ Θεὸς καὶ ὁ κύριος τοῦ Σύμπαντος! Κι' ἀφοῦ ἐσεῖς εἴσαστε οἱ πιστοί μου, πρέπει νὰ βρῆτε τὸν παράδεισο σ' αὐτὴ τὴ γῆ!

Πράγματι δέ, ὁ τσαρλατάνος αὐτὸς τῆς θρησκείας ἴδρυσε σὲ κάθε συνοικία τῆς ἀπέραντης Ν. Υόρκης καὶ στὶς ἄλλες ἀμερικανικὲς πόλεις τοὺς «παραδείσους» ἢ «σύναξες» ὅπου ἀθροίζονται οἱ πιστοί του καὶ ἀκοῦν τὰ κηρύγματά του. Ἐκεῖ ἀκούγεται ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ἐνῶ ἡ εἰκόνα του προβάλλεται στὸν τοῖχο μὲ ἕνα εἶδος μαγικοῦ φανοῦ. Ἐκεῖ ἀκούγεται ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ἐνῶ ἡ εἰκόνα του προβάλλεται στὸν τοῖχο μὲ ἕνα εἶδος μαγικοῦ φανοῦ. Ἐκεῖ ἀκούγεται ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, ἐνῶ ἡ εἰκόνα του προβάλλεται στὸν τοῖχο μὲ ἕνα εἶδος μαγικοῦ φανοῦ.

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ

—"Αντρα μου, ἂν δὲν πάψῃ νὰ μὲ πειράζῃ ὁ διπλανός μας, θὰ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!...

ρανούς» του, ποὺ εἶνε στὴν πραγματικότητα ἐπικερδέστατες ἐπιχειρήσεις! Φαντασθῆτε μιὰ μεγάλη αἴθουσα, στολισμένη μὲ σημαιοῦλες, ἐπιγραφὲς καὶ παιδιάστικα μουτζουρώματα στοὺς τοίχους. Οἱ πιστοὶ τρώνε, πίνουν καὶ κοιμοῦνται ἐκεῖ μέσα, μὲ ἔξοδα τοῦ «Θείου Πατέρα» ἐξασφαλίζοντας συγχρόνως καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους! Τὸ καθημερινὸ σχεδὸν φαγητό τους εἶνε κοτόπουλο ψητό. Ὡστόσο ὁ θεός τους δὲν ζημιώνεται καθόλου, Ἀπεναντίας μάλιστα... Γιατὶ κάθε πιστὸς ὀφείλει νὰ προσφέρη στὸ «Θεῖο Πατέρα» ὅσα χρήματα κερδίζει.

Μὲ τὴν ἐπιχείρησι λοιπὸν αὐτή, ὁ Μπαίκερ ἔχει γίνει πλουσιώτερος ἀπ' τοὺς περισσότερους Ἀμερικανοὺς δισεκατομμυριούχους. Κυκλοφορεῖ μὲ μιὰ θαυμάσια Ρὸλς - Ρόϋς, διακοσμημένη μὲ ἄνθη καὶ κορδέλλες. Ἔχει ἕνα θαυμάσιο χτῆμα στὸ Ταρρυτάουν, ὅπου ὁ μαῦρος προφήτης ἦταν γείτονας τοῦ Προέδρου Ροὺζβελτ, κι' ἕνα ἄλλο στὸ Σέυθιλ. Ὡστόσο τὸ γενικό στρατηγεῖο του βρίσκεται στὴ Φιλαδέλφεια. Τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸν ἔχει διαβάσει ἐπανειλημμένως στὶς ἐφημερίδες τὶς φασαρίες ποὺ εἶχε ὁ Μαῦρος Μεσσίας μὲ τὴν ἀστυνομία ἢ μὲ τὶς φορολογικὲς ὑπηρεσίες. Οἱ «διωγμοί» ὅμως αὐτοί, ὅπως τοὺς χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος, τὸν κάνουν ἀκόμη λατρευτότερο στοὺς πιστούς του.

"Οταν πρόκειται νὰ μιλήση ὁ «Θεῖος Πατέρας» σ' ἕνα ἀπ' τοὺς «παραδείσους» του, μαζεύονται χιλιάδες πιστοὶ του γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Εἶνε ἐπίσης ἔτοιμες οἱ δαραδιόφωνο ποὺ θ' ἀποτυπώσουν ἢ θὰ μεταδώσουν τὰ λόγια του... Τὸ πυκνὸ πλῆθος ξεσπάζει σὲ ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις, μόλις ἐμφανισθῆ ὁ Μεσσίας. Οἱ θαυμασταί του κρεμιοῦνται σὰν σταφύλια ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του... Ὁ προφήτης ἀνεβαίνει σὲ μιὰ ἐξέδρα, πίνει οὐίσκυ καὶ μένει ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα κάποτε, ἀμίλητος καὶ σὰν ἀδιάφορος πρὸς τὸ περιβάλλον. Ξαφνικά, ἀρχίζει νὰ σιγοψάλλη κάτι ἀκατανόητα τροπάρια. "Επειτα μιλεῖ... καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ ὧρες τὰ ἴδια πράγματα, τὶς ἴδιες φράσεις, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ τόνο. Νὰ ἕνα δεῖγμα τῶν ἐρωτήσεων ποὺ κάνει στοὺς πιστούς του καὶ τῶν ἀπαντήσεων ποὺ παίρνει:

—"Εχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

— Ναί, Πατέρα! Ναί, Πατέρα! οὐρλιάζουν οἱ νέγροι μὲ ἔκστασι.

—"Αν δὲν ἤμουν ἀληθινὰ Θεός, δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔλεγα;

— Ναί, Θεῖε Πατέρα! Ναί, Θεῖε Πατέρα!

—Τὸ ἔκαμα;

—"Οχι, Θεῖε Πατέρα!

—Ὥστε λοιπὸν εἶμαι Θεός!

— Ναί, Πατέρα! Εἶσαι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ κύριος τοῦ Σύμπαντος!

Ἀπ' τὴν ἐφημερίδα «Νέα Ἡμέρα», πληροφορήθηκε ὁ κόσμος τὶς λεπτομέρειες τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ μαύρου Μεσσία. Ἡ τελετὴ ἔγινε στὴν Οὐάσινγκτων, στὶς 29 Ἀπριλίου, σὲ στενώτατο κύκλο. Ἐπακολούθησε ἕνα λουκούλλειο γεύμα, μὲ 4 φατὰ ψάρια καὶ 7 εἰδῶν λαχανικά. Οἱ συνδαιτημόνες δὲν ἤπιαν κρασί, γιατὶ τὸ ἀπαγορεύει ἡ θοησκεία τοῦ «Μαύρου Πατέρα», ἀλλὰ διάφορους χυμοὺς φρούτων. Μποροῦσαν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα σὲ 5 εἰδῶν ψωμί. Τέλος, προσφέρθηκαν 3 εἰδῶν γλυκίσματα καὶ παγωτὰ μὲ 3 ἀρώματα.

Ἡ νύφη φοροῦσε μεταξωτὴ τουαλέττα ἄσπρη καὶ μπλέ, ἄσπρα παπούτσια, κάλτσες νάϋλον, ἕνα μεγάλο ἀσημένιο βραχιόλι, δυὸ διαμαντένια δαχτυλίδια καὶ πολλὰ ἄλλα κοσμήματα.

◆◆

Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς «Χάνη»

Μιὰ χελώνα, ὀνόματι «Χάνη», εἶχεν ἐξαφανισθῆ τὸ 1926 ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ κῆπο τῆς Μελβούρνης. Ἔκτοτε, τὰ ἴχνη της εἶχαν χαθῆ. Κατὰ τρόπο πολὺ περίεργο, ὅμως, ἡ «Χάνη» ἐναγρύρισε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες καὶ διευθύνθηκε μόνη της στὸ εἰδικὸ σπιτάκι, ὅπου ἐζοῦσε ἀλλοτε. Πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει πὼς οἱ χελώνες ἔχουν ἀξιόλογη μνήμη.

Ποῦ βρισκόταν ὅμως τόσον καιρὸ ἡ κυρία Χάνη; Αὐτὸ παραμένει μυστήριο.

Δίκες ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἰδιοτροπίες καὶ ἐξωφρενισμοὶ

Οἱ πιὸ περίεργες καὶ ἐξωφρενικὲς δίκες γίνονται πάντα στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ καὶ οἱ πιὸ ἐκπληκτικὲς ἀποφάσεις εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἐκδίδουν οἱ Ἀμερικανοὶ δικασταί...

Τελευταῖα, τὸ δικαστήριο τοῦ Μπρίντζπορτ ἀπασχολήθηκε μὲ μιὰν ὑπόθεσι, πού, χωρὶς ἀμφιβολία, εἶνε μοναδικὴ στὸ εἶδος της.

Ὁ Χάρρυ Πόντλετον, ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς γαιοκτήμονας τῆς περιοχῆς, εἶχε συνδεθῆ ἀπὸ καιρὸ μὲ μιὰ χαριτωμένη νέα, τὴ Ζέσσι Ἶντιρ, ποὺ ἤμενε στὸ Βέκλενγκ καὶ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὴν παντρευότανε.

Μά, σὲ μιὰ ἐπίσκεψί του στὸ Μπρίντζπορτ, γνωρίσθηκε μὲ μιὰ ἄλλη νέα, τὴν Ἐνρικέττα Ἄϊκεν ποὺ τὴν ἀγάπησε ἀμέσως παράφορα.

Γυρίζοντας στὸ Βέκλενγκ ὁ Χάρρυ, εἶπε ξεκάθαρα στὴ Ζέσσι πὼς εἶχε βρῆ μιὰ ἄλλη νέα ποὺ ἤταν πιὸ ὁμορφη ἀπ' αὐτὴν καὶ πὼς ἐπιθυμοῦσε νὰ χωρίσουν σὰν φίλοι.

Ἡ νέα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἀλλά, μέσα στὴν ψυχή της ὀρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῆ. "Εκοψε λοιπὸν τὰ μαλλιά της, ντύθηκε ἀνδρικά, πῆρε τὸ ὄνομα Ροντόλφο Βάλλεν — εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ροντόλφο Βαλεντίνο — καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Μπρίντζπορτ. Φυσικά, ἡ ἐμφάνισις τοῦ Βάλλεν ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλες τὶς νέες τῆς πόλεως. Γιατὶ ἤταν ὁ ὡραιότερος καὶ κομψότερος... νέος τῆς περιοχῆς.

Ὁ Ροντόλφο Βάλλεν — ἢ ἂν προτιμᾶτε ἡ Ζέσσι Ἶντιρ — δὲν δυσκολεύθηκε νὰ γνωρισθῆ μὲ τὴν Ἐνρικέττα Ἄϊκεν.

Συνέβη τότε ὁ,τι ἤταν ἀναπόφευκτο νὰ συμβῆ: Ἡ Ἐνρικέττα ἀγάπησε τὸν ὡραῖο Ροντόλφο καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸν Χάρρυ Πόντλετον ὅτι δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιά.

Ὁ Χάρρυ γύρισε τότε στὸ Βέκλινγκ, δπου... βρῆκε τὴν Ζέσσι Ἶντιρ — μὲ φουστάνια, φυσικά — πρόθυμη νὰ τὸν παρηγορήση καὶ νὰ τοῦ συχωρέση τὴν ἀπιστία του.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἔγιναν οἱ γάμοι τους.

Ἀλλ' ἡ ἀπαρηγόρητη Ἐνρικέττα Ἄϊκεν, ποὺ εἶχε χάσει στὸ ἀναμεταξὺ τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸν ἀναζητοῦσε παντοῦ, τὸν ἀνακάλυψε στὸ τέλος στὸ πρόσωπο τῆς... συζύγου τοῦ Χάρρυ Πόντλετον. Κατέφυγε τότε στὰ δικαστήρια, ζητώντας μιὰ ἀποζημίωσι 15.000 δολλαρίων ἀπὸ τὴν Ζέσσι Ἶντιρ καὶ ἤδη κυρία Πόντλετον γιὰ τὸ παιχνίδι ποὺ εἶχε παίξει εἰς βάρος της.

Ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἀπέρριψε τὴν αἴτησι της καὶ τὴν καταδίκασε σὲ πρόστιμο 1000 δολλαρίων, γιατί, ὅπως τόνισε στὴν ἀποφασί του, ἡ ἐλαφρότης της ἀποτελοῦσε δημόσιο κίνδυνο, ἀφοῦ ὄχι μόνο εἶχε πάρει τὸ μνηστῆρα μιᾶς ἄλλης, ἀλλά, μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ συνδεθῆ μ' ἕναν ἄγνωστο νέο, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ἀλλοτε ὡς τότε.

Μιὰ ἄλλη περίεργη δίκη ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔγινε στὸ Λὸς Ἀντζελες μεταξὺ τοῦ ζωγράφου Ρικάρντο Στῆβενς καὶ μιᾶς ἠθοποιοῦ τοῦ μιούζικ - χώλλ, τῆς Ἔλσας Μάννιξ.

Ἡ Ἔλσα εἶχε παραγγείλει στὸ Στῆβενς τὸ πορτραῖτο της. Κατόπιν, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ τὸ παραλάβη. Γιατί νομίζετε; Γιατὶ ὁ ζωγράφος τὴν εἶχε κάμει ἀσχημη; Ὄχι. Ἀλλά... γιατὶ τὴν εἶχε κάμει πιὸ ὁμορφη ἀπὸ ὁ,τι ἦταν.

—Σὲ ποιὸν θὰ μπορέσω νὰ δείξω αὐτὸ τὸ πορτραῖτο; εἶπε στοὺς φίλους της. Ὅλοι θὰ γελάσουν μαζί μου, γιατὶ θὰ νομίσουν πὼς ἐγὼ εἶπα στὸ Στῆβενς νὰ μὲ κάμη ὡραιότερη.

Ὁ ζωγράφος κατέφυγε τότε στὰ δικαστήρια ζητώντας μιὰ ἀποζημίωσι 10.000 δολλαρίων.

Στὸ τέλος, συνεστήθη μιὰ ἐπιτροπὴ γιὰ ν' ἀποφανθῆ ἂν τὸ πορτραῖτο ἦταν ὡραιότερο ἀπὸ τὸ πρωτότυπο. Ἡ ἀπόφασις της ἐδικαίωσε τὴν Ἔλσα Μάννεξ. Καὶ ἔτσι ὁ ζωγράφος ἔχασε τὴ δίκη. Ἀλλά, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται καὶ ὁ ἴδιος, ἔκαμε τὸ πιὸ τόπρεπτο καὶ ὁ ἴδιος, ἔκαμε τὸ πιὸ ἀτελιέ του κατακλύζεται τώρα ἀπὸ τὶς ὡραῖες του Λὸς Ἀντζελες, ποὺ ζητοῦν νὰ τοὺς κάμη τὸ πορτραῖτο τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βγοῦν ὡραιότερες μέσα ἀπὸ τὰ μαγικὰ χέρια του. Καὶ ὁ Στῆβενς ἱκανοποιεῖ πρόθυμα αὐτὸ τὸν κρυφὸ πόθο τους καὶ κάνει χρυσὲς δουλειές.

Μιὰ ἀκόμη περίεργη δίκη ἦταν μιᾶς πλούστρας, τῆς Μαργαρίτας Ρόλλεϋ, ἐναντίον ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους Νεοϋορκέζους, τοῦ Γκόρντον Κλήβερ.

Τί νομίζετε ὅτι ζητοῦσε ἡ Ρόλλεϋ ἀπὸ τὸν Κλήβερ; Νὰ τῆς ἐπιστρέψη τή.... ὁκωλήκοειδῆ της ἀπόφυσι ἢ νὰ τῆς πληρώση μιὰ ἀποζημίωσι 100 χιλιάδων δολλαρίων.

Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ Κλήβερ εἶχε μιὰ κόρη, τὴ Ντόλλυ, ποὺ τὴν ἐλάτρευε. Ἡ νέα ὑπόφερε ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ μιὰ μέρα ἡ κατάστασις της χειροτέρεψε τόσο πολύ, ποὺ οἱ δύο γιατροὶ τοῦ ἀμερικανοῦ Κρόισου ἔκριναν πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς κάνουν ἀμέσως ἐγχείρισι. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ δὲν διστάζουν νὰ κάμουν παρόμοιες ἐγχειρήσεις κατὰ τὸ στάδιον τῆς κρίσεως.

Ἀλλ' ὁ Κλήβερ, ποὺ, ὅπως εἴπαμε ἐλάτρευε τὴ Ντόλλυ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτρέψη αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Ἂν δὲν ἔβλεπε προηγουμένως μὲ τὰ μάτια του τὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν στὴν κόρη του.

Τοῦ κάκου, ὅμως, οἱ δυὸ γιατροὶ τηλεφώνησαν στὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ μάθουν ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἐκείνη τὴν ἡμέρα καμμιὰ ἐγχείρησις σκωληκοειδίτιδος, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ὁδηγήσουν ἐκεῖ τὸν Κλήβερ καὶ νὰ τὸν διευκολύνουν ν' ἀντιληφθῆ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὶ εἶδους ἦταν αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ κατάστασις τῆς Ντόλλυ χειροτέρευε...

Κατέφυγαν τότε σ' ἕνα τέχνασμα.

Στὸ σπίτι τοῦ Κλήβερ ὑπηρετοῦσε ὡς πλούστρα ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ, ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ πόνους στὴν κοιλιά.

Οἱ δυὸ γιατροὶ ἔβαλαν λοιπὸν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμη ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Κλήβερ παρηκολούθησε τό... θέαμα κι' ἐπέτρεψε κατόπιν νὰ γίνη ἡ ἐγχείρησις τῆς κόρης του.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ ἀνακάλυψε ἀργότερα ἀπὸ μιὰ ἀκριτομύθια τῆς νοσοκόμου τί εἶχε συμβῆ. Καὶ ζήτησε... τὴ σκωληκοειδῆ της ἀπόφυσι ἢ 100.000 δολλάρια.

Ὁ Κλήβερ, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέση τοὺς δυὸ γιατροὺς, ἀνέλαβε ὁλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης καὶ πλήρωσε πρόθυμα τὴν ἀποζημίωσι ποὺ ζητοῦσε ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τοῦ ἐπέβαλε καὶ πρόστιμο 50.000 δολλαρίων ἐπὶ πλέον γιὰ τὴν «ἔνοχη αἰωπὴ τοῦ» ἀπέναντι τῆς μηνυτρίας. Ἔτσι τὸ πείραμα αὐτὸ στοίχισε στὸν Κλήβερ τὸ ὀχὶ εὐκαταφρόνητο ποσὸν τῶν 150.000 δολλαρίων.

●●

Λόρδες... γαλατᾶς!

Ὁ λόρδος Ντίγκμπυ ἔχει ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα, στὴν ἀγγλικὴ κομητεία Ντόρσετ, ὅπου ἀνατρέφει πολλὲς ἀγελάδες. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας εἶνε ὅλοι πελάτες του γιὰ τὸ γάλα. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις ἐργατικῶν χεριῶν στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ 7 μήνες τώρα ὁδηγεῖ ὁ ἴδιος τὸ μικρὸ καμιόνι, ποὺ πηγαίνει ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα καὶ παραδίδει τὶς μπουκάλες μὲ τὸ γάλα. Ὡς τώρα εἶχε ἕνα ὑπάλληλο, ποὺ τὸν βοηθοῦσε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοῦ ἔδωσε ὅμως ἄδεια καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ ἀντικαταστάτη του. Ἔτσι λοιπὸν τὸν συνοδεύει στὸν καθημερινὸ γῦρο του ἡ λαίδη Ντίγκμπυ, ἡ ὁποία ἀφίνει τὶς μπουκάλες ἐμπρὸς στὶς πόρτες, φωνάζοντας: «Γαλατᾶς!». Σημειωτέον ὅτι ὁ λόρδος Ντίγκμπυ εἶνε ἥρως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ὅπου τιμήθηκε μὲ τρία παράσημα. Τί λένε γι' αὐτὸ οἱ "Ελληνες νεόπλουτοι;

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ στὴν Ἱσπανία

Οἱ Ναζῆδες ἐργάζονται ἐντατικά

Στὶς ἀρχὲς Μαΐου τοῦ 1945, δηλαδὴ λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὴν τελειωτικὴ κατάρρευσι τῆς Γερμανίας ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἱσπανία, κατὰ διαταγὴν τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Μάρτιν Μπόρμαν, 5.000 Γερμανοὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοί. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦσαν δυὸ διάσημοι δόκτορες τοῦ «Ἰνστιτούτου Κάϊζερ Γουλιέλμου» τοῦ Βερολίνου, ὁ Χὰνς Μπίτερχάϊν κι' ὁ καθηγητὴς Φράντς Γκρούνμαν. Κατόπιν ἔφτασαν στὴν Ἱσπανία, σὲ ὁμάδες 6—26 ἀτόμων, μυστικοὶ πράκτορες βγαλμένοι ἀπ' τὴν εἰδικὴ σχολὴ κατασκοπείας τῆς Στουτγάρδης.

Τί νομίζετε ὅτι ζητοῦσε ἡ Ρόλλεϋ ἀπὸ τὸν Κλήβερ; Νὰ τῆς ἐπιστρέψη τή.... ὁκωλήκοειδῆ της ἀπόφυσι ἢ νὰ τῆς πληρώση μιὰ ἀποζημίωσι 100 χιλιάδων δολλαρίων.

Ἀκοῦστε, λοιπόν, τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ Κλήβερ εἶχε μιὰ κόρη, τὴ Ντόλλυ, ποὺ τὴν ἐλάτρευε. Ἡ νέα ὑπόφερε ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ μιὰ μέρα ἡ κατάστασις της χειροτέρεψε τόσο πολύ, ποὺ οἱ δύο γιατροὶ τοῦ ἀμερικανοῦ Κρόισου ἔκριναν πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς κάνουν ἀμέσως ἐγχείρισι. Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ δὲν διστάζουν νὰ κάμουν παρόμοιες ἐγχειρήσεις κατὰ τὸ στάδιον τῆς κρίσεως.

Ἀλλ' ὁ Κλήβερ, ποὺ, ὅπως εἴπαμε ἐλάτρευε τὴ Ντόλλυ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτρέψη αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Ἂν δὲν ἔβλεπε προηγουμένως μὲ τὰ μάτια του τὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν στὴν κόρη του.

Τοῦ κάκου, ὅμως, οἱ δυὸ γιατροὶ τηλεφώνησαν στὰ διάφορα νοσοκομεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ μάθουν ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἐκείνη τὴν ἡμέρα καμμιὰ ἐγχείρησις σκωληκοειδίτιδος, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ὁδηγήσουν ἐκεῖ τὸν Κλήβερ καὶ νὰ τὸν διευκολύνουν ν' ἀντιληφθῆ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὶ εἶδους ἦταν αὐτὴ ἡ ἐπέμβασις. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ κατάστασις τῆς Ντόλλυ χειροτέρευε...

Κατέφυγαν τότε σ' ἕνα τέχνασμα.

Στὸ σπίτι τοῦ Κλήβερ ὑπηρετοῦσε ὡς πλούστρα ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ, ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ πόνους στὴν κοιλιά.

Οἱ δυὸ γιατροὶ ἔβαλαν λοιπὸν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμη ἐγχείρησι σκωληκοειδίτιδος. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Κλήβερ παρηκολούθησε τό... θέαμα κι' ἐπέτρεψε κατόπιν νὰ γίνη ἡ ἐγχείρησις τῆς κόρης του.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ ἀνακάλυψε ἀργότερα ἀπὸ μιὰ ἀκριτομύθια τῆς νοσοκόμου τί εἶχε συμβῆ. Καὶ ζήτησε... τὴ σκωληκοειδῆ της ἀπόφυσι ἢ 100.000 δολλάρια.

Ὁ Κλήβερ, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέση τοὺς δυὸ γιατροὺς, ἀνέλαβε ὁλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης καὶ πλήρωσε πρόθυμα τὴν ἀποζημίωσι ποὺ ζητοῦσε ἡ Μαργαρίτα Ρόλλεϋ.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τοῦ ἐπέβαλε καὶ πρόστιμο 50.000 δολλαρίων ἐπὶ πλέον γιὰ τὴν «ἔνοχη αἰωπὴ τοῦ» ἀπέναντι τῆς μηνυτρίας. Ἔτσι τὸ πείραμα αὐτὸ στοίχισε στὸν Κλήβερ τὸ ὀχὶ εὐκαταφρόνητο ποσὸν τῶν 150.000 δολλαρίων.

●●

Λόρδες... γαλατᾶς!

Ὁ λόρδος Ντίγκμπυ ἔχει ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα, στὴν ἀγγλικὴ κομητεία Ντόρσετ, ὅπου ἀνατρέφει πολλὲς ἀγελάδες. Οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας εἶνε ὅλοι πελάτες του γιὰ τὸ γάλα. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις ἐργατικῶν χεριῶν στὴν Ἀγγλία, ἀπὸ 7 μήνες τώρα ὁδηγεῖ ὁ ἴδιος τὸ μικρὸ καμιόνι, ποὺ πηγαίνει ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα καὶ παραδίδει τὶς μπουκάλες μὲ τὸ γάλα. Ὡς τώρα εἶχε ἕνα ὑπάλληλο, ποὺ τὸν βοηθοῦσε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοῦ ἔδωσε ὅμως ἄδεια καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ ἀντικαταστάτη του. Ἔτσι λοιπὸν τὸν συνοδεύει στὸν καθημερινὸ γῦρο του ἡ λαίδη Ντίγκμπυ, ἡ ὁποία ἀφίνει τὶς μπουκάλες ἐμπρὸς στὶς πόρτες, φωνάζοντας: «Γαλατᾶς!». Σημειωτέον ὅτι ὁ λόρδος Ντίγκμπυ εἶνε ἥρως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ὅπου τιμήθηκε μὲ τρία παράσημα. Τί λένε γι' αὐτὸ οἱ "Ελληνες νεόπλουτοι;

Ἡ καταδέχθηκε περιέργως νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ ὁ Φράνκο σὲ μιὰ τελευταία περιοδεία του... Ἐκεῖ λοιπὸν βρίσκεται ἕνα μπάρ, ποὺ ἔχει πάρει τὸ ὄνομα «Ἀτομικὴ Βόμβα». Ὡστόσο ὁ περίεργος ἐπισκέπτης, ποὺ θὰ θελήση νὰ μάθη τί γίνεται στὸ Ὀκάνα, δὲν θὰ μπορέση νὰ πληροφορηθῆ τίποτε. Θ' ἀπορήση μόνον, δίχως ἄλλο, γιὰ ποιὸ λόγο κατασκευάσθηκε καντὰ στὸ ἀσήμαντο αὐτὸ χωριουδάκι ἕνα τέλειο καὶ συγχρονισμένο ἀεροδρόμιο...

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐκεῖ κάπου βρίσκεται τὸ κέντρον τῶν ἐρευνῶν γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα. Σημειωτέον ὅτι δὲν λείπει ἡ πρώτη ὕλη γιὰ τὰ πειράματα αὐτά. Γιατὶ ἡ Ἱσπανία ἔχει δύο ὀρυχεῖα οὐρανίου στὴν ἐπαρχία Μπανταγόθ κι' ἄλλα τέσσερα στὴν Κόρδοβα. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1945 ἀγοράσθηκαν ἀπ' τὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες τὰ ἀπαιτούμενα μηχανήματα γιὰ τὴν ἐντατικώτερη ἐκμετάλλευσί τους. Τέλος, εὐθὺς μόλις ἔφτασε ὁ Γκρούνμαν διέταξε νὰ γίνουν ἔρευνες γιὰ νέα κοιτάσματα, καὶ βρέθηκε πράγματι ἕνα, κοντὰ στὴ Μαδρίτη, στὰ βουνὰ τῆς Γκουανταλαχάρα.

Οἱ τελευταῖες πληροφορίες φανερώνουν ὅτι οἱ ἐργασίες τῶν Ναζῆδων γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ἔχουν ἤδη φτάσει σὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Στὰ νότια τῆς Ἱσπανίας, κοντὰ στὰ πορτογαλλικὰ σύνορα, ἐθεάθησαν ἐπανειλημμένως μυστηριώδη κύματα φωτιᾶς. Ἐξ ἄλλου, ἕνας νέγρος γωρικὸς, ποὺ μένει σὲ μιὰ ἀπομονωμένη καλύβα, διηγήθηκε σ' ἕνα ξένο δημοσιογράφο τὸ ἑξῆς περίεργο περιστατικό: Κυθῶς εἶχε πέσει νὰ κοιμηθῆ, ἕνα καλοκαιρινὸ μεσημέρι, ἔνοιωσε ξαφνικὰ νὰ τὸν μετατοπίζη μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι. Συγχρόνως εἶδε μιὰ ἀπ' τὶς καπέλλες του νὰ τινάζεται μόνη της πρὸς τὸ ταβάνι. Ἡ ἀνοιχτὴ πόρτα ἔκλεισε μὲ ὁρμή. "Επειτα ἀκούσθηκε ἕνας τρομακτικὸς κρότος. Κι' ἐπακολούθησε κατόπιν γαλήνη ἀπόλυτη.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ χαρακτηρίση ὡς φανταστικὴ τὴν ἀφήγησι αὐτὴ τοῦ γέρου γωρικοῦ, ἂν δὲν συνδέεται μ' ἕνα ἄλλο καταπληκτικὸ στοιχεῖο. Πέντε ὧρες καὶ δέκα λεπτὰ μετὰ τὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ — ποὺ ἀκούσθηκε, κατὰ τοὺς μάρτυρες, σὰν πασατεταμένη βροντὴ — ὁ γαλλικὸς μετεωρολογικὸς σταθμὸς τοῦ Ντὸυ ἀνακάλυψε τὴν παρουσία ἑνὸς «ραδιενεργοῦ νέφους» σὲ ὕψος ὁ 300 μέτεων, πάνω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς Γαλλίας!

Τέτοια νέφη παράγονται ἀπὸ ἐκρηξὶ ἀτομικῆς βόμβας. Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ προέρχόταν ἀπ' τὴ νῆσο Μπικίνι, γιατὶ τότε θὰ εἶχε σημειωθῆ τὸ πέρασμά του καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους μετεωρολογικοὺς σταθμούς. Ὅλα λοιπὸν τὰ στοιχεῖα δείχνουν ὅτι οἱ Ναζῆδες φυγάδες ἐτοιμάζουν μυστικὰ ἀτομικὲς βόμβες, ὅτι πειραματίζονται μ' αὐτὲς κι' ὅτι ἡ τελικὴ ἐπιτυχία τους δὲν εἶνε παρὰ ζήτημα χρόνου.

("Απ' τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Νύχτα καὶ ἡμέρα»)

●●

Οἱ Νεοὺερκέζοι τηλεφωνοῦν

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1946, ἔγιναν μὲ τὰ 2.122.000 τηλέφωνα τῆς Ν. Ὑόρκης περὶ τὰ 12.815.000 τηλεφωνήματα τὴν ἡμέρα, δηλαδὴ περισσότερα κατὰ 776.000 ἀπ' τὸ Μάϊο καὶ αὐξημένα κατὰ 3.900.000 ἀπέναντι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1941. Τὰ 38 % ἀπ' αὐτὰ ἔγιναν ἀπ' τὶς 10 τὸ πρωὶ ὡς τὸ μεσημέρι κι' ἀπ' τὶς 3 ὡς τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα. Ἀναλογοῦσαν λοιπὸν τότε 338 τηλεφωνήματα στὸ δευτερόλεπτο. Συγχρόνως αὐξήθηκε καὶ ἡ διάρκειά τους. Τέλος, ἀπ' τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1946, ἔγιναν ἐγκαταστάσεις 118 900 νέων τηλεφώνων στὴ Ν. Ὑόρκη.

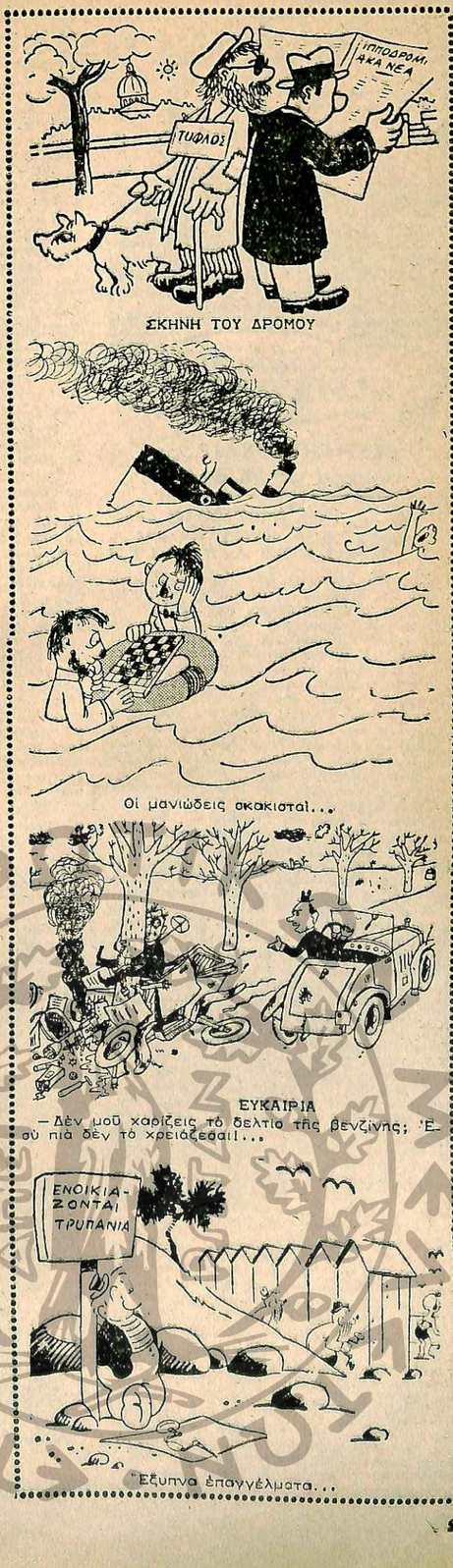

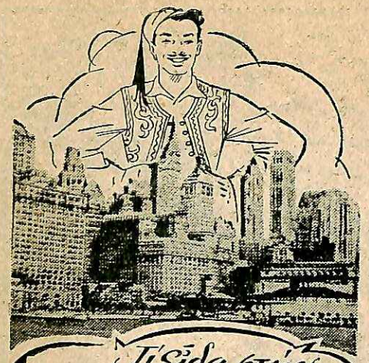

Γύρω στην ΑΜΕΡΙΚΗ

«ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΤΕ... σήμερα μὲ τὸ Θεό;»

Τοῦ ἐπανελθόντος ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Κυριακὴ μεσημέρι στὸ Κεντρικὸ Πάρκο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ πλήθη χαζεύουν μπροστὰ στὰ περίπτερα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Μιὰ μικροῦλα — ξανθειά, κομψή, χαριτωμένη — μοιράζει διακριτικὰ κάτι φέϊγ-βολάν. Εἶνε κίτρινα ἢ μπλέ, μὲ λίγες χτυπητὲς λέξεις καὶ μ' ἕνα μεγάλο σταυρὸ στὸ ἐπάνω μέρος. Διαβάζω: «Ἀνταποκριθήκατε στὴν πρόσκλησι πού σᾶς ἔκανε σήμερα τὸ πρωῒ ὁ Θεός; Μιλήσατε μαζί του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἐλᾶτε λοιπὸν αὔριο στὶς 11 καὶ 20 στὴ μεγάλη αἴθουσα δεξιώσεων τοῦ ξενοδοχείου "Ἀστορ. Τὸ παρὸν σᾶς δίδει δικαίωμα εἰσόδου».

Ἡ μικροῦλα ποὺ μοῦ ἔδωσε τὸ χαρτάκι δὲν παρουσίαζε καμμιὰ ἐνδειξι ποὺ μποροῦσε νὰ μὲ κάνῃ νὰ ὑποθέσω ὅτι εἶχε... ἀποδράσει ἀπὸ ἄσυλο. Ἐκτελοῦσε τὴν ἀποστολή της μὲ μεγάλη διακριτικότητα, χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ κανέναν καὶ χωρὶς νὰ μιλᾷ. Θὰ ἦταν λοιπὸν σοβαρὸ πρόσωπο καὶ σοβαρὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ φέϊγ-βολάν.

Βρέθηκα στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀστορ» τὴν ἑπομένη, ἀκριβῶς στὶς 11 καὶ 20'. Ἔδειξα τὸ χαρτάκι μου σὲ μιὰ νεαρὴ ποὺ ὑπεδέχετο τὸν κόσμο στὴν κεντρικὴ εἴσοδο. Μὲ παρέπεμψε σὲ μίαν ἄλλη ποὺ μ' ὡδήγησε, μαζὶ μ' ἕναν πολυπληθέστατο ὅμιλο ἐπισκεπτῶν στὴν αἴθουσα τῆς συγκεντρώσεως. Ἡ πελωρία σάλα ἦταν ἤδη γεμάτη. Κι' ἐμεῖς οἱ καθυστερημένοι - ἂν καὶ εἴχαμε φθάσις—παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐξοικονομηθοῦμε ὅπως - ὅπως ὀρθιοι στοὺς διαδρόμους.

Στὸ βάθος μιὰ σκηνὴ διακοσμημένη μὲ λευκά, πράσινα καὶ ροζ παραπετάσματα. Στὸ προσκήνιο ἕνα τραπεζάκι, ἕνα μικρόφωνο κι' ἕνα ποτήρι νερό. Πίσω ἀπ' αὐτὰ — μιὰ κυρία—μᾶλλον χονδρή, μᾶλλον κοντὴ — μὲ ἄσπρο χιτῶνα ὡς τὰ πόδια, μὲ ἑξαφρὸ βάψιμο στὰ χείλη καὶ στὰ μάγουλα. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ της δώδεκα λευκοντυμένες κοπέλλες, ἡλικίας μεταξὺ 20 καὶ 22 ἐτῶν, ὡραῖες ὅλες, κάτι σὰν ἀγγελοι μὲ σάρκα καὶ ὀστά.

Ἡ «συνεδρίασις» ἀρχίζει μὲ τοὺς ἦχους σαλπίγγων ποὺ ἀκούγονται ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Τὰ κορίτσια ψάλλουν μελωδικώτατα ἕναν θρησκευτικὸ ὕμνο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ξεχωρίζω παρὰ τὴν διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένη λέξι: Ἀλληλούϊα. Κατόπιν μᾶλλον χονδρὴ καὶ μᾶλλον κοντὴ κυρία βγάζει λόγο πρὸς τὰ κεχηνότα πλήθη. Ἐξηγεῖ ὅτι «ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἀκούει τὸ τί λέμε καὶ ἀ-παντάει». Ὅτι «καὶ τὸ πρωῒ ἦταν μαζί μὲ τὸν καθένα μας καὶ χθὲς καὶ πάντοτε». Ὅτι «ἂν ἔχουμε θέλησι, μποροῦμε νὰ συζητοῦμε, νὰ ἀκοῦμε τὴ γνώμη του», Μιλάει ἀργά, βαρειά, μὲ πολλὴ πειστικότητα ὅπως διαπιστώνω ἀπὸ τὶς ἐκφράσεις τῶν περισσοτέρων ἀκροατῶν. Κατὰ χρονικὰ διαστήματα τὰ λευκοντυμένα κορίτσια συνοδεύουν τὶς φράσεις τῆς Μίσσες Τόρρικ — ἔτσι ἐμαθα κατόπιν πὼς τὴν ἔλεγαν — μὲ τὸ μελωδικὸ «Ἀλληλούϊα». Ἡ ἀγόρευσις κράτησε κατόπιν 45 λεπτά. Κατόπιν ἡ ρήτωρ ἀπομακρύνθηκε καὶ ὥρμησε στὴ σκηνὴ ἕνας κοκκινοντυμένος διάβολος μὲ οὐρὰ καὶ κέρατα. Τὰ δώδεκα λευκοντυμένα κορίτσια — οἱ ἄγγελοι νὰ ποῦμε — ἄρχισαν νὰ ψέλνουν ἕναν καινούριο ὕμνο. Ὁ διάβολος τὰ χάνει καὶ φεύγει σκυφτὸς καὶ καταντροπιασμένος.

Τὰ πλήθη ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὴ μεγάλη σάλλα τοῦ «Ἄστορ» δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴ συγκίνησί τους. Μερικοὶ σηκώνουν τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀπαγγέλλουν αὐτοσχέδιες προσευχές. Ἄλλοι ψάλλουν σιγανὰ καὶ ἀρκετὰ μελωδικά.

Ἡ ἀξιοσέβαστη κυρία Τόρρικ ξαναπαίρνει τὴ θέσι της μπροστὰ στὸ τραπεζάκι τοῦ προσκηνίου.

— Σήμερα εἴδατε τὸ Θεό, λέγει, καὶ μιλήσατε μαζί του. Εἴσθε εὐχαριστημένοι ποὺ εἴδατε τὸ Θεό;

— Γιές, γούη ἂρ βέρυ γλάντλυ (ναί, εἴμαστε πολὺ εὐχαριστημένοι), ἀπαντοῦν ἐν χορῷ τὰ πλήθη.

Μὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ πλήθη ποὺ ἀνταποκρίθηκαν στὴν «πρόσκλησι τοῦ Θεοῦ;» Εἶνε ἄνθρωποι ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Μεγαλοβιομηχανοί, ὑπάλληλοι, ἐργάτες, ἔμποροι, καθηγηταί, γιατροί, δακτυλογράφες, σερβιτόρες, νέγροι, κινέζοι, μεξικάνοι. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε προσηλωμένοι στὴ θρησκεία ὅσο κανένας ἄλλος λαὸς τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ καὶ λειτουργοῦν χιλιάδες θρησκευτικὲς αἱρέσεις, ὅπως αὐτὴ ποὺ διευθύνει ἡ Μίσσες Τόρρικ, ἢ ὅπως αὐτὴ τοῦ νέγρου «Θεῖου Πατρὸς» ποὺ παντρεύτηκε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων ἕναν ἀπὸ τοὺς «ἀγγέλους» του, τὴν πολυεκατομμυριοῦχο, ὡραιοτάτη καὶ νεωτάτη Καναδὴ Ἔδνα Ρίτσιγκς. Ὁ «Θεῖος Πατήρ» εἶνε ἕνας στρουμπουλὸς νέγρος ἀπὸ τὸ Χάρλεμ, κομψὸς καί, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴ «θεία» ζωὴ ποὺ κάνει, πλούσιος. Κυκλοφορεῖ μὲ πολυτελέστατες κοῦρσες καὶ διαθέτει ἰδιόκτητες βίλλες σὲ πολλὰ μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Πολλοὶ προπαγανδισταὶ θρησκευτικῶν αἱρέσεων ἐμφανίζονται τὰ βράδυα στὶς πλατεῖες τῶν μεγαλουπόλεων καὶ βγάζουν λόγους. Στὴ Νέα Ὑόρκη οἱ αἱρεσιάρχαι καὶ οἱ προπαγανδισταί τους συγκεντρώνονται στὴν πλατεία Κολόμβου καὶ μιλοῦν. Ἐκεῖ εἶδα ἕνα βράδυ μιὰ πελωρίων διαστάσεων μαύρη — ἕνα εἶδος Ρόζας τῆς χονδρῆς — ποὺ διδάσκει γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «Θείου Πατρός». Ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν «ἀγγέλων» ποὺ εἶχαν μισθὸ ἡ ποσοστὰ ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις τῶν δίσκων. Κάποιος ποὺ εἶχε τὴν τόλμη νὰ διατυπώσῃ τὶς ἀντιρρήσεις του ἄκουσε ἕνα ὑβριστικὸ λογίδριο τόσο ὀξὺ ποὺ δὲν συνεβιβάζετο μὲ τὴ θεία ἀποστολὴ τῆς μαύρης Ρόζας. Ἄλλοι ἱεροκήρυκες δίδασκαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πλατείας καὶ ἡ ἀστυνομία ἐπροστάτευε διακριτικὰ τὶς μικρὲς ἢ μεγάλες ὁμάδες ποὺ πλαισίωναν τοὺς ρήτορας.

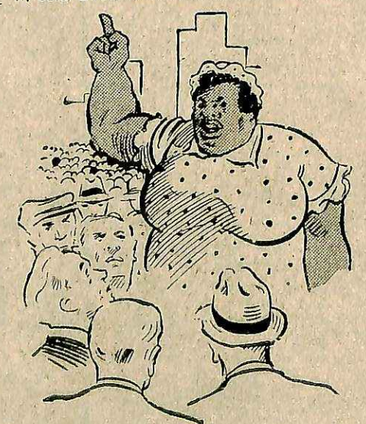

Μιὰ πελωρίων διαστάσεων μαύρη δίδασκε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ «Θείου Πατρός».

Μοῦ ἐξήγησαν ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἀκροατήριο τῶν θρησκευτικῶν προπαγανδιστῶν δὲν ἀνήκει στὴν τάξι τῶν περιέργων. Οἱ περισσότεροι ἀκοῦν μὲ προσοχὴ καὶ... μελετοῦν, προκειμένου νὰ κατασταλάξουν κάπου. Ἄλλως τε πολλὲς φορὲς ὀργανώνονται πολυδάπανες θρησκευτικὲς τελετές, μὲ εἰδικὰ «σκέτς», μὲ «ταμπλὼ βιβὰν» ἀπὸ τὴ Βίβλο, μὲ περίφημα ἐξασκημένες χορωδίες. Πολλὲς ἀπὸ τὶς αἱρέσεις διαθέτουν τεράστιες περιουσίες, ὅπως ἡ αἵρεσις τῆς Μὶς Αἰμὲ Μὰκ Πήρσον ποὺ ἔκανε μεγάλες κατακτήσεις στὶς Δυτικὲς Πολιτεῖες, ἡ τοῦ μαύρου «Θείου Πατρὸς» ποὺ ἔχει περὶ τὰ δέκα ἑκατομμύρια ὀπαδούς. Γιὰ τὴν διάδοσι τῶν ἀρχῶν τῶν αἱρέσεων χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ μέσα. Ἀκόμα καὶ οἱ κοινὲς διαφημίσεις. Ἔτσι μπορεῖτε νὰ δῆτε τὶς νύχτες δίπλα στὶς φωτεινὲς ἐπιγραφές: «Τρῶτε παγωτὰ Σέφφερτ», «Καπνίζετε Τσίστερφελντ», «Προτιμᾶτε τὰ ὑφάσματα Θρὴ Τζὴς», καὶ τὴν ἑξῆς: «Μπορεῖτε νὰ συναντᾶτε κάθε μέρα τὸ Θεό, ἂν ἀφοσιωθῆτε στὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας τῆς Αἰμὲ Μὰκ Πήρσον».

Ἡ Πήρσον εἶνε νέα καὶ ὡραία. Κάποτε ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν ἕδρα της. Μερικοὶ νόμισαν πὼς ἔπεσε θῦμα κανενὸς δυστυχήματος. Ἐξακριβώθηκε ἀργότερα ὅτι εἶχε φύγει μὲ τὸν ἐκλεκτό της, ἕναν κτηματία τῆς Καλιφορνίας, κι' ἔζησε μερικὲς ἑβδομάδες στὸν ἐπίγειο παράδεισο. Κατόπιν ἐπέστρεψε στὴν ἕδρα της καὶ ἐπανέλαβε τὴ διδασκαλία της: «Ἀκοῦστε τὰ λόγια μου, ἂν θέλετε νὰ κερδίσετε τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Φροντίστε νὰ συναντήσετε τὸ Θεό. Ἀλληλούϊα...»

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

◆◆

Ἐκδίκησις μετὰ 38 χρόνια!

Μιὰ ἀπίστευτη ἱστορία

Εἶνε ἀσφαλῶς σπάνιο τὸ φαινόμενον ἑνὸς μίσους ποὺ διατηρήθηκε ἐπὶ 38 χρόνια, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἐπιτέλους, ἄγριο καὶ θανατηφόρο. Πρωταγωνισταὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς μὲ τὸ αἱματηρὸ φινάλε εἶνε δυὸ Ἕλληνες ἐγκατεστημένοι στὴν Ἀμερικὴ: ὁ Ἀθανάσιος Μάνος, 45 ἐτῶν, μεταλλουργὸς στὸ Ἰλλινόϊς, κι' ὁ Λουδοβίκος Νταρλανζῆς, 57 ἐτῶν.

Πρὶν ἀπὸ 38 χρόνια, ὅταν βρισκόντουσαν ἀκόμη οἱ δυὸ αὐτοὶ συμπατριῶτες μας στὸ χωριό τους, στὴν Ἑλλάδα, ὁ Νταρλανζῆς ἔδειρε ἀλύπητα καὶ δίχως αἰτία τὸ Μάνο, ποὺ ἦταν τότε 7 ἐτῶν παιδί. Ὁ μικρός, πληγωμένος θανάσιμα ἀπ' αὐτὴ τὴν προσβολή, ὁρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ ἐχθρός του ἔφυγε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ ὁ Μάνος ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ τὸν βρῇ μιὰ μέρα, ἔστω κι' ἂν χρειαζόταν νὰ γυρίσῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως δὲν ἐφευγε οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὸ νοῦ του... Κατάφερε λοιπὸν νὰ μαζέψῃ ἀρκετὰ χρήματα καὶ, τὸ 1916, ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἐπὶ 30 ὁλόκληρα χρόνια, ἀναζήτησε τὰ ἴχνη τοῦ Νταρλανζῆ, ἀπ' τὴ μιὰ στὴν ἄλλη πολιτεία. Ρωτοῦσε τοὺς ἄλλους συμπατριῶτες του γι' αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔκανε διάφορες δουλειές: Ἐργάσθηκε σὲ σιδηροδρομικὲς μηχανές, σ' ἕνα μύλο, σ' ἕνα χαλυβουργεῖο.. Ἄνοιξε ἐπειτα ἕνα κουρεῖο στὸ Ντητρόϊτ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ τύχη θάφερνε κάποτε τὸν ἐχθρό του στὰ χέρια του.... καὶ στὸ ξυράφι του!

Τὸ 1932, ἔκαμε ἕνα ταξεῖδι στὴν Ἑλλάδα καὶ παντρεύτηκε μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ τοῦ εἶχε διαλέξει ἡ μητέρα του. Ἔμεινε 2 χρόνια μαζί της, ἀπόκτησε ἕνα παιδί, κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, ἀφήνοντας τὴν οἰκογένειά του στὴν Ἑλλάδα, ὡς ὅτου κερδίσῃ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ τὴν πάρῃ κοντά του. Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, μεσολάβησε ὁ πόλεμος... Τέλος, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ὁ Μάνος ἔμαθε ὅτι ὁ ἐχθρός του εἶχε ἕνα ρεστωράν στὸ Σικάγο.

Πῆγε ἀμέσως καὶ τὸν βρῆκε, κι' ἀφοῦ λονομάχησαν γιὰ λίγο, ἁρπαξε ἕνα μπαλτὰ καὶ τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι στὰ δυό! Εἶχε κρατήσει τὸν ὅρκο του, ἐπειτὰ ἀπὸ 38 χρόνια!

Τώρα βρίσκεται στὴ φυλακὴ καὶ περιμένει τὴ δίκη του. Δὲν φαίνεται καθόλου μετανοιωμένος γιὰ τὴν ἄγρια ἐκδίκησί του.

Η καμωδιούλα μας

Η.. ΒΙΛΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΟΖΑ: Νέα τσαχπίνα και χαριτωμένη.
ΠΙΕΡ ΛΑΜΠΟΥΑ: 40 ετών, παντρεμένος.
ΝΙΝΗ: Φίλη της Ρόζας, 26 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στον αιδηροδρομικό σταθμό. Κρεμασμένη στην πόρτα ενός βαγονιού του τραίνου που μπαίνει στο σταθμό, η Ρόζα κουνάει χαρούμενη το χέρι της και ετοιμάζεται να ριχτή προσοχαρη στο λαιμό του κ. Λαμπουά. Εκείνος όμως κάνει με ζωηρότητα δυο βήματα προς τα πίσω).

ΠΙΕΡ: Μη γιά το Θεό!... Μη με φιλήσης εδώ μπροστά στον κόσμο!

ΡΟΖΑ (κατάπληκτη): Και γιατί;

ΠΙΕΡ: Θα σού εξηγήσω.

ΡΟΖΑ: Μά τί έπαθες; Είμαι πολύ κουρασμένη, ξέρεις. Πάμε σπίτι σου.

ΠΙΕΡ: Στό σπίτι μου;... Μά περί αύτού ακριβώς πρόκειται, κακόμοιρο κορίτσι. Είμου! "Οταν μ' έστειλε εδώ η εταιρεία μου για να επιβλέψω τα έργα της γραμμής Σσιντ - Εβρεπένδ, βρήκα με μεγάλη μου χαρά την ευκαιρία να σε προσκαλέσω έκοντά στη θάλασσα, μόνοι οι δυό μας.

ΡΟΖΑ: Λοιπόν;

ΠΙΕΡ: Λοιπόν, λογάριαζα χωρίς τον ξενοδόχο, χωρίς τους Γερμανούς δηλαδή που άπειλούν να βομβαρδίσουν το Παρίσι και νά το κάνουν στάχτη. Μόλις η γυναίκα μου το άκουσε αυτό, τα πάρατησε όλα σύξυλα και ήρθε εδώ. Και τώ,α είνε στο σπίτι, στη βίλλα, στη φωλιτσα που είχα ετοιμάσει για σένα. "Εφθασε εδώ χθές.

ΡΟΖΑ (με νάζι): Αυτό είνε πολύ στενόχωρο, φίλε μου. Τί να γίνη όμως; Θα μείνω στο ξενοδοχείο.

ΠΙΕΡ: Στό ξενοδοχείο;... 'Αλλοίμονο, μικρή μου Ρόζα, δεν έχεις ιδέα το τί γίνεται εδώ. Δεν ήρθε μονάχα η γυναίκα μου. Δεν φοβήθηκε μόνο αυτή. "Εχουν έρθει πάνω από πεντακόσιοι άνθρωποι, χωριστά αυτοί που ήρθαν σήμερα μαζί σου. Το χωριουδάκι είνε βέβαια εξαιρετικά ωραίο, άλλα και πολύ μικρό. Δυο ξενοδοχεία, ένα εργοστάσιο, ο σταθμός και καμιά εκατοστή σπίτια. Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει ούτε μια θέσις πουθενά.

ΡΟΖΑ: Περίφημα!... Και τί θ' απογίνω τώρα εγώ;

ΠΙΕΡ: Δυστυχώς, αγαπούλα μου, δεν μένει παρά μια και μόνη λύσις. Θα περιλεπτά και θά ξαναγυρίσης στό Παρίσι.

ΡΟΖΑ (αναστατωμένη): 'Α, όχι! όχι!... Αυτό δεν μπορεί να γίνη. 'Ο,τι άλλο θέλεις μάλιστα. Βάλε με να μείνω σ' ένα σταύλο σ' ένα κοττέτσι σ' ένα βαγόνι άπ' αυτά που βρίσκονται στό γκαράζ, παρουσιασε με στην γυναίκα σου για δακτυλογράφο σου, κάνε επί τέλους ό,τι θέλεις. Εγώ θα μείνω εδώ!...

ΠΙΕΡ: Τρελλάθηκες, Ρόζα μου; 'Αφού δεν υπάρχει ούτε ένα κρεββάτι.

ΡΟΖΑ: Κάνε όπως κατολαβαίνεις. Γιά μένα είνε ζήτημα φιλοτιμίας! Εγώ κάθομαι και μιλούσα τρεις ώρες χθές στις φίλες μου για το ταξίδι μου αυτό, για τα λουτρά μου, για την έπαυλι που μού έτοιμασες με όλα τα κομφόρ. Να τις έβλεπες πώς έκαναν όλες άπ' τη ζήλεια τους. "Ολες πήγαιναν να σκάσουν και περισσότερο άπ' όλες η Νινή. "Αλλαξε χρώματα τώρα να ξαναγυρίσω στο Παρίσι και να πώ όλες αύτές πώς τις γέλασα; Δεν είνε μά δεν έχεις λοιπόν εδώ κανένα στενό φίλο, κανένα γνωστό που να σε διευκολύνη στη περίστασι αυτή;

ΠΙΕΡ: "Οχι, δέν γνωρίζω κανένα.

ΡΟΖΑ: Κι' αυτός ο κύριος που σέ χαιρέτησε προ ολίγου ρίχνοντάς μού συχρόνως λοξές ματιές;

ΠΙΕΡ: Είνε ο διευθυντής των φυλακών. Δέν φαντάζομαι να τραβά η καρδιά σου να σε φιλοξενήση στό.... μέγαρό του.

ΡΟΖΑ: Και γιατί όχι; 'Εφ' όσον δέν μπορούμε να βρούμε τίποτε καλλίτερο... θάνει να δεχθή. Κι' άν πράγματι, όπως λές, είνε φίλος σου, θά προθυμοποιηθή να επιπλώση γιά μένα, κάπως υποφερτά, ένα κελλί του.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

('Ο Λαμπουά, όσο παράξενη κι' άν τού φάνηκε η ιδέα αυτή, αναγκάσθηκε να υποχωρήση. Και το πιό νόστιμο είνε ότι η ιδέα της Ρόζας πέτυχε στην έντέλεια. 'Ο διευθυντής των φυλακών ήταν ένας γλεντζές και η ιδέα της νέας γυναίκας τον κατενθουσίασε. Κάλεσε τούς υπαλλήλους του, τούς άποκάλυψε το σχέδιό του και ύστερα άπο δυό ώρες, η καμαρούλα της Ρόζας ήταν έτοιμη. Δέν ήταν βέβαια εξαιρετικά ευρύχωρη και λαυσάτη. Είχαν βάλει όμως ένα μαλακό στρώμα στό κρεββάτι κι σέ μιά γωνιά ένα τραπεζάκι μ' ένα άνθοδοχείο γεμάτο ώραία λουλούδια. Ετσι η Ρόζα δοκίμασε μιά παράξενη ευχαρίστησι κ,ώς περνούσε τακτικά άπ' την πόρτα της φυλακής που άνοιγόταν μονάχα γι' αύτήν. Της άρεσε νά φαντάζεται καθώς πλαγίαζε νά κοιμηθή πώς ο γειτονάς της ήταν ένας τρομερός κακοῦργος και όμολογούσε πώς ποτέ της δέν είχε φάει πιό νόστιμο φαγητό άπ' αύτό που της έτοίμαζε η κυρά Μπαρτελεμύ, η γυναίκα τού άρχιφύλακα... 'Ο Πιέρ ήταν ευχαριστημένος όσα παρακολουθούσε όλη μέρα την φιλενάδα του που ψάρευε η έπαιρνε το μπάνιο της. "Οταν όμως το βράδυ την συνώδευε στό σκυθρωπό έκείνο οίκημα, έκανε ολότελα την καλή του διάθεσι. Η Ρόζα το πρόσεξε αυτό και το τρίτο βράδυ όταν μπήκαν μέσα στό κελλί του είπε):

ΡΟΖΑ: 'Ανάπτος που είσαι, άγάπη μου; Ποτέ μου δέν κοιμήθηκα καλύτερα. Εχω πολύ όμαλύτερα στρώματα. Ποτέ μου δέν κοιμήθηκα καλύτερα. Εχω έτοιμάσει μάλιστα ένα γράμμα γιά την έτοιμάσει μάλιστα ένα γράμμα γιά την γράφω. (Παίρνει Νινή. "Ακουσε τί της γράφω. (Παίρνει ένα χαρτί κι διαβάζει): «'Αγαπητή μου, Συχνότερα μέ που δέν βρήκα καιρό να σού γράψω νωρίτερα. Μόλις σήμερα φυσού γράψω νωρίτερα. Μόλις σήμερα φύγαμε άπ' την βίλ-γανε επί τέλους οι μαστόροι άπ' την βίλλα μας. Το σπιτάκι μας είνε εύρύχωρο λα μας. Το σπιτάκι μας είνε εύρύχωρο και έχει ένα σωρό δωμάτια που δέν ξέρω τί νά τά κάνω. 'Ο Πιέρ έκανε γιά μένα ένα σωρό τρέλλες και άφάντασα έξοδα ένα σωρό τρέλλες και άφάντασα έξοδα στολιση τη φωλίτσα μας. Τη στιγμή στολιση τη φωλίτσα μας. Τη στιγμή που σού γράφω, η μπαλκονόπορτα του μεγάλου σαλονιού είνε ορθάνοιχτη προς γάλου σαλονιού είνε ορθάνοιχτη προς την θάλασσα. Το θέαμα είνε έξαιρετικό.... κτλ. κτλ...»).

(Αυτά τα κτλ. έπιαναν τέσσερες σελίδες γεμάτες λυρισμό και γοητευτικές περιγραφές).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Διαβάζοντας το γράμμα της φίλης της η Νινή σκέφθηκε πώς έφ' όσον η Ρόζα είχε τόσα διαθέσιμα δωμάτια, η Ρόζα δέν θά αρνιόταν νά την φιλοξενήση έκεί για μερικές μέρες. Ετσι την άλλη μέρα κιόλας έπαιρνε το τραίνο και έφτανε στό Σαίντ - Εβρεπένδ. Δυσκολεύτηκε νά βρή το σπίτι της Ρόζας στο τέλος όμως της έδειξαν σού βρισκόταν. Μόλις είδε την... βίλλα έφριξε και τρούλιοε): «Θεέ και Κύριε!... 'Η Ρόζα στή φυλακή!... Δέν είνε δυνατόν! Και όμως νάτην!...

(Πράγματι η Ρόζα είχε έμφανισθή έκείνη τη στιγμή πίσω άπό το καγκελλόφραγμα του σπιτιού της. Την ίδια στιγμή η Νινή κτο παράθυρό της. Την ίδια στιγμή η Νινή είδε τον κ. Λαμπουά να προχωρή προς τη φυλακή).

ΝΙΝΗ (ψιθυριστά): Πηγαίνει, φαίνεται, να την παρηγορήση. (τρέχει κατ' επάνω του): Κύριε Λαμπουά!... ψίτ!... ψίτ!... 'Εκείνος σταματά και την κυττάζει σαστισμένος). 'Αχ! κύριε Λαμπουά! (στενάζει). Ποιός να μάς τόλεγε αυτό!... Τί δυστυχία!... Την καϋμένη την Ρόζα!... Με τον δρόμο που είχε πάρει όμως... 'Εγώ το πρόβλεπα πώς έκεί θά καταντούσε. Κλέβοντας τά πορτοφόλια του κόσμου θγάζει βέβαια κανείς πολλά λεφτά, μα το πράγμα είνε όμως έπικίνδυνο! Δέν ήθελε να μ' άκούση η ευλογημένη. Το κακό της είχε καταντήσει μανία..Κοί πέρασε κόντεψε να πάθη τα ίδια μ' έκείνο τον 'Αργεντινό. Δέν φταίει όμως αυτή η κακοῦργα. Φταίει έκείνος ο παλπάνδρωπος ό έραστής της ό Ρομπέρ, που δσα κι' άν του δώση λίγα του φαίνονται. Αυτός είνε η αιτία της καταστροφής της! Αυτός τη βάζει....

('Η καλόκαρδη η Νινή δέν πρόφθασε ν' αποτελείωση. Είδε τον κ. Λαμπουά να χλονίζεται και να σωριάζεται κιτρινίζη και κλονίζεται και να σωριάζεται λιποθυμος στη μέση του δρόμου).

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τά κατακάδια ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Και οί πολλαπλές χρήσεις των

Τά κατακάθια τού καφέ δέν ένδιαφέρουν μόνο τις καφετζούδες, που διαβάζουν μέσα σ' αυτά τη μοίρα. Μπορούν νά χρησιμεύσουν σέ πολλά άλλα πράγματα, που άφορούν κυρίως τις νοικοκυρές.

Νά μερικές άπό τις πολλαπλές χρήσεις των:

1) Μπορεί ν' άντικαταστήσουν το κερί με το όποίο κάνετε το παρκέ σας. 'Αρκεί, άφού τά ξεράνετε καλά, νά τα σκορπίσετε πάνω στις σανίδες τού πατώματος και κατόπιν νά τις τρίψετε γερά. Θά γυαλίσουν σάν νά τις είχατε τρίψει με κερί.

2) Μπορούν ν' άντικαταστήσουν το σαπούνι στο πλύσιμο των μαλλίνων υφασμάτων μαύρου ή γενικά σκούρου χρώματος. Θά βράσετε μέσα σέ 300 δράμια νερό ένα φλυτζάνι τσαγιού με κατακάθια καφέ και κατόπιν θά το σουρώσετε. Μέσα σ' αυτό το νερό, προτού κρυώση, θά βάλετε νά μουσκέψουν τα ύφάσματα που θέλετε να πλύνετε. Θά τα βγάλετε την άλλη μέρα και θά τα τρίψετε έλαφρά. "Επειτα θά τα ξεπλύνετε με χλιαρό νερό. Θά καθαρίσουν θαυμάσια και οί κηλίδες που έχουν τυχόν θά έξαφανισθούν.

3) 'Αποτελούν ένα έξαίρετο λίπασμα γιά τα φυτά που έχετε μέσα σε γλάστρες. Τά δυναμώνουν και ζωηρεύουν τα χρώματα των. 'Αρκεί ν' αναμίξετε μέσα στο χώμα της γλάστρας μερικά κατακάθια είτε υγρά, είτε ξηρά.

4) Καθαρίζουν τις μπατίλιες που περιείχαν λιπαρές ούσίες και γενικά τα γυαλικά.

5) 'Αντικαθιστούν το άρυκτό σαπούνι, στο καθάρισμα των μεταλλίνων σκευών, άπό μπρούντζο ή κασσίτερο. 'Αρκεί νά τα τρίψετε με μερικά κατακάθια, γιά να καθαρίσουν και νά γυαλίσουν.

6) 'Αφαιρούν την άποφορά που έχουν οί νεροχύτες των σπιτιών. 'Αρκεί νά ρίξετε μερικά κατακάθια στο στόμιο του νεροχύτη και νά χύσετε άπό πάνω ζεστό νερό.

7) 'Αφαιρούν τη χαρακτηριστική όσμή που έχουν τα καινούργια πήλινα άντικείμενα, τσαμκάλια, στάμνες του νερού, πιάτα, φλυτζάνια κτλ. 'Αρκεί νά ρίξετε μέσα σ' αυτά μιά φούχτα κυτταρίνη που θά τα διαλύσετε προτύτερα μέσα σέ ζεστό νερό.

8) Καθαρίζουν τούς τάπητες. Θά τα ρίξετε μουσκεμένα με λίγο νερό πάνω στον τάπητα και κατόπιν θά τον σκουπίσετε προσεκτικά. Δέν θ' άπομείνη καθόλου σκόνη έπάνω.

9) Μπορείτε, τέλος, ν' αναμίξετε τα κατακάθια με σκόνη άπό κάρβουνο, να μουσκέψετε το μίγμα με νερό και να φτιάξετε μικρούς βώλους. Πιάνουν θαυμάσια στη φωτιά, διαρκούν πολλή ώρα και άναδίδουν μεγάλη θερμότητα.

◆◆

Πῶς κυλάει ἡ ζωή μας

"Ενας "Αγγλος στατιστικός υπελόγισε ότι ένας άνθρωπος που ζή 70 χρόνια διαθέτει:

Γιά ύπνο: 24 χρόνια και 9½ μήνες.
Γιά έργασια: 11 χρόνια και 8 μήνες.
Γιά διασκεδάσεις και ψυχαγωγία: 11 χρόνια και 8 μήνες.
Γιά γεύματα, προγεύματα κλπ: 5 χρόνια και 10 μήνες.
Γιά κίνησι: 5 χρόνια και 10 μήνες.
Γιά την τουαλέττα του: 2 χρόνια και 11 μήνες.
Γιά φλυαρία: 1 χρόνο και 5½ μήνες.
Γιά ρέμβη: 1 χρόνο και 5 μήνες.
Γιά νά... μην κάνη τίποτε: 4 χρόνια και 5 μήνες.

Η ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΗ ΣΤΑΡ τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ τῆς Ρόζαλιντ Ρῶσσελ

"Οταν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, οἱ ἐφημεριδοπῶλαι τοῦ Χόλλυγουντ διαλαλοῦσαν ἕνα πρωῒ τοὺς γάμους τῆς Ρόζαλιντ Ρῶσσελ, ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Γιατί, τὴν προηγουμένη ἀκόμη, ἡ διάσημη στὰρ εἶχε δηλώσει πὼς δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ καὶ πὼς τῆς ἄρεσε περισσότερο ὁ τίτλος τῆς «ὑπ' ἀριθ. 1 ἀνύπαντρης» ἢ τῆς «κάρδης Ρόζας», ποὺ τῆς ἔδιναν στὸ Χόλλυγουντ.

Τὸ μυθιστόρημά της ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι Βατέρμπουρυ, στὴν Κοννεκτικούτη. Ὅπου ὁ Τζάιμς Ρῶσσελ, ὁ πατέρας τῆς Ρόζαλιντ, ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου. Ἡ γυναῖκα του, ἡ κυρία Κλάρα Ρῶσσελ, τοῦ ἔδινε ἀπὸ ἕνα παιδάκι κάθε δύο χρονια. Αὐτὸ κράτησε δεκατέσσερα χρόνια. "Ετσι, γεννήθηκαν ἑπτὰ παιδιά. Τὸ τέταρτο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἡ «ἄκαρδη Ρόζα».

★

Ἀργότερα, οἱ γονεῖς της τὴν ἔστειλαν στὴ γιαγιά της, ποὺ ἔμενε στὴ Βοστώνη.

Ἡ Ρόζαλιντ, μὲ τὰ χρήματα ποὺ τῆς εἶχαν δώσει, ἀγόρασε ἕνα φόρεμα μὲ μεγάλο ντεκολτὲ καὶ παρουσιάσθηκε στὴ γιαγιά της μὲ βαμμένα τὰ χείλη καὶ τὰ μάγουλα.

"Οπως ἦταν ἑπόμενο, ἡ γιαγιά της τὴν ξανάστειλε ἀμέσως στοὺς γονεῖς της, θέλοντας ν' ἀποφύγη τὰ δυσάρεστα σχόλια ποὺ θἄκαναν οἱ γνωστές της εἰς βάρος τῆς ἐγγονῆς της.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Ρόζα συνέχιζε τὶς σπουδές της... ὅσο πιὸ ἄτακτα μποροῦσε. Οἱ γονεῖς της εἶναν ἀπογοητευθῆ.

Τέλος, μιὰ μέρα, ἔμαθαν κατάπληκτοι πὼς ἡ κόρη τους εἶχε φύγει μ' ἕναν περιοδεύοντα θίασο. "Ολες οἱ προσπάθειές τους γιὰ νὰ τὴν ξανασπάσουν στὴν ἐξουσία τους δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

"Ἀπὸ τὰ δεκαοκτὼ ὡς τὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια της, ἡ Ρόζαλιντ διέσχισε ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική, ζώντας μιὰ πλανητικὴ ζωή, ἀνάμεσα σὲ ἀφάνταστες στερήσεις. Οἱ θίασοι ὅπου ἐργαζόταν δὲν ἔβγαζαν οὔτε τὰ στοιχειώδη ἔξοδα γιὰ τὴ συντήρησι τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ, πολλὲς φορές, τὴ νύχτα, κοιμώνταν μέσα στὰ βαγόνια τῶν τραίνων ἢ στὰ καμιόνια ποὺ τοὺς μετέφεραν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στ' ἄλλο.

'Οπωσδήποτε, κατὰ τὸ 1934, ἡ Ρόζαλιντ εἶχε ἀποκτήσει ἕνα μικρὸ ὄνομα στὸν κόσμο τοῦ θεάτρου. Μιλοῦσαν γι' αὐτὴ στὸ Μπροντγουαίη. "Ενα βράδυ, τέλος, ἕνας μάνατζερ παρουσιάσθηκε στὸ καμαρίνι της καὶ τῆς πρότεινε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ Ρόζαλιντ βρισκόταν ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες στὴ μεγάλη κινηματογραφούπολι. Καὶ ποιὸν περάση ἕνας χρόνος εἶχε γυρίσει κιόλας ἕξη φίλμ. Θρίαμβος! "Ενα καινούργιο ἀστέρι εἶχε προστεθῆ στὸν οὐρανὸ τοῦ Χόλλυγουντ.

Στὴν ἀρχή, ἡ Ρόζαλιντ θέλησε νὰ μιμηθῆ τὴ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ προσπάθησε νὰ δημιουργήση ἕνα μυστήριο ὁλόγυρά της. Κόπος χαμένος! Δὲν εἶχε τὸ χάρισμα τῆς σιωπῆς, ὅπως τὸ προτύπό της καὶ οἱ σχέσεις της μὲ διαφόρους γόητες τοῦ Χόλλυγουντ ἔπαιρναν κάτι περισσότερο ἀπὸ θορυβώδεις γιὰ νὰ μποροῦν νὰ μείνουν μυστικές. Γιὰ ἕνα διάστημα, ὁ πιστὸς ἱπποτής της, ποὺ πὼς τὴν συνώδευε σὲ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα, ἦταν ὁ Γκάρυ Γκράντ. Μετὰ τὸ γάμο του μὲ τὴν πάμπλουτη κληρονόμο Βαρβάρα Χίουττον, ἡ Ρόζαλιντ τὸν ἀντικατέστησε μὲ τὸν Τζάιμς Στιούαρτ. Καὶ ἔπειτα ἤλθε ἡ σειρὰ τοῦ Φρέντυ Μπρίσσου, τοῦ σημερινοῦ συζύγου της.

'Ο Μπρίσσου δὲν ἦταν οὔτε ἤθοποιός, οὔτε σκηνοθέτης. "Ηταν μόνο μάνατζερ. 'Αλλ' εἶχε τὸ γοητευτικώτερο χαμόγελο τοῦ κόσμου. Καὶ ἦταν ἀκαταγώνιστος στοὺς ἐπιχειρηματικοὺς συνδυασμούς του. Γυιὸς καλλιτέχνου —τοῦ Δανοῦ τραγουδιστοῦ Κὰρλ Μπρίσσον— εἶχε προτιμήσει τὸ χρῆμα ἀπὸ τὴν τέχνη.

'Ο σύνδεσμος τοῦ Μπρίσσου μὲ τὴν Ρόζαλιντ κράτησε τρία χρόνια.

Τὴν προηγουμένη τοῦ γάμου των, ἡ Ρόζαλιντ εἶχε δηλώσει κατηγορηματικά:

— Δὲν πρόκειται νὰ παντρευθῶ τὸν Φρέντυ.

Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου της, εἶπε:

— Δὲν μποροῦσα νὰ παντρευθῶ κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φρέντυ.

Σήμερα θεωροῦνται σὰν τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο τοῦ Χόλλυγουντ. Μόνο μιὰ σκιὰ ὑπάρχει στὴν εὐτυχία τους. Ἡ Ρόζαλιντ θέλει νὰ ντύνεται μὲ ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια καὶ νὰ... ξοδεύη λίγα. 'Ο σύζυγός της τραβοῦσε γιὰ ἕνα διάστημα τὰ μαλλιά του μ' αὐτὴ την κατάστασι.

Ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὅμως, ἡ Ρόζαλιντ Ρῶσσελ κατώρθωσε νὰ λύση αὐτὸ τὸ ἄλυτο πρόβλημα. Σχεδιάζει μόνη τὰ φορέματά της. Καὶ τῆς στοιχίζουν τὰ μισὰ λεπτά. Ἀνακάλυψε ἐπίσης πὼς ἔχει ταλέντο συγνοσφέως. Καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ κερδίζει ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτὸ ἐπάγγελμα συμπληρώνει τὰ ἐλλείμματα τοῦ προϋπολογισμοῦ της.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

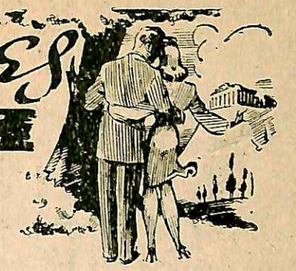

'Ανάμεσα σέ δύο

Τυχαίνει κάποτε καὶ βλέπεις μιὰ γυναίκα καὶ τρελλαίνεσαι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Τὴ βλέπεις στὸ δρόμο, στὸ μπάνιο, σ' ἕνα αὐτοκίνητο συγκοινωνίας, σ' ἕνα ταξὶ περαστική, σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο νὰ περιμένη κάποιον καὶ σούρκεται ἄλλο πρᾶμα.

Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν τύχη νὰ ἰδῆς μιὰ πολὺ ὁμορφη γυναῖκα. 'Αλλὰ ὅταν τύχη νὰ ἰδῆς δύο μαζύ, τί γίνεται; Αὐτὸ τὸ θέμα θὰ διαπραγματευθῶ, γιὰ νὰ βγάλουμε ἕνα συμπέρασμα,ποὺ μ' ἐνδιαφέρει πολύ.

★

Αὐτὸ τὸν τελευταῖον καιρὸ ἤμουνα στὸ Λουτράκι, ὅπου πῆγα γιὰ νὰ φρεσκάρω τὰ γραν̈άζια τοῦ ὀργανισμοῦ μου καὶ νὰ πλουτίσω τὶς ἐντυπώσεις μου. Μιὰ ἕξοχη καθὼς ξέρετε, ἐχει καὶ διάφορες ὑποεξοχές, ὅπως παρορτήματα νὰ ποῦμε. Καὶ παίρνεις τὸ βενζινόπλοιο, ἢ τὸ αὐτοκίνητο, ἢ τὰ πόδια σου καὶ πᾶς. "Ενα πρωῒ κίνησα νὰ πάω κι' ἐγὼ σ' ἕνα κοντινὸ χωριουδάκι, ποὺ ἔχει ἕναν πλάτανο καὶ κρύο νερό. Μπῆκα πρῶτος στὸ αὐτοκίνητο, ἕνα καμιόνι μὲ σανίδες γιὰ τοὺς ἐπιβάτες. Σὲ λίγο ἔρχεται μιὰ παρέα. Δυὸ ἡλικιωμένες κυρίες κ,ὶ μιὰ κοπέλλα. 'Αλλὰ τί κοπέλλα ἦταν αὐτή, θεέ μου. Δεκάξη, δεκαεφτὰ χρονῶν, οὔτε μέρα περισσότερο. "Ενα κορμί... ἕνα πρόσωπο... κάτι χείλια... καὶ κάτι μάτια θαῦμα!...

Μόλις τὴν εἶδα ἐννοιωσα ἕνα βαθὺν κλονισμό, σὰν νὰ εἶχε σκάσει ζαφνικὰ μέσα μου μιὰ νάρκη.

— Αὐτὴ μάλιστα! ἔλεγα κάθε τόσο.

'Εκείνη ὅμως, φίλε μου, ἰδέα δὲν εἶχε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν κατάσταση ποὺ μὲ τυραννοῦσε. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλά, ὅπως ἔδειχνε, δὲν εἶχε πάρει εἴδησι κἂν ὅτι βρισκόμουνα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, ἀπέναντί της καὶ τὴν ἐκύτταζα ὅπως ἕνας ἀρχαιολόγος κυττάζει ἕνα ἀριστούργημα ποὺ πέφτει στὰ μάτια του γιὰ πρώτη φορά.

"Ας εἶνε...

Σὲ λίγο ἔρχεται ἄλλο ἕνα τσοῦρμο. Ἡλικιωμένες κυρίες, δυὸ κύριοι καὶ πεντέξη κορίτσια. Τὴ ὑπόλοιπη παρέα τους. Κυττάω ἕνα - ἕνα τὰ νέα πρόσωπα ποὺ θἄκουν τὴν τιμὴ νὰ συντροξιδέψουν μαζί μου καὶ νοειώθω ἕναν καινούργιο κλονισμό. 'Ανάμεσα στὰ ἄλλα κορίτσια, ξεχωρίζω μιὰ νέα ὁμορφιά, ποὺ μοῦ καίει τὴν καρδιά. Αὐτὴ εἶνε ξανθή. "Ενα κῦμα ἀπὸ χρυσάφι τὰ μαλλιά της, γαλανὰ τὰ μάτια της, μικρὸ τὸ στόμα της καὶ δυὸ σειρὲς ἀπὸ μαργαριτάρια τὰ δόντια της. "Ενας τύπος ἑλληνικῆς ὁμορφιᾶς, ἂς ποῦμε γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε καλύτερα. Τὸ καμιόνι ξεκινᾶ. Καὶ τώρα ἀρχίζει ἕνα νέο μαρτύριο, ποὺ τὸ δοκιμάζω γιὰ πρώτη φορά:

— Ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο;

'Αποσύρω τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴ μιὰ ὁμορφιὰ καὶ τὰ κατευθύνω στὴ δεύτερη, γιὰ νὰ μελετήσω τὸ ζήτημα καὶ νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι. Ὕστερα ἀνῤῥίθετως. Κοὶ πάλι τὸ ἴδιο. Καὶ ὅσο συνεχίζω τὴ μελέτη, τόσο μπερδεύουμαι. Καθὼς τὸ καμιόνι ἀνηφορίζει τὶς κορῤῥέλες, τὰ κορίτσια ἀρχίζουν νὰ κουβέντα καὶ τὸ τραγούδι. Ἡ πρώτη ὅμως οὔτε μιλάει, οὔτε τραγουδάει. Μένει στὴ θέσι της σοβαρή, ἐμίλητη καὶ περήφανη καὶ βρίσκω πὼς αὐτὸ πάει πολὺ στὸν τύπο της. Ἡ μαμά της, μιὰ πολὺ κομψὴ κυρία, τῆς λέει:

— Ἐφη, πές καὶ σὺ κάτι.

'Αλλὰ ἡ "Εφη δέν ἐννοεῖ νὰ πῆ. 'Επιμένει μὲ πείσμα στὴ σιωπή της, ποὺ μ' ἀρέσει πολύ.

— Πολὺ σοβαρὴ ἡ κόρη σας,

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

— Κρῖμα ποὺ ἔχει τόσο στραβὰ πόδια ὁ γυιός σου!

— Μπᾶ! Θὰ φτιάξουν μὲ τὸν καιρό. "Ετσι ἦταν καὶ τὰ δικά μου, ὅταν ἤμουν μικρός!...

λέω στὴ μαμᾶ, δίπλα μου.

—Ναί, μοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη. Εἶνε πάντα σιωπηλή.

'Η ἄλλη ὅμως, ἡ ξανθειὰ εἶνε ὁμιλητική, εὐθυμη, γελαστὴ καὶ χαρούμενη. Καὶ βρίσκω πὼς ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, γιατὶ αὐτὸ πάει στὸ δικό της τύπο. Καὶ τὸ μαρτύριό μου συνεχίζεται. Εἶμαι γοητευμένος καὶ μὲ τὶς δύο. Καὶ βάζω στὸν ἑαυτό μου τὸ ἐρώτημα:

—Ἂν σοὺ δινιαν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃς μιὰ ἀπὸ τὶς δυό, ποιὰ θὰ προτιμοῦσες;

'Εδῶ τὰ μπλέξαμε. Προσπαθῶ νὰ κατατάξω τὶς χάρες τῆς καθεμιᾶς. Μάλιστα. Αὐτὴ εἶνε ὁμορφη, μελαχροινή, σοβαρή, περίφανη, ἀκατάδεκτη, μυστηριώδης. Τὰ προσθέτω καὶ βάζω βαθμό: ἄριστα! 'Η ἄλλη εἶνε ξανθειά, ἄλλος τύπος ὁμορφιᾶς, πρόσχαρη, παιχνιδιάρα, ἀνοιχτόκαρδη, μοντέρνα. Τὰ προσθέτω κι' αὐτὰ καὶ βάζω βαθμό: ἄριστα. Ἀλλὰ τὸ βασανιστικὸ ἐρώτημα ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ τυραννᾷ.

—Ποιὰ ἀπὸ τὶς δυό;

Τὴ μιὰ φορὰ λέω: Αὐτή. Τὴν ἄλλη λέω: Ἐκείνη. Καὶ ξαναγυρίζω στὴν πρώτη, γιὰ νὰ ἐπανέλθω στὴ δεύτερη, χωρὶς νὰ καταλήξω πουθενά. Κι' αἰσθάνομαι τὴν ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσι νὰ βγάλω μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι. Ἔχω τὸ συναίσθημα πὼς ἔχω ἀναλάβει μιὰ σοβαρὴ εὐθύνη, πὼς πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον μου καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν, πὼς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω ὁπωσδήποτε μιὰ σαφὴ καὶ ξεκαθαρισμένη ἀπάντησι, σὰν νὰ μοῦ τὶς ἔφεραν μπροστὰ καὶ νὰ μὲ διάταζαν νὰ ἀποφασίσω χωρὶς ὑπεκφυγές. Τὸ πρᾶμα δὲν πᾶρνει ἀναβολή.

Τότε κάνω μιὰ ὄλλη σκέψι, γιὰ νὰ συμβιβάσω τὴ διαφορά.

—Νὰ σοῦ πῶ — λέω στὸν ἑαυτό μου. Αὐτὴ θὰ τὴν ἤθελα γιὰ γυναίκα μου καὶ τὴν ἄλλη γιὰ φιλενάδα μου!

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό! μοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἑαυτός μου καὶ μοῦ δείχνει τὴν πρώτη. Αὐτὸ τὸ πλάσμα θ' ἀπατήσῃ, κτλ.

—Στάσου σὲ παρακαλῶ, μὴ βρίζῃς. Εἶνε πολὺ βαρύ, βέβαια, αὐτὸ ποὺ λέω. Μιὰ τέτοια γυναίκα δὲν τὴν ἀπαω κι' αὐτὸ τὸ ξανθὸ ὄνειρο; (Καὶ δείχνω στὸν ἑαυτό μου τὴ δεύτερη). Γιὰ κύτταξέ το!

—Ναί, ἐχεις δίκηο, συμφωνεῖ ντροπιασμένος κι' ὁ ἑαυτός μου. Εἶνε καὶ τὰ δύο ἐξαίσια πλάσματα... 'Αλλὰ πάλι...

—Τὶ πάλι, κύριε ἑαυτέ μου, ποὺ μοῦ κάνεις τὸν ἐξυπνο; Ὁρίστε, ἀποφάσισε ἐσύ. Σοῦ δίνω τὸ δικαίωμα ἐν λευκῷ!

Καταλαβαίνω πὼς βρίσκεται στὸ ἴδιο δίλημμα καὶ τὸν ἀφήνω νὰ τυραννιέται. Αἰσθάνομαι μάλιστα μιὰ σαδιστικὴ κακεντρέχεια γενάτη ἡδονή κι' εὐχαρίστησι, ποὺ τὸν ἔβολα νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

'Εγὼ, στὸ μεταξύ, ἐξακολουθῶ τὶς μελέτες μου. 'Η μιὰ κάδαι κι' ἐγὼ κυττάζω καὶ τὶς δυό, χωρὶς νὰ μὲ κυττάζῃ καμμία. 'Ακούω τὶς κυρίες νὰ μιλοῦν γιὰ Αἴγυπτο. Κι' ἀσυναίσθητα ἔρχονται στὸ νοῦ μου τὰ παλιὰ ἐθιμα τῆς Ἀνατολῆς. Τὶ ὡραῖα καὶ τὶ πρακτικὰ ποὺ εἶναι οἱ παραδάδες, οἱ ἀγάδες καὶ οἱ ἐμίρηδες. Εἶναι τὸ χαρέμι τους ποῦσε στὸ μάτι τὴν κουβαλοῦσαν ἐκεῖ μέσα, χωρὶς νὰ τὴν ραννιοῦνται ἀπὸ τὸ βασανιστικὸ πρόβλημα τὸ δικό μου. Τὶ θὲς τὸ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ καὶ ποιὰ ἀπὸ τὶς τριάντα; Βάλτες μέσα καὶ τὶς τριάντα, νάχης τὸ πνεῦμα σου ἥσυχο καὶ τὴ σωστή σου ἀναπαυμένη. Κι' ἔρχεται, φίλε μου, ὁ πολιτισμός καὶ καταργεῖ αὐτὰ τὰ σοφὰ συστήματα, πὼς εἶνε τάχα ὑπολείμματα βαρβαρότητος. Μωρὲ τί μᾶς λές! Γιὰ ἔλα ὄῶ, κύριε πολιτισμέ, τώρα ποὺ σὲ θέλω καὶ λύσε μου τὸ ζήτημα!

Μωρὲ ὑπάρχουν πιὸ σοφοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς 'Ανατολίτες; 'Εγώ, λοιπόν, σοῦ λέω πὼς ἡ ἀνθρωπότης, ἀφοῦ περάση ἀπὸ πολλὰ βασανιστικὰ διλήμματα σὰν τὸ δικό μου, ἐκεῖ θὰ καταλήξῃ πάλι. Στὸ χαρέμι. 'Ο λοιπὸς μὸς εἶνε μιὰ γραμμὴ κύκλου ποὺ ξεκινάει ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο κι' ἐπιστρέφει πάλι σ' αὐτό, πικρὰ μετανοιωμένη γιατὶ ἔκανε τόσο κουραστικὸ δρόμο γιὰ νὰ καταλήξῃ ἐκεῖ ποὺ ξεκίνησε... Τὸ χαρέμι, λοιπόν, θὰ ξαναρθῃ. 'Αλλὰ τί μὲ ὠφελεῖ ἐμένα ποὺ βρίσκουμαι στὴ μέση τοῦ κύκλου; Ποὺ θάχω γίνει σκόνη τότε κι' αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά; Θὰ μοῦ πῆς ὅτι τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ θὰ τ' ἀπολάψουν τὰ ἐγγόνια μας. Τώρα μὲ ἱκανοποίησες!

Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν; Τί εἶπες; Νὰ βάλω κλῆρο; Νὰ μιὰ ἰδέα. Βγάζω χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ γράφω δυὸ ἀριθμούς. Τὸ 1 εἶνε ἡ μελαχροινή. Τὸ 2 ἡ ξανθή. Κόβω τὸ χαρτὶ στὰ δύο, διπλώνω τοὺς λαχνοὺς καὶ τραβάω, προσέχοντας νὰ μὴ μὲ πάρη κανένα μάτι καὶ γελοιοποιηθῶ. Κερδίζει τὸ 2. Κυττάζω ὅμως τὴ μελαχροινή, ποὺ κάθεται ἀπέναντί μου καὶ μοῦ φαίνεται σὰν παραπονεμένη ποὺ ἔχασε. («Τί λές, βρέ, λέω στὸν ἑαυτό μου. Θ' ἀφήσω αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ποτέ!») Σχίζω μὲ μανία τοὺς κλήρους καὶ τοὺς πετάω στὸ δρόμο. Μούρχεται νὰ τρελλαθῶ.

'Αλλὰ τὸ καμιόνι ἔχει φτάσει στὸ τέρμα. 'Η παρέα τραβάει γιὰ τὸν πλάτανο, ἐγὼ γιὰ ἀλλοῦ. Τ' ἀπομεσήμερο πάω κι' ἐγώ, τάχα νὰ πιῶ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή. 'Η συντροφιὰ χορεύει. 'Η ξανθὴ πάντα ζωηρὴ κι' εὐθυμη, βρίσκεται σὲ κίνησι. 'Η μελαχροινή, πάντα σοβαρὴ κάθεται καὶ κυττάζει τὴ φύσι... Κι' ἐγὼ κυττάζω καὶ τὶς δυό, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ πάρω τὴν ἀπόφασι ποὺ πρέπει.

Τ' ἀπόγευμα γυρίζουμε. Καθόμαστε στὶς ἴδιες θέσεις. 'Επαναλαμβάνεται ἡ ἴδια ἱστορία: 'Ο γάμος καὶ ἡ παράνομη σχέσι, τὸ χαρέμι, ὁ κλῆρος. Τὸ μυαλό μου σφίγγεται, τὸ στῆθος μου φουσκώνει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, πρέπει ν' ἀποφασίσω, γιατὶ κοντεύουμε στὸ τέρμα τῆς ἐπιστροφῆς. Τίποτα!... Εἶμαι δυστυχής, ἀξιολύπητος, ἀναποφάσιστος. Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο σταματάει καὶ ἡ συντροφιὰ σηκώνεται γιὰ νὰ κατέβῃ, τῆς μελαχροινῆς τῆς πέφτει ἕνα φρέσκο καρῦδι ἀπὸ τὴν τσάντα. Γίνομαι ἱππότης, σκύβω καὶ ταυτὲ μου, τὸ δίνω:

—Τὸ καρῦδι σας, δεσποινίς! (Τί ἐξυπνη κουβεντα, αἴ;)

'Εκείνη τὸ παίρνει:

—Εὐχαριστῶ!

Αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ εἶνε κρῦο, τυπικό, αὐστηρό, σὰν νὰ μὴν εἶνε εὐχαριστῶ. Τὸ λέει χωρὶς οὔτε κἂν νὰ μὲ κυττάξῃ.

«Βλάκα, λέω στὸν ἑαυτό μου, 'Αφοῦ ἦταν ἔτσι τί ἤθελες νὰ σκύψῃς καὶ ταπεινωθῇς;»

Κατεβαίνουν καὶ φεύγουν γιὰ τὰ ξενοδοχεῖα τους, σοβαρὴ ἡ μία, γελαστὴ ἡ ἄλλη, χωρὶς νὰ μοῦ ποῦν μιὰ καλησπέρα, χωρὶς νὰ μοῦ ρίξουν ἕνα βλέμμα, χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται τὰ ὁμορφα σχέδια ποὺ εἶχα κάνει γιὰ τὸ μέλλον τους.

Καὶ δὲν τὶς ξαναεἶδα καὶ δὲν θὰ τὶς ξαναδῶ. Καὶ ὅμως βασανίζομαι ἀκόμα μ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ δίλημμα. Κατὰ βάθος ὅ, μως εἶμαι εὐχαριστημένος. Δν ἦταν μόνο ἡ μία, θὰ πλουνα πολὺ ἐρωτευμένος μ' αὐτὴ τὴν ὡριομένη καὶ ἡ μορφὴ της θὰ μὲ κυνηγοῦσε καιρό, ὅπως γίνεται πάντα σὰν εἶνε μία. Τώρα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς εἶμαι ἐρωτευμένος. 'Ακριβῶς ἐδῶ εἶνε ἡ πρωτοτυπία τοῦ μαρτυρίου μου. Ὅτι θάθελα νὰ ξέρω ποιὰν ἀκριβῶς ὀφείλω νὰ ἐρωτευθῶ ἀπὸ τὶς δύο. Ἐκτὸς ἂν τὶς ἔχω ἐρωτευθῆ καὶ τὶς δύο, ποὺ δὲν τὸ φαντάζομαι καὶ οὔτε τὸ ἀποκλείω.

Καὶ λέω καμμιὰ φορά: Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦταν τρεῖς...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 87

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Χρῶμα τῶν παιγνιοχάρτων. — Δίδεται ἐδῶ ἕνας γιὰ κάθε λέξι τοῦ σταυρολέξου. — Κάτι ποὺ παρακολουθοῦν οἱ γυναῖκες μὲ ἐνδιαφέρον.

2) Μεγάλο ἀφηγηματικὸ ποίημα. — Σημεῖο τῆς ἀριθμητικῆς.

3) Δὲν ἔχει ἡ ἔχασε τὸ ταῖρι του (δημοτική). — Μᾶς χαρίζει τὸ μέλι. — Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν εὐθεῖα γραμμὴ (θηλ.)

4) Ἔναρξις. — Ὠδήγησε γιὰ καιρὸ τοὺς Ἑβραίους καὶ πέρασε μαζί τους τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

5) Ὄχι ἔμμεσα.

6) Ὅ,τι ἀπομένει μετὰ τὸν θάνατό μας. — Θεότητες τῆς ἀρχαιότητος, ἐκπροσωποῦσαι τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους.

7) Ἀτίθασος, ἄκαμπτος.

8) Δὲν εἶνε οὔτε στερεὸν οὔτε ἀέριον. — Ἀρρώστεια ποὺ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπο μιὰ μόνη φορά.

9) Ἀπαραίτητος σ' ἕνα ἀνδρικὸ ὑπόδημα. — Βρίσκεται στὸ τέλος μιᾶς προσευχῆς.

10) Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Κάθε ἄλλο παρὰ ἀνήθικα.

11) Ὄχι μόνο ἡ Ἀθήνα, ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλὰς εἶνε ὑπερήφανη γι' αὐτήν.

12) Γυναικεῖο ὄνομα. — Τὸ ὄνομα τῆς κόρης τοῦ Μουσσολίνι.

13) Κομμάτι ξηρᾶς μέσα στὴ θάλασσα.

14) Κατεστράφησαν μαζὶ μὲ τὰ Γόμορρα. — Τμῆμα τοῦ εἰκοσιτετραώρου.

15) Μᾶς ἐπισκέπτεται στὸν ὕπνο μας. — Ἑλληνικὸ ὑποβρύχιο μὲ ἱστορικὴν ὄρασι. — Ρεῦμα ὕδατος.

16) Ἔχουν πεῖρας τῆς ζωῆς καὶ ὀρθὴν κρίσιν (οὐδ.). — Οἱ φίλαθλοι ἀσχολοῦνται μ' αὐτά.

17) Τὸν φρουροῦσε ὁ Κέρβερος. — Μᾶς τὴν δίνει ἕνας γιατρὸς ὅταν ἀρρωστήσωμε. — Μετακινῶ κάτι χωρὶς νὰ τὸ σηκώσω ἀπ' τὸ ἔδαφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βούλωμα. — Τόποι ἐξαγωγῆς καυσίμων ὑλῶν καὶ μεταλλευμάτων.— Διευκολύνει τὸ βράσιμο τῶν ὀσπριῶν.

2) Τροπικὸν ἐπίρρημα. —Ἀέριο χρησιμοποιούμενο στὴν κατασκευὴ φωτεινῶν διαφημίσεων.

3) Δὲν περιέχουν τίποτε. — Περιοχὴ τὴν ὁποία μοιράζονται ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία. — Ἐκτάσεις δενδροσκεπεῖς.

4) Ἀβεβαιότης γιὰ κάτι. — Δὲν ἔχει οὔτε τὰ πιὸ ἀπαραίτητα μέσα γιὰ νὰ ζήσῃ.

5) Δὲν ἔχουν τὶς ἴδιες διαστάσεις.

6) Τὸ αἴσθημα μιᾶς τῶν αἰσθήσεων. — Ὁλόκληρος.

7) Σκαλοπάτι ὀχήματος.

8) Τὸ σύνολο τῶν Μωαμεθανικῶν λαῶν. — Μνημεῖο πρὸς τιμὴν ἀνδρῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ.

9) Σύνολο ἕξη προσώπων ἢ πραγμάτων. — Χυμὸς φρούτου.

10) Σφοδρὰ ἀντιπάθεια. — Τόνος.

11) Δὲν τοῦ λείπει κανένα μέρος τοῦ σώματός του.

12) Χώρα τῆς Α. Ἀσίας. — Παλαιὸ δουκᾶτο τῆς Γερμανίας.

13) Ἀρχαῖος κάτοικος ἀσιατικῆς χώρας.

14) Μεταδίδω σὲ ἄλλον μικρόβια. — Τοπικὸ καὶ χρονικὸ ἐπίρρημα.

15) Ζῶο ἀπὸ τὰ πιὸ κοινά. — Ρεῦμα ὕδατος. — Κάθε ἄλλο παρὰ στενό.

16) Ταξιδεύοντας στὸν Εἰρηνικό, κάνει κανεὶς μέρες νὰ τὴν συναντήσῃ. — Χρονικὸν ἐπίρρημα.

17) Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Ὀρεσειρὰ τῆς Ἀσίας. — Ἀπαιτῶ.

Ἡ λύσις τοῦ δέσμου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ. 2) ΜΑΣ — ΡΙΣ. 3) ΡΙΝΙΖΟ — ΑΦΩΝΟΣ. 4) ΟΑΣΙΣ — ΣΟΦΟΣ. 5) ΟΚΝΟΣ — ΚΑΛΟΣ — ΣΙΦΩΝ. 6) ΜΑΤΣ — ΤΟ — ΥΣ — ΑΙΜΑ. 7) ΡΟΝΤΙΝΩΔ. 8) ΧΑΡΤΙ — ΑΠΑΤΩ. 9) ΝΤΑΛ — ΔΕΟΣ. 10) ΩΡΑΙΑ — ΜΙΑΡΑ. 11) ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ. 12) ΗΠΑΡ — ΑΤ — ΙΑ — ΜΩΡΟ. 13) ΣΑΠΩΝ — ΑΛΑΤΑ — ΦΩΝΕΣ. 14) ΝΗΣΟΣ — ΜΑΡΙΑ. 15) ΣΙΣΥΡΑ — ΕΝΩΣΙΣ. 16) ΣΟΛ — ΡΙΣ. 17) ΣΩΜΑΤΩΔΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΜΙΧΛΩΔΗΣ. 2) ΟΚΑ — ΠΑΝ. 3) ΡΑΝΤΑΡ — ΑΡΑΠΗΣ. 4) ΜΙΣΟΣ — ΡΩΣΙΣ. 5) ΣΑΝΙΣ — ΡΙΝΑΙ — ΝΟΣΟΣ. 6) ΙΣΙΣ — ΤΟ — ΘΑ — ΣΥΛΩ. 7) ΚΟΝΙΑΜΑΤΑ. 8) ΑΡΩΜΑ — ΛΙΑΝΑ. 9) ΛΕΙΑ — ΔΕΜΑ. 10) ΕΛΑΤΟ — ΤΡΕΧΩ. 11) ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ. 12) ΤΡΩΣ — ΣΩ — ΙΑ — ΜΩΡΗ. 13) ΛΙΝΟΣ — ΟΑΣΜΑ — ΟΑΣΙΣ. 14) ΣΟΦΙΑ — ΜΩΡΙΣ. 15) ΣΟΦΙΤΑ — ΑΑΩΝΙΣ. 16) ΣΩΜ — ΡΕΑ. 17) ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ.

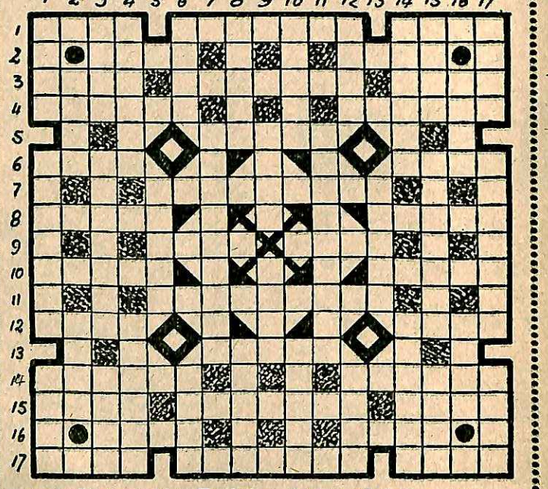

Ο ΣΟΥΗΔΟΣ πρωθυπουργός

Πῶς ἐξελίχθη ἀπὸ ὑπηρέτης λευκοσιδηρουργείου

'Ο σημερινὸς πρωθυπουργὸς τῆς Σουηδίας ἀποτελεῖ ἕνα φαινόμενο. Κατέχει ἀπὸ 26 χρόνια τὴν ἐξουσία καὶ φαίνεται πὼς θὰ τὴν διατηρήσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμη, γιατὶ κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴ θέσι του.

Θὰ φαντάζεσθε ἴσως πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο αὐταρχικὸ πολιτικό, ποὺ ξέρει νὰ ὑποτάσσῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα στὴ θέλησί του.

'Αλλ' ὁ Πὲρ "Αλμπιν Χάνσον εἶνε ὁ πιὸ ἁπλοϊκὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Τόσο ἁπλοϊκὸς ποὺ δὲν ἔχει οὔτε αὐτοκίνητο, ἀντίθετα μὲ τοὺς ὑπουργούς του, ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα σὲ πολυτελέστατες μάρκες.

'Η ἀλήθεια εἶνε πὼς εἶχε ἄλλοτε ἕνα αὐτοκίνητο. Τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει ὁ δῆμος τῆς Στοκχόλμης. 'Αλλ' ὁ Πὲρ "Αλμπιν Χάνσον, ἀφοῦ τὸ δοκίμασε μερικὲς φορές, τὸ χάρισε στὸ σουηδικὸ 'Ερυθρὸ Σταυρό.

'Απὸ τότε κυκλοφορεῖ μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ συνήθη μέσα συγκοινωνίας. Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Στοκχόλμης ἀπολαμβάνουν κάθε πρωῒ ἕνα ἀρκετὰ διασκεδαστικὸ θέαμα. Βλέπουν τὸν 'πρωθυπουργό τους,' πρύ, μ' ὅλα τὰ 61 χρόνια του, βγαίνει πρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ προφθάσῃ τὸ λεωφορεῖο ποὺ περνάει. Εἶνε ἄλλωστε τόσο εὐκίνητος, πού, συνηθέστερα, δὲν πηγαίνει στὴ στάσι, ἀλλ' ἀνεβαίνει ὅπου τὸ προφθάσῃ, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ σταματήσῃ. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ τὸ μεσημέρι. Κάποτε - κάποτε, σὲ πολὺ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, παίρνει ἕνα ταξί. Καὶ μόνο κάθε Παρασκευὴ ἔρχεται καὶ τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ σπίτι του μιὰ πολυτελεστάτη. Ρόλλς Ρόϋς, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὰ ἀνάκτορα, ὅπου τὸν περιμένει ὁ Βασιλεὺς Γουσταῦος, γιὰ νὰ παίξουν μπρίτζ.'

'Εκτὸς ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες αὐτὲς συναντήσεις μὲ τὸν βασιλέα, ὁ Πὲρ "Αλμπιν δὲν πηγαίνει ποτὲ στὶς ἐπίσημες δεξιώσεις τῶν ἀνακτόρων. Κάθε φορὰ ποὺ δίνεται μιὰ τέτοια δεξίωσις, ὁ Σουηδὸς Πρωθυπουργὸς... παθαίνει βρογχίτιδα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ τὶς ἡμέρες ποὺ δίνονται δεξιώσεις στὶς διάφορες πρεσβεῖες.

'Εννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν παρεξηγεῖ τὸν Πὲρ "Αλμπιν γι' αὐτὲς τὶς «διπλωματικὲς» ἀδιαθεσίες του. Γιατὶ ὅλοι ξέρουν πὼς ἀποστρέφεται τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ προτιμάει ἀντὶ γι' αὐτὲς τὴν ἡρεμία τοῦ σπιτιοῦ του.

Θὰ φανταζόσαστε καὶ πάλι ὅτι ὁ Σουηδὸς πρωθυπουργὸς κάθεται σὲ κανένα πολυτελὲς μέγαρο. Καὶ ὅμως τὸ «μέγαρό» του εἶνε μιὰ μικρὴ ἐργατικὴ κατοικία, μὲ τέσσερα δωμάτια καὶ ἕνα λιλιπούτειο κῆπο, ποὺ ὁ Πὲρ "Αλμπιν ἐξῶφλησε μὲ δόσεις ἀπὸ τὶς οἰκονομίες τοῦ μισθοῦ του.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτάκι, ὅμως, περιέχει μιὰ ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια: μιὰ βιβλιοθήκη μὲ 20.000 τόμους, ποὺ εἶνε στοιβαγμένοι μέσα σ' ἕνα δωμάτιο 4Χ4.

'Εκεῖ μέσα ὁ Σουηδὸς πρωθυπουργὸς περνάει τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶνε ἀπησχολημένος στὸ κυβερνητικὸ μέγαρο.

Οἱ φίλοι του τοῦ πρότειναν πολλὲς φορὲς ν' ἀλλάξῃ σπίτι. 'Αλλ' ὁ Πὲρ "Αλμπιν δὲν δέχθηκε μὲ κανένα τρόπο.

'Η ἀπέχθειά του αὐτὴ γιὰ τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἐπίδειξι εἶνε εὐκολονόητη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ὅπως ὁ Πὲρ "Αλμπιν Χάνσον. Εἶνε ὁ τύπος τοῦ αὐτοδημιούργητου.

Γυιὸς κτίστου, ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του ὡς ὑπηρέτης σ' ἕνα κατάστημα λευκοσιδηρουργοῦ. "Ηταν τότε ἡλικίας 12 χρόνων. 'Αργότερα, ἀναμίχθηκε στὴ συνδικαλιστικὴ κίνησι τῆς χώρας του καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν εὐθυκρισία καὶ τὴ θεληματικότητά του.

Στὸ ἀνάμεταξύ, φρόντιζε νὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί του, ποὺ ἦταν πολὺ ἐλλιπής. Φοιτοῦσε σὲ νυκτερινὰ σχολεῖα καὶ διάβαζε ἀκατάπαυστα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπολογίζεται πὼς διάβαζε, κατὰ μέσον ὅρο, τρία βιβλία τὴν ἡμέρα.

Σὲ ἡλικία 20 χρόνων, πρωτοεμφανίσθηκε ὡς συντάκτης ἑνὸς ἑβδομαδιαίου συνδικαλιστικοῦ φύλλου, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Φραμ» ('Εμπρός') καὶ, λίγο ἀργότερα, ἔγινε συντάκτης σὲ μιὰ μεγάλη ἡμερησία ἐφημερίδα, τὴ «Σοσιαλδημοκρατία».

'Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Πὲρ "Αλμπιν ἔκαμε γρήγορα τὸ δρόμο του. "Επειτα ἀπὸ 12 χρόνια ἦταν ἀρχισυντάκτης τῆς «Σοσιαλδημοκρατίας» καὶ βουλευτής. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σουηδικοῦ σοσιαλδημ. κόμματος.

Τὸ 1920, τέλος, ἔγινε ὑπουργὸς τῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης καὶ ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὡς τὸ 1933, ὁπότε ὁ Βασιλεὺς Γουσταῦος τοῦ ἀνέθεσε τὸ σχηματισμὸ κυβερνήσεως.

'Απὸ τότε, ὁ Πὲρ "Αλμπιν Χάνσον δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

"Ετσι, κατέκτησε καὶ κατέχει πάντα τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ παραμονῆς στὴν ἀρχή.

'Ο Πὲρ "Αλμπιν Χάνσον κατέχει ἐπίσης καὶ ἕνα ἄλλο ρεκόρ. Εἶνε πρωταθλητὴς στὸ παιγνίδι τῶν σφαιρῶν, ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ ἐθνικὰ ἀγωνίσματα τῆς Σουηδίας. Τελευταῖα ἀκόμη διεξεδίκησε μὲ πεῖσμα τὸν τίτλο του καὶ κατετρόπωσε τοὺς ἀντιπάλους του. Στὸ τέλος τῶν ἀγώνων, οἱ φίλαθλοι, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ παιγνίδι τὸν περικύκλωσαν γιὰ νὰ τὸν συγχαροῦν. 'Αλλ' ὁ Σουηδὸς πρωθυπουργός, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, πήδησε σ' ἕνα τράμ ποὺ περνοῦσε καὶ ἐξαφανίσθηκε.

◆◆

"Οταν παχαίνουν οἱ θεατάι...

Φαίνεται ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ μηνῶν εἰρηνικὴ ζωή, οἱ 'Ολλανδοὶ ἄρχισαν νὰ ξαναπαχαίνουν! Αὐτὸ τουλάχιστον βεβαιώνει ὁ διευθυντὴς τοῦ περιφήμου τσίρκου «Μίκενι - Στρασμπούργκερ». Μᾶς λέει δηλαδὴ ὅτι, ἐνῶ πρὸ μηνῶν χωροῦσαν 3.400 πρόσωπα στοὺς μὴ ἀριθμημένους πάγκους τοῦ τσίρκου, τώρα μποροῦν νὰ καθήσουν μόνο 3.160. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἐπιχείρησις ζημιώνεται 250 εἰσιτήρια.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ
ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ, σελ. 40

Τὸ ἀνέκδοτο στὴν 'Ελλάδα ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμᾶ (πατρὸς) σὲ γλαφυρὴ διασκευὴ εἰδικὰ γραμμένη γιὰ τὸ «Θησαυρό» ἀπὸ τὸν κ. Χρ. Κ. Χαιρόπουλο

ΘΑΜΕΝΗ ΖΩΝΤΑΝΗ

Πρόκειται γιὰ τὴ ρωμαντικὴ καὶ πανεμφνη ἱστορία μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας, ποὺ ἡ μοῖρα τὴν καταδίκαζε νὰ πεθάνῃ θαμένη ζωντανὴ στὰ βάθη τοῦ κενοταφίου ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου μοναστηριοῦ στὶς ἐρημικὲς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας. Θῦμα μιᾶς φοβερῆς καὶ ἀδικης ἐκδικήσεως. 'Η σωτηρία της ἔρχεται σὰν ἀπὸ θαῦμα, κι' ὁ παλιός της ἀγαπημένος τὴ σώζει πρῶτα ἀπ' τὰ νύχια τοῦ θανάτου, κι' ὕστερα ἀπ' τὸν ἀνάλγητό της ἄνδρα...

Σ' ὅλο τὸ μυθιστόρημα κυριαρχεῖ τὸ μυστήριο, ἡ ἀγωνία, καὶ κρατεῖται ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ποτίζονται ἀπὸ ἕνα ἀγνὸ ἔρωτα κι' ἕνα μεγάλο πόνο.

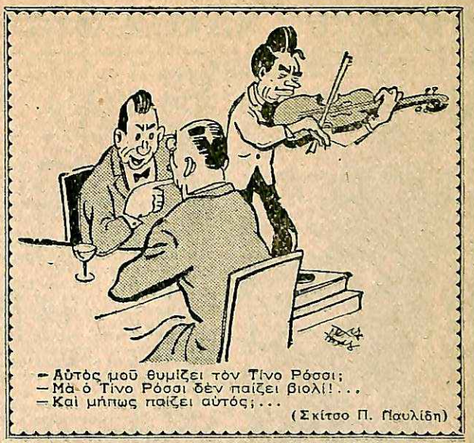

—Αὐτὸς μοῦ θυμίζει τὸν Τίνο Ρόσσι;
—Μὰ ὁ Τίνο Ρόσσι δὲν παίζει βιολί!...
—Καὶ μήπως παίζει αὐτός;... (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

'Αθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

'Αεροπλανοφέρα

Εἶν' εὐτύχημα μεγάλο
ποὺ τ' ἀεροπλανοφέρα
τελευταίως πῆσαν φόρα
κι' ἐπισήμως ἀρριβάρουν τόνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο.

★

Μὲ αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι
θάν' ὁ τόπος εὐτυχὴς
ἐπειδὴ — μιὰ κι' ἔχει γίνει ἡ ἀρχὴ ἀπ' τὸ «Μισσοῦρι»
θά... μοσχοπουλήσῃ ὅλα τὰ λεπτὰ τῆς κατοχῆς!

'Ο Τζὲε Λούϊς

Φίλαθλος ποτὲ δὲν ἤμουν, ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ θέλω
καὶ χωρὶς βεβαίως νἄκω κάποιο λόγο σοβαρό,
χάρηκα γιατὶ ὁ Λούϊς νίκησε τὸν Μουρέλλο
καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία θέλω νὰ τὸν συγχαρῶ.

★

Εἶν' ὁ νέγκρος ὁ συγμάκος ἀσφαλῶς μεγάλος ἥρως
κι' ἔχει δύναμι στ' ἀλήθεια καταπληκτικὰ μεγάλη
κι' ἔτσι πρὶν ἀκόμ' ἀρχίσῃ, βρὲ παιδιά, ὁ πρῶτος
τὰ κατάφερε νὸκ - ἄουτ τὸν ἀντίπαλο νὰ βγάλῃ. (γύρος)
Μπράβο, Τζόε, σὲ θαυμάζω
καὶ χαρούμενος φωνάζω
δίχως ὑπολογισμό
πὼς γιὰ τὶς μπουνιὲς ποὺ δίνεις πάντοτε θὰ σ' ἐ- (κτιμῶ.

★

Μ' ἀσφαλῶς κι' εὐγνωμοσύνη θἄνοιωθα πολὺ βεθεία
ἂν δεχόσουνα νὰ ἔρθῃς ὡς ἐδῶ, παλληκαρᾶ μου,
γιὰ νὰ σκάσῃς μιὰ γροθιὰ
στὴ σπιτονοικοκυρά μου!

'Η τύχη τῶν μικρῶν

Νὰ μιὰ εἴδησις σπουδαία κι' ἐκ τῶν πλέον ἀπιθάνων:
("Αγνοεῖται κάποιο μέγα Βελγικὸν ἀεροπλάνον).
'Εξεκίνησε μιὰ μέρα, ὅπως πάντα, ὅπλοδὲ
καὶ δὲν μπόρεσε κανένας ἀπὸ τότε νὰ τὸ δῇ.

★

Θἄπρεπε στὴ γλῶσσ

Συζυγικὰ κακιώματα

Πικάντικο διήγημα

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν τὰ φοῦρα λόγια ποὺ τῆς εἶπε κατάμουτρα ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα κι' ἔφυγε κλείνοντας τὴν μὲ θόρυβο πίσω του.

Ναί! τῆς εἶπε πὼς δὲν ἤξερε νὰ μαγειρεύῃ καὶ πὼς δὲν φρόντιζε οὔτε νὰ κρατᾶ τὸ σπίτι της καθαρό, οὔτε νὰ εἶνε συμπαθὴς στὸν ἄνδρα της.

– Καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα μου πὼς δὲν κάνεις γιὰ ἄνδρας μου, τοῦ εἶπε τότε ἡ Ἑλένη. Εἶχε καταλάβει πὼς εἶσαι παράλογος καὶ γκρινιάρης.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης εἶπε μόνο τὰ ἑξῆς:

– Ἕνας ἄνδρας 22 ἐτῶν εἶνε πολὺ νέος γιὰ γάμο!

Τὸ ψέμμα τῆς Ἑλένης ἐρέθισε ἀκόμη περισσότερο τὸν φίλ, ὁ ὁποῖος ἁρπάζοντας τὴν γυναῖκα του ἀπ' τοὺς ὤμους τὴν ἔρριξε πάνω σ' ἕνα ντιβάνι. Ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Ἑλένη πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Θὰ τὸν ἐγκατέλειπε!

Καὶ τώρα μαζεύοντας μέσα σὲ μιὰ βαλίτσα μερικὰ πρόχειρα μικροπράγματα ἀνοστέναξε ἀπελπισμένα. Εἶχε πάρει ὅμως τὴν ἀπόφασί της; Θὰ πήγαινε ἀπ' εὐθείας σ' ἕνα δικηγόρο καὶ θὰ ζητοῦσε διαζύγιο.

Ἐξ ἄλλου ὁ νόμος της εἶχε κρατήσει ἀρκετά: Τρεῖς μῆνες κι' ὀχτὼ μέρες!

– Ὤ, φίλ! ἀναστέναξε καὶ πάλι ἡ Ἑλένη. Πῶς μπόρεσες νὰ μοῦ φερθῇς τόσο σκληρά;

– Μαμάκα μου, πόσο μ' ἔκανε νὰ πονέσω!

Καὶ κούνησε τοὺς ὤμους της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὴν πονοῦσαν ἀκόμη. Ὕστερα ἐκλεισε τὴν βαλίτσα της καὶ παίρνοντας ἕνα χαρτὶ κάθησε κι' ἔγραψε:

«Φίλ, ὁ γάμος μας δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τραγικὸ λάθος. Ξαναγυρίζω στὴν μητέρα μου καὶ ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ ποτὲ πιά. Τὰ πράγματά μου θὰ περάσω νὰ τὰ πάρω μιὰ ἄλλη μέρα ποὺ θὰ λείπῃς ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἑλένη».

Ἐκλεισε τὸ γράμμα σ' ἕνα φάκελλο, ἔγραψε ἀπ' ἔξω: «Κύριον Φιλίππου Κένγεντυ» κι' ἄρχισε πάλι τὰ νταγμούς. Πῆγε κατόπι στὴν κρεββατοκάμαρά τους, κι' ἀφοῦ δοκίμασε μιὰ δυὸ φορὲς στερέωσε τὸ γράμμα στὴν κορνίζα τοῦ καθρέφτη.

Ὕστερα ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸ χαριτωμένο σπιτάκι τους, ἔβαλε τὸ καπέλλο της καὶ βγῆκε γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πιά.

Φώναξε ἕνα ταξὶ κι' ἐδῶσε στὸν σωφέρ τὴν διεύθυνση τῆς μητέρας της. Στὴ μέλλαζε νυφίμι κι' εἶπε στὸ σωφέρ νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸν κεντρικὸ σταθμό. Σκέφθηκε πὼς δὲν ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ μητέρα της. Θὰ διάλεγε μιὰ ἄλλη ὥρα.

Ἀφισε τὴν βαλίτσα της στὴν αἴθουσα τῶν ἀποσκευῶν, ἔφαγε ἕνα σάντουϊτς καὶ πῆγε στὴν πλησιέστερο κινηματογράφο. Οὔτε πρόσεξε τί ἔργο παίζονταν. Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τοῦ φανῇ. Συλλογίζονταν ὅτων θὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα μου, θὰ θυμώσῃ, θὰ ἀπελπισθῇ ἢ θὰ μὲ ξεχάσῃ; Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν κάπου νὰ τὸν ἔβλεπα. Ἂν ἀπελπιζόταν, θὰ μποροῦσα νὰ τὸν συγχωρήσω.

Βγῆκε ἀπ' τὸν κινηματογράφο. πῆρε ἕνα ἄλλο ταξὶ καὶ στὶς πεντέμισι ξαναβρισκόταν στὸ σπίτι της. Τὸ γράμμα της βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἔκρυψε τὸ καπέλλο της καὶ τὸ παλτό της στὸ ντουλάπι της κουζίνας γιὰ νὰ μὴ τ' ἀνακαλύψῃ ὁ φίλ καὶ τρύπωσε κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Ἡ θέσις ἦταν πρώτης τάξεως. Μέσα ἀπ' τὰ κρόσια τῆς κουβέρτας ἔβλεπε τὸν καθρέφτη ὅπου βρισκόταν τὸ γράμμα της.

Μετὰ ἕνα τέταρτο, τὸ κλειδὶ τοῦ φίλ γύρισε στὴν κλειδαριὰ τῆς ἐξώπορτας.

Τυπικώτατος πάντα στὶς ὧρα του ὁ φίλ, γύριζε κάθε μέρα ἀπ' τὸ γραφεῖο του στὶς ἑξῆ παρὰ τέταρτο. Ἡ Ἑλένη τὸν ἄκουσε νὰ φωνάζῃ:

– Ποῦ εἶσαι, Ἑλένη μου;

–("Ἑλένη του», εἶπε μέσα της ἡ Ἑλένη, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κύλησε πάλι ἀπ' τὰ μάτια της.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ σχίσῃ ἐκεῖνο τὸ γράμμα της. Πῶς μποροῦσε ὅμως νὰ ξεχάσῃ πὼς τὴν εἶχε κάνει νὰ πονέσῃ;

– Θὰ εἶνε κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὺ δέρνουν τὶς γυναῖκες τους, ἐς τοῦ δῶσω, λοιπόν, ἕνα καλὸ μάθημα.

Ὁ φίλ μπῆκε βιαστικὸς στὴν κρεββατοκάμαρα κρατῶντας μιὰ ἀνθοδέσμη. Ὅταν εἶδε τὰ ἄνθη ἡ Ἑλένη σκέφθηκε πάλι νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

– Ὄχι, σκέφθηκε. Νὰ ἰδῶ πρῶτα τί θὰ κάνῃ.

Ὁ φίλ εἶδε τὸ γράμμα, τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε. Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος καὶ συλλογισμένος κι' ὕστερα κύτταξε σκεπτικὸς πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ. Ἡ Ἑλένη ἦταν ἑτοιμη νὰ πηδήσῃ κοντά του νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ πὼς τοῦ ἔγραψε τὸ γράμμα αὐτὸ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν τὴν ἀγαποῦσε.

Πρόσεξε ὅμως πὼς ὁ φίλ δὲν φαινόταν καὶ πολὺ ἀπελπισμένος. Εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μολύβι, παραμέρισε τὰ μπουκαλάκια μὲ τ' ἀρώματα ποὺ γέμιζαν τὴν τουαλέττα κι' ἔγραψε δυὸ λόγια πάνω στὸ ἴδιο τὸ γράμμα της. Ὕστερα ξανάκλεισε τὸν φάκελλο καὶ τὸ ξανάβαλε στὴν κορνίζα τοῦ καθρέφτη. Ἡ Ἑλένη τὸν παρακολουθοῦσε θέλοντας νὰ ἰδῇ πῶς θὰ τελείωνε ἡ ἱστορία αὐτή.

Ὁ φίλ προχώρησε πρὸς τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε κάποιον ἀριθμό.

– Μαίρη, ἐσύ εἶσαι; εἶπε ὁ φίλ. Πῶς εἶσαι, Καλά; Ἐγὼ θαυμάσατε... θὰ πᾶς πουθενὰ ἀπόψε; Τί θὰ ἐλεγες ἂν πηγαίναμε νὰ φᾶμε μαζί;... Ἡ Ἑλένη, εἶπες;... Ἐκείνη λείπει... Λοιπόν, συμφωνοῦμε; Ὅταν συναντηθοῦμε θὰ σοῦ πῶ εὐχάριστα πράγματα.

Πῶς τοῦ βαστοῦσε ἡ καρδιὰ νὰ μιλᾶ ἔτσι; Ὥστε δὲν ἔδινε πιὰ πεντάρα γιὰ τὴν Ἑλένη; Δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει ποτέ καὶ τώρα ἦταν εὐκαιρημένος ποὺ τοῦ ἔφυγε. Ἴσως μάλιστα, ἂν δὲν τὸν ἐγκατέλειπε ἐκείνη, νὰ τὴν ἐγκατέλειπε αὐτός.

Ἡ Ἑλένη συγκρατοῦσε τώρα μὲ δυσκολία τοὺς λυγμούς της. Ὁ φίλ προχώρησε πρὸς τὸ λουτρὸ καὶ σὲ λίγο ἡ Ἑλένη ἄκουσε τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ στὴν μπανιέρα. Ὁ φίλ τραγουδοῦσε ἐνθουσιασμένος γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Τώρα πιὰ ἡ Ἑλένη μποροῦσε νὰ κλάψῃ ἐλεύθερα. Δὲν φοβόταν μήπως τὴν ἀκούσῃ ὁ φίλ.

– Ὅσον καιρὸ ζούσαμε μαζὶ δὲν τὸν ἄκουσα ποτὲ νὰ τραγουδᾷ. φιθύριζε ἡ Ἑλένη. Τώρα, φαίνεται, χαίρεται ποὺ μὲ ξεφορτώθηκε.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχον ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια της.

Τί ἀσχημα ποὺ ἦταν ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Τὸ μερτύριο αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀσήμαντο μπροστὰ στὸν πόνο ποὺ τῆς προξενοῦσε ἡ ἀδιαφορία τοῦ φίλ.

Βεβαίως ὅλα ἀποδείκνυαν πὼς ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικά. Κι' αὐτὴ ἡ ἀνόητη εἶχε ἀφήσει τὸν κινηματογράφο της γιὰ νάρθῃ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκανε. Τώρα ὅμως θὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὴν μητέρα της.

Ἤθελε νὰ τὸν λησμονήσῃ «ἐ κάθε τρόπο.

Σήκωσε λίγο τὴν κουβέρτα καὶ εἶδε πὼς ὁ τοῖχος ἦταν κατασκονισμένος. Ἀληθεια, πῶς εἶχε ξεχάσει νὰ ξεσκονίσῃ ἐκεῖνη τὴ γωνιά,

Ἀλλὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ τελείωνε τὸ μπάνιο του αὐτὸς ὁ φίλ; Μιὰ ὥρα ἔκανε μέσα στὸ λουτρό. Αὐτὸς ὅμως τραγουδοῦσε, ἐνῶ αὐτῆς της πονοῦσε ἡ πλάτη ἀπ' τὴν ἀκινησία.

«Μὲ ἄφησε ἡ ἀγάπη μου», τραγουδοῦσε τώρα ὁ φίλ. ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της.

Τέλος ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ σταμάτησε. Ὁ φίλ βγῆκε ἀπ' τὸ λουτρὸ καὶ ξαναγύρισε στὴν κρεββατοκάμαρα. Κάθησε ἀπότομα στὸ κρεββάτι κάνοντας τὸ σομιέ ν' ἀναπηδήσῃ. Ἡ Ἑλένη πόνεσε λίγο, κατώρθωσε ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ φωνάξῃ.

Σιγὰ - σιγὰ ὁ φίλ φόρεσε τὶς κάλτσες του καὶ τὰ παπούτσια του κι' ὕστερα σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται τραγουδῶντας συγχρόνως:

«Ἀντίο, φεύγω, γλυκειά μου ἀγάπη!...»

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλένη τὸν εἶδε νὰ πσίρνῃ τὰ κλειδιά του καὶ νὰ φεύγῃ σφυρίζοντας. Ὅταν ἄκουσε τὴν ἐξώπορτα νὰ κλείνῃ μὲ ὁρμή, ἡ Ἑλένη ἄφησε ἕναν ἀναστεναγμὸ καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη της.

Τέντωσε τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της ποὺ εἶχαν μουδιάσει, σκούπισε τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἦταν κατάμουρο ἀπ' τὴ σκόνη καὶ τὰ δάκρυα καὶ πῆρε τὸ γράμμα. Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν τὸ ἀνοιξε καὶ διάβασε κάτω ἀπ' τὴν ὑπογραφή της:

«Κατεργάρα, σὲ εἶδα. Εἶσαι κρυμμένη κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι!»

Ὥστε ὁ πονηρὸς φίλ τὴν εἶχε διακρίνει πίσω ἀπ' τὰ κρόσια τῆς κουβέρτας.

Ἀσυναίσθητα ἡ Ἑλένη κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Στὸ κατώφλι βρισκόταν ὁ φίλ. Τὴν πλησίασε χαμογελῶντας καὶ τῆς ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Ἑλένη ζάρωσε καταλάβασα μέσα σ' αὐτὴν καὶ ὡμολόγησε στὸν ἑαυτό της πὼς ἦταν δύσκολο νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη πιὸ θερμὴ καὶ πιὸ φιλόξενη ἀγκαλιὰ ἀπ' τοῦ πολυαγαπημένου της φίλ.

ΜΑΡΤΖΟΡΥ ΦΙΣΕΡ

Ἠλεκτρικὸ σίδερο χωρὶς σύρμα

Οἱ Ἀμερικανίδες ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ τὸ σίδερο ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας καὶ ποὺ δὲν ἔχει σύρμα, ἀλλὰ θερμαίνεται μὲ μιὰ εἰδικὴ βάσι στὴν ὁποία διοχετεύεται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἡ βάσις του δηλαδὴ ἀντικαθιστᾶ τ' ἀναμμένα κάρβουνα!

Τὸ ντεκολτὲ στὸ στομαχι

Ἡ μόδα τοῦ γυμνοῦ στὴν Ἀμερικὴ ἐμπνέει πολὺ παράδοξα ντεκολτέ. Μερικὰ ἀπογευματινὰ φορέματα ἔχουν ἕνα φαρδὺ ντεκολτὲ ποὺ ἀφήνει γυμνὸ τὸ στομάκι καὶ ἀποκαλύπτει συχνὰ τὸν ὀμφαλό. Στὴ φωτογραφία μας ἡ νέα «στὰρ» Σουζάννα Ριντγουαίη μ' ἕνα τέτοιο ἐξωφρενικὸ φόρεμα.

Οἱ κόρες τοῦ Χιροχίτο

Οἱ τρεις κόρες τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας Χιροχιτο, οἱ πριγκήπισσες Καζοῦκο Τακα, Ἀτοῦκο Γκόρι καὶ Τακάκο Σοῦγκο πλένουν σήμερα μόνες τους τὰ πιάτα τους ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό τους Κάθονται σ' ἕνα ξεχωριστὸ σπίτι καὶ μοιάζουν ἔτσι νὰ γίνουν καλὲς νοικοκυρὲς ὅπως... ὅλες οἱ Ἰαπωνίδες.

Ἀποτρόπαια

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἕνας ἀπαίσιος παιδοκτόνος

Κανένα ἔγκλημα δὲν εἶνε τόσον ἀνατριχιαστικὸ ὅσον ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρει ὁ γλαφυρώτερος ἀπὸ τοὺς χρονικογράφους τῆς μεσαιωνικῆς Εὐρώπης Φρουασσὰρ στὰ περίφημα ἀπομνημονεύματά του καὶ ποὺ εἶχε γιὰ τραγικὸν ἥρωα τὸν πανίσχυρο καὶ πάμπλουτο κόμητα Φουᾶ, ποὺ ἦταν ὁ μεγαλείτερος φεουδάρχης τῆς νοτίου Γαλλίας.

Τὸ θῦμα αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ γυιό του. Ὁ κόμης τὸν σκότωσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια καὶ ἡ περιγραφὴ ποὺ κατέχουμε γιὰ τὴν πρᾶξί του αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ φρικιαστικές.

Οἱ κόμητες τοῦ Φουᾶ ἦταν ἀληθινοὶ βασιλεῖς σ' ὅλη τὴ νότιο Γαλλία καὶ σ' ἕνα μέρος τῆς Ἱσπανίας καὶ τὸ μόνο ποὺ τοὺς ἔλειπε ἦταν ὁ βασιλικὸς τίτλος. Περήφανοι γιὰ τὴ δύναμί τους, ἀρχίζαν τὰ ἐγγραφά τους μὲ τὴ φράσι: «Ἐγώ, ἐλέω Θεοῦ, κόμης τοῦ Φουᾶ καὶ κυρίαρχος τῆς Προβηγκίας...» καὶ μιλοῦσαν μὲ περιφρόνησι γιὰ τοὺς «Βασιλίσκους τῶν Παρισίων», ποὺ δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν οὔτε τὸ πόδι τους νὰ πατήσουν στὰ ἐδάφη τους. Ὅλα τὰ μέλη τῆς ἰσχυρῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἦταν, ἄλλωστε, ἱκανώτατοι στρατηγοὶ καὶ ἀτρόμητοι πολεμισταί.

«Πρωτοῦ νὰ ἔλθω στὴν αὐλὴ τοῦ κόμητος Φουᾶ, ἀφηγεῖται ὁ Φρουασσάρ, εἶχα ἐπισκεφθῆ πολλὲς αὐλὲς βασιλέων καὶ πριγκήπων, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν συνάντησα τέτοια μεγαλοπρέπεια καὶ τόση πολυτέλεια ὅσο σ' αὐτή».

"Οταν ὁ κόμης τοῦ Φουᾶ κατέβαινε στὴν τραπεζαρία τοῦ πύργου του. δώδεκα ἱππόται, κρατῶντας ἀναμμένους πυρσούς, τοῦ ἄνοιγαν τὸ δρόμο καὶ ἀκολουθοῦσαν πίσω του οἱ ὑπασπισταί του. οἱ ἱπποκόμοι του καὶ οἱ πολεμικοὶ κήρυκες. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ τοῦ μιλήσῃ κανεὶς ἢ νὰ τὸν πλησιάσῃ. Οἱ ἱππόται του ἔστεκαν ἀμίλητοι στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, τρέμοντας ἐμπρὸς στὸ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ ἰσχυροῦ κυρίαρχου. Ἀπὸ τὰ πουλερικὰ ποὺ ἐξεθριζίζαν στὸ τραπέζι του, μαγειρεμένα κατὰ χίλιους δυὸ τρόπους, ὁ φεουδάρχης διάλεγε τὶς φτεροῦγες καὶ τοὺς μηροὺς, μὰς ἀφηγεῖται ὁ Φρουασσὰρ κι' ἔστελνε τὰ ἄλλα στοὺς ἀνθρώπους του.

Τὰ γεύματα αὐτὰ συνοδευόνταν μὲ τραγούδια καὶ μουσικὲς καὶ διαρκοῦσαν πολλὲς ὧρες.

Ὁ Φρουασσὰρ μᾶς ἀφηγεῖται ἀκόμη ὅτι στὴν αὐλὴ τοῦ κόμητος τοῦ Φουᾶ μποροῦσες νὰ μάθῃς ὅλα τὰ νέα τῆς ἐποχῆς, γιατὶ ἐρχόνταν ἐκεῖ ἄνθρωποι ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυνὲς χῶρες.

Ὁ τέταρτος ἀπὸ τοὺς κόμητες τοῦ Φουᾶ εἶχε ἕνα μοναχογυιό. ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μὲ τὸν τρόπο του. ἀλλὰ ποὺ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ βρεθῇ σὲ ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζί του. Μιὰ ἄβυσσος τοὺς ἐχώριζε. "Οσο ὁ πατέρας ἦταν βίαιος καὶ ἀλαζονικός, τόσο ὁ γυιός του ἦταν πιὸ ἥπιος καὶ γεμᾶτος συμπόνοια γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς δυστυχισμένους. Πολλὲς φορές. μάλιστα. τοὺς ὑπερασπίζε καὶ τοὺς ἐπροστάτευε ἀντίθετα πρὸς τὶς πατρικὲς διαταγὲς καὶ τότε ξεσποῦσαν τρομερὲς σκηνὲς μεταξὺ τοῦ πατέρα καὶ τοῦ γυιοῦ.

Τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ εἶχε μιὰ τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη καρδιά, ἀγανάκτησε κάποτε γιὰ τὰ μαρτύρια στὰ ὁποῖα ὁ πατέρας του ὑπέβαλλε μερικοὺς ὑποτελεῖς του καὶ τὴ νύχτα τοὺς ἐφυγάδευσε κρυφά.

Ἡ ὀργὴ τοῦ πατέρα του ἔσπασε τρομερὴ τὴν ἄλλη μέρα. Διάταξε ἀμέσως νὰ θανατώσουν μερικοὺς ὑπηρέτες ποὺ εἶχαν συνεργασθῆ σ' αὐτὴ τὴ φυγάδευσι καὶ νὰ φυλακίσουν τὸ γυιό του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ καὶ ὑγρὰ μπουντρούμια τοῦ πύργου του.

Ἡ σκληρότητα αὐτὴ τοῦ πατέρα του ξέσχισε τὴν καρδιὰ τοῦ νέου, ποὺ ἀρνήθηκε ἐπίμονα νὰ φᾶῃ τὸ φαΐ ποὺ τοῦ ἔριχναν ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, ὁ κόμης κάλεσε τὸ δεσμοφύλακά του καὶ τὸν ρώτησε πῶς περνοῦσε ὁ γυιός του.

"Εμαθε τότε ἀπὸ τὸ στόμα του πὼς ὁ γυιός του δὲν εἶχεν ἀγγίσει καμμιὰ ἀπὸ τὶς τροφὲς ποὺ τοῦ ἐπήγαν καὶ πὼς ἡ κατάστασίς του ἦταν ἀπελπιστική.

«Ὁ κόμης ὀργίσθηκε πολὺ γι' αὐτό, ἀφηγεῖται ὁ Φρουασσάρ. Καί, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ κελλί, ὅπου βρισκόταν ὁ γυιός του. Μὰ — ἡ ὥρα ἡ κακὴ — κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μεγάλο μαχαίρι, ποὺ καθάριζε μ' αὐτὸ καὶ ἴσιωνε τὰ νύχια του.

"Ανοιξε σὲ λίγο τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς κρατῶντας πάντα τὸ μαχαίρι.

— Προδότη! φώναξε στὸ γυιό του. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ φᾶς τὸ φαΐ ποὺ σοῦ φέρνουν;

Τὸ παιδὶ τρομαγμένο εἶχεν ἀποτραβηχθῆ στὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ.

Ὁ κόμης πῆγε τότε κοντά του καὶ μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾶη στὸ λαιμό, χώνοντας τὴν αἰχμὴ μέσα στὶς σάρκες του.

Μιὰ ἀπὸ τὶς φλέβες του ἄνοιξε σὲ λίγο, κι' ἔπειτα δεύτερη κι' ἔπειτα τρίτη...

"Ενα νέο χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ ἔκοψε τὴ μεγάλη ἀρτηρία καὶ τὸ αἷμα τινάχθηκε μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰ ἔξω, βάφοντας κόκκινα τὸ χέρια τοῦ πατέρα του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ νέος σωριάστηκε κάτω.

Ὁ κόμης τοῦ Φουᾶ, ἐβγήκε τότε ἀπὸ τὸ κελλὶ καὶ ἀνέβηκε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου, ὅπου τὸν περίμεναν τρομαγμένοι οἱ ἱππόται του.

Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρουν νερὸ γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ γυιοῦ του καὶ κατόπιν κάθησε στὸ τραπέζι του...

Ποτὲ γεῦμα δὲν κράτησε περισσότερο καὶ ποτὲ ὁ παληὸς φεουδαρχικὸς πύργος δὲν ἀντήχησε ἀπὸ εὐθυμα τραγούδια, ὅσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ γυιὸς τοῦ κόμητος ἀργοπέθαινε ἱέσα στὸ κελλί του, περιστοιχίζομενος ἀπὸ μερικοὺς πιστοὺς ὑπηρέτες. ποὺ ἔκλαιγαν γύρω του, ἀνίκανοι νὰ τοῦ δώσουν καμμιὰ βοήθεια...

Ἀλλ' ἡ θεία δίκη δὲν ἀργησε νὰ ἐκσπάσῃ. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα ἕνας τρομερὸς συνασπισμὸς σχηματίσθηκε ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ φεουδάρχου. ποὺ εἶδε τὶς πόλεις του νὰ κυριεύωνται ἡ μιὰ ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους του καὶ τοὺς πύργους του νὰ σωριάζωνται σὲ ἐρείπια κάτω ἀπὸ τὴ μανία τῶν πταλῶν ὑπηκόων του. ποὺ εἶχαν κι' αὐτοὶ ἐξεγερθῆ τώρα ἐναντίον του.

Στὸ τέλος, ὁ τραγικὸς παιδοκτόνος κατέφυγε στὸν πάπα, ζητῶντας ἄφεσι ἁμαρτιῶν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε ποτὲ αὐτὴ τὴ συγγνώμη καὶ πέθανε σὲ λίγο, βασανιζόμενος ἀπὸ τὶς τύψεις γιὰ τὸ ἀνήκουστο ἔγκλημά του.

••

Μιὰ δραματικὴ σχολὴ

Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ δραματικὴ σχολὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνθέτου κ. Μ. Κουνελάκη, ποὺ λειτουργεῖ δεκαπέντε χρόνια, θὰ ἀπεγασθῆ ἀπὸ φέτος στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο (ὁδὸς Φειδίου). Τὰ μαθήματα ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία γιὰ τοὺς νέους καὶ τὶς νέες ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν ἠθοποιοί, καὶ ποὺ θέλουν ν' ἀποκτήσουν βάσεις στέρεες καὶ θεατρικὴ μόρφωσι ἀρτία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς δραματικῆς, ὁ κ. Κουνελάκης θὰ διδάσκῃ δημοσία τὸ μάθημα τῆς Σκηνοθεσίας μὲ συνοδεία φωτεινῶν προβολῶν,

Μ. Α.

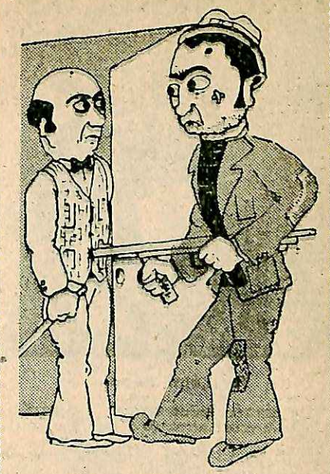

Ο ΤΥΠΙΚΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

– Ὁ κύριος εἶνε ἔξω. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀφήσετε τὴν κάρτα σας;

ΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ

– Δὲν εἶμαι λωποδύτης, κύριε. Κουτούλησα στὸν τοῖχο καὶ βγῆκε τὸ κεφάλι μου ἀπ' ἔξω! Αὐτὸ εἶνε ὅλο!...

Ὁ βιολιστὴς κόβει ξύλα.

ΟΙ ΣΩΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ενα βασανιστικὸ ἐπάγγελμα

'Ο Τζὼρτζ Ράφτ...

"Ας μεταφερθοῦμε μέσα σ' ἕνα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας.

'Ο Τάϋρον Πάουερ βρίσκεται στὴ σκηνή. Ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι, μὲ ἀνασηκωμένα τὰ μανίκια, κανονίζουν ὁλόγυρα τὶς ἀποστάσεις, τὸ φωτισμό, τὰ φωνοληπτικὰ μηχανήματα, χίλιες δυὸ ἄλλες λεπτομέρειες.

'Ο Τάϋρον λέει μιὰ φρᾶση, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ γυρίζει πρὸς τὰ ἀριστερά.

Στόπ. "Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται. Καὶ αὐτὸ γίνεται δέκα, εἴκοσι καί, κάποτε, τοιαντα φορές.

'Ο δυστυχισμένος Πάουερ λέει διαρκῶς τὴν ἴδια φρᾶση, σηκώνει τὸ ἀριστερό του χέρι, γυρίζει πρὸς τὰ ἀριστερά...

Τέλος ὁ σκηνοθέτης ἀναφωνεῖ:

— Θαυμάσια! Αὐτὴ τὴ φορὰ γυρίζουμε στ' ἀλήθεια.

Ξαφνικά, ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρισκόταν μέσα στὸ στούντιο αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ νόμιζε πὼς εἶνε θῦμα μιᾶς ὀφθαλμαπάτης. Γιατὶ βλέπει δύο Τάϋρον Πάουερ. 'Ο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πέφτει ἀποκαμωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ ὁ ἄλλος μπαίνει μέσα στὴ σκηνή, λέει τὴ φρᾶση ποὺ εἰπώθηκε τόσες φορές, σηκώνει τὸ ἀριστερό του χέρι του, γυρίζει πρὸς τὰ ἀριστερά...

'Αλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ ὀφθαλμαπάτη. Γιατί, στὴν πραγματικότητα, ὑπάρχουν δυὸ Τάϋρον Πάουερ. 'Αλλ' ὁ ἀληθινὸς εἶνε ὁ ἕνας (ὁ δεύτερος). 'Ο ἄλλος (ὁ πρῶτος) εἶνε ὁ σωσίας του. "Ενας σωσίας ποὺ ἔχει τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὶς ἴδιες κινήσεις, τὴν ἴδια φωτογένεια, τὴν ἴδια φωνή. Αὐτὸν θὰ ξεθεώσουν ὁ σκηνοθέτης καὶ οἱ βοηθοί του ὡς ποὺ νὰ συθμίσουν τὶς ἀποστάσεις, νὰ κανονίσουν τὰ μηχανήματα τους, νὰ βροῦν τὸ κατάλληλο φωτισμό κτλ. "Επειτα, ὁ ἀληθινὸς Τάϋρον Πάουερ θὰ ἐμφανισθῆ γιὰ νὰ παίξη τὸ ὁλο του.

Καὶ αὐτὸ γίνεται μὲ ὅλους τοὺς ἠθοποιούς. Καθένας ἔχει τὸ σωσία του ἢ καλύτερα τὸ θῦμα του, ποὺ ὑφίσταται στὴ θέση του ὅλα τὰ βάσανα ἑνὸς γυρίσματος.

'Ο σωσίας τοῦ Τάϋρον Πάουερ λέγεται Τόμυ Νόρμαν, καὶ εἶνε τὸ πανομοιότυπο τοῦ ἠθοποιοῦ. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι μεταξὺ τοῦ ἠθοποιοῦ καὶ τοῦ σωσίου δημιουργεῖται συνηθέστατα ἕνα εἶδος ψυχικῆς συγγενείας, ποὺ κάνει τὸν ἕνα ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου.

Μιὰ τέτοια φιλία ἑνώνει τὸν Τάϋρον Πάουερ μὲ τὸ σωσία του.

Κατὰ τὸν πόλεμο, ὁ Πάουερ ὑπηρετοῦσε στὸ ναυτικὸ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. 'Ο Τόμυ Νόρμαν ὑπηρετοῦσε στὸ στρατό. Χάλασε τότε, τὸν κόσμος νιὸ νὰ μετανοερθῆ κι' αὐτὸς στὸ ναυτικό. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωσε, ἔπεσε σὲ τέτοια μελαγχολία, ποὺ οἱ ἀνώτεροί του φοβήθηκαν γιὰ τὴ ζωή του.

Παρομοιώδης εἶνε ἐπίσης στὸ Χόλλυγουντ ἡ ἀγάπη ποὺ ἑνώνει τὴν περίφημη Ντιάνα Ντάρμπιν μὲ τὴ σωσία της Μπέττυ Χάρισσον. Μοιάζουν σὰν δυὸ ἀδελφὲς

Οἱ δυὸ Λαμάρ: 'Η Χέντυ (ἡ ἀληθινὴ) καὶ ἡ Σύλβια (ἡ σωσίας της).

Δυὸ ἀγαπημένες φίλες: 'Η Ντιάνα Ντάρμπιν καὶ ἡ σωσίας της Μπέττυ Χάρισσον.

...καὶ ὁ σωσίας του Νέιλ Κόλλινς.

καὶ δὲν ἔχουν κανένα μυστικὸ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. "Οταν κάθωνται σ' ἕνα κέντρο, παίρνουν τὸ παγωτό τους μέσα στὸ ἴδιο ποτήρι καὶ τὸ ρουφοῦν μὲ δυὸ μικρὰ καλαμάκια.

Μεγάλη εἶνε ἐξ ἄλλου ἡ φιλία ποὺ συνδέει τὸν Γκάρυ Κοῦπερ μὲ τὸ σωσία του Μάτες. Μερικὲς φορές, μάλιστα, τοῦ ἐμπιστεύεται σημαντικὰ μέρη ἀπὸ τοὺς ρόλους του. Γιατὶ ὁ Μάτες εἶνε θαυμάσιος «κάουμπόϋ» καὶ πολλοὶ λένε μάλιστα πὼς εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Γκάρυ.

'Η σωσίας τῆς Χέντυ Λαμὰρ λέγεται Σύλβια Λαμάρ. Εἶνε καὶ οἱ δυὸ κομμένες στὸ ἴδιο καλοῦπι. Μόνο ποὺ τὰ ὀνόματά τους εἶνε ψεύτικα. Γιατὶ τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Χέντυ Λαμὰρ εἶνε Χέντβινγκ Κίσλερ καὶ τῆς Σύλβιας Μαίρη Χόλος.

"Ενας ἄλλος ἀριστουργηματικὸς σωσίας εἶνε ὁ Νέϊλ Κόλλινς τὸ πανομοιότυπο τοῦ Τζὼρτζ Ράφτ.

'Ο Κόλλινς ἦταν μιὰ ἐποχὴ ὁ περιφημότερος χορευτὴς τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ κέρδιζε 750 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. 'Αλλὰ μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἐξετόπισαν ἄλλοι νεώτεροί του. Μιὰ μέρα, τέλος, ἀνακάλυψε πὼς εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ διάσημο ἠθοποιό. 'Απὸ τότε, ἔγινε ἡ σκιά του καὶ εἶνε σήμερα ὁ σωσίας, ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ φίλος του. 'Ο Τζὼρτζ Ράφτ τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν κάνει ποτὲ τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῆ.

'Από τοὺς σωσίες τῶν ἀστέρων ἐκεῖνος ποὺ ὑποφέρει περισσότερο εἶνε ὁ Τζὶμ Φλίμινγκ, τὸ πανομοιότυπο τοῦ "Ερρολ Φλύν.

'Ο λόγος εἶνε ἁπλούστατος. Οἱ ρόλοι ποὺ ὑποδύεται ὁ "Ερρολ Φλὺν εἶνε πάντα δύσκολοι καὶ ἐξαιρετικὰ πολύπλοκοι. "Ετσι, ὁ δυστυχισμένος Φλίμινγκ ὑποχρεώθηκε νὰ μάθη ἱππασία, διφομαχία καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ βοηθῆ στὸ ὕψος τῶν καθηκόντων του.

◆◆

Κινηματογραφικὰ νέα

★ Οἱ εἰδικοὶ ἐπὶ τοῦ κινηματογράφου Ἰταλοὶ δημοσιογράφοι ἀπένειμαν τὰ ἔξῆς βραβεῖα στοὺς 'Ιταλοὺς ἠθοποιοὺς καὶ σκηνοθέτας γιὰ τὴν περίοδο 1945-46:

★ Καλύτερο φίλμ: «Ρώμη ἀνοχύρωτη πόλις» τοῦ Ρομπέρτο Ροσσελίνι.

★ Καλύτεροι σκηνοθέτες: Μπλαζέντι: στὸ φίλμ «Μιὰ μέρα στὴ ζωή», καὶ Βικτόριο ντὲ Σίκκα στὸ φίλμ «Παιδιά».

★ Τὸ καλύτερο σενάριο: Πιέτρο Τζέρμι — «Οἱ μάρτυρες».

★ 'Ο καλύτερος γυναικεῖος ρόλος: Κλάρα Κολομαί στὸ φίλμ «Μοιχεία».

★ 'Ο καλύτερος ἀνδρικὸς ρόλος: 'Αντρέα Τσέτσι στὸ φίλμ «Δυὸ ἄνδρια γράμματα».

★ Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Μπέττυ Νταΐβις εἶνε Ρουθ 'Ελίζαμπετ Νταΐβις καὶ γεννήθηκε στὸ Λόοουελ τῆς Μασσαχουσέτης στὶς 5 'Απριλίου 1908.

"Υψος: 1 μ. 60, Βάρος 51 κιλά.

Μαλλιά: Ξανθά, Μάτια: γαλάζια.

"Εχει παντρευτῆ μέχρι σήμερα 3 φορές, α) Τὸν "Αρμον Νέλσον (διαζύγιο). β) Τὸν 'Αθοῦρο Φάνσγουωρθ (θανόντα) καὶ γ) Τὸν Γουίλλιαμ Γκρὰντ Σέφρυ (σημερινὸ σύζυγό της).

'Αγαπημένα της σπόρ: Γκόλφ, ἱππασία, κολύμπι.

'Αγαπημένα της φαγητὰ καὶ γλυκίσματα:

Γλυκὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ βασστὲς πατάτες.

'Απεχθάνεται ὅμως ὅ,τι μαγειρεύεται κατὰ 'Ισπανικὸ ἢ 'Ιταλικὸ τρόπο.

Τῆς ἀρέσει νὰ κάθεται κατανῆς. Ξυπνάει πρωῒ καὶ σηκώνεται ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι. Δὲν ψωνίζει ποτὲ φτηνοπράγματα καὶ ξὲν παίζει χαρτιά.

★ 'Ο Γκάρυ Κοῦπερ παραμένει πάντοτε ὁ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ ἀμερικανοῦ νόητος. "Επαιξαν πρὸ πολλοῦ νὰ τοῦ ἀναθέτουν ὁλους ξὲν-πρεμιὲ. ὥστόσο οἱ πιὸ ὡραῖες βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένες μαζί του.

'Ο φωτογράφος τῶν στὰρ

ΚΑΘΕ 'Αμερικανίδα, ποὺ θέλει νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποκτήση μιὰ καλλιτεχνικὴ φωτογραφία της ἀπὸ τὸ «ἀτελιὲ» τοῦ Κόρμαν.

'Ο Μούρραιϋ Κόρμαν εἶνε σήμερα ὁ περιφημότερος φωτογράφος τῆς Νέας 'Υόρκης. Πολλὲς ἀπὸ τὶς «στὰρ» τοῦ Χόλλυγουντ ἔκαναν τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία χάρις σὲ μιὰ ὡραία φωτογραφία τους ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ «ἀτελιὲ» του.

Ὅλες οἱ μικρὲς ἀρτίστες τοῦ μιούζικ-χώλλ τοῦ Μπροντγουαὶη ὅλα τὰ «μανεκὲν» τῶν οἴκων μόδας, ὅλες οἱ νέστιμες πωλήτριες τῶν καταστημάτων κάνουν αἰματηρὲς οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πληρώσουν μιὰ τέτοια πανάκριβη φωτογραφία τους ἀπὸ τὸν Κόρμαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἀνωνυμία καὶ νὰ γίνουν διάσημες.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς θελκτικῆς Τζὴν Ντάρλινγκ, ποὺ εἶνε σήμερα γνωστὴ στὰρ τοῦ κινηματογράφου καὶ τῶν μεγάλων μιούζικ-χώλλ καὶ ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἐργαζόταν ὡς «κορίτσι τοῦ ἀσανσὲρ» σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο.

'Η Τζὴν Ντάρλινγκ εἶχε τὸ κρυφὸ ὄνειρο νὰ γίνη ἠθοποιὸς καὶ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ἔβαζε κατὰ μέρος δυὸ δολλάρια τὴν ἑβδομάδα γιὰ νὰ μπορέση νὰ πληρώση μιὰ σειρὰ φωτογραφιῶν της ἀπὸ τὸν Κόρμαν.

Ὅταν τέλος πέτυχε τὸ σκοπό της ἔστειλε ἀπὸ μιὰ καλλιτεχνικὴ φωτογραφία της στοὺς μεγάλους ἐμπρεσάριους τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ περίμενε μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα.

'Η ἀναμονή της αὐτὴ κράτησε τρεῖς μῆνες καὶ ἡ Τζὴν Ντάρλινγκ ἄρχισε νὰ δοκιμάζη τὶς πικρίες τῆς ἀπογοητεύσεως, ὅταν ξαφνικὰ ἔλαβε μιὰ ἡμέρα ἕνα λακωνικὸ τηλεγράφημα, τὸ ἑξῆς: «Δεκτή! Τζόνσον». 'Ο Τζόνσον αὐτὸς ἦταν ὁ διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐπιθεωρήσεως ποὺ παιζόταν στὸ Μπροντγουαὶη. 'Η Τζὴν Ντάρλινγκ προσελήφθη ἔτσι στὸ θιασό του καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη διάσημη.

Μιὰ ἄλλη «βεντέττα» τῆς ὁθόνης ἡ Ρουθ Μπραίντυν ἦταν γιὰ λίνο καιρὸ μοντέλλο τοῦ Μούρραιϋ Κόρμαν. Οἱ καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες της, σὲ διάφορες πόζες, δημοσιεύονταν στὰ μεγαλείτερα περιοδικά. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἡ ὡραία Ρουθ εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ὁ σκηνοθέτης Κέννεντυ καὶ νὰ τῆς ζητᾶη χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ Χόλλυγουντ. Ἂν ἤθελε νὰ γίνη «στὰρ» τοῦ κινηματογράφου...

Τὶς μεγαλείτερες ὅμως ἐπιτυχίες του ὁ Κόρμαν τὶς ἔσημείωσε μὲ τὶς φωτογραφίες τῆς Φαὶθ Μπαίηκον ποὺ ἔχει «τὸ ὡραιότερο σῶμα τοῦ θεάτρου». Μ' αὐτὴ τὴν «γόησσα», ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Κόρμαν ἔφτιαξε τὶς πιὸ πρωτότυπες, τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς καὶ τὶς πιὸ καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες του.

'Η Φαὶθ Μπαίηκον ἔγινε περιζήτητη στοὺς θεατρικοὺς καὶ στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες φωτογραφίες της ποὺ δημοσιεύονταν σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Μὲ τὸ δίκτο του λοιπὸν ὁ Μούρραιϋ Κόρμαν ἔχει τὸν τίτλο τοῦ «φωτογράφου τῶν ἀστέρων».

"Ανω ἀριστερά: 'Η «στὰρ» Τζὴν Ντάρλινγκ. Κάτω: 'Η Φαὶθ Μπαίηκον σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες φωτογραφίες τοῦ Κόρμαν. "Ανω δεξιά: 'Η θελκτικὴ Ρουθ Μπραίηντυν.

ΕΛΜΕΡ ΡΟΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ κι' ἄνθη θανάτου

Εἶχαν γνωρισθῆ πάνω στήν Πάρνηθα, σὲ μιὰ ἐκδρομὴ τοῦ ὁμίλου «Οἱ φίλοι τοῦ Βουνοῦ», στήν ὁποία εἶχαν λάβει μέρος καὶ οἱ δύο.

Ἡ Νινέτα, δεκαεπτὼ χρόνων, καστανή, γλυκειά, πάνω στὴν ἀνθησι τῆς ἀγγελικῆς ὁμορφιᾶς της, μὲ δυὸ μάτια γεμάτα γλύκα, γεμάτα μελαγχολία.

Ὁ Θέμος, εἰκοσι χρόνων παλληκάρι, ὑπάλληλος σὲ κάποια Τράπεζα, ὅπου ὁ θεῖος του ἦταν τμηματάρχης, μελαχροινός, εὐρωστος, ὁρμητικός, μὲ μεγάλα ὀνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Πρωταντικρύσθηκαν μέσα στὸ λεωφορεῖο ποὺ τοὺς ἀνέβασε μὲ τὴν Ἁγία Παρασκευή. Καὶ ἡ πρώτη τους αὐτὴ ματιὰ ἦταν ἡ πρώτη σπίθα ποὺ ἄναψε στὶς καρδιές τους τὴ μεγάλη φωτιὰ τῆς ἀγάπης.

Στὴν Ἁγία Παρασκευὴ μιλοῦσαν σὰν παλιοὶ καλοὶ φίλοι. Κεῖ πάνω στὸ βουνό, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, ὁ Θέμος τὴν ἀγκάλιασε σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ Νινέτα μάζευε ἀνεμῶνες, τὴ φίλησε μὲ λαχτάρα στὰ χεῖλη καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ βαθειά, παθητική:

—Σ' ἀγαπῶ!... Σὲ λατρεύω, Νινέτα!...

Ἐρωτες κεραυνοβόλοι, ἀνυπόμονοι, ἀχαλίνωτοι.

Οἱ ἀνεμῶνες πέσανε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Νινέτας καὶ σκόρπισαν πάνω στὴ χλόη. Ἦταν τόσο ξαφνικὸ τὸ ἀγκάλιασμα ἐκεῖνο ποὺ τὴν παρέλυσε.

—Κύριε Θέμο!....

Μὰ ὁ νέος δὲν τὴν ἄκουγε πιά, ἡ λογικὴ εἶχε πάει περίπατο, κυριαρχοῦσε μέσα του τὸ πάθος τὸ φλογερὸ ποὺ δὲν διστάζει μπρὸς σὲ τίποτα, ποὺ τὰ θέλει ὅλα δικά του.

—Κύριε Θέμο!...

—Σ' ἀγαπῶ, Νινέτα, πρέπει νὰ μὲ πιστέψῃς. Σὲ εἶδα πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες σχεδὸν. Γνωρίζόμαστε πρὸ μιᾶς ὥρας... Κι' ὅμως σ' ἀγαπῶ σὲ λατρεύω!... Εἶσαι ἡ γυναίκα ποὺ ὀνειρεύόμουν. Εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα πλέον...

Ἡ Νινέτα δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντιστεῖ περισσότερο. Μήπως δὲν ἐννοιωσε κι' αὐτὴ ἕνα γλυκὸ σφίξιμο στὴν καρδιὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πρωταντίκρυσε; Ἐγκαταλείφθηκε στὴν ἀγκαλιὰ του κι' ἔκλεισε τὰ βλέφαρά της, ψιθυρίζοντας:

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...

Στὸ ψιλαμμα ἐκεῖνο, κάτω ἀπ' τὰ ἔλατα, μεταξὺ φύραλάζια διαφάνεια ἐμειναν ἀγκαλιασμένοι ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα, ψιθυρίζοντες γλυκὸ λόγια ἀγάπης, μεθῶντας μὲ ρωτικῶν φιλιῶν τῶν πρώτων ἐ-

Ἔτσι πρωτάρχισε τὸ εἰδύλλιό τους. Ἀπότομα, χωρὶς τοὺς συνηθισμένους προλόγους τοὺς γεμάτους διστανμούς, χρονοτριβές, μισόλογα. Ἔρωτας κεραυνοβόλος, ὅπως εἴπαμε, ποὺ εἶχε, ἀλλοίμονο, ἀπότομο, κεραυνοβόλο τέλος.

★

Ἕνα βράδυ ὁ Θέμος ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Νινέτας ἀναστενάζοντας πονεμένα, ἐξαλλος, δαγκάνοντας τὶς γροθιές του ἀπ' τὴν ἀπελπισία του.

Ἡ Νινέτα κατατρόμαξε. Κόπηκε ἡ πνοή της, λύθηκαν τὰ γόνατά της.

—Θέμο... ἀγαπημένε μου, τί σοῦ συμβαίνει;

Ὁ νέος ἀγκομαχοῦσε σὰ νὰ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸν τρόμο κάποιου φρικτοῦ ἐφιάλτη.

—Εἶμαι χαμένος! βόγγηξε. Λαχταρισμένη ἡ νέα, τὸν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος της.

—Εἶμαι χαμένος, Νινέτα μου!... Ποῦ νὰ πάω;... Τί νὰ κάνω;... Ποῦ νὰ κρυφτῶ;...

—Πές μου, καλέ μου, τί σοῦ συμβαίνει;

—Παρασύρθηκα κι' ἔπαιξα χαρτιά. Ἔχασα τὰ χρήματά μου...

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο; Ἡσύχασε, ἀγαπημένε μου. Θὰ...

—Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον, τὸν διέκοψε ὁ Θέμος. Αὐτὸ ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακή. Μὰ ξαναπαιξα. Ἔχασα χρήματα τῆς Τραπέζης!

Ἡ Νινέτα πάγωσε.

—Θέμο!... Ὦ, Θεέ μου, γιατί νὰ τὸ κάμῃς αὐτό, γιατί νὰ παρασυρθῆς σὲ μιὰ τέτοια καταστροφή; Καὶ τώρα;... Τί θὰ γίνῃ τώρα, ἀγαπημένε μου;

Ὁ Θέμος δὲν ἀπαντοῦσε. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο γέμιζε τὰ χέρια της φιλιὰ καὶ τὰ βρεχε μὲ τὰ δάκρυά του.

—Εἶμαι χαμένος! βόγγηξε. Λαχταρισμένη ἡ νέα, τὸν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος της.

—Εἶμαι χαμένος, Νινέτα μου!... Ποῦ νὰ πάω;... Τί νὰ κάνω;... Ποῦ νὰ κρυφτῶ;...

—Πές μου, καλέ μου, τί σοῦ συμβαίνει;

—Παρασύρθηκα κι' ἔπαιξα χαρτιά. Ἔχασα τὰ χρήματά μου...

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο; Ἡσύχασε, ἀγαπημένε μου. Θὰ...

—Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον, τὸν διέκοψε ὁ Θέμος. Αὐτὸ ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακή. Μὰ ξαναπαιξα. Ἔχασα τὰ χρήματα τῆς Τραπέζης!

Ἡ Νινέτα πάγωσε.

—Θέμο!... Ὦ, Θεέ μου, γιατί νὰ τὸ κάμῃς αὐτό, γιατί νὰ παρασυρθῆς σὲ μιὰ τέτοια καταστροφή; Καὶ τώρα;... Τί θὰ γίνῃ τώρα, ἀγαπημένε μου;

Ὁ Θέμος δὲν ἀπαντοῦσε. Μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο γέμιζε τὰ χέρια της φιλιὰ καὶ τὰ βρεχε μὲ τὰ δάκρυά του.

—Ἔφυγε ὁ Θέμος!

Ἡ Νινέτα ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔσβυσε ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς της. Κλείσθηκε σπίτι της, ζῆ πιὰ σὰν χήρα, αὐτή, ἡ παιδούλα τῶν δεκαοχτὼ Μαΐων. Κλαίει κρυφὰ καὶ κετεύει τὴν Παναγία νὰ τῆς φέρῃ γρήγορα πίσω τὸν καλό της.

Μὰ ὁ καιρὸς περνάει κι' ὁ Θέμος δὲν γυρίζει. Τῆς ἔγραψε ἀπ' τὴν Ἀμερική, ἀπ' τὴν Αὐστραλία κατόπιν κι' ἔξαφνα τὰ γράμματά του ἀραιώσανε καὶ σταμάτησαν ἐντελῶς.

Τί συμβαίνει; Τοὺς χώρισε γιὰ πάντα ὁ θάνατος;

Μάτσια οἱ γονεῖς της βιάζουν τὴ Νινέτα νὰ παντρευτῇ. Μάτσια τὰ λαχταροῦν τόσοι καὶ τόσοι γαμπροί. Ἡ Νινέτα ἀρνεῖται καὶ κλείνεται πιὸ πολὺ στὴν μοναξιὰ καὶ στὸν πόνο της.

Κι' ὁ καιρὸς διαβαίνει...

Εἰκοσιπέντε χρόνια πέρασαν ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ φυγε ὁ Θέμος κι' ἄλλα δεκαπέντε ἀπὸ τότε ποὺπαψε νὰ γράφῃ.

Ἡ Νινέτα εἶνε τώρα πιὰ μιὰ γρηούλα μ' ἄσπρα χιονισμένα μαλλιά. Τῆς ὀργωσε ὁ πόνος τὰ ροδομάγουλά της. Τῆς θόλωσαν τὰ δάκρυα τὰ γλυκὰ της τὰ μάτια. Μόνον ἡ ἐλπίδα δὲν λύγισε μέσα της. Περιμένει καὶ θὰ περιμένῃ ὡς τὴ στερνὴ πνοή της.

Ἕνας χρόνος περνάει ἀκόμα.

Ἡ Νινέτα εἶνε τώρα ἄρρωστη στὸ κρεββάτι, μόνη κι' ἔρημη. Ἔφτασε ἄραγε τὸ τέλος; Θἄρθῃ ὁ Χάρος πρὶν ἀπ' τὸ λατρευτό της ξενητεμένο;

—Ὄχι, Θεέ μου, ὄχι. Παναγία μου, παρακαλεῖ ἡ Νινέτα. Νὰ τὸν δῶ πρῶτα, νὰ τὸν ξαναδῶ κι' ἂς πεθάνω!

Κι' ἄκουσε ἡ συμπονετικὴ Παναγία τὴν ἱκεσία της. Χτύπησε ἕνα δειλινὸ ἡ πόρτα της. Ἦταν Ἐκεῖνος! Ἦταν ὁ Θέμος ποὺ ξαναγύρισε ἀπ' τὴ σκληρὴ ξενητειὰ ποὺ τόσα χρόνια τὸν κράτησε μακρυά. Μιὰ γειτόνισσα τὸν συνοδεύει. Ἡ Νινέτα τὸν ἀναγνωρίζει, μιὰ κραυγὴ τρέμου τῆς ξεφεύγει καὶ κάνει νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι.

Ὁ Θέμος τρέχει κοντά της καὶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά του.

—Νινέτα μου!

Κι' ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια τὰ χείλη τους ξανασμίγουν σ' ἕνα φιλί. Δὲν εἶνε σὰν τὸ φιλὶ τὸ πρῶτο στὴν Πάρνηθα τὸ φιλὶ αὐτό. Μὰ κλείνει μέσα του κάτι ποὺ κανένα ἐρωτικὸ φιλὶ δὲν τὸ εἶχε ποτέ.

—Θέμο, γύρισες;

—Ναί, Νινέτα. Δὲν σοῦ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ;

—Γιατί ἄργησες τόσο, καλέ μου;

—Ἄργησα;... Ὄχι, Νινέτα. Χθὲς ἦταν ποὺφυγα καὶ νάμαι! Ἦρθα νὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας, ὅπως σοῦ ὑποσχέθηκα.

—Τὰ μαλλιά σου εἶνε λευκά, Θέμο κι' ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμοθάνατη!

—Σὲ γελοῦν τὰ μάτια σου Νινέτα μου. Εἴμαστε νέοι ἀκόμα κι' αὔριο παντρευόμαστε.

Ἔζησε ἡ Νινέτα μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐταπάτη ὡς τὴν ἄλλη μέρα ποὺ γίνε ὁ γάμος της μὲ τὸ λατρευτό της: Ἄνθη λεμονιᾶς σὲ χισνισμένα μαλλιά!... Κι' ἔπειτα ἀπ' τὸν Ὑμέναιο, τὴν ἴδια μέρα — ἡ συγκίνησις ἦταν μεγάλη γιὰ τὴ φτωχὴ γρηούλα — ἦρθε ὁ Θάνατος νὰ τὴν πάρῃ. Νυμφίος κι' αὐτὸς κρατῶντας νεκράνθεμα, νυμφίος τοῦ Κάτω Κόσμου!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ» διαρρήξεις

Πῶς ἐργάζονται οἱ γκάνγκστερ

Ἡ ἐπιστήμη προοδεύει καθημερινῶς. Οἱ πρόοδοί της ὅμως μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἴτε γιὰ καλὸ εἴτε γιὰ κακό. Ἔτσι λοιπὸν κι' οἱ «ἄσσοι» τῆς διαρρηκτικῆς τέχνης χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴ «δουλειά» τους ὅλες τὶς σύγχρονες ἐπιστημονικὲς μεθόδους.

Ἄλλοτε, ἄνοιγαν τὰ χρηματοκιβώτια μὲ ἀντικλείδια, λοστούς, πριόνια, τρυπάνια, κλπ. Κατόπιν ἐγκατέλειψαν ὅλ' αὐτὰ καὶ μετεχειρίσθησαν τὴ δυναμίτιδα. Τοποθετοῦσαν μικρὰ φυσίγγια δυναμίτιδος κατὰ μήκος τῆς πόρτας τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ μέσα στὴν τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. Τὰ σκέπαζαν ἀπὸ πάνω μὲ τὰ στρώματα καὶ τὰ μαξιλάρια ποὺ βρίσκαν στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ πνιγῇ ὁ κρότος τῆς ἐκρήξεως καὶ νὰ μὴ πιναχθοῦν γύρω τὰ κομμάτια τοῦ μετάλλου. Τέλος, μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ σύρμα, προκαλοῦσαν τὴν ἔκρηξι τῶν φυσιγγίων. Ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔσπαζε κι' οἱ διαρρῆκτες ἀδειαζαν μὲ τὴν ἡσυχία τους τὸ περιεχόμενον.

Οἱ κατασκευασταὶ χρηματοκιβωτίων κατήργησαν τότε τὶς μετάλλινες πλάκες, τὶς ἑνωμένες μεταξύ τους μὲ μεγάλα καρφιά, καὶ τὶς ἀντικατέστησαν μ' ἕνα μονοκόμματο φύλλο ἀτσαλιοῦ, χοντρό, ἀπρόσβλητο ἀπὸ τρυπάνια κι' ἀπὸ δυναμίτιδα.

Οἱ διαρρῆκτες ἐπινόησαν ἀμέσως ἕνα μηχάνημα, ποὺ ἔκοβε μιὰ ροδέλλα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀτσάλινο τοίχωμα. Μὰ τὰ ἐργοστάσια χρηματοκιβωτίων ἄρχισαν νὰ μεταχειρίζωνται ἕνα μίγμα μετάλλων τόσο σκληρό, ὥστε δὲν κατάφερνε νὰ τὸ κόψῃ οὔτε κι' αὐτὸ τὸ μηχάνημα.

Οἱ γκάνγκστερς τῆς Ἀμερικῆς ἔβαλαν τότε εἰς ἐνέργειαν τὸ «βολταϊκὸ τόξον», σὰν αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται στὶς κινηματογραφικὲς μηχανές. Ἕνα κάρβουνο, διαπυρωμένο στοὺς 1.800 Βαθμοὺς μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τοῦ σπιτιοῦ ὅπου γινόταν ἡ διάρρηξις, ἔσκαβε τὸ σκληρὸ μέταλλο μέσα σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας! Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐξετόπισε ἀκόμα καὶ τὴν κλασσικὴ «φλόγα ὀξυγόνου», ποὺ ἀπαιτοῦσε ὀγκώδεις συσκευές.

Τώρα ὅμως ἐγκαταλείφθη καὶ τὸ «τόξον» ἀπ' τοὺς μοντέρνους διαρρῆκτες. Ἡ τελευταία λέξις τῆς διαρρηκτικῆς εἶνε ὁ «θερμίτης». Πρόκειται γιὰ ἕνα μίγμα ὀξειδίου τοῦ σιδήρου καὶ λεπτῆς σκόνης ἀλουμινίου, τὸ ὁποῖο, ὅταν ἀναφῇ, παράγει τοπικὸς τέτοια τεραστία θερμότητα, ὥστε ἐξατμίζει κυριολεκτικῶς τὸ μέταλλο στὸ σημεῖο ἐκεῖνο.

Κουρασμένοι πιὰ ἀπ' τὴν ἀναζήτησι ἑνὸς ἀπολύτως ἀνθεκτικοῦ μετάλλου, οἱ κατασκευασταὶ χρηματοκιβωτίων ἄρχισαν τώρα νὰ τὰ ἐφοδιάζουν μὲ εὐαίσθητες ἠλεκτρικὲς συσκευές, ποὺ εἰδοποιοῦν μ' ἕνα κουδοῦνι τὸν κάτοχο ἢ τὴν ἀστυνομία ὅταν πλησιάσῃ ἕνας κακοποιός. Κι' ἂν ἀκόμη ὁ διαρρήκτης κόψῃ τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα ἢ ἂν διακοπῇ ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτία τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, τὸ μηχάνημα ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ κανονικά, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ σύστημα.

Νὰ ἰδοῦμε τώρα ποιὰ καινούργια ἐφεύρεσι θὰ κάμουν οἱ διαρρῆκτες, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὸ καινούργιο αὐτὸ μέτρον προφυλάξεως...

●●

Δελτία τροφίμων γιὰ σκυλιὰ

Ἡ Ρωσσία εἶνε ἡ μόνη χώρα, ὅπου ὑπάρχουν εἰδικὰ δελτία τροφίμων γιὰ τὰ σκυλιά! Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζώου, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα τέτοιο δελτίο, ὀφείλει νὰ ἐγγράψῃ τὸ σκύλλο του σὲ μιὰ ἐπίσημη ὑπηρεσία καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸν διατηρῇ σὲ καλὴ ὑγεία. Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, θὰ τὸν παρουσιάσῃ γιὰ μιὰ ἐξέτασι. Κι' ἂν βρεθῇ τότε ἀπεῖρο ίητος, ὁ ἰδιοκτήτης ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τὸ δελτίο του.

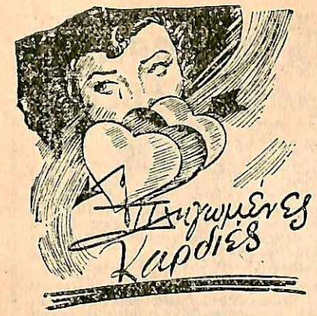

Ἡ μαρτυρικὴ ἀγάπη ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΠΗΡΣ

Τὸ «Μόρνιγκ Πόστ», στὸ φύλλο του τῆς 12 Ἰουνίου 1776, ἔγραφε:

«Ψιθυρίζεται ὅτι ὁ ὑποκόμης Μάϋναρντ τοῦ Ἤστον Λὸντζ ἐνυμφεύθηκε κουφὰ τὴν περασμένη Δευτέρα τὴν δεσποινίδα Ἄννα Πήρς».

Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔσπασε σὰν βόμβα στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ἕνας ἀπόγονος κομήτων τοῦ Ἔσσεξ νὰ πάρῃ γιὰ σύζυγο μιὰ γυναῖκα ποὺ ἡ διαγωγή της δὲν ἦταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνεπίληπτη καὶ πού, τὸ κάτω-κάτω, προερχόταν ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα! Ἡ ἀλήθεια μάλιστα ἦταν πὼς κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ καταγωγή της, οὔτε ποιὸ ἦταν τὸ πραγματικό της ὄνομα. Τὸ πρόγαμα ἦταν τόσο τρομερὸ γιὰ τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἄγγιζε τὰ ὅρια τοῦ σκανδάλου.

Τὴν ἑπομένη τῆς ἡμέρας ποὺ δημοσιεύθηκε αὐτὴ ἡ εἴδησις, ὁ λόρδος Μάϊναρντ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀδελφή του.

Ἐκείνη, μόλις εἶδε τὸ ἀμάξι του νὰ σταματᾶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της, ἔτρεξε στὸ κεφαλόσκαλο.

— Εἶνε ἀλήθεια, Τσάρλ, ρώτησε, ὅτι ἔκαμες γυναῖκα σου ἐκείνη ποὺ τὸ ὄνομά της ἀναφέρει τὸ χθεσινὸ «Μόρνιγκ Πόστ»;

— Ναί, Ντόροθυ... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

— Λυποῦμαι, Τσάρλ, ἀλλὰ δὲν εὐκαιρῶ, ἀπάντησε ἐκείνη καὶ ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα.

Τὴν ἴδια ὑποδοχὴ βρῆκε ὁ Μάϋναρντ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς καὶ φίλους του. Ὅλοι του ἔκλεισαν τὴν πόρτα τῶν σπιτιῶν τους κατάμουτρα. Στὴ λέσχη του, οἱ γνωστοί του ἔπαψαν νὰ τὸν χαιρετοῦν. Καί, μιὰ μέρα ποὺ τόλμησε νὰ πάῃ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του στὸ θέατρο, ἐκεῖνοι ποὺ κάθονταν στὰ γειτονικὰ καθίσματα, σηκώθηκαν ἐπιδεικτικὰ καὶ ἄλλαξαν θέσεις. Ἔτσι, σχηματίσθηκε ἕνα κενὸ γύρω ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους, πού, ντροπιασμένοι καὶ ἀγανακτισμένοι, ἀναγκάσθηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ μέσον τῆς παραστάσεως.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἄννα ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστη. Στὸ γιατρὸ ποὺ ἔτρεξε στὸ προσκέφαλό της ἔλεγε κλαίγοντας μὲ λυγμούς:

— Δὲν μπορεῖ, λοιπόν, μιὰ γυναῖκα νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ ἔκανε στὸ παρελθὸν καὶ πρέπει νὰ εἶνε αἰώνια ἀποδιωγμένη καὶ καταδικασμένη;... Ἐγώ, τοὐλάχιστον, εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ νοιώθω γιὰ τὸν Τσὰρλ μὲ ἔχει ἐξαγνίσει...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἡ Ἄννα ἔγινε καλά, ὁ λόρδος Μάϋναρντ εἶχε πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί του.

— Θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἠπειρωτικὴ Εὐρώπη, εἶπε. Ἐκεῖ τουλάχιστον δὲν θὰ μᾶς περιφρονοῦν...

Πῆγαν στὴν ἀρχὴ στὴ Ρώμη, ὅπου, ὅμως, κανένα ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς ἀγγλικῆς παροικίας δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα του γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ.

Οἱ δύο σύζυγοι ἔφυγαν τότε γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἡ ὑποδοχὴ δὲν ἦταν καλύτερη. Προσκάλεσαν σὲ μερικὰ σπίτια τὸν λόρδο Μάϋναρντ. Ἀλλ' ἔκαναν ὅτι ἀγνοοῦσαν πὼς ἦταν παντρεμένος.

«Κανένας δὲν τὴν καλεῖ στὸ σπίτι του, κανένας δὲν τὶς μιλάει, κανένας δὲν τὴν χαιρετάει» ἔγραφε μὲ χαιρεκακία ὁ λόρδος Χάμιλτων, πού, ὡστόσο, ἡ προέλευσις τῆς γυναίκας του, τῆς περίφημης ἐρωμένης τοῦ Νέλσωνος, δὲν ἦταν καλύτερη ἀπὸ τῆς Ἄννας Πήρς.

Ἡ κατάστασις ἦταν πραγματικὰ ἀφόρητη.

Ἡ δυστυχισμένη Ἄννα πρότεινε τότε στὸ σύζυγό της νὰ χωρίσουν.

— Ποτέ! ἀπάντησε ὁ λόρδος Μάϋναρντ. Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἀξίζει τίποτε ἐμπρὸς σ' ἕνα βλέμμα σου... Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν. Ἄννα, πὼς ὅσο περισσότερο σὲ καταδιώκουν, τόσο δυνατότερη γίνεται ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα;...

Ἀλλά, λίγο καιρὸ ἀργότερα, μιὰ ἀληθινὴ συνωμοσία ξέσπασε ἐναντίον τοῦ ζεύγους.

Προσκάλεσαν τὸ λόρδο καὶ τὴ σύζυγό του σὲ μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ ἑορτή, ποὺ θὰ δινόταν σ' ἕνα πάρκο. Ὅλοι τότε, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔτρεξαν νὰ περιτοιγυρίσουν τὸν Μάϋναντ καὶ ἄρχισαν νὰ τοῦ κάουν χίλιες-δυὸ φιλοφρονήσεις. Ἀλλ' ἔκαναι σιγχρόνως ὅτι δὲν ἔβλεπαν τὴν Ἄνα, ποὺ στεκόταν πλάϊ του καὶ κανεὶς δὲν τῆς εἶπε οὔτε μιὰ λέξι. Στὸ τέλος, ἡ δυστυχισμένη ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ ὁ σύζυγός της τὴν πῆρε καὶ ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι.

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ λόρδου Μάϋναντ εἶχεν ἐξαντληθῆ πιά. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἀποπειράθηκε νὰ αὐτοκτονήσῃ, φυτεύοντας μιὰ σφαῖρα στὸ στῆθος του. Ἀλλὰ σώθηκε χάρις στὶς φροντίδες καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῆς Ἄννας.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, τὸ ζεύγος ἔφευγε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ λόρδος Μαΐϋναντ πῆγε μόνος του στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις του. Ἀλλ' ὅταν γύρισε στὴ Διέππη, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴ γυναῖκα του, τοὺ ἀπάντησαν πὼς ἡ Ἄννα εἶχε φύγει, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ καμιὰ διεύθυνσι.

Ὁ λόρδος Μαΐϋναρντ, τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύπη του, τὴν ἀναζήτησε παντοῦ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε πουθενά.

Ἀπελπισμένος, ἐναγύρω σε τότε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἀφοσιώθηκε ἀργότερα στὴν πολιτικὴ κι' ἔπαιξε ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς πατρίδος του.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὸ 1814, πέθανε σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῆς Νορμανδίας μιὰ γυναῖκα, πού, μ' ὅλο ποὺ ἦταν πιὰ πολὺ ἡλικιωμένη, διατηροῦσε πάντα τὰ ἴχνη μιᾶς παλιᾶς ὁμορφιᾶς.

Ἦταν ἡ λαίδη Μάϋναντ.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ Διέππη, εἶχε περοιπλανηθῆ γιὰ ἕνα διάστημα στὴ νότιο Γαλλία κι' ἔπειτα εἶχεν ἐγκατασταθῆ μ' ἕνα ψεύτικο ὄνομα στὸ μικρὸ αὐτὸ χωριουδάκι, ὅπου ζοῦσε ἀποτοαβνημένη ἀπὸ τὸν κόσμο.

Οἱ χωρικοὶ ἔμαθαν τὸ ποανματικὸ ὄνομά της μετὰ τὸ θάνατό της, ὅταν ἔψαξαν στὰ χαρτιά της. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρῆκαν ἐπίσης ἕνα γράμμα ποὺ ἀπευθυνόταν στὸ σύζυγό της. Ἀλλ' ὁ λόρδος Μάϋναντ δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ περιεχόμενό του, γιατὶ εἶχε πεθάνει δυὸ χρόνια πρίν.

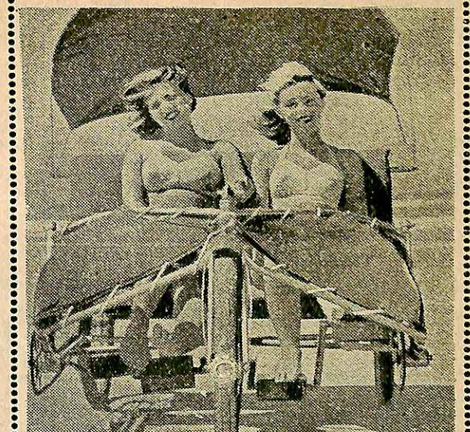

ΤΑ «ΓΙΩΤ» ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

Στὴ περίφημη «πλάζ» τῆς Ντοὺτονα, οἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν ξετρελλοθῆ μὲ τὰ πρωτότυπα αὐτὰ «γιὸτ τῆς ἀμμουδιᾶς», ποὺ τρέχουν μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου.

Η ΠΙΟ ΓΗΡΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Μιὰ παλαιὰ δημοδιδασκάλισσα, ἡ κ. Ἀνζεβίν, ἡλικίας 104 ἐτῶν καὶ 4 μηνῶν, εἶνε σήμερα ἡ πιὸ γηραιὰ συνταξιοῦχος τῆς Γαλλίας. Γεννήθηκε στὶς 15 Ἀπριλίου τοῦ 1842, στὸ Μπερμερὲν κα' ἐπὶ 35 χρόνια διδασκε τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ της. Μολονότι ἔχει χάσει τὸ φῶς της, εἶνε ἐυδιάθετη καὶ ἔχει ἐκπληκτικὴ μνήμη.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ →

Ὁ νεαρὸς Γάλλος Ζεράρ Ἀντρέ, ἡλικίας 16 ἐτῶν, ἔφτιαξε αὐτὸ τὸ φορητὸ ραδιόφωνο γιὰ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ διασχίσουν μιὰ ζούγκλα. Ἡ κεραία, οἱ λάμπες καὶ τ' ἀκουστικὸ εἶνε ὅλα προσαρμισμένα ἐπάνω σὲ μιὰ ἀποικιακὴ κάσκα.

Η ΠΡΩΤΗ 'Αμερικανίς ἁγία

'Η ζωὴ καὶ τὸ ἔργον τῆς Φραντζέσκας Καμπρίνι

'Η 'Αμερικὴ εἶχε τὰ πάντα. 'Εκεῖνο ποὺ τῆς ἔλειπε ἦταν ἕνας ἅγιος καὶ μιὰ ἁγία ἀμερικανικῆς καταγωγῆς. Τὸ κενὸν αὐτὸ ἐπληρώθη-κε τώρα, μὲ τὴν ἀνακήρυξι ἀπὸ τὸν πάπα ὡς ἁγίας τῆς Φραντζέσκας Σαβέριο Καμπρίνι, ἱδρυτρίας τοῦ τάγματος τῆς 'Αγίας Καρδίας τοῦ 'Ιησοῦ.

'Η νέα ἁγία ἦταν κόρη ἑνὸς πλουσίου 'Ιταλοῦ κτηματίου ἀπὸ τὴ Λομβαρδία. 'Αλλ' ἡ μεγάλη ἀγάπη της γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ ζῆλος της γιὰ τὴ θρησκεία τὴν ἔφεραν ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας.

Νεωτάτη ἀκόμα ἔφθασε στὴ Νέα 'Υόρκη μαζὶ μὲ ἕξη ἄλλες μοναχὲς καὶ ἀφοσιώθηκε ἀμέσως στὸ ἔργον τῆς καταπολεμήσεως τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

Οἱ 'Αμερικανοὶ ντρέπονται σήμερα γιὰ ὅλα ὅσα τὴν ἔκαμαν νὰ ὑποφέρη ἐκείνη τὴν ἐποχή. Γιατὶ ἡ Φραντζέσκα Καμπρίνι εἶχε γίνει ὁ περίγελως ὅλου τοῦ κόσμου. Κυνηγημένη ἀπὸ τὴ μιὰ συνοικία ἔτρεχε στὴν ἄλλη, ὡς ποὺ νὰ τὴν διώξουν καὶ ἀπὸ κεῖ.

'Αλλά, μὲ τὸν καιρό, ἡ πίστις της καὶ ὁ ζῆλος της ἐθριάμβευσαν. 'Η κακοντυμένη ζητιάνα ποὺ ὅλοι περιγελοῦσαν μποροῦσε τώρα νὰ διαθέτη τεράστια ποσά, ποὺ οἱ πιστοί της ἐμπιστεύονταν. "Αρχισε τότε νὰ διατρέχη τὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ νὰ ἱδρύη παντοῦ νοσοκομεῖα, φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ἄσυλα παντὸς εἴδους.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἱδρυσε τὸ τάγμα τῆς 'Αγίας Καρδίας τοῦ 'Ιησοῦ καὶ διέτρεξε ὅλον τὸν κόσμο γιὰ τὴ διάδοσί του. Παραρτήματά του λειτουργοῦν σήμερα στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνον, στὴ Μαδρίτη, στὸ Μπουένος "Αϋρες, στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, στὸ Σὰν Πάολο καὶ στὴ Νικαράγουα.

Στὸ ἀναμεταξύ, εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἀμερικανικὴ ἰθαγένεια καὶ διοικοῦσε μόνη της ὄχι μόνο τὶς πνευματικές, ἀλλὰ καὶ τὶς οἰκονομικὲς ὑποθέσεις τοῦ τάγματος.

Μιὰ μέρα, στὸ Σικάγο, κατὰ τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς ἀσύλου γιὰ τοὺς πτωχούς, ἡ Φραντζέσκα Καμπρίνι πρόσεξε ὅτι οἱ μηχανικοὶ τὴν ἔκλεβαν. Τοὺς ἔδιωξε τότε καὶ ἀνέλαβε μόνη της τὴ συνέχισι τῶν ἐργασιῶν. Οἱ διαβάτες τὴν ἔβλεπαν τότε ν' ἀνεβοκατεβαίνη μὲ τὰ ράσα της πάνω στὶς σκαλωσιὲς καὶ νὰ διευθύνη τὰ πάντα, ὅπως θὰ ἔκανε ἕνας πραγματικὸς «μπὺζινες - μάν».

Γιατὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ ἦταν γνησία 'Αμερικανίδα. Τὸ ἐνστικτό της στὴν ἀντίληψι τῶν ὑποθέσεων ἦταν ἀλάνθαστο. Καὶ γι' αὐτὸ ὅλα τὰ ἱδρύματα ποὺ συνέστησε εὐημεροῦσαν. Καὶ τὸ σημαντικώτερο εἶνε πὼς οἱ κλοπὲς ἦταν ἄγνωστες σ' αὐτά. Γιατὶ ἡ Φραντζέσκα Καμπρίνι ἀγρυπνοῦσε καὶ παρακολουθοῦσε τὰ πάντα.

'Η ἀκούραστη αὐτὴ γυναῖκα πέθανε τὸ 1917. Λίγο ἀργότερα, ἐσημειώθησαν τὰ θαύματα πού, σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀνακήρυξί της ὡς ἁγίας.

"Ενα ἀπ' αὐτὰ ἔγινε στὸ νοσοκομεῖο «Κολόμπους» τῆς Νέας 'Υόρκης τὸ 1921.

Εἶχε γεννηθῆ τότε σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἱδρύματα τῆς Φραντζέσκας Καμπρίνι, ἕνα παιδάκι, ποὺ τοῦ ἔδωκαν τὸ ὄνομα Πέτερ Σμίθ.

Μιὰ μέρα, ἡ ἀρχινοσοκόμος τοῦ ἱδρύματος, ἀπὸ λάθος, τοῦ καθάρισε τὰ μάτια μὲ μιὰ διάλυσι 50% νιτρικοῦ ἀργύρου, ἐνῶ ἡ κανονικὴ διάλυσις ποὺ ἐχρησιμοποιεῖτο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἦταν μόνο 1%.

Τὸ παιδάκι ἔχασε ἀμέσως τὸ φῶς του καὶ οἱ γιατροὶ δήλωσαν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε.

'Η προϊσταμένη τοῦ ἱδρύματος πῆρε τότε ἕνα ἀντικείμενο ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε στὴν Φραντζέσκα Καμπρίνι καὶ τὸ κάρφωσε πάνω στὸν ἐπίδεσμο ποὺ εἶχαν βάλει στὰ μάτια τοῦ μικροῦ. "Επειτα, συγκέντρωσε τὶς ἄλλες νοσοκόμες - μοναχὲς καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχωνται μέσα στὸ θάλαμο τοῦ ἀσθενοῦς.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Πέτερ Σμὶθ εἶχε ἀνακτήσει τὸ φῶς του! Οἱ γιατροὶ ἐχαρακτήρισαν τὴν ἰασί του ὡς θαῦμα.

'Ο Πέτερ Σμὶθ ζῆ καὶ εἶνε σήμερα 25 χρόνων. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακηρύξεως σὲ ἁγία τῆς Φραντζέσκας Καμπρίνι, φόρεσε κι' αὐτὸς τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Στὸν τελευταῖο πόλεμο πολέμησε ἡρωϊκὰ στὸ μέτωπο τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ παρασημοφορήθηκε.

Σύμφωνα μὲ τὸ καθιερωμένο τυπικό, τὰ θαύματα τῆς Φραντζέσκας Καμπρίνι ἀμφισβητήθηκαν καὶ κατα-πολεμήθηκαν ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου ποὺ συγκροτήθηκε στὴ Ρώμη γιὰ τὴν ἀνακήρυξί της σὲ ἁγία ἀπὸ τὸν καλούμενο «συνήγορο τοῦ Σατανᾶ». 'Η διαμάχη μὲ τὸν «συνήγορο τῆς ὑποψηφίας ἁγίας», ποὺ ὑποστήριζε τὴν πραγματικότητά τους ἦταν σκληρή. Στὸ τέλος, τὸ δικαστήριο ἀνεγνώρισε καὶ κατέγραψε αὐτὰ τὰ θαύματα.

'Η ἀντιδικία αὐτὴ θεωρεῖται ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ κάθε ἀμφιβολία γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τῶν θαυμάτων. Οἱ τυχὸν θεραπεῖες νευρικῶν ἢ φρενολογικῶν νοσημάτων δὲν ἀναγνωρίζονται ὡς θαύματα ἀπὸ τὴ δυτικὴ ἐκκλησία. Σημειωτέον ὅτι γιὰ τὴν ἀναγνώρισι μιᾶς θεραπείας ὡς θαύματος ἀπαιτεῖται βεβαίωσις συμβουλίου ἰατρῶν, ὅτι ἡ ἴασις τοῦ ἀσθενοῦς ἦταν ἀδύνατη μὲ τὰ συνήθη μέσα τῆς ἐπιστήμης.

'Η διαδικασία γιὰ τὴν ἁγιοποίησι τῆς Φραντζέσκας Καμπρίνι κράτησε 19 χρόνια. 'Ανακηρύχθηκε πρῶτα «σεβασμία», κατόπιν «πανευδαίμων», δικάσθηκε τρεῖς φορές, γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ διερεύνησις ὅλων τῶν πράξεων τῆς ζωῆς της καὶ στὸ τέλος συμπεριελήφθη μεταξὺ τῶν ἁγίων τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.

Τὸ σῶμα της διατηρεῖται ἀνέπαφο μέσα σ' ἕνα γυάλινο φέρετρο ποὺ εἶνε τοποθετημένο στὸ βάθος μιᾶς ἐκκλησίας τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ εἶνε ἀναρθμητες οἱ νεαρὲς 'Αμερικανίδες ποὺ ἔρχονται κάθε μέρα γιὰ νὰ προσκυνήσουν. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ διατήρησις εἶνε φυσική, δὲν προηγήθηκε, δηλαδή, ταρίχευσις.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

'Η εἰκόνα τῆς γυναίκας π' ἀγαποῦμε εἶναι σὰν τὴ σκιὰ ποὺ μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ.

Οἱ γυναῖκες εἶναι λιγώτερο γαρουλιένες γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ δοκιμάζουν, παρὰ γιὰ κεῖνη ποὺ προσφέρουν οἱ ἴδιες.

Πρὶν παντρευθῆς, ἄνοιξε ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια σου. Μὰ μόλις παντρευθῆς, κράτα τα διαρκῶς θεόκλειστα...

Πολλὲς φορὲς ἡ δραστηριότης πέτυχε ἐκεῖ ποὺ ἡ ἐξυπνάδα δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Μὴν παντρεύεσαι ἂν δὲν ὡριμάσῃς, ἂν δὲν ψηθῆς στὴ ζωή. Διαφορετικὰ θὰ μετανοιώσῃς πολὺ μιὰ μέρα.

'Ο γύβόντας τοῖς ἑκατὸ ἡ γυναῖκες θεωροῦν τοὺς συζύγους των ὡς ἀγρους ἀπὸ ἐκμετάλλευσιν. Πίκρη ἀλήθεια αὐτό, μὰ ἀλήθεια ὁπωσδήποτε.

ΜΑΥΡΑΓΟΡΙΤΙΚΑ κόλπα στὴν 'Αμερική

Μερικὰ χαρακτηριστικὰ γεγονότα

"Αν στὶς ἄλλες χῶρες ἡ μαύρη ἀγορὰ βρίσκεται ἀκόμη σὲ πρωτόγονη κατάστασι, στὴν 'Αμερικὴ ὅμως ἔχει προοδεύσει καὶ τελειοποιηθῆ «ἐπιστημονικά». Οἱ πωλητὰ μεταχειρίζονται περιεργότατα κόλπα, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τιμὲς μεγαλείτερες ἀπ' τὸ ἐπιτρεπόμενον ἀνώτατον ὅριον, κι' οἱ ἀγορασταὶ πληρώνουν ἀδιαμαρτύρητα ὅταν ἔχουν ἐπείγουσαν ἀνάγκην τοῦ πράγματος ποὺ ἀγοράζουν.

'Ο μπακάλης, π.χ., πουλάει τὴ μαργαρίνη μὲ τὴν κρατικὴ διατίμησι. Πληροφορεῖ ὅμως φιλοφρονητικὰ τὸν πελάτη του ὅτι τὸ ὡραῖο δοχεῖο ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία ποὺ τὴν περιέχει, πηγαίνει μαζὶ μὲ τὸ ἐμπόρευμα κι' ὅτι κοστίζει 49 σέντς — ἐνῶ τὸ περιεχόμενον στοιχίζει μόνο 26 σέντς!

"Ενας κάτοικος τοῦ 'Οχάϊο, ποὺ ἐνθουσιάσθηκε ὅταν βρῆκε ν' ἀγοράσῃ ἕνα καμιόνι σὲ κανονικὴ τιμὴ — π. χ. 1.000 δολλάρια — ἔμαθε κατόπιν μ' ἀπαγοήτευσι ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζί καὶ... τὸ γατάκι τοῦ πωλητοῦ, γιατὶ εἶχε ἀποκτήσει τὴ συνήθεια νὰ κοιμᾶται μέσα στὸ αὐτοκίνητο! 'Η «ἀχώριστη γάτα» τοῦ κόστισε ἄλλα 500 δολλάρια...

Τὰ διαμερίσματα εἶνε δυσεύρετα κι' οἱ ἀστεγοι τὰ κυνηγοῦν μὲ τὸ τουφέκι. "Ενας πρώην πολεμιστὴς εἶχε βρῆ ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο μὲ ἐνοίκιο 6 δολλαρίων τὴ βδομάδα, δηλαδὴ λογικὸ καὶ σύμφωνο μὲ τὴ διατίμησι. "Ηταν λοιπὸν κατευχαριστημένος... ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ δήλωσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ἄλλα 9 δολλάρια γιὰ νοῖκι τοῦ μικροῦ ἰδιωτικοῦ δρόμου ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό του! Δυὸ ἀξιωματικοί, ποὺ ἤθελαν νὰ νοικιάσουν ἕνα διαμέρισμα, ὑποχρεώθηκαν ν' ἀγοράσουν συγχρόνως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἰδιοκτήτου, ποὺ ἦταν ἐρασιτέχνης ζωγράφος, πρὸς 300 δολλάρια τὸ κομμάτι!

Καὶ τὰ τεχνάσματα συνεχίζονται, ἀτελείωτα. Τόσοι πωληταὶ ὅσο κι' οἱ ἀγορασταὶ ἐννοοῦν σὲ κάθε περίπτωσι νὰ σώσουν τὰ προσχήματα. "Ενας ζωέμπορος πῆγε σὲ μιὰ φέρμα.

— Στοιχηματίζω 500 δολλάρια ὅτι δὲν θὰ μοῦ πουλήσετε τὰ ζῶα σας μὲ τὴ διατίμησι! εἶπε στὸν ἰδιοκτήτη.

Καὶ φυσικά, ἔχασε τὸ «στοίχημα», δηλαδὴ πλήρωσε εὐσχήμως 500 δολλάρια παραπάνω γιὰ τὰ ζῶα! "Αλλοτε πάλι ἕνας ξυλοκόπος δήλωσε σ' ἕναν ἀγοραστή:

— Δέχομαι νὰ σᾶς πουλήσω τὰ ξύλα μου μὲ τὴ διατίμησι. Γιατὶ ὅμως δὲν στοιχηματίζετε 1.000 δολλάρια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πηδήσω πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ φράχτη;...

'Ο ἀγοραστὴς στοιχημάτισε... καὶ πλήρωσε τὰ 1.000 δολλάρια.

'Υπάρχει κατόπιν ἡ μέθοδος τοῦ πόκερ, ὅπου φροντίζει ὁ ἀγοραστὴς νὰ κάσῃ ὡς 5.000 δολλάρια. 'Ο ἐρειπωμένος ἀχυρῶνας, τὸν ὁποῖο νοικιάζει σὲ μυθώδη τιμὴ ἀπ' τὸν κτηματία, ἀν δεχθῆ νὰ τοῦ πουλήσῃ τὰ προϊόντα του. 'Η συμμετοχὴ σὲ μιὰ ἐπιχείρησι μισθωτικὰ προωρισμένη νὰ χρεωκοπήσῃ... Μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες ἑταιρίες ἀραβοσίτου τῶν 'Ηνωμ. Πολιτειῶν πρόκειται νὰ κάμοτε στοὺς ἰδιοκτῆτες «σιλὸ» τῆς περιφερείας ν' ἀγοράσουν ὅλο τὸ προϊὸν τους σὲ τιμὴ διατίμησης. Εἰς ἀντάλλαγμα ὅμως προσφερόταν νὰ νοικιάσῃ προκαταβολικὰ γιὰ ὁλόκληρο τὸ ἔτος τὰ ἀδειανὰ καὶ ἀχρηστα «σιλὸ» τους.

Τὰ σφαγεῖα τακτοποιοῦν τὶς δουλειές τους μὲ τοὺς μεγαλοσαρκάπηδες, ἔτσι, ὥστε τὸ περισσότερο κρέας νὰ πηγαίνῃ στὴ μαύρη ἀγορά. Τὸ ἕνα τέταρτον τῶν ἀγοραπωλησιῶν αὐτοκινήτων γίνονται σὲ τιμὲς κατὰ 100 - 400 δολλάρια ἀνώτερες ἀπ' τὶς ἐπίσημες, ἐνῶ τὰ μεταχειρισμένα αὐτοκίνητα πουλιοῦνται ἀκριβώτερα ἀπ' τὸ κανονικὸ κατὰ 30-35%.

'Η μαύρη ἀγορὰ ὑφασμάτων μεταχειρίζεται μιὰ κλασσικὴ μέθοδο: Τὰ τιμολόγια καὶ τὰ τσέκ τῆς πληρωμῆς ἐκδίδονται μὲ τὸ ὄνομα ὄχι τοῦ πραγματικοῦ πωλητοῦ, ἀλλὰ ἑνὸς τρίτου, ἀσήμαντου καὶ ἀγνώστου προσώπου, ποὺ εἰσπράττει κατόπιν μιὰ μικρὴ «προμήθεια».

Οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες ξέρουν αὐτὴ τὴν κατάστασι κι' ἀγωνίζονται γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσουν. Εἶνε πολὺ δύσκολο τὸ ἔργον τους, ἐφ' ὅσον οὔτε ὁ ἀγοραστὴς οὔτε ὁ πωλητὴς παραπονεῖται ποτέ. Πάντως, ὅσοι ἀνακαλύπτονται τιμωροῦνται αὐστηρότατα. "Ενας γιατρὸς ἔπαιρνε ὑφάσματα ἀπ' τὴ ἐργοστάσια, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι τὰ χρειαζόταν γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐπιδεσμῶν ἑνὸς νέου τύπου, καὶ τὰ μετέπιπτωσε μεγάλη περιουσία. Τὴν πλήρωσε ὅμως στὸ τέλος μὲ 3 ἐτῶν φυλάκισι καὶ πρόστιμο 100.000 δολλαρίων. 'Ο ἀγὼνας εἶνε δύσκολος, σὲ μιὰ χώρα μὲ 100.000 καταστήματα χονδρικῆς πωλήσεως καὶ 1.700.000 λιανοπωλητάς. 'Αλλὰ ἡ ἀγορανομία δὲν ἀπελπίζεται καὶ συνεχίζει μὲ ζῆλο τὶς προσπάθειές της.

«ΠΟΝΟΨΥΧΟΙ» γέροι διαρρῆκτες

Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια εἶχε ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἀκόλουθη περιέργη ὑπόθεσι: Δυὸ γέροι ὁ ἕνας 85 ἐτῶν κι' ὁ ἄλλος 75 εἶχαν διαρρήξει ἕνα σπίτι στὴν ὁδὸν Μενάνδρου 77 κι' εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Σωτηρίου Πατσαμάκη κοσμήματα σημαντικῆς ἀξίας καὶ ἀρκετὰ χρήματα. 'Η δουλειὰ εἶχε γίνει κατὰ τὸ καλοκαίρι, στὶς ἀρχὲς τοῦ 'Ιουλίου, μὲ μεγάλη τέχνη κι' ἐπιτηδειότητα. Οἱ ἀστυνομικοὶ κύτταξαν τὰ παλαιὰ τεφτέρια τους. 'Ηλικιωμένους διαρρῆκτες εἶχαν ἀρκετούς, μὰ δυὸ ἀπ' ὅλους, μαθητὰ τοῦ διασήμου Κακάτμων τοὺς κίνησαν πιὸ πολὺ τὴν ὑποψία. "Ηταν ὁ Στυλ. Μπακούλης ἐτῶν 85 κι' ὁ 'Αντ. Κατσίμπαλης ἐτῶν 75.

'Ο ὑπαστυνόμος κ. Παναγ. 'Αναγνωστόπουλος ποὺ ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι καὶ τὴν ἔφερε ὡς τὸ τέλος, μᾶς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία αὐτῶν τῶν διαρρηκτῶν καὶ τὸ τελευταῖο κατόρθωμά τους:

Κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ διαρρῆκται ἦταν ἐπικίνδυνοι κι' ἀσύλληπτοι, εἶχαν κι' αὐτοὶ τοὺς μαθητάς τους καὶ τὸν δικό τους τρόπο ποὺ ἐργαζόντουσαν. "Ησαν «ξεμυαλισμένοι». Εἶχαν ἕνα ἀθῶο ὕφος, γλυκοὺς τρόπους, ἦσαν πονόψυχοι καὶ πρόθυμοι νὰ ἐξυπηρετήσουν μιὰ νοικοκυρά. Τ' ἀσπρα μαλλιά τους, ἡ εὐμάρειά τους, ἡ... ἀγαθότης των ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Ἐπιαναν κουβέντα ὁπόυ κι' ἂν βρισκόντουσαν μὲ διάφορες γυναῖκες κάθε τάξεως καὶ ἡλικίας. Στὸ τράμ, στὸ δρόμο, στὰ κέντρα, στὶς γειτονιές, στὰ κομμωτήρια. 'Η κουβέντα ἀρχίζε ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι, ἀπὸ τὴν πολιτική, ἀπὸ τὸ ζήτημα τέλος τῆς ἡμέρας. "Αρχιζε τυπικὰ γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ λίγο σ' ἀμοιβαίες ἐκμυστηρεύσεις βεβαίως καὶ ἐπεισοδίων τῆς καθημερινῆς ζωῆς. "Ηταν τόσο εὐχάριστοι συνομιλητὲς ποὺ κανεὶς δὲν τοὺς βαρυοῦταν. "Ετσι συγκέντρωναν τὰ στοιχεῖα ποὺ θέλανε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ρώταγαν τὸ θῦμα τους ἀφοῦ εἶχαν καταλάβει σὲ ποιὰ περίπου συνοικία κατοικάνε:

— 'Αλήθεια κι' ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα κάθουμαι. Ναί, σᾶς θυμάμαι: Μένετε στὴν ὁδὸν Βαλτετσίου...

— "Οχι, ὁχὶ Βαλτετσίου. Μεταξὺ 12.... διορθώνει ἀνύποπτο τὸ θῦμα...

— Ναί... ναί, ἀλήθεια τώρα ποὺ γέρασα εὔκολα ξεχνάω!... Μένετε στὸ σπίτι τοῦ κ. Δημοπούλου;...

— "Οχι, δὲν λέγεται Δημόπουλος... Τ' ὄνομά του εἶνε Καρύδης.

— Τί τυχερὸς ἀλήθεια αὐτὸς ὁ Καρύδης! Χῶμα πιάνει καὶ μάλαμα γίνεται... Κάνει ἀκόμη ἐπιχειρήσεις;...

Τὸ θῦμα ποὺ εἶνε καμμιὰ ἀγαθὴ νοικοκυρά, καμμιὰ ὑπηρέτρια, καμμιὰ γέα περιγράφει ἀνύποπτη τὸν κ. Καρύδη, τὶς συνήθειές του, τ' ἄτομα ποὺ μένουν στὸ σπίτι του καὶ τὶς ὧρες ποὺ στὸ σπίτι δὲν βρίσκεται κανένας. 'Ο γέρος διαρρήκτης φαίνεται ὅτι δὲν δίνει σημασία σ' αὐτὲς τὶς πληροφορίες. Μὰ τὶς κρατάει καλὰ στὸ μυαλό του γιατὶ ἔχει διαβολεμένο μνημονικό. "Επειτα πάει καὶ βρίσκει τὸν ἄλλο γέρο κολασμένο, τὸν συνεργάτη του. Συνεννοοῦνται, διαλέγουν τὸ θῦμα τους καὶ καταστρώνουν τὸ σχέδιό τους.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μάθανε ὅτι στὸν ὁδὸν Μενάνδρου 77 κάθεται ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος. 'Από ἐξομολογήσεις τῶν γυναικῶν τῆς γειτονιᾶς ἔμαθαν ἀκόμη ὅτι ὁ πλούσιος αὐτὸς, ὁ κ. Σ. Πατσαμάκης, εἶχε ἕνα πάγκο μὲ λαχανικὰ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ἐργαζε τοῦ κοσμου τὸ χρῆμα. Τὰ λεφτὰ ποὺ κέρδιζε τὰ ἔκανε χρυσαφικά. Μάθανε ἐπίσης ὅτι δὲν εἶχε παρὰ μόνο μιὰ γυναῖκα ποὺ κι' ἐκείνη κάθε ἀπόγευμα καθόταν καὶ τὸν βοηθοῦσε στὴ δουλειά του.

"Ετσι, ἕνα ἀπόγευμα ὁ Μπακούλης πῆρε μιὰ χῆνα καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Πατσαμάκη. Τὸ σπίτι ἦταν μεγαλο κι' εἶχε πολλὰ διαμερίσματα. Ὅποια νοικοκυρὰ τύχαινε νὰ συναντήσῃ τῆς δήλωνε ὅτι πούλαγε τὴ χῆνα σὲ τιμὴ εὐκαιρίας.

— Νὰ πᾶς στοὺς Πατσαμάκηδες, τοὺς δήλωσε τέλος κάποια ἀπὸ αὐτές. Γιὰ κύτταξε σ' αὐτὴ τὴν πόρτα μήπως εἶνε μέσα ἡ κυρὰ Σωτηραίνα. Αὐτοὶ εἶνε πλούσιοι καὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἀγοράσουν...

'Ο Μπακούλης στάθηκε στὴν πόρτα τοῦ Πατσαμάκη. Εἶδε ὅτι ἦταν κλεισμένη μ' ἕνα λουκέττο περασμένο σὲ ξυλόβιδες. 'Η δουλειὰ ἦταν εὔκολη. Κατέβηκε λοιπὸν καὶ βρῆκε τὸν Κατσίμπαλη. Τὰ εἶπαν καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ὥρα ποὺ καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Πατσαμάκη ἦταν στὸ μαγαζὶ πλησίασε ὁ Μπακούλης γιὰ ν' ἀγοράσῃ καρπούζια. 'Ο σκοπὸς τοῦ, ὅμως, ἦταν ν' ἀπασχολήσῃ τὸ ἀντρόγυνο. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κατσίμπαλης ἀνέβηκε γρήγορα στὴν κάμαρα, ἔβγαλε μὲ μιὰ τανάλια τὶς βίδες τοῦ λουκέττου, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κλώθηκε στὸ δωμάτιο. Μὲ ταχύτητα ἀρκισε νὰ ψάχνῃ καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα ἕνα σωρὸ χρυσαφικά, βραχιόλια, δακτυλίδια καὶ ρολόγια καθὼς καὶ χρήματα. Τὰ ἔκωσε γρήγορα στὶς τσέπες του καὶ κατέβηκε στὸ δρόμο. Εἶδε τὸν Μπακούλη νὰ τσακώνεται μὲ τὸ μανάβη καὶ τὴν γυναῖκα του:

— "Αϊντε, μωρὲ γέρο! τοῦ φώνεζε ἐξαγριωμένος ὁ μανάβης, καὶ μ' ἐπριξες! Τρεῖς ὧρες διαλέγεις καρπούζια! Τὸ ἕνα σοῦ βρωμάει καὶ τ' ἄλλο σοῦ μυρίζει!... Πρῶτ' ρώτα εἶδα γέρο γκοινιάρη σὰν ἐσένα!... Πήγαινε στὴν εὐχὴ τῆς Πανάγιας γιὰ μὴ μὲ βᾶλῃς σὲ μπελᾶ!...

'Ο Μπακούλης μόλις εἶδε ὅτι ὁ Κατσίμπαλης εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ σπίτι παράτησε δυσαρεστημένος τὸ διάλεγμα τῶν καρπουζιῶν.

— Δὲν μοῦ κάνουν αὐτὰ τὰ κολοκύθια! δήλωσε...

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου τὸν ἄλλο κακοποιὸ μὲ τὰ κλοπιμαῖα.

★

"Οταν οἱ Πατσαμάκηδες πῆγαν στὸ σπίτι τους κι' εἶδαν τί εἶχε συμβῆ, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸ καταγγείλουν στὴν ἀστυνομία. Εἰδοποιήθη ἀμέσως ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια κι' ὁ ὑπαστυνόμος κ. Παναγ. 'Αναγνωστόπουλος ἔλαβε ἐντολὴ νὰ «ξεκαθαρίσῃ» αὐτὴ τὴ δουλειά.

'Η αὐτοψία κι' ἡ ἔρευνα γιὰ τοὺς κακοποιοὺς δὲν ἀπέδειξε ὅμως καὶ σπουδαῖα πράγματα. Οἱ διαρρῆκτες δὲν εἶχαν ἀφήσει ἴχνη. Κανένας ἐπίσης δὲν μπορεῖ σὲ νὰ περιγράψῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τους ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶχε ἰδῆ. Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ σκέφθηκαν νὰ περιμένουν. Ξέραν ὅτι οἱ κακοποιοὶ θὰ πούλαγαν ὁπωσδήποτε κανένα χρυσαφικό. Κι' ἀλήθεια ἐπειτὰ ἀπὸ λίγες μέρες εἰδοποιήθηκαν ὅτι κάποιος περιέφερε χρυσαφικὰ γιὰ πούλημα. "Ηταν ἕνας ποὺ λεγόταν 'Ηλιού. Συνελήφθη στὴν πλατεία Κάνιγγος ὕστερα ἀπὸ αὐστηρὴ παρακολούθησι. 'Ο 'Ηλιού ἦταν παλιὰ γνωριμία τῆς ἀστυνομίας. Εἶχε δράσει ὡς λεβεντόπορδας ναρκωτικῶν. Καθόταν στὴ Νέα 'Υρυθραία. 'Η γυναῖκα του ἦταν τετραμέτρωπη. 'Ο 'Ηλιοῦ ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ Κατσίμπαλη. "Αρα αὐτὸς κι' ὁ Μπακούλης θὰ εἶχαν κάνει τὴ δουλειά. Βγῆκαν σ' ἀναζήτησί τους καὶ δὲν ἄργησαν νὰ τοὺς πιάσουν γύρω ἀπ' τὸ Μοναστηράκι ὅπου αὐχνοζαν. 'Η ἀνάκρισί τους δὲν ἔφερε σὲ φῶς τίποτε. 'Ο Μπακούλης κι' ὁ Κατσίμπαλης κάναν τὶς «ἀθῶες περιστερές».

'Η σύλληψι ὅμως τοῦ 'Ηλιοῦ ἔρριξε κάποιο φῶς στὴν ἀνάκρισι. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι στὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ «καλοῦ ἀνεψιοῦ» θὰ ἦσαν κρυμμένα τὰ κλοπιμαῖα.

'Ο ὑπαστυνόμος κ. Π. 'Αναγνωστόπουλος μαζὶ μὲ ἄλλους ἀστυνομικοὺς πῆγε στὸ σπίτι τοῦ 'Ηλιοῦ, στὴ Νέα 'Ερυθραία γιὰ νὰ κάνῃ ἔρευνα. 'Η γυναῖκα τοῦ 'Ηλιοῦ διαμαρτυρήθηκε μὰ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ψάξουν.

'Ο κ. 'Αναγνωστόπουλος ἔφτασε ψάχνοντας σὲ μιὰ ντουλάπα, ἔβγαλε ὅλα τὰ κουστούμια τοῦ 'Ηλιοῦ καὶ τὰ φορέματα τῆς γυναίκας του καὶ τὰ ἔριξε ἐπάνω στὸ κρεββάτι καὶ συνέχισε τὴν ἔρευνά του. Τότε παρατήρησε ὅτι ἡ 'Ηλιοῦ κάθησε κι' αὐτὴ στὸ κρεββάτι καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις ἁπλωνε σιγὰ - σιγὰ τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ χώσῃ στὶς τσέπες ἑνὸς γκρι κουστουμιοῦ. Κι' ἀλήθεια σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ κατάφερε. Μ' ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία καὶ ταχύτητα ἅρπαξε ἕνα δέμα καὶ τὸ ἔριξε γρήγορα στὸν κόρφο της. 'Ο ὑπαστυνόμος, ποὺ τὴν ἀντελήφθη, τὴν πλησίασε τότε:

— "Ανοιξε τὸ φόρεμά σου! τῆς εἶπε. Θέλω νὰ ἰδῶ τί ἔκρυψες στὸ στῆθος σου...

Μὰ ἐκείνη ἀγρίεψε:

— Γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες; διαμαρτυρήθηκε. Μήπως εἶμαι καμμιὰ τοῦ δρόμου; Θὰ βάλω τὶς φωνὲς καὶ θὰ μαζέψω τὴ γειτονιά. 'Εγὼ εἶμαι γυναῖκα μὲ ὑπόληψι!...

'Ο ὑπαστυνόμος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ. "Εκωσε τὸ χέρι του στὸ στῆθος της κι' ἔβγαλε τὸ δέμα, καὶ δυὸ φακέλλους μὲ ἀσπρη σκόνη.

— Εἶνε κάτι γυναικεῖα φάρμακα,

Θάπεθάνης

'Αλλόκοτο διήγημα

—"Αντα!... Γκουάπα!...

Δεκαπέντε ζευγάρια χέρια χτυποῦσαν τὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ. Δεκαπέντε τσιγγάνικα κορμιὰ ἔτρεμαν ἀπ' τὴν ἔξαψη. Οἱ τρεῖς κιθάρες συνώδευαν τὰ τρελλὰ στριφογυρίσματα τῆς Σελεντάντ. "Ηταν ἡ «ἀλεγκρίας», ὁ εὐγενέστερος χορὸς τοῦ Σάκρο Μόντε, ὁ «Μεγάλος Χορός». Κι' ἡ Σελεντάντ ἦταν ἡ ὡμορφότερη κοπέλλα τῆς Γρενάδας.

"Οταν ἔπαψαν τὰ χειροκροτήματα, ἡ τσιγγάνα ξαναπῆρε τὴ θέσι της, ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους της. Κι' ἄρχισε μιὰ ἄλλη τσιγγάνα χορεύη, μὲ τὴ σειρά της... Πλησίαζε τὸ τέλος τῆς γιορτῆς ποὺ πρόσφερε στοὺς προσκεκλημένους του ὁ πλούσιος σετράκι ποὺ εἶχε χτίσει ψηλὰ στὸ λόφο τῆς 'Αλάμπρας.

— Δὲν μ' ἀρέσει νὰ παίζω γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε ὁ ἀρχιατσίγγανος ἀφίνοντας τὴν κιθάρα του.

Οἱ προσκεκλημένοι βγῆκαν στὴ βεράντα. Μακρυά, ἔλαμπε ἡ Σιέρρα Νεβάδα κάτω ἀπ' τ' ἄστρα. Δεξιά, πρὸς τὴ Μουρκία, καὶ νότια, πρὸς τὴ Μαλάγα, ὑψωνόντουσαν ἄλλα βουνά.

'Ο νέος λόρδος Μέλβιν Μπούρλεϋ πλησίασε τὴ Σελεντάντ, μαζὶ μὲ τὸ Χερναντέζ.

— 'Ο "Αγγλος φίλος μου σᾶς θαυμάζει, εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης. Σᾶς προσκαλεῖ, ἐσᾶς καὶ τοὺς συντρόφους σας, νὰ πιῆτε ἕνα ποτῆρι σαμπάνια μαζί μας.

'Ο τόνος του ἦταν ἐλαφρὰ περιφρονητικός. Τοῦ φαινοταν ἀλλόκοτη ἡ ἰδέα νὰ προσκαλέσουν τοὺς τσιγγάνους ν' ἀνακατευτοῦν σὲ μιὰ κοσμικὴ γιορτή.

'Η Σολεντάντ, ξαναμένη ἀκόμη ἀπ' τὸ χορό, χαμογέλασε στὸ νέο λόρδο, ποὺ εἶχε κοκκινίσει ἀπ' τὴν ταραχή του. 'Ο ἀρχιατσίγγανος ἐπενέβη τότε καὶ τῆς εἶπε, στὴ γλῶσα τους, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβουν ὁ Χερναντὲζ κι' οἱ φίλοι του:

—Φτάνει, Σολεντάντ! Τρελείωσε ἡ παράστασι. Πληρώθηκα. Δὲν ἔχουμε πιὰ καμμιὰ δουλειὰ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Πᾶμε νὰ φύγουμε.

Τυλιγμένες μὲ τὰ σάλια τους, ἀγέρωχες, αὐστηρές, οἱ τσιγγάνες διέσχισαν μὲ τὸ κυματιστό τους βάδισμα τὴ βεράντα, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι τὶς κύτταζαν σὰν κάτι ἐξωτικὸ ἀξιοπερίεργο. Οἱ ἄντρες τὶς ἀκολούθησαν, κρατῶντας τὶς κιθάρες τους.

Καθὼς κατέβαιναν τὴν ἀπότομη κατηφοριά, ποὺ πηγαίνει ἀπ' τὴν 'Αλάμπρα στὸ 'Αλμπαϊτσίν, ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς κιθαρίστες, ὁ Πέπε, πλησίασε τὴ Σολεντάντ καὶ τῆς εἶπε ὑπόκωφα:

— Σὲ εἶδα!... Κατάλαβες, δὲν εἶν' ἔτσι; "Αν ξανακυττάξῃς αὐτὸ τὸν "Αγγλο, θὰ τοῦ μπήξω τὸ μαχαῖρι μου στὴν πλάτη. Κι' ἔπειτα θὰ ἐξηγηθοῦμε ἐμεῖς οἱ δυό!...

— Δὲν σὲ φοβᾶμαι, Πέπε! πρόφερε ἡ νέα γυναῖκα.

Στὸ 'Αλμπαϊτσίν, οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι τοὺς ὑποδέχθηκαν χαρούμενα. Εἶχε πάει καλὰ ἡ βραδυά τους. 'Ο Χερναντὲζ τοὺς εἶχε πληρώσει ἀκριβά, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς ξένους του.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πέπε ἔπιασε ξαφνικὰ τὴ Σολεντάντ ἀπ' τὸν ὦμο.

— Προχώρει! τῆς εἶπε. Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ ἡ μητέρα.

'Η γρηὰ τσιγγάνα τοὺς περίμενε, μέσα στὴν ἄσπρη καὶ καθαρὴ σπηλιά της, σκαμμένη στὴν πλαγιὰ τοῦ Σάκρα-Μόντε.

— Σὲ ζήτησα, Σολεντάτ, ἄρχισε ἡ μητέρα της, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα. Εἶσαι τὸ μαργαριτάρι τοῦ 'Αλμπαϊτσίν. Εἶσαι ὁ ὡραιότερο λουλοῦδι τῆς φυλῆς μας. Κανένα ξένο χέρι δὲν πρέπει νὰ σ' ἀγγίξη, γιατὶ τότε θὰ πεθάνῃς! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ... νὰ σὲ προειδοποιήσω. Καὶ τώρα φῦγε!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Σολεντάντ δὲν ἀπάντησε: «Δὲν σὲ φοβᾶμαι». "Εσκυψε τὸ κεφάλι της κι' ἔφυγε, ἀμίλητη.

Πέρασαν μερικὲς μέρες. 'Ο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς εἶχε ὁρίσει στὴν ἀρχὴ μιὰ συντρόφισσα τῆς Σολεντάντ, ποὺ δὲν ἔφευγε καθόλου ἀπὸ κοντά της ὅταν πηγαινοερχόταν στὴ Γρενάδα. "Επειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ἡ ὡραία τσιγγάνα κατάφερε νὰ μείνῃ πάλι μόνη στοὺς περιπάτους της. 'Απ' τὴν πρώτη μέρα αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας της, ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸ Μπούρλεϋ, μαζὶ μ' ἕναν 'Ισπανὸ φίλο του. 'Ο τελευταῖος ἔπαιξε ρόλο διερμηνέως.

— 'Ο φίλος μου σᾶς σκέπτεται ἀδιάκοπα, Σολεντάντ, τῆς εἶπε. Θὰ φύγῃ τὴν Κυριακὴ ἀπ' τὴ Γρενάδα. Θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ξαναϊδῆτε;

— Δὲν μπορῶ. Εἶν' ἐπικίνδυνο...

Οἱ δυὸ ἄντρες κουβέντιασαν λίγο μεταξύ τους ἀγγλικά. 'Ο 'Ισπανὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. 'Ο ἄλλος ἐπέμενε. Τέλος, ὁ πρῶτος μετέφρασε, κακόκεφα...

— Αὐτὸς ὁ ἀνόητος λέει πὼς σ' ἀγαπάει...

'Η Σολεντάντ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Σοῦ προσφέρει τὴν περιουσία του, τὴν πολυτέλεια, τὰ ἀληθινὰ κοσμήματα, τὴ δόξα...

— "Υ σοῦ κοραζόν...

— Καὶ τὴν καρδιά του, βέβαια. Τὸ αὐτοκίνητό του — ἕνα μεγάλο ἄσπρο αὐτοκίνητο — θὰ βρίσκεται ἐδῶ τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Τὸ γιώτ του περιμένει στὸ Κάδιξ. Δὲν θὰ μπορέσουν πιὰ νὰ σᾶς βροῦν οἱ δικοί σου.

'Η Σολεντάντ φαινόταν συλλογισμένη...

— 'Η μητέρα μου μοῦπε πὼς θὰ πεθάνω... μουρμούρισε.

— Σκέψου! Θὰ γίνῃς ἡ Βασίλισσα τοῦ Λονδίνου.

— Τὸ Λονδῖνο δὲν εἶναι τὸ Σάκρο-Μόντε.

— Θὰ χορεύῃς στὰ μεγαλείτερα θέατρα...

— Καλά, θὰ ἰδοῦμε... Νὰ βρίσκεται ἐδῶ, τὴν Κυριακή...

Καί, δίχως κἂν νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ νέο λόρδο, ἡ τσιγγάνα τράβηξε τὸ δρόμο της.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Πέπε τὴν πλησίασε, ἀμίλητος, καὶ μ' ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι τὴν πέταξε μέσα στὴ σκόνη. Γύρω τους, οἱ τσιγγάνοι κι' οἱ τσιγγάνες ἔμειναν ἀπαθεῖς. Σάστισαν ὡστόσο, βλέποντας τὴ Σολεντάντ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ φεύγῃ, βουβὴ κι' ἐπιβλητική, δίχως νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ χειρονομία.

— Τὴ δάμασε ὁ Πέπε, εἶπε ἡ γρηὰ Μαρία σὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ καθόταν κοντά της.

— Δὲν πρόσεξες τὰ μάτια της, Μαρία... Εἶχαν μιὰ λάμψι τόσο παράξενη!... ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

★

Κι' ἡ Σολεντάντ ἔφυγε μὲ τὸ λόρδο. Τὸ καλοκαῖρι πέρασε μὲ ταξίδια μαγευτικὰ στὸ 'Αλγέρι, στὴ Νεάπολι, στὴν 'Αλεξάνδρεια, στὰ ἑλληνικὰ νησιά...

'Η Σολεντάντ δὲν φορεῖ πιὰ τὸ μπλὲ μπαμπακερὸ φουστάνι μὲ τὶς ἄσπρες βοῦλες. "Ενα βράδυ ὅμως, ὁ Μπούρλεϋ τὴ βρῆκε στὴν καμπίνα της, ντυμένη μὲ τὸ φτωχικὸ τσιγγάνικο φόρεμά της. Γιατὶ ἡ Σολεντάντ νοσταλγεῖ τὴ φυλή της, τὴν 'Ισπανία... 'Ωστόσο δὲν φαίνεται μελαγχολική. 'Η «εὐρωπαϊκὴ» κομψότητά της τὴν κάνει ἀκόμα πιὸ ὤμορφη.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ λόρδος Μπούρλεϋ κι' ἡ ὡραία τσιγγάνα γύρισαν στὸ Λονδῖνο. 'Ο λόρδος εἶναι διαρκῶς πιὸ ἐρωτευμένος μὲ τὴν κατάκτησί του. Γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, τῆς χαρίζει γοῦνες, κοσμήματα. Μὲ τὴ μεσολάβησί του, τὴν προσλαμβάνουν στὸ «'Εμπάϊρ». Κι' ἡ πρώτη ἐμφάνισί της εἶναι θρίαμβος σωστός. 'Ολόκληρο τὸ Λονδῖνο ἔχει ἐνθουσιασθῆ μαζί της. Γίνεται γρήγορα διάσημη. Μὰ χορεύει τόσο καλά, ὅσο ἄλλοτε, μὲ τὶς συντρόφισές της, κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Γρενάδας;...

— Δὲν φέρνουμε ἀπ' τὴ Γρενάδα ἕνα τσιγγάνικο «κόρο», γιὰ νὰ σὲ συνοδεύῃ πάνω στὴ σκηνή; τῆς προτείνει ὁ Μπούρλεϋ. Θὰ φροντίσῃ νὰ μᾶς τὸ στείλῃ ὁ Χερναντές...

— Περίφημη ἰδέα, Μέλβιν. 'Αλλά...

— Καταλαβαίνω τί φοβᾶσαι... Μὰ εἶναι μιὰ παληὰ ἱστορία! 'Η φυλή σου πρέπει νἄνε τώρα περήφανη γιὰ σένα.

"Ενας δημοσιογράφος, ποὔτυχε νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ σχέδιο, τὸ γράφει στὴν ἐφημερίδα του.

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ Σολεντάντ βρίσκει ἕνα σημείωμα μέσα στὸ αὐτοκίνητό της. Τὸ διαβάζει, τρέμοντας, κατάχλωμη, καὶ ρωτάει τὸ σωφέρ:

— Μήπως εἶδες, "Εντγαρ, νὰ πλησιάζῃ κανεὶς στ' αὐτοκίνητο;

—"Οχι, κυρία... "Η μᾶλλον... ναί, μιὰ ἀπ' τὶς τσιγγάνες ποὺ γυρίζουν στὸ "Επσομ, τὶς ἡμέρες τοῦ Ντέρμπυ.

'Ο Μπούρλεϋ ἀνησυχεῖ, βλέποντας τρομοκρατημένη τὴ Σολεντάντ.

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου; τὴ ρωτάει. Αὐτὸ τὸ σημείωμα...;

— Ναί. 'Η φυλή μου μὲ καταράσθηκε!

— Μὰ τί μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν; Τίποτε!

—"Εχεις δίκιο ποὺ μιλᾶς ἔτσι... Δὲν ξέρεις τὴ μητέρα μου!...

Περνοῦν ὡστόσο κι' ἄλλες βδομάδες εὐτυχισμένες. Τὰ καινούργια κοσμήματα ποὺ τῆς χαρίζει ὁ λόρδος, κάνουν τὴ Σολεντάντ νὰ ξεχάσῃ τὶς ἀνησυχίες της.

"Ενα βράδυ, καθὼς γδύνεται γιὰ νὰ κοιμηθῇ, βγάζει ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ σπαρακτικὴ καὶ σωριάζεται στὸ χαλί. 'Ο Μπούρλεϋ τρέχει κοντά της, σὰν τρελλός. 'Ως ποὺ νὰ φτάσῃ ὁ γιατρός, ἡ Σολεντάντ φτύνει αἷμα. Τὸ πρωΐ, ἔχει πιὰ ξεψυχήσει!...

— Μὰ τί συνέβη, γιατρέ; ρωτάει ὁ λόρδος.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, μυλόρδε... Δὲν ἦταν ἄρρωστη... Κι' ἔπειτα, κυττάχτε αὐτὸ τὸ κόκκινο σημάδι ἀνάμεσα στὶς ὠμοπλάτες της! Θὰ μὲ νομίσετε ἴσως τρελλό, λόρδε Μπούρλεϋ. Μὲ ξέρετε ὅμως ἀπὸ πολὺν καιρό... "Ε, λοιπόν, τὸ σημάδι αὐτὸ καὶ τ' ἄλλα συμπτώματα μοιάζουν σὰν νὰ δέχθηκε μιὰ μαχαιριὰ στὴν πλάτη! Κι' ὅμως δὲν φύγατε καθόλου ἀπὸ κοντά της... Πῶς ἐξηγεῖται τὸ μυστήριο;...

— 'Η κατάρα!... μπόρεσε μόνο νὰ μουρμουρίσῃ μ' ἀπελπισία ὁ λόρδος, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του. 'Η κατάρα τῆς μάνας της!...

ΖΑΝ ΜΑΝΟΥΕΛ

Οἱ κιθάρες συνώδευαν τὰ τρελλὰ στριφογυρίσματα τῆς Σολεντάντ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

'Η Εἰρήνη: "Ω, συγγνώμην, κύριοι! "Εκανα λάθος στὴν πόρτα!..

— Πᾶμε νὰ γαυγίξῃς καὶ μὲ ξε κούφανες!

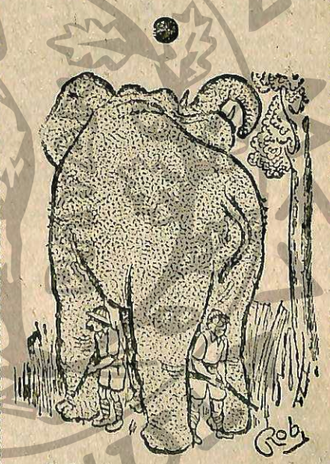

— Κρῖμα! Χάσαμε τὸν ἐλέφαντα ἀνάμεσα στὰ δέντρα!

Ὁ φυλακισμένος

Πρόσωπα:
ΠΑΥΛΟΣ: ἐτῶν 40.
ΓΕΡΑΡΔΟΣ, ἐτῶν 35.

ΠΑΥΛΟΣ: Δὲν ξέρεις πῶς λυπᾶμαι νὰ σὲ βλέπω ἐδῶ μέσα, ἐσένα τὸν καλύτερο ἀπ' ὅλους μου τοὺς φίλους.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ἔχεις ἰδέα γιὰ ποιό λόγο εἶμαι ἐδῶ μέσα;

ΠΑΥΛΟΣ: Κάτι ἄκουσα... Ἔλειπα βλέπεις τόσον καιρό. Δὲν ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ἔ, λοιπόν, ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ αἰτία ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ μέσα.

ΠΑΥΛΟΣ: Δηλαδή, πῶς;...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Θυμᾶσαι ποὺ μοῦλεγες πὼς δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ; Λοιπόν, φίλε μου, ἀγάπησα τρελλά, παράφορα, ρωμαντικά, ἐγὼ ποὺ ἤμουν πάντα τόσο θετικός...

ΠΑΥΛΟΣ: Ἀλλοίμονο! καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ σὲ κατέστρεψε...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ξέρεις πῶς σπούδαζα γιατρός. Εἶχα πάρει πρὸ πολλοῦ τὸ δίπλωμά μου κι' ἐργαζόμουν ὡς βοηθὸς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ γιατροῦ Ντεπιέ. Ζοῦσα ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐπιστήμη, καὶ δὲν εἶχα ἀγαπήσει καμμιὰ γυναῖκα ὡς τότε. Ὅταν μιὰ μέρα εἶδα στὸ δάσος τῆς Βουλώνης μιὰ νέα μαυροφορεμένη, καταπληκτικῆς ὡμορφιᾶς. Ἔμεινα σὰν κεραυνόπληκτος καὶ ἀπὸ τότε ἐπήγαινα καθημερινῶς στὸ δάσος γιὰ νὰ τὴν βλέπω, καὶ ὅσο τὴν ἔβλεπα, τόσο περισσότερο τὴν ἀγαποῦσα. Ἐν τούτοις δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὴν πλησιάσω. Προσπαθοῦσα μόνον νὰ εἶμαι πάντα στὸ δάσος, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἔκανε τὸν περίπατό της.

ΠΑΥΛΟΣ: Ποιός θὰ τὸ περίμενε ἀπὸ σένα ν' ἀγαπήσῃς ἔτσι πλατωνικά.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Μιὰ μέρα τέλος τὴν παρακολούθησα, καὶ εἶδα πὼς ἔμενε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα ξενοδοχεῖα τοῦ Παρισιοῦ. Ἔμαθα ὅτι ἦταν Βελγίς καὶ ὅτι ἐλέγετο Ἄννα Λαμπύρ. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν εἶδα. Ἐπήγα κι' ἐρώτησα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ μοῦ εἶπαν πὼς εἶχε φύγει γιὰ τὸ Βέλγιο. Ἀλλὰ γιὰ ποιά πόλι τοῦ Βελγίου; Δὲν ἤξεραν.

ΠΑΥΛΟΣ: Κι' ἔτσι ἔχασες τὰ ἴχνη της;...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ναί... Ἡ ἀπελπισία μου δὲν περιγράφεται. Δύο ὁλόκληρα χρόνια ἔζησα μὲ τὴν ἀνάμνησί της. Ὅταν... τί ἀνέλπιστο!... Μιὰ μέρα στὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἐργαζόμουν ὡς βοηθὸς τοῦ διευθυντοῦ ἔφεραν μιὰ ἄρρωστη. Ἦταν ἐκείνη!

ΠΑΥΛΟΣ: Ἐκείνη;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ναί. Εἶχε μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια, ποὺ κανεὶς γιατρὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ.

ΠΑΥΛΟΣ: Φαντάζομαι τὴ χαρά σου, ὅταν τὴν ξαναεῖδες...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Μὰ καὶ τὴ λύπη μου, τὴν ἀπελπισία μου. Νὰ τὴν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὴν ἀνακουφίσω... Τί μαρτύριο!...

ΠΑΥΛΟΣ: Κατάλαβε πὼς τὴν ἀγαποῦσες;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ἄκουσε... Συχνὰ συνωμιλοῦσα μαζί της. Ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένη, καὶ οἱ ἰδέες μας, τὰ αἰσθήματά μας, συμφωνοῦσαν. Ἕνα βράδυ τέλος...

ΠΑΥΛΟΣ: Τῆς εἶπες πὼς τὴν ἀγαποῦσες;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ὤ! ὄχι, ὄχι... Γιὰ σκέψου... Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη ποὺ μοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ τὴ ζωή της. Τὴν ἀγαποῦσα πάντα τρελλά, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τῆς τὸ πῶ...

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί; ἀφοῦ ὁ ἔρως σου ἦτο ἀγνός...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ταράξω... Τὴν λαχταροῦσα, τὴν ἐλάτρευα, μὰ ἦταν μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη... Ἕνα βράδυ λοιπὸν ἦταν χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. «Γιατρὲ μοῦ εἶπε, θὰ πεθάνω!... Καὶ δὲν θέλω... δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Ὑπόφερα πολὺ στὴ ζωή μου, καὶ θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ κι' ἐγώ!... Ἤμουν πολὺ ἄτυχη στὸ γάμο μου... Καὶ ποθῶ νὰ ζήσω κοντὰ σὲ μιὰ ψυχὴ ποὺ νὰ μὲ νοιώθη...» Τότε ἐγώ, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγωνία μου τῆς εἶπα: «Θὰ ζήσετε, κυρία. Δὲν ἔχετε τίποτα σοβαρό. Θὰ ζήσετε. Κι' ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ βρῆτε τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ σᾶς νοιώσῃ!». Ἐκείνη τότε χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο τόσο πικρὸ καὶ τόσο γλυκὸ συγχρόνως, ἕνα χαμόγελο ἀλησμόνητο...

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Μοῦ εἶπε: «Δὲν θὰ ζήσω. Τὸ ξέρω,.. Ὅσο γιὰ τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ μὲ νοιώσῃ, αὐτὴ ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ δική σας... ναί... ναί, ἀκοῦστε με... Τώρα ποὺ πεθαίνω μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ: Σᾶς ἀγαπῶ!...»

ΠΑΥΛΑΣ: Σοῦ τὸ εἶπε αὐτό;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ναί!... Καὶ ἦταν τόσο ὥμορφη καθὼς μοῦ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια!... Τὰ μάτια της, τὸ στόμα της, τὸ πρόσωπό της, ὅλα εἶχαν μιὰ αὐρανία ἐκφράσεως... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξέχασα πὼς εἶχα μιὰ μελλοθάνατη ἐμπρός μου... Ἐσκυψα, τὴ φίλησα στὸ στόμα καὶ τῆς εἶπα πόσο κι' ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μ' ἐθεωροῦσε ἀραδωνιαστικό της. Δυστυχισμένη Ἄννα!... Τί γλυκὰ ὄνειρα ἐπλαθε γιὰ τὸ μέλλον! Κι' ἐγὼ τὴν ἄκουγα μὲ ψυχὴ σπαραγμένη...

ΠΑΥΛΟΣ: Γιατί ἤξερες πὼς θὰ πεθάνῃ;...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ναί!... Κι' ἦταν ἕνα μαρτύριο αὐτὸ γιὰ μένα. Ἀλλὰ μιὰ γλυκειὰ μέθη πλημμυροῦσε τὴν καρδιά μου. Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ξεγελοῦσα τὸν ἑαυτό μου... Προσπαθοῦσα νὰ ἐλπίσω... Ἄδικα ὅμως... Κι' ἕνα βράδυ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου!

ΠΑΥΛΟΣ: Φαντάζομαι τὴ λύπη σου.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Ὤ! ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅ,τι μποροῦσες νὰ φαντασθῆς.

ΠΑΥΛΟΣ: Μὰ τί ἀρωτσια εἶχε ἐπὶ τέλους;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Δὲν μπορέσαμε νὰ ἐξακριβώσουμε ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Γι' αὐτὸ ὁ διευθυντὴς εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ γίνῃ νεκροψία. Ἡ λέξις αὐτὴ ἀντήχησε τρομερὰ στ' αὐτιά μου. Νεκροψία!... Καταλαβαίνεις; Νὰ γυμνώσουν ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο, τὸ λατρευτὸ σῶμα καὶ νὰ τὸ κομματιάσουν... Φρίκη!... Διαμαρτυρήθηκα ζωηρά. Οἱ ἄλλοι γιατροὶ μὲ κύτταζαν μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ὁ διευθυντὴς μ' ἄκουσε μὲ ψυχρότητα καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς δουλειές του οἱ βοηθοί του.

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ ἡ νεκροψία ἔγινε;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ: Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως... Ἔπρεπε πάντως νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγὼ σ' αὐτή. Ἄχ! τί ἀγωνία!... Εἶδα ἐκεῖνο τὸ ἀγαπημένο σῶμα γυμνὸ μπροστὰ στὰ μάτια τόσων γιατρῶν!... Καὶ ὁ διευθυντὴς μὲ τὸ μαχαίρι ὑψωμένο ἦταν ἕτοιμος νὰ κόψῃ, νὰ ξεχύσῃ, νὰ κομματιάσῃ. Δὲν κρατήθηκα τότε καὶ φώναξα: «Μή, μὴ τὴν ἀγγίξετε!... Ἔλεος! Τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ἀγαποῦσα!...» «Βγάλτε τον ἀπὸ δῶ» διάταξε ὁ διευθυντὴς κι' ἄρχισε νὰ σχίζῃ μὲ τὸ μαχαίρι τὸ λατρευτὸ κορμάκι της ἀγαπημένης μου. Τότε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Ἅρπαξα τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸν χτύπησα μ' αὐτό, ὅπου κι' ὅσο μποροῦσα!... Ἔπειτα μ' ἐπισσαν, μ' ἔδεσαν κι' ἐφώναξαν πὼς ἀστυνομία. Ἀπὸ τότε βρίσκου' ἐδῶ μέσα... Φυλακισμένος... ἀπελπισμένος... δυστυχής...

ΖΑΝ ΜΠΥΓΙΕΡ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ν' ἀρωματίζεσθε

Τὸ καταλληλότερο μέρος

Ποῦ πρέπει νὰ βάζῃ μιὰ γυναῖκα τὶς λίγες σταγόνες τοῦ ἀρώματος, ποὺ τὴν κάνουν ἑλκυστικώτερη; Μ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἀσχολεῖται σ' ἕνα βιβλίο του ὁ δόκτωρ Ράλφ Μπένφανγκ, καθηγητὴς τῆς φαρμακευτικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀκλαχόμα. Καὶ δίνει τὶς ἑξῆς ἀπαντήσεις:

1) "Ὄχι πάνω στὸ φόρεμα. Γιατὶ τὸ ἄρωμα θὰ ἀπλωθῆ πολὺ στὶς ἴνες τοῦ ὑφάσματος καὶ θὰ ἐκτεθῆ στὸν ἀέρα σὲ μεγαλείτερη ἐπιφάνεια. Ὡρισμένα συστατικὰ του τότε θὰ ἐξατμισθοῦν γρηγορώτερα ἀπ' τ' ἄλλα, κι' ἔτσι θ' ἀλλοιωθῆ ἡ σύνθεσις τοῦ ἀρώματος κι' ἡ μυρωδιά του θὰ γίνῃ ἴσως δυσάρεστη.

2) "Ὄχι στὸ γιακᾶ. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω.

3) "Ὄχι στοὺς καρποὺς ἢ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν. Γιατὶ τότε τὸ ἄρωμα μεταδίδεται σ' ὅ,τι τρῶνε οἱ γυναῖκες στὸ τραπέζι, καὶ στὸ χέρι τοῦ καβαλλίερου τους ὅταν χορεύουν, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἀρέσει διόλου στοὺς ἄντρες.

4) "Ὄχι στὰ μαλλιά. Γιατὶ εἶνε πολὺ ἐκτεθειμένο στὸν ἀέρα καὶ ἐξατμίζεται. Ἐπὶ πλέον, τὰ μαλλιὰ ἔχουν τὴ δική τους ὀσμή, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴν ταιριάζῃ μὲ τὸ ἄρωμα.

5) "Ὄχι στὶς γοῦνες. Γι' ἀτὸν ἴδιο λόγο, ὅπως γιὰ τὰ μαλλιά, κι' ἐπὶ πλέον γιατὶ οἱ γοῦνες δὲν καθαρίζονται συχνὰ κι' ἔτσι συσσωρεύονται πάνω τους τὰ ὑπολείμματα τῶν ἀρωμάτων καὶ μυρίζουν ἄσχημα.

Ἡ μόνη κατάλληλη θέσις εἶνε, κατὰ τὸν δόκτορα Μπένφανγκ, πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί, εἴτε στοὺς ὦμους ὅταν ἡ γυναῖκα φορῇ τουαλέττα πολὺ ντεκολτέ.

●●

Πρακτικὲς μετεωρολογικὲς γνώσεις

Ἡ Φύσις γύρω μας μᾶς παρέχει τὰ μέσα νὰ γίνουμε εὔκολα... πρακτικοὶ μετεωρολόγοι! Ἔτσι λοιπόν, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι θὰ κάνῃ καλὸ καιρὸ ὅταν:

Τὰ ἄστρα λάμπουν.
Ἡ σελήνη εἶνε ὁλόκαθαρη.
Ὁ ὁρίζων εἶνε θολωμένος ἀπὸ ἀτμοὺς ποὺ ἀνεβαίνουν.
Τὰ καμπὰ σύννεφα εἶνε ἐλαφρὰ μὲ ἀκαθόριστη περιφέρεια,
Τὰ ψηλὰ εὑρισκόμενα σύννεφα εἶνε πολὺ ἄσπρα καὶ μοιάζουν σὰν τοὺφφες ὑπαπάκι,
Τὰ λουλούδια εἶνε ἀνοιχτά, σὰν νὰ ρουφοῦν τὸν ἥλιο.
Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν μὲ κέφι μόλις ξυπνήσουν.
Ἀπεναντίας, θάχουμε κακοκαιρία ὅταν:
Ἡ σελήνη περιβάλλεται ἀπὸ κύκλο.
Τὰ ἄστρα φαίνωνται σβυσμένα.
Ὁ ὁρίζων εἶνε ὁλοκάθαρος.
Ἡ ὁμίχλη πυκνώνεται ὅσο ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος,
Οἱ γάτες κάνουν τὴν τουαλέττα τους.
Οἱ σκίλοι σκάβουν λάκκους καὶ θάβουν κόκκαλα.
Τὰ χελιδόνια πετοῦν ξυστὰ σχεδὸν στὸ ἔδαφος.
Τὰ ψάρια κολυμποῦν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.
Τὰ ἔντομα τσιμποῦν ἐπίμονα.
Ἡ βροχὴ δὲν πρόκειται νὰ κρατήσῃ πολύ, ὅταν:
Στὶς 9. στὶς 12 ἢ στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, καθαρίζουν λίγο τὰ σύννεφα.
Ὅταν ἡ βροχὴ προέρχεται ἀπὸ καλὰ σχηματισμένους σωροὺς σύννεφων.
Ὅταν τὰ σύννεφα τῆς βροχῆς φαίνονται σὰν ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ ξεχίζωνται, γιὰ ν' ἀφίσουν νὰ φανῇ λίγο γαλάζιο χρῶμα.

Οἱ ἀνεπιθύμητοι ΤΥΠΟΙ

Πρέπει νὰ τοὺς ἀποφεύγετε σὰν τὸ διάβολο!

Ὁ χειμώνας θὰ φθάσῃ σὲ λίγο καὶ οἱ οἰκογενειακὲς συναναστροφὲς θὰ εἶνε καὶ πάλι στὴν ἡμερησία διάταξι. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ! Προσοχὴ στοὺς φίλους ποὺ θὰ διαλέξετε, γιὰ νὰ περάσετε μέρικες εὐχάριστες ὧρες μαζί τους, εἴτε γιὰ νὰ μείνετε μέσα στὸ σπίτι σας, εἴτε γιὰ νὰ κάμετε μιὰ ἐκδρομή, εἴτε γιὰ νὰ πᾶτε σ' ἕνα θέατρο, σ' ἕναν κινηματογράφο, σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο κλπ. Γιατὶ ὑπάρχουν μερικὲς κατηγορίες ἀνθρώπων, ποὺ θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τοὺς ἀποφεύγετε σὰν τὸ διάβολο!

Καὶ πρῶτος ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶνε ὁ «ἀστεῖος», ὁ ἄνθρωπος, δηλαδή, ποὺ ἐννοεῖ νὰ κωμικοποιῇ τὰ πάντα καὶ ποὺ νομίζει πὼς εἶνε τόσο ἐξυπνος, ὥστε, ἂν ἔλειπε ἀπὸ τὴν μέση, ὁ κόσμος θὰ γινόταν ἀμέσως μιὰ κοιλὰς ἀναστεναγμῶν καὶ δακρύων. Τὴν πρώτη φορὰ γελάει καὶ νεῖς μὲ τ' ἀστεῖα του. Ἀλλὰ γίνεται πολὺ γρήγορα ἀνυπόφορος. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνει ποτέ. Γιατὶ πιστεύει πὼς διασκεδάζει τοὺς ἄλλους, ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα, τοὺς ἀφαιρεῖ ὅλο τὸ κέφι τους.

Ὁ «μανιακὸς» εἶνε ἕνας ἄλλος ἐπικίνδυνος τύπος. Ἀλλοίμονό σας, ἂν τὸν ἔχετε στὴ συντροφιά σας. Ἔχει γιὰ ὅλα τὰ πράγματα προκαθωρισμένες ἰδέες καὶ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῇ πὼς ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔχῃ διαφορετικὴ γνώμη ἀπὸ τὴ δική του. Εἶνε ἱκανὸς νὰ καταστρέψῃ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι καὶ νὰ ρίξῃ τὸ χάος καὶ τὴ σύγχυσι μέσα σ' αὐτή, γιατὶ κάποιος τόλμησε νὰ διατυπώσῃ μιὰ σκέψι ποὺ δὲν εἶνε τοῦ γούστου του ἢ γιατὶ ἕνα πρᾶγμα ἔγινε ἀντίθετα μὲ τοὺς προκαθωρισμένους κανόνες ποὺ ἔχει γιὰ ὅλα μέσα στὸ μυαλό του. Εἶνε ἐχθρὸς κάθε καινοτομίας, κάθε αὐθορμητισμοῦ, κάθε πραγματικῆς χαρᾶς. Ἀπομακρύνετέ τον ἀπὸ κοντά σας καὶ μὴν τὸν δεχόσαστε ποτὲ στὸ σπίτι σας.

Ἕνας ἄλλος τύπος, ὁ «προνοητικὸς» γίνεται ἐφιάλτης γιὰ τοὺς γνωστούς του καὶ πο'ὺ περισσότερο γιὰ τοὺς οἰκείους του. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὰ προβλέπει ὅλα, ποὺ τὰ ξέρει ὅλα καὶ ποὺ ἐννοεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς συμβουλὲς καὶ τὴν πεῖσα του.

Ὁ «προνοητικὸς» εἶνε πολυπράγμων καὶ λεπτολόγος. Μιλάει γιὰ ὅλα τὰ πράγματα μὲ μιὰ ἐμβριθεια, ποὺ εἶνε ἀπίστευτα ἐκνευριστική. Σᾶς ἐλέγχει γιὰ τὶς τυχὸν παραλείψεις ποὺ ἐκάματε καὶ σᾶς προειδοποιεῖ μὲ σοβαρότητα γιὰ ἕνα σωρὸ κινδύνους, ποὺ δὴθεν σᾶς ἀπειλοῦν ἂν τυχὸν δὲν συμμορφωθῆτε μὲ τὶς συμβουλές του. Προκειμένου γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ σχεδιάζετε θὰ σᾶς πῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγετε ἑνωρίς, γιατὶ ὁ ἀέρας εἶνε πολὺ ψυχρός, ροῦτε πολὺ ἀργά, γιατὶ ὁ ἀέρας εἶνε ζεστὸς καὶ πὼς ἴσως θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ μὴν πᾶτε πουθενά, γιατὶ μπορεῖ νὰ βρέξῃ ἢ νὰ ρίξῃ χαλάζι. Ὅ,τι δήποτε καὶ νὰ σᾶς συμβῇ, εἴτε εὐχάριστο εἴτε δυσάρεστο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ τὸ εἶχε προβλέψει... ἀκόμη καὶ τὸ συνάχι ποὺ ἁρπάξατε ἢ τὸν κάλο ποὺ βγάλατε ἀνάμεσα στὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ ποδιοῦ σας.

Ὁ «ἄνθρωπος - ρολόγι» εἶνε μιὰ ἄλλη πληγὴ τῶν κοσμικῶν συναναστροφῶν. Παθαίνεται γιὰ τὴν τάξι. Καὶ μετράει τὰ πάντα μὲ τὸ λεπτὸ καὶ τὸ δευτερόλεπτο. Δὲν ἀνέχεται καμμιὰ καθυστέρησι κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ἡ πιὸ μικρὴ σπουδὴ τοῦ φαίνεται σὰν ἔλλειψι τάκτ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξέρει πάντοτε τὴν ὥρα, τὴ θερμοκρασία, τὴν ἀτμοσφαιρικὴ πίεσι, χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα. Στὸ τραπέζι, δὲν συγχωρεῖ καμένα λάθος καὶ ὅταν μπῇ στὸ σαλόνι σας μπορεῖ νὰ κατσουφιάσῃ ἀμέσως γιατὶ ἀνακάλυψε πὼς ἕνα βάζο ἔχει ξεφύγει δυὸ χιλιοστόμετρα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι του.

Ὁ «ἀναρχικὸς» ἔχει τὴ γνώμη πὼς εἶνε πλασμένος γιὰ νὰ διατάσσῃ. Οἱ θελήσεις του ἀποτελοῦν νόμους γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὶς συζητήσῃ ἢ νὰ τὶς παρακούσῃ. Τὸν καλεῖτε στὸ σπίτι σας καὶ μεταβάλλεται ἀμέσως σὲ τύραννο. Πηγαίνετε μαζί του σὲ μιὰ ἐκδρομὴ καὶ σᾶς μεταχειρίζεται σὰν νευρόσπαστο. Αὐτὸς θὰ σᾶς πῇ πῶς θὰ πεοπατῆσετε, ποῦ θὰ πᾶτε, πότε θὰ φᾶτε καὶ πότε θὰ γελάσετε!

Ὁ «γκοινιάρης», τέλος, εἶνε βαλμένος ἀπὸ τὴν κακή σας μοῖρα στὸ δρόμο σας, γιὰ νὰ κατασταρέψῃ κάθε χαρὰ σας καὶ νὰ κάμῃ τὸ χαμόγελο νὰ σβύσῃ στὰ χείλη σας. Τίποτε δὲν τοῦ ἀρέσει καὶ ποτὲ δὲν εἶνε εὐχαριστημένος. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιο καὶ στοὺς ἄλλους. Διαφορετικά, κάνει τὰ πάντα, ὥς ποὺ νὰ ἰδῇ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ καταβάζουν τὰ μοῦτρα, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴ ζωή. Μιὰ ὥρα μαζί του, καταντάει ἀληθινὸ μαρτύριο. Μὴν πηγαίνετε ποτὲ στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ κυρίως μὴν τὸν καλῆτε ποτὲ στὸ δικό σας. Γιατί, στὸ τέλος, θὰ βρεθῆτε στὸ δίλημμα ἢ νὰ τὸν πετάξετε ἔξω μὲ τὶς κλωτσιὲς ἢ... νὰ πέσετε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ σας στὸ πεζοδρόμιο. Μόνον ἔτσι θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά σας.

●●

Ἕνας κροκόδειλος μέσα στὰ καρπούζια

Ἐνῶ ἕνας Νεοϋορκέζος ἐργάτης ξεφόρτωνε τὴ νύχτα ἕνα καμιόνι μὲ τεράστια καρπούζια, προερχόμενα ἀπ' τὴ Γεωργία, αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τὸν χτυπάη δυνατὰ στὸ χέρι, μέσα στὸ σκοτάδι. Τρόμαξε τότε καὶ φώναξε ἕνα συνάδελφό του. Ἔψαξαν μαζὶ κι' ἀνακάλυψαν ἀνάμεσα στὰ καρπούζια ἕνα κροκόδειλο! Ἔτσι ποὺ ἐξεδήλωνε ζωηρότατα τὴ δυσφορία του γιατὶ τοῦ εἶχαν χαλάσει τὸ ὕπνο! Τοῦ ἔχωσαν ἕνα ξύλο στ' στόμα, τὸν ἔπιασαν ἀπ' τὴν οὐρὰ καὶ τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα ἀδειανὸ κιβώτιο, ὅπου περιμένει τώρα τὴν τύχη του. Πῶς βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ καρπούζια; Τὸ πιθανώτερο εἶνε ὅτι κάποιος ἀπ' τοὺς ἐργάτες ποὺ φόρτωναν τὰ φροῦτα θέλησε νὰ σκαρώσῃ φάρσα στοὺς Νεοϋορκέζους συναδέλφους του...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Ἡ μόνη ἐκκλησία ἡ ὁποία λειτουργεῖ συνεχῶς ἐπὶ 1.500 χρόνια, εἶνε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τριάδος, στὸ Καντέρμπουρυ τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ πρῶτος νεκρὸς τοῦ Ἰσπανοαμερικανικοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἔγινε τὸν περασμένο αἰῶνα, ἦταν ἕνα... μουλάρι!

— Τὴν ἰσχυρότερη ὅρασι ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα τὴν ἔχουν τὰ γεράκια.

— Οἱ "Ἰνκας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τ' αὐγὰ καὶ τὰ καρύδια τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νομίσματα.

— Ἡ μόδα τοῦ ξυρίσματος ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀγγλία τὸ 1447

— Πρῶτος-πρῶτος ξυρίστηκε ἕνας ἀγθοφόρος μ' ἕνα ἀκονισμένο μαχαίρι καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸν ἐμιμήθησαν ὅλοι οἱ Ἄγγλοι, οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ ὄχλος.

— Τὸ ἀκριβώτερο εἶδος στὴν Ἀθηνσυνία εἶνε τὸ ἁλάτι.

— Τὸ πρῶτο χάλκινο νόμισμα κυκλοφόρησε στὴν Κίνα τὸ 2500 π.Χ.

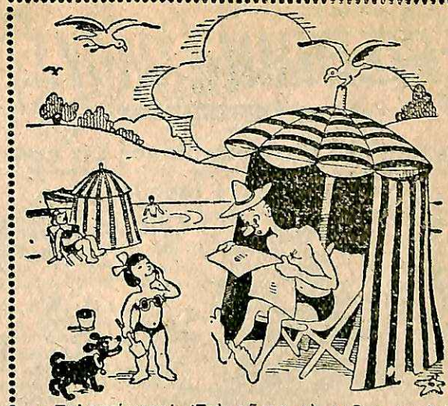

— Παλοκόριτσο! Ἐσὺ πῆρες τὰ μαῦρα γυαλιά μου;

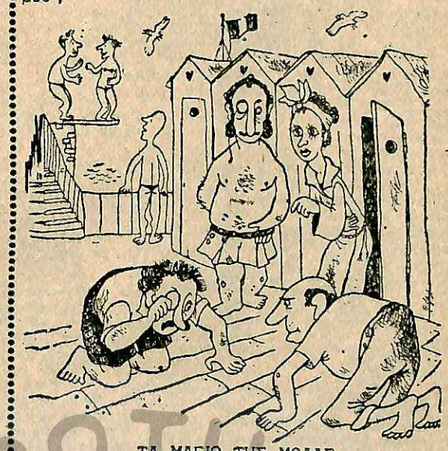

ΤΑ ΜΑΓΙΩ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

— Χάσατε κανένα δαχτυλίδι, κυρία μου;
— Ὄχι, μοῦ ἔπεσε τὸ μαγιὼ στὴ χαραμάδα!...

Ο ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑΥΑΓΟΣ

— Ἐπὶ τέλους! Ἔφθασα στὰ νησιὰ Σάντουιτς!...

ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

— Ντοράν, νικητὴς στοὺς αὐτοκινητιστικοὺς ἀγῶνες...
— Ντυπόν, θεατής...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ούσία πού δ' άντικαταστήση τήν πενικιλλίνη

Ή «βακιτρασίνη» καί ή ίστορία της

"Ενα ούτοκινητικό δυστύχημα έγινε άφορμή ν' άνακαλυφθή ένα καινούργιο «θαυματουργό» φάρμακο: ή «βακιτρασίνη». Θύμα τοῦ δυστυχήματος αὐτοῦ ἦταν μιὰ μικρούλα, ποὺ λεγόταν Τράσυ. Τὸ κόκκαλο τοῦ χεριοῦ της ἔσπασε καὶ τρύπησε τὸ δέρμα. Ἀνοίγοντας μιὰ πληγὴ ποὺ μολύνθηκε κι' ἐπουλώθηκε πολὺ δύσκολα. Ὁ καθηγητὴς Μελένεϋ, τοῦ Ἰατρικοῦ Κολλεγίου Κολούμπια, ἔτυχε ν' ἀσχοληθῆ προσωπικῶς μὲ τὴν περίπτωσί της. Πῆρε μολυσμένους ἱστοὺς τῆς πληγῆς της καὶ τοὺς ἐξέτασε μὲ τὸ μικροσκόπιο. Κατόπιν ἔκαμε μιὰ καλλιέργεια μικροβίων ἀπ' τὴν ἴδια πληγή. Καὶ τότε παρετήρησε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε καθόλου: "Ολα τὰ μικρόβια ἐξαφανίσθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μόνο. Αὐτὸ τὸ ἀνθεκτικὸ μικρόβιο, ποὺ πολλαπλασιάσθηκε ἀφοῦ ἐξώντωσε τὰ ἄλλα, ἦταν ἕνα εἶδος ἐντελῶς ἀκινδύνου Βακίλλου. Ὁ καθηγητὴς τὸ καλιέργησε ἰδιαιτέρως, μὲ κατάλληλα θρεπτικὰ ὑγρά. Σχηματίσθηκε τότε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δοχείου ἕνας ἀφρός. Καί, μέσα στὸ ὑγρό. Βοήθησε κατόπιν διαλευμένη μιὰ νέα οὐσία: ἡ «βακιτρασίνη», ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ Μελένεϋ ἀπ' τὶς λέξεις «Βάκιλλος» καὶ «Τράσυ» (τὸ ὄνομα τῆς μικρῆς).

Ὁ καθηγητὴς ἐξάτμισε τὸ ὑγρό, μάζεψε τὸ ὑπόλειμμα, τὸ καθάρισε καὶ τὸ ἀπεξήρανε. Εἶχε τὴ μορφὴ μιᾶς γκριζόλευκης σκόνης, διαλυτῆς στὸ νερό. Ἀντίθετα ποὺς τὴν πενικιλλίνη, ἡ βακιτρασίνη ἀπεδείχθη πολὺ σταθερή. Δὲν χάνει τὴ μικροβιοκτόνο δύναμί της, ἀκόμη κι' ὅταν βράση μέσα σὲ νερὸ ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Εἶνε δὲ τελείως ἀβλαβὴς γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ γιὰ τὰ ζῶα. Στὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν, οἱ ἐπιστήμονες ἔκαμαν σὲ διάφορα ὑποδόρειες ἐνέσεις βακιτρασίνης, χωρὶς νὰ παρατηρήσουν καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια.

Ἡ οὐσία αὐτὴ κυκλοφορεῖ μέσα στὸ αἷμα, δίχως νὰ φέρνη τοξικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ πιὸ εὐαίσθητη δοκιμὴ γιὰ τὴν τοξικότητα μιᾶς οὐσίας γίνεται μὲ τὸ στάξιμό της μέσα στὰ μάτια. Ἡ βακιτρασίνη λοιπὸν δὲν βλάπτει καθόλου, ἀκόμη κι' ὅταν χρησιμοποιηθῆ ἔτσι.

Ὁ καθηγητὴς Μελένεϋ ἔχει βασίμους λόγους νὰ πιστεύη, ὅτι ἡ βακιτρασίνη σκοτώνει διάφορα μικρόβια ἀπρόσβλητα ἀπ' τὴν πενικιλλίνη κι' ὅτι συνεπῶς θὰ παίξη μεγάλο ρόλο στὴν Ἰατρική. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας ἄλλος λόγος, ποὺ τὴν κάνει ἀληθινὰ πολύτιμη. Τόσο οἱ σουλφαμίδες ὅσο κι' ἡ πενικιλλίνη ἄργησαν νὰ μὴ φέρνουν πάντα θαραστικὸ ἀποτέλεσμα, γιατὶ ἀναπτύχθηκαν καινούργιες μορφὲς παθογόνων μικροβίων, ἀνθεκτικῶν σ' αὐτὰ τὰ φάρμακα. Ἡ ἐμφάνισις λοιπὸν τῆς βακιτρασίνης θὰ ἐπιτρέψη στοὺς γιατροὺς νὰ ἀντικαταστήσουν στὸ μέλλον τὴν πενικιλλίνη μὲ τὴν καινούργια καὶ δραστικὴ αὐτὴ οὐσία. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ ἕνα ὅπλο τοῦ μέλλοντος ἐναντίον τῶν μικροβίων.

Ἡ δυσκολία εἶνε ν' ἀρχίση νὰ κατασκευάζεται σὲ μεγάλες ποσότητες. Χρειάζονται γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ σεβαστὰ κεφάλαια καὶ ἄφθονο προσωπικὸ ἀπὸ ἔμπειρους ἀνθρώπους.

Τώρα ὁ καθηγητὴς ἐφοδιάζει διαφόρους γιατροὺς μὲ δείγματα βακιτρασίνης γιὰ νεώτερα πειράματα. "Οταν πουληθῆ ἐλεύθερα στὸν κόσμο, ἡ νέα οὐσία θὰ τὸν σώση ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀρρώστειες.

Θὰ μποροῦμε νὰ βλέπωμε τὰ ἀρώματα

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων Ρόμπερτ Αἰτερεφντ ἀνακάλυψε μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευὴ μὲ τὴν ὁποία φωτογραφίζει τὶς ὁμοιόμορφες ἀκτῖνες τῶν ἀρωμάτων ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὰ ἀπειροελάχιστα σωματίδια ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ ἕνα ἄρωμα καὶ προσβάλλουν τὰ νεῦρα τῆς ὀσφρήσεως. Ἕως αὐτὴ τὴ στιγμὴ κατώρθωσε νὰ φωτογραφίση τὰ ἀρώματα τοῦ ἄνθους τῆς καμφορᾶς καὶ τοῦ κρίνου.

"Ενας δείκτης γιὰ τὰ ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα

Οἱ ἐπιβάται τῶν μεγάλων ταξιδιωτικῶν ἀεροπλάνων ἀγνοοῦσαν ὡς σήμερα πάνω ἀπὸ ποιὰ περιοχὴ πετοῦσαν σὲ ποιὸ σημεῖον τῆς διαδρομῆς βρισκόνταν, ποιὸ ἦταν τὸ ὕψος τοῦ ἀεροπλάνου, ἡ ταχύτης του κτλ. Ὅλα αὐτὰ θὰ μποροῦν σήμερα νὰ τὰ πληροφοροῦν ἀξιόλογα χάρις σὲ μιὰ μικρὴ συσκευή, ποὺ ἐπενόησαν οἱ Ἄγγλοι μηχανικοὶ καὶ ποὺ ὀνομάσθηκε «Φρέντ». Πρόκειται γιὰ ἕνα κάρτη τῆς διοσχιζομένης περιοχῆς, ποὺ πετάει πάνω του ἕνα μικροσκοπικὸ ἀεροπλάνο ἀκολουθῶντας ἀκριβῶς τὴ δισδρομὴ τοῦ ἀεροσκάφους. Εἰδικοὶ δείκτες τοποθετημένοι στὰ πλάγια δείχνουν σὲ κάθε στιγμὴ τὸ ὕψος, τὴν ταχύτητα, τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία, τὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου κτλ.

Τὸ «Φρέντ» συνδέεται μὲ τὸ ταμπλὼ ποὺ ἔχει μπροστά του ὁ πιλότος καὶ ἡ λειτουργία του εἶνε αὐτόματη. "Ετσι οἱ ἐπιβάτες δὲν θ' ἀπασχολοῦν κάθε τόσο τὸ πλήρωμα τοῦ ἀεροπλάνου μὲ ἀσκοπες ἐρωτήσεις.

Μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε σὲ ἀπόστασι 400 χιλιομ.

Διάφορα πειράματα, ποὺ ἔγιναν πάνω σὲ ψηλὰ βουνά, μὲ ἀτμοσφαιρικὲς συνθῆκες ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκές, ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἀνθρώπινο μάτι μπορεῖ νὰ ἰδῆ σὲ μιὰ ἀπόστασι 400 χιλιομέτρων. Ἀλλ' ἡ ὀπτικὴ αὐτὴ ἱκανότης μας ἔχει ἀξία μόνον προκειμένου γιὰ τὸ λευκὸ φῶς. "Οταν πρόκειται γιὰ χρωματιστὲς ἀκτῖνες, ἡ ἱκανότης μας εἶνε πολὺ μικρότερη. Ἔτσι μποροῦμε νὰ διακρίνωμε ἕνα γαλάζιο φῶς μόνον σὲ ἀπόστασι 100 χιλιομέτρων, τὸ πράσινο σὲ ἀπόστασι 220 χιλιομέτρων, τὸ κίτρινο σὲ ἀπόστασι 250 χιλιομέτρων καὶ τὸ κόκκινο σὲ ἀπόστασι 350 χιλιομέτρων.

Τὰ πουλὶὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἀποπληξία

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ πτηνολόγου Χέρμπερτ Στράσερ, τὰ περισσότερα πουλιὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἀποπληξία. Ἄλλες αἰτίες θανάτου εἶνε μὲ τὴ σειρὰ ἡ πνευμονία, ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφόρησις καὶ ὁ ἐντερικὸς κατάρρους.

Δὲν σχηματίζει σκιὰ

Κατὰ τὴν ἐαρινὴ καὶ τὴ φθινοπωρινὴ ἰσημερία τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν σχηματίζει σκιὰ πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ὁ ἥλιος σχηματίζει τότε γωνία 90 μοιρῶν ἀκριβῶς μὲ τὸν Ἰσημερινὸ καὶ οἱ ἀκτῖνες του πέφτουν κατακόρυφα πάνω στὸ ἔδαφος.

Ὁ «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ»

"Ενας Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων κατεσκεύασε ἐσχάτως μιὰ μετρητὴ ποὺ καταγράφει κεῖ τοὺς ἀπειροελαχίστους ἀκότους Κατ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξηκριβώθη ὅτι τὸ βῆμα τοῦ τερόλεπτο. ἐνῶ τὸ γλύστρημα τοῦ πύθωνος στὸ ἔδαφος προκαλεῖ μόνον 1500 δονήσεις!

Τὸ πράσινο ΑΙΜΑ

Οἱ ἄνθρωποι - φυτὰ καὶ ἡ γενεὰ τῶν «ὑπερζώων»

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔκαμαν μιὰ ἀνακάλυψη ἀνυπολογίστου σημασίας: ὅτι τὰ φυτὰ δὲν στεροῦνται αἵματος! Μ' ἄλλα λόγια, ὅτι ἡ αἱμοσφαιρίνη, ἡ πολύτιμη αὐτὴ οὐσία τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, δὲν λείπει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα των.

Πραγματικά, οἱ ἀναλύσεις ποὺ ἔγιναν τελευταῖα, μὲ τὰ νέα ὄργανα, ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστήμη, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κλασσικὴ χλωροφύλλη ἢ πρασίνη οὐσία τῶν φυτῶν εἶνε ἀπὸ χημικῆς ἀπόψεως τὸ ἴδιο περίπου πρᾶγμα μὲ τὴν αἱμοσφαιρίνη.

Οἱ συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως εἶνε τεράστιες, γιατὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ προβλέψωμε γιὰ ἕνα πολὺ κοντινὸ μέλλον τὴ δημιουργία («ἀνθρώπων - φυτῶν», τὴν ἀφαίρεσι δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα ὅλου τοῦ ἐρυθροῦ αἵματος ποὺ περιέχει καὶ τὴν ἀντικατάστασί του μὲ πράσινο φυτικὸ αἷμα.

"Αλλωστε, τὰ σχετικὰ πειράματα ἔχουν προχωρήσει ἀρκετὰ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον.

Ἡ πρώτη χρησιμοποίησις πρασίνου αἵματος ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ ἰατρὸ δόκτορα Σοῦννερς.

Κατὰ τὴν παραμονή του στὴν Ἰνδοκίνα, εἶχε παρατηρήσει ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς σὲ περιπτώσεις ἀδυναμίας, ἐξαντλήσεως κλπ. ἔκαναν στὸν πάσχοντα λουτρὰ μέσα σὲ νερό, ὅπου εἶχαν βάλει νὰ μουσκέψουν ἀπὸ ὡρισμένες ἡμέρες πρὶν κλωδιὰ καὶ φύλλα κισσοῦ.

Ἐχρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης τὸ ἴδιο παρασκεύασμα ὡς τονωτικὸ ποτό.

Ὁ δόκτωρ Σοῦννερς ἔκαμε στὴν ἀρχὴ τὸ ἴδιο. Παρεσκεύασε ἕναν ὀρρό, βάζοντας κλαδιὰ καὶ φύλλα διαφόρων φυτῶν νὰ μουσκέψουν μέσα σὲ νερὸ καὶ ἔκαμε ἐνέσεις ἀπ' αὐτὸ σ' ἕναν τραυματία τοῦ πολέμου, ποὺ εἶχε πέσει στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ἐξαντλήσεως, παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες μεταγγίσεις αἵματος ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει καὶ τὴ χρησιμοποίησι διαφόρων ἄλλων ὀρρῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό. Ὁ τραυματίας ἐδειξε ἀμέσως σημεῖα καλλιτερεύσεως. οἱ δυνάμεις του ἀνεζωογονήθησαν καὶ σὲ λίγο ἦταν καλά.

Ὁ δόκτωρ Σοῦννερς τελειοποίησε ἀργότερα τὶς μεθόδους του καί, παίονοντας ὅλες τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις ἀσηψίας, κατεσκεύασε ἕνα τεχνητὸ πράσινο αἷμα πολὺ μεγάλης δυνάμεως. Κατόπιν ἔκαμε τελεία ἀφαίμαξι σ' ἕναν χοῖρο κι' ὅταν εἶδε ὅτι τὸ ζῶον κόντευε νὰ πεθάνη τοῦ διωχέτευσε μέσα στὶς φλέβες του τὸ τεχνητὸ αὐτὸ αἷμα. Ὁ χοῖρος ἄρχισε τότε νὰ χοροπηδᾶη, σὰν οἱ δυνάμεις του νὰ εἶχαν πολλαπλασιασθῆ ἐξαφνικά.

Τὴν ἴδια καταπληκτικὴ ἐπιτυχία εἶχε ἡ εἰσαγωγὴ πρασίνου αἵματος μέσα στὶς φλέβες ἑνὸς ἵππου, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνη ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι τὸ πράσινο αἷμα ἀποδεικνύεται ἀνώτερο ἀπὸ τὸ φυσικὸ ἐρυθρὸ αἷμα ποὺ κυλάει στὶς φλέβες μας.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν σήμερα τὸν τρόπο τῆς εἰσαγωγῆς του ὑπὸ μορφὴν ἐνέσεων μέσα στὸ σῶμα μας.

Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ πρῶτο στάδιο τῆς χρησιμοποιήσεώς του, ποὺ πιστεύεται ὅτι θὰ ἔχη ἄριστα τονωτικὰ καὶ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα.

Γιατὶ ἀντιμετωπίζεται ἐπίσης ἡ ἀντικατάστασις ὁλοκλήρου τοῦ ἐρυθροῦ αἵματος μὲ πράσινο αἷμα, ὅπως στὴν περίπτωσι τοῦ χοίρου ποὺ ἀναφέραμε.

"Ετσι, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι βρισκόμαστε στὰ πρόθυρα μιᾶς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μὲ τὴ χρησιμοποίησι οὐσιῶν ποὺ θὰ προέρχωνται μέσα ἀπὸ τὸ πλούσιο καὶ ἀνεξάντλητο φυτικὸ βασίλειο τῆς γῆς μας.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ ἄλλους ἐκπροσώπους τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἐστέφθησαν ὅλα ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία.

"Ετσι, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ πρασίνου αἵματος μέσα στὸν ὀργανισμό των, κατωρθώθη ἡ διπλασία περίπου ἀνάπτυξις κουνελιῶν, ὀρνίθων καὶ ἄλλων κατοικιδίων ζώων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι σύντομα θὰ κατορθώσουν νὰ δημιουργήσουν μιὰ γενεὰ «ὑπερ - ζώων». "Ετσι, μιλοῦν γιὰ κουνέλια ποὺ θὰ εἶνε μεγάλα σὰν μοσχάρια καὶ γιὰ κότες ποὺ θὰ γεννοῦν αὐγὰ μεγάλα σὰν πορτοκάλλια!

Τὸ πράσινο αἷμα, τέλος, φαίνεται ὅτι θὰ λύση τὸ πρόβλημα τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς καὶ ὅτι σ' ἕνα προσεχέστατο μέλλον θ' ἀποτελέση τὸ ἀλάνθαστο ἐλιξήριον ὄχι ἴσως τῆς διαρκοῦς, ἀλλὰ πάντως μιᾶς πολὺ μακρᾶς νεότητος.

●●

Οἱ τσιμινιέρες κινοῦνται

Οἱ τσιμινιέρες τῶν ἐργοστασίων ὑφίστανται μιὰ ἀξιοσημείωτη κυματοειδῆ κίνησι. Στὶς πολὺ ψηλὲς τσιμινιέρες ἡ παρέκκλισις ἀπὸ τὴν κατακόρυφο μπορεῖ νὰ φθάση τὸ ἕνα μέτρο. Ἡ ὑγρασία, ὁ ἀέρας, τὸ ζυνατὸ κρύο καὶ οἱ μεγάλες ξέσεις εἶνε οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς κυματοειδοῦς αὐτῆς κινήσεως.

Ἡ ἡλικία ἀπὸ τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν

Ὁ δόκτωρ Χίρντεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους χειρούργους τοῦ "Οσλο, ὑπέβαλε τελευταῖα στὴ Νορβηγικὴ Ἀκαδημία μιὰ ἔκθεσι, ὅπου περιγράφει μιὰ καινούργια μέθοδο γιὰ τὴ διάγνωσι τῆς ἡλικίας ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ὁ Νορβηγὸς ἐπιστήμων ὑποστηρίζει ὅτι τοῦ εἶνε ἀρκετὴ μιὰ τρίχα μόνο ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, γιὰ νὰ προσδιορίση μὲ ἀκρίβεια τὴν ἡλικία του. Τὴν τρίχα αὐτὴ τὴν βυθίζει μέρα σὲ μιὰ διάλυσι, ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ κεχριμπαριοῦ καὶ ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ θὰ κάμη γιὰ νὰ διαλυθῆ βρίσκει τὴν ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι διαλύονται γρηγορώτερα οἱ τρίχες τῶν νέων, ἐνῶ τῶν ἡλικιωμένων προσώπων βραδύνουν ἑρκετά. Στὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μπροστὰ σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐπιστήμονας, ὁ δόκτωρ Χάακεν προσδιώρισε μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν ἡλικία 90 ἀνθρώπων ἐπὶ 100. Στοὺς ὑπολοίπους δέκα ἔκαμε λάθη 1 - 2 ἐτῶν.

οἱ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ τοῦ Ζίγκφιλντ

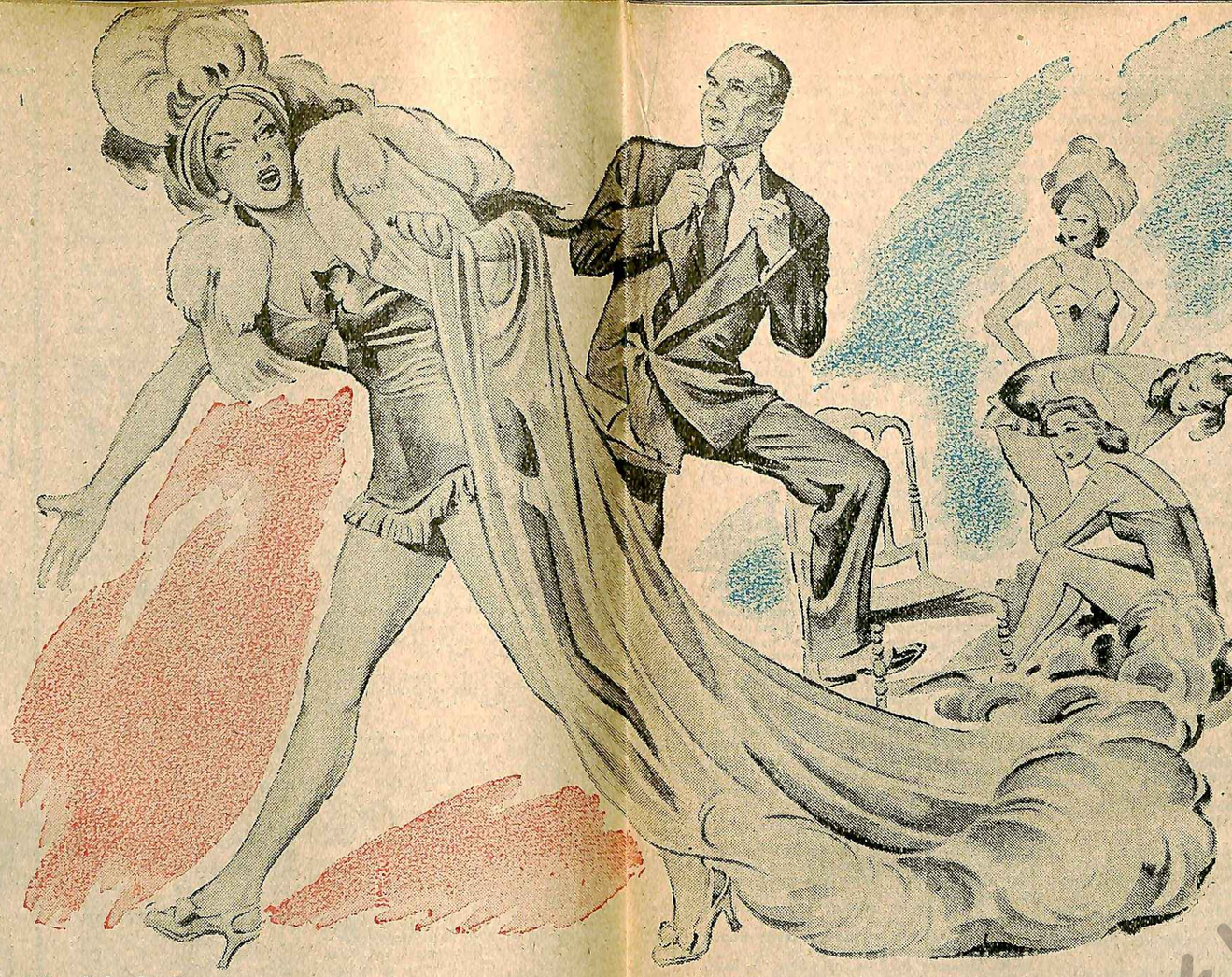

Οἱ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ Ἀμερικανίδες χρωστοῦν τὴ μεγάλη φήμη τῆς σαγηνευτικῆς ὁμορφιᾶς τους σ' ἕναν παράξενο ἄνθρωπο καὶ ἰδιόρρυθμο καλλιτέχνη, τὸν περίφημο θεατρικὸ ἐπιχειρηματία Φλόρενς Ζίγκφιλντ.

Ἡ θρυλικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὶς ἀναρίθμητες καὶ συναρπαστικὲς περιπέτειές του ἀποτελεῖ τὸ ὡραιότερο μυθιστόρημα ποὺ ἔχει γραφῆ ποτὲ γύρω ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη μαγεία τῆς γυναικείας καλλονῆς. Ἡ πυρετώδης καὶ γεμάτη ἀπρόοπτα ζωὴ τοῦ Ζίγκφιλντ ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως τὶς γυναῖκες, γιατὶ ἦταν ἀφιερωμένη ἐξ ὁλοκλήρου στὴν πιὸ ἐκπληκτικὴ καὶ στὴν πιὸ περιπαθῆ λατρεία τους.

Ὁ Φλόρενς Ζίγκφιλντ, μὲ δύο λόγια, ἦταν ἕνας μανιώδης συλλέκτης καλλονῶν! Ὅπως ἄλλοι συλλέγουν ἀριστοτεχνικοὺς πίνακες ζωγραφικῆς ἢ σπάνια κοσμήματα, ἐκεῖνος ἔκανε συλλογὴ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνον ἕνας μανιακὸς ποὺ κυνηγοῦσε μὲ πάθος τὴν καλλονή. Ὁ Ζίγκφιλντ εἶχε ἕνα ἀλάνθαστο ἐνστικτο καὶ μία μυστηριώρη μαγικὴ δύναμι ποὺ τὸν βοηθοῦσαν στὶς τρελλὲς καὶ ἀκούραστες ἀναζητήσεις του νὰ καταλαβαίνῃ ἀμέσως, ὅταν βρισκόταν μπροστὰ σὲ μιὰ ὡραία Ἀμερικανίδα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σπάνια καλλονή, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ ν' ἀναδειχθῆ καὶ νὰ γίνῃ διάσημη!

Αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ ὄσφρησίς του δὲν τὸν ξεγέλασε ποτὲ στὴν ἐκλογή του. Ἄλλωστε εἶχε ἔμφυτη τὴν αἴσθησι τοῦ ὡραίου καὶ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες «καλλιτεχνικὲς ψυχὲς» τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ πατέρας του, ποὺ λεγόταν κι' αὐτὸς Φλόρενς Ζίγκφιλντ, ἦταν γνωστὸς μουσικὸς ἀπὸ τὴ Λειψία. Φίλος τοῦ μεγάλου Βάγνερ καὶ τοῦ Λίστ, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε φέρει τὸν Γιόχαν Στράους στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1872. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἦταν διευθυντὴς τῆς μεγάλης Συμφωνικῆς ὀρχήστρας τοῦ Σικάγου.

Ὁ γυιός του, ὁ ὡραῖος καὶ ἐκκεντρικὸς Ζίγκυ, μεγάλωσε μέσα σ' ἕνα ἐκλεκτὸ καλλιτεχνικὸ περιβάλλον καὶ προωριζόταν γιὰ μουσικός. Ἀγαποῦσε ὅμως μὲ πάθος τὸ θέατρο καὶ μία ἡμέρα ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι του κι' ἔφυγε ξαφνικὰ μ' ἕνα φίλο του γιὰ μιὰ μεγάλη τουρνέ, θεατρικῶν ἐπιθεωρήσεων. Τὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο ἦταν ἡ ἰδιαίτερη προτίμησίς του.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ὁ Φλόρενς Ζίγκφιλντ εἶχε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἰδέα νὰ κάνῃ ἔνδοξη τὴν ὁμορφη Ἀμερικανίδα, παρουσιάζοντας στὸ μεγάλο κοινὸν φαντασμαγορικὲς ὑπερεπιθεωρήσεις. Κι' ἔτσι τὸ 1907 ἄνοιξε τὸ πρῶτο μικρὸ θέατρό του καὶ παρουσίασε στοὺς ἔκθαμβους Ἀμερικανοὺς τὴν πρώτη ἐπιθεώρησί, του, τὴν περίφημη «Ζίγκφιλντ Φόλλις».

Τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἀλλόκοτου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦταν νὰ παρουσιάζει διαρκῶς στὶς ὀνειρώδεις ἐπιθεωρήσεις του σπάνιες καλλονές. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες νέες τοῦ θιάσου του δὲν ἔμενε μαζί του περισσότερο ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια. Οἱ πιὸ πολλὲς παντρευόντουσαν ἑκατομμυριούχους κι' ἐγκατέλειπαν τὴ σκηνή, ἄλλες γινόντουσαν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου κι' ἄλλες ποὺ μεθοῦσαν ἀπὸ τὴ ξαφνικὴ δόξα τους, παρεσύροντο στὴν ἀσωτη ζωὴ καὶ δὲν ἀργοῦσαν νὰ ξεπέσουν στὴ δυστυχία καὶ νὰ καταληξουν σ' ἕνα θλιβερὸ καὶ πολλὲς φορὲς τραγικὸ τέλος.

Ἕνα τέτοιο τέλος εἶχε ἡ περίφημη Ὄλιβ Τόμας, μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες χορεύτριες τοῦ Ζίγκφιλντ, ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε χρήγορα γιὰ νὰ γίνῃ «στὰρ» στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ εἶχε ἕνα ρωμαντικὸ εἰδύλλιο μὲ τὸν Τζὰκ Πίκφορντ ποὺ τὸν παντρεύθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ ζοῦσε μαζί του εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ ἡ Ὄλιβ Τόμας ἦταν σπάταλη, εἶχε ἐξωφρενικὲς ἰδιοτροπίες καὶ κυρίως ἦταν ὑπερβολικὰ ζηλιάρα. Ἡ ζωή τους σιγὰ - σιγὰ ἔγινε μιὰ ἐφιαλτικὴ Κόλασις καὶ ἡ Ὄλιβ Τόμας, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια πέθανε μὲ τραγικὸ τρόπο στὸ Παρίσι: αὐτοκτόνησε παίρνοντας μιὰ ἰσχυρὴ δόσι δηλητηρίου!

Ἂς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸν Φλόρενς Ζίγκφιλντ. Ὅ,τι ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀλησμόνητος στὴν Ἀμερικὴ «ἱμπρεσάριος» ἦταν μεγαλειῶδες, ὑπερβολικό, φαντασμαγορικό! Ἐπίσης καὶ ὁ τρόπος του γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς ἐξαιρετικῆς καλλονῆς ἦταν παράξενος. Ὁ «Ζίγκυ», ἔψαχνε παντοῦ γιὰ νὰ βρῇ μιὰ ὡραία νέα: στὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ νυχτερινὰ κέντρα, στὶς λαϊκὲς συνοικίες, στὰ μικρὰ μπάρ, στὰ λεωφορεῖα, στὸ δρόμο! Ἄλλοτε ἔκανε διαγωνισμοὺς Καλλονῆς, ἕνα εἶδος Καλλιστείων, στὸ θέατρό του. Ὅλες οἱ ὑποψήφιες περνοῦσαν μιὰ - μιὰ ἀπὸ μπροστά του. Κι' ὅταν ἔφθαναν στὴ μέση τῆς σκηνῆς σταματοῦσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ χτυποκάρδι, ἐλπίζοντας ν' ἀκούσουν τὸ περίφημο «Ἔσεῖς!» τοῦ Ζίγκφιλντ. Ὁ περίεργος αὐτὸς καλλιτέχνης μ' ἕνα ἁπλὸ «Ἐσεῖς!» διάλεγε μία ὡραία Ἀμερικανίδα γιὰ νὰ τὴν κάνῃ διάσημη «βασίλισσα τῆς ὁμορφιᾶς».

Πολλὲς φορὲς στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου συνέβαιναν ὑστερικὲς σκηνές. Μερικὲς ἀπὸ τὶς νέες αὐτὲς ποὺ ἄκουγαν τὸ «Ἐσεῖς!» τοῦ Ζίγκφιλντ ἀρχιζαν νὰ ξεφωνίζουν σὰν τρελλὲς ἀπὸ τὴ χαρά τους, νὰ κλαῖνε ἀπὸ τὴν συγκίνησί τους ἢ νὰ γελοῦν ἀσυγκράτητα καὶ ὑστερικά, σὰν νὰ εἶχαν χάσει ξαφνικὰ τὰ λογικά τους. Ἄλλες πάλι, ἁπλούστατα, λιποθυμοῦσαν, σὰν νὰ εἶχε σταματήσει ἀπότομα ἡ καρδιά τους!

Γιὰ μία Ἀμερικανίδα, τὸ νὰ γίνῃ «Φόλλις γκέρλ», δηλαδὴ χορεύτρια στὸ θίασο τοῦ Ζίγκφιλντ, ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴν εἴσοδό της σ' ἕναν ἐπίγειο Παράδεισο. Ἦταν ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς τρελλοῦ ὀνείρου! Ὁ μισθὸς ἦταν ἀσήμαντος: 75 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ παρουσιαζόταν ἔτσι ἡ μεγάλη εὐκαιρία γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ κάνῃ τὴν τύχη της...

Πολλοὶ ποὺ δὲν γνώρισαν τὰ «Φόλλις γκέρλς» ἀναρωτιόνταν τί ἦσαν αὐτὲς οἱ καλλονές: Ἠθοποιοί; Τραγουδίστριες; Χορεύτριες; Ἐδῶ λοιπὸν βρίσκεται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ζίγκφιλντ. Τὰ ὅμορφα «γκέρλς» του γινόντουσαν συνήθως χορεύτριες, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς δὲν εἶχαν διόλου ταλέντο γιὰ τίποτα. Ὁ Ζίγκφιλντ ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτό. Ἤθελε τὶς νέες αὐτὲς ἁπλῶς γιὰ νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν ὁμορφιά τους!

Μιὰ φορὰ ποὺ τὸν ρώτησαν ποιὸς ἦταν ὁ σκοπός του, ὁ Φλόρενς Ζίγκφιλντ ἀπάντησε ὡς ἑξῆς:

—Θέλω νὰ δείξω στὶς Ἀμερικανίδες τί μποροῦν νὰ κάνουν μὲ τὴν ὁμορφιά τους. Προσπαθῶ νὰ συγκεντρώσω ὅλους τοὺς τύπους τῆς νεαρῆς Ἀμερικανίδας: τὴν μελαχροινή, τὴν ξανθειά, τὴν κοκκινομαλλοῦσα... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ θεατρικὸ ταλέντο τους. Θέλω μόνο νὰ ξέρουν νὰ προσελκύουν τοὺς ἄνδρες, νὰ τοὺς σαγηνεύουν, νὰ τοὺς μαγεύουν...

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε ὑπογραμμίζοντας τὶς λέξεις του:

—Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σ' αὐτὲς τὶς νέες, κάτι σὰν μιὰ ὑπόσχεσις γιὰ ὅλα τὰ ὁμορφα πράγματα ποὺ βρίσκονται στὶς σχέσεις μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας: ἡ γοητεία, ἡ διασκέδασις, ὁ ρωμαντισμός, τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα, ἡ τρυφερότης, τὸ πάθος καὶ τόσα ἄλλα... Ἕνα ὡραῖο κορίτσι εἶνε σὰν μιὰ μελωδία ποὺ σᾶς ἀκολουθεῖ ἡμέρα καὶ νύχτα!..

Ἀλλὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ νομίζῃ ὅτι ὅλα τὰ «γκέρλς» τοῦ Ζίγκφιλντ εἶχαν ὑπέροχο σῶμα καὶ ἰδανικὸ πρόσωπο μὲ ἁρμονικὰ χαρακτηριστικά. Ὁ «Ζίγκυ» δὲν ζητοῦσε τὴν ψυχή, τὴν κλασσικὴ καλλονή. Ἤθελε νὰ παρουσιάζῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ διαφορετικοὺς τύπους ὁμορφιᾶς. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ στὴ συλλογή του ὅλη τὴν «κλιμακα τῆς ὡραιότητος»!».

Ἡ πρώτη του γυναῖκα, ἡ Ἄννα Χέλντ, παληὰ «στάρ», εἶχε παχουλὸ σῶμα. Τὸ πρόσωπό της ὅμως λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὰ φωτεινὰ μάτια της κι' ἔπαιρνε μιὰ ἀπερίγραπτη γλυκύτητα ἀπὸ τὸ σαγηνευτικὸ χαμόγελό της. Μιὰ ἄλλη χορεύτριά του, ἡ Νίτα Νάλντι μὲ τὰ μαῦμα μαλλιὰ εἶχε μιὰ διαβολικὴ ζωηρότητα. Ἡ ξανθειὰ Ἰμτζὶν Οὐίλσων ἦταν εὐθραστη σὰν σπάνιο λουλοῦδι καὶ ἡ Μπίλλι Ντός, ποὺ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ μεγαλύτερη καλλονὴ τῶν «Φόλλις», εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ Μαντόνας. Ὅσο ἔνδοξη ὅμως ἦταν ἡ «καρριέρα» τῆς Μπίλλυ Ντός, ποὺ ἔγινε κατόπιν μεγάλη «βεντέττα» τοῦ κινηματογράφου, τόσο σκοτεινὴ καὶ θλιβερὴ ὑπῆρξε ἡ ζωὴ τῆς Λώρας Σάντερσον. Ἡ καλλονὴ αὐτή, ἐπὶ τρία χρόνια εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία ὡς «Φόλλις γκέρλ». Κατόπιν κατέστρεψε μὲ τὶς τρέλλες της τὴ σταδιοδρομία της καὶ κατέληξε στὴ φυλακή. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Κάνσας Σίτυ εἶχε πολλὲς φασαρίες μαζί της. Ἡ Σάντερσον δημιουργοῦσε θορυβώδεις σκηνὲς στοὺς δρόμους καὶ στὰ κέντρα καὶ εἶχε διαρκῶς καυγάδες μὲ τὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες γιὰ κοσμήματα ποὺ δῆθεν ἔχασε καὶ ποὺ ἐστοίχιζαν 100.000 δολλάρια, ἐνῶ ἡ πραγματική τους ἀξία δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἕνα δέκατον αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ. Ἐπίσης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς συζύγους της ἦταν γνωστὸς ἀπατεών, ποὺ παρουσιαζόταν στὸν καλὸ κόσμο μὲ διάφορα ψευδώνυμα καὶ ποὺ ἀπασχολοῦσε κάθε τόσο τὴν ἀστυνομία τῆς Νέας Ὑόρκης...

Ἀντιθέτως, ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μιᾶς ἄλλης χορεύτριας, τῆς Ἀναστασίας Ρέϊλλυ, εἶνε γεμάτη ἀπὸ χαριτωμένα καὶ ρωμαντικὰ ἐπεισόδια. Ἡ πρώτη ἐμφάνισίς της στὰ «Φόλλις» ἦταν ἕνας θρίαμβος. Κι' ἀπὸ τότε ἡ Ἀναστασία Ρέϊλλυ δὲν γνώρισε τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο μεγάλες ἐπιτυχίες. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὥμορφα ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς της εἶνε τὸ ἑξῆς:

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1925 ὁ Ζίγκφιλντ βρισκόταν μὲ τὶς χορεύτριές του στὸ Πάλμ Μπήτς, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πλούτου. Οἱ γυναῖκες ὅμως τῶν ἑκατομμυριούχων ζήλευαν τρομερὰ τὰ ὡραῖα «γκὲρλς» κι' ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ἐπιτύχουν ν' ἀπαγορευθῆ ἡ εἴσοδός τους στὰ κοσμικὰ κέντρα. Ἔπειτα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ἡ τελευταία παράστασις τῶν «Φόλλις», οἱ ἀριστοκράτισσες ἔπεισαν τὸν Ζίγκφιλντ νὰ παρουσιασθοῦν αὐτὲς στὴ σκηνὴ μὲ τὰ κοστούμια τῶν «γκέρλς». Ὅλες λοιπὸν οἱ καλλονὲς ἔδωσαν τὰ κοστούμια τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀναστασία Ρέϊλλυ ποὺ δήλωσε μὲ ὑπερηφάνεια:

—Ὅπως μιὰ βασίλισσα δὲν δανείζει τὸ στέμμα της, ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν δίνω τὸ κοστούμι μου τοῦ «Φόλλις γκέρλ!»...

Σήμερα, ἡ καλλονὴ αὐτὴ εἶνε σύζυγος τοῦ πολυεκατομμυριούχου Τ. Μπούλ καὶ ἀνήκει στὴ μεγάλη ἀριστοκρατία τοῦ Ντητρόϊτ.

Μιὰ ἄλλη χορεύτρια, ἡ Τζίπσυ Ρὸζ Λῆ ἔγινε συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων καὶ μιὰ ἄλλη, ἡ Τζίλδα Γκρὲϋ βρῆκε τὸν περίφημο χορὸ «σίμμυ». Ἡ Τζουστὶν Τζόνσον, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὰ «Φόλλις», ἔγινε «στὰρ» στὸ Χόλλυγουντ καὶ κατόπιν ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφο, σπούδασε χημεία καὶ σήμερα ἔχει μαζί μὲ τὸν ἄνδρα της, γνωστὸ χημικὸ τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο γιὰ ἐρευνες ἐπὶ τῶν τροπικῶν νόσων!...

Οἱ περισσότερες ὅμως καλλονὲς τοῦ Ζίγκφιλντ ἔγιναν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου, ὅπως ἡ Βιρτζίνια Μπρούς, ἡ Λοῦπε Βελέζ, ἡ Ρούμπυ Κῆλερ, ἡ Τέλμα Τόντ, ἡ Πωλὲτ Γκοντὰρ καὶ τόσες ἄλλες.

Τὶς φαντασμαγορικὲς παραστάσεις τῶν «Ζίγκφιλντ Φόλλις» παρακολουθοῦσαν πάντα ὅλοι οἱ βαθύπλουτοι Ἀμερικανοὶ κι' ὅσοι δὲν ἦσαν παντρεμένοι διάλεγαν τὴν καλλονὴ τῆς ἀρεσκείας τους γιὰ νὰ τὴν στολίσουν, ὅπως τῆς ἄξιζε, μὲ διαμαντικά, μαργαριτάρια καὶ πολύτιμες γοῦνες.

Ἀκόμη κι' ὁ μαχαραγιὰς τῆς Καπουρτάλα, ὅταν εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Ἀμερική, εἶχε γιὰ «εὐνουμένη» του μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες χορεύτριες τοῦ Ζίγκφιλντ.

Ἡ «βασιλεία» τοῦ Φλόρενς Ζίγκφιλντ κράτησε ἀπὸ τὸ 1907 ἕως τὸ 1931. Ὁ θάνατός του ἀνάστάτωσε ὅλες τὶς Ἀμερικανίδες ποὺ τὸν ἐλάτρευαν. Μιὰ χορεύτριά του, ἡ Μπίλλυ Μπέρκ, ἔμαθε τὴν εἴδησι τοῦ θανάτου του, τὴ στιγμὴ ποὺ «γύριζε» στὸ Χόλλυγουντ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή. Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ παίζῃ λέγοντας:

—Ὁ «Ζίγκυ» θὰ ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσω τὴν παράστασι!... Θὰ θύμωνε, ἂν σταματοῦσα. Ἄλλωστε, δὲν πέθανε στὴν πραγματικότητα! Οἱ μεγάλοι μάγοι δὲν πεθαίνουν! Εἶνε ἀθάνατοι!...

Κι' ἀλήθεια, τὰ «Ζίγκφιλντ Φόλλις» ἐξακολουθοῦν νὰ θριαμβεύουν στὴν Ἀμερική.

ΑΔΕΛΑ ΡΟΤΖΕΡΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Το παιδί της Σαμαρίτας

ΠΕΡΙΛΗΜΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ

Η μεγαλύτερη από τις κόρες της κομήσσης ντε Ροσεμώρ, ή ωραία Ελιάνα, είχε συνδεθή ερωτικά με τον δικαστικό Μπλεζύ ντε Σενοζάν, που τον είχε σώσει από βέβαιο θάνατο, έπειτα από ένα ατύχημα που του συνέβη. Αφοσιωμένη στον έρωτά της η Ελιάνα έγινε, μια μέρα, άλλα λίγο καιρό αργότερα, ανεκλύψε ένα αίσχρο τέχνασμα του, που της φανέρωσε ότι ο Σενοζάν ενδιαφερόταν μόνο για την προίκα της. Επακολούθησε τότε μια βίαιη σκηνή μαζί τους κι η Ελιάνα έπαιρνε πια να τον βλέπη. Μερικούς μήνες αργότερα, γέννησε κρυφά ένα κοριτσάκι, τη Μισελίνα, που το εμπιστεύθηκε χωριό του Εσσάρ. Η μητέρα της την πιέζει τότε να παντρευθή τον δούκα του Φιερμέν, που την αγαπάει από καιρό και χόλμη. Στο αναμεταξύ, κηρύσσεται ο γαλλογερμανικός πόλεμος και, όταν η Ελιάνα ξαναγυρίζει στη Γαλλία δεν κατορθώνει ν' ανακαλύψη τα ίχνη του παιδιού της. Την εποχή εκείνη η μικρότερη αδελφή της Ελιάνας Λύδια παντρεύεται το γιο Σάντα - Ρέμυ, που είνε αντιβασιλεύς της Γκόα, φεύγει αργότερα για τις Ινδίες και ή σατανική Λύδια κατορθώνει να τυλίξη στα δίκτυα της το νεαρό υπασπιστή Υβόν ντε Κερολάν, παίρνοντας τον από την αγαπημένη του ηθοποιό Λινα Ρεμύ. Συχρόνως πεθαίνει η μητέρα της η οποία αρνείται στις τελευταίες της στιγμές νά της δώση την εύκή της. Σε λίγο η Λύδια κουρολάν και ερωτεύεται τον Ιρλανδό θηριοκριθώνει αυτό και αυτοκτονεί αφήνοντας μιά επιστολή στό φίλο του Ρομπέρ ντέ Μαλτρουά, ο οποίος πηγαίνει στη Λύδια να ζητήση τις ερωτικές επιστολές του άτυχου φίλου του. Εκείνη προσπαθεί να τον χαντεύση και το κατορθώνει. Ο Ρομπέρ δημιουργεί χρέη, έρχεται σε σύγκρουση με τη γυναίκα του και έκεινη που ξέρει όλη την αλήθεια αυτοκτονεί. Στο μεταξύ γνωρίζει στο Παρίσι η Ελιάνα, η οποία δεν μαθαίνει τίποτε νεώτερο γιά την κόρη της και τη θεωρεί νεκρή. Η μικρή όμως ζή. Την έχει αώσει και την έχει πάρει στο Παρίσι ο λοχίας Μελακώφ. Η Λύδια φεύγει τώρα γιά τη Γκόα κι' όταν ξαναγυρίζει στο Παρίσι γνωρίζεται με το Σενοζάν το διαφθορέα της αδελφής της, ο οποίος την ερωτεύεται. Η Λύδια τον παραμερίζει όμως γιατί, στό αναμεταξύ, έχει ερωτευθή τρελλά με ένα νεαρό αξιωματικό, τον Ροζέ ντέ Μεράν, που γνώρισε μόλις από την Αφρική. Για νά τον αποσπάση από τη μνηστή του, μια διάσημη ηθοποιό, την Ντίνα Λούϊς καταφεύγει σε διάφορα αίσχρά τεχνάσματα. Την βοηθεί σ' αυτό ένας ύποπτος «μεσίτης», ο Μπλεριό.

7ον

Αλλά θά μπορούσε νά τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη;

Γιατί ὄχι; Μήπως δέν τόν κρατοῦσε στά χέρια της; Κι' ἔπειτα θά τόν ἀποζημίωνε μέ τό παραπάνω. Γιά τό χρῆμα, ὁ Μπλεριό θά ἔκανε τά πάντα, χωρίς νά διστάσῃ.

— Λοιπόν, Μπλεριό, ἀρχισε ἡ μαρκησία, ἀφοῦ κάθησε σέ μιά πολυθρόνα, ἤλθα ἐδῶ γιατί σέ χρειάζομαι.

Ὁ Μπλεριό εἶχε πάρει ἕνα δουλικό ὕφος.

— Ξέρετε πῶς εἶμαι πάντα στίς διαταγές σας, εἶπε.

Ἐμπειρος σέ παρόμοια ζητήματα, ἤξερε πῶς ἔπρεπε νά περιμένη, ἀντί νά κάνη ἐρωτήσεις.

— Πρόκειται γιά μιά ἐρωτοδουλειά, συνέχισε ἡ μαρκησία.

Τό πρόσωπο τοῦ Μπλεριό δέν ἔδειξε καμμιά ἔκπληξι.

— Ἀγαπῶ κάποιον καί πρέπει νά μ' ἀγαπήση κι' αὐτός, εἶπε καί πάλι σέ λίγο ἡ Λύδια.

Αὐτή τή φορά, ὁ Μπλεριό ἄνοιξε τό στόμα του.

— Αὐτό δέν θά πρέπη νά εἶνε δύσκολο, εἶπε. Ἡ γοητεία σας εἶνε ἀκαταμάχητη...

Ἡ Λύδια τόν σταμάτησε μέ μιά ἀπότομη κίνησι.

— Ἄς ἀφήσωμε τή γοητεία μου, εἶπε. Αὐτός ὁ «κάποιος» δέν μ' ἀγαπάει.

— Μπορῶ νά μάθω τ' ὀνομά του; ρώτησε δειλά ὁ Μπλεριό.

— Λέγεται Ροζέ ντέ Μεράν.

— Ἄ! ἔκαμε ὁ Μπλεριό. Θά πρόκειται ἀσφαλῶς γιά τό νεαρό ὑπολοχαγό τοῦ πυροβολικοῦ, που ἦλθε ἀπό τήν Τύνιδα... Χμ! Φοβᾶμαι ὅτι μπλέξατε ἄσχημα, κυρία μαρκησία... Γιατί ἀγαπάει τρελλά τήν ἠθοποιό Ντίνα Λούς...

— Ἄ! Τό ξέρεις καί σύ, λοιπόν, Μπλεριό;

— Εἶνε ἡ δουλειά μου, κυρία μαρκησία, ἀπάντησε ὁ μεσίτης. Πρόκειται μάλιστα νά πανδρευθοῦν.

— Λοιπόν, αὐτός ὁ γάμος δέν πρέπει νά γίνη! εἶπε ἡ Λύδια μέ ἔκφρασι θυμοῦ. Θά σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης... Αὐτή ἡ γυναίκα πρέπει νά λείψη ἀπό τή μέση...

Ὁ Μπλεριό εἶχεν ἀπομείνει σκεπτικός. Αὐτό που τοῦ ζητοῦσε ἡ μαρκησία δέν ἦταν καθόλου εὔκολο.

Σέ λίγο, σήκωσε τά μάτια του πρός τό μέρος της. Προσπαθοῦσε νά φθάση μέ τό βλέμμα του ὡς τά κατάβαθα τῆς ψυχῆς της.

— Εἶσαστε ἀποφασισμένη γιά ὅλα, κυρία μαρκησία; ρώτησε.

— Γιά ὅλα.

— Ἀκόμα καί γιά τό βιτριόλι;

Ἡ Λύδια ἀνατρίχιασε.

— Εἶνε ἕνα μέσον ἀλάνθαστο καί ἀποτελεσματικό, πρόσθεσε ὁ Μπλεριό.

— Ὄχι, εἶπε σέ λίγο ἡ μαρκησία. Θά προτιμοῦσα κάτι ἄλλο.

Ὁ Μπλεριό εἶχε σηκωθῆ καί βημάτιζε νευρικά μέσα στό δωμάτιο.

— Μιά ἰδέα! φώναξε ξαφνικά, τρέχοντας κοντά στή μαρκησία. Θά πείσωμε τόν Μεράν ὅτι ἡ φίλη του τόν προδίδει μ' ἕναν ἄλλον...

— Πῶς εἶνέ δυνατόν; ρώτησε ἡ Λύδια.

— Αὐτό εἶνε οἰκη μου ουλεια, απαντησε ὁ Μπλεριό. Θά χρειασθῆ ὅμως νά ξοδέψωμε πολλά χρήματα...

— Δέν μ' ἐνδιαφέρουν τά ἔξοδα, τόν σταμάτησε ἡ μαρκησία.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπό τήν τσάντα της ἕνα καρνέ τσέκ, ὑπόγραψε ἕνα ἀπ' αὐτά καί τό ἔδωκε στόν Μπλεριό.

— Συμπλήρωσέ το γιά ὅ,τι ποσόν θέλεις, εἶπε.

Τά μάτια τοῦ Μπλεριό ἄστραψαν ἀπό χαρά.

— Μήν ἐεχνᾶτε πῶς εἶμαι πάντα στάς διαταγάς σας, κυρία μαρκησία, τῆς ὑπεγθύμισε. Θά διαθέσω ὅλες μου τίς δυνάμεις...

— Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει εἶνε τό ἀποτέλεσμα εἶπεν ἡ Λύδια.

Καί ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τόν Μπλεριό διευθύνθηκε πρός τήν ἔξοδο. Ὁ μεσίτης τήν συνώδευσε ὡς ἐκεῖ, κάνοντας διαρκῶς ὑποκλίσεις μπροστά της κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στό ἰδιαίτερο γραφεῖο του.

Ἔβγαλε τότε ἀπό τό συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ του ἕνα χοντρό βιβλίο καί τό ἄνοιξε σέ μιά σελίδα.

Αὐτό τό βιβλίο ἦταν ἕνα εἶδος μυστικοῦ μητρώου, που περιεἶχε πληροφορίες γιά τή ζωή διαφόρων προσώπων.

Ὁ Μπλεριό διάβασε:

«Ντίνα Λοϋς, ἠθοποιός. Γεννήθηκε στό Παρίσι τό 1864. Φοίτησε στό Κονσερβατουάρ καί τιμήθηκε μέ χρυσό μετάλλιο. Πρωτοεμφανίσθηκε στό θέατρο τοῦ Πάρκου στίς Βρυξέλλες τό 1882. Ἔπειτα ἦλθε στό Παρίσι, ὅπου ἔπαιξε μέ μεγάλη ἐπιτυχία στό «Βωντεβίλ». Πρόκειται νά προσληθῆ ὡς πρωτεγωνίστρια στό «Τεάτρ ντέ λ' Ἀβενίρ». Εἶνε κόρη μιᾶς πιανιστρίας, τῆς Ἀδελίνας Λοϋς, καί τοῦ χρεωκοπήσαντος τραπεζίτου Ἀβεντήν. Φύσις ρωμαντική. Εἶνε τρελλά ἐρωτευμένη μέ τό λοχαγό Ροζέ ντέ Μεράν, που ἔχει ἀπόφασι νά τήν κάμη γυναίκα του.»

—Θαυμάσια! εἶπεν ὁ Μπλεριό, ἀφοῦ τελείωσε τό διάβασμα. Νομίζω πώς ἡ ὑπόθεσις δέν θά εἶνε δύσκολη. Φθάνει μόνο νά βρῶ τόν Ζαριέ στό σπίτι του.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἕνα ἀμάξι τόν μετέφερε στήν ὁδό Ζάν Ζάκ Ρουσσώ, ἀρ. 9β.

Ἕνα καταχθόνιο σχέδιο

Τό σπίτι που εἶχε τόν ἀριθμό 96 ἦταν ἕνα παμπάλαιο κτίριο μέ πολλούς ὀρόφους καί οἱ ἔνοικοί του ἦσαν ὅλοι ἐργάτες καί μικροαστοί.

— Ὁ κ. Ζαριέ; ρώτησε ὁ Μπλεριό τό θυρωρό.

— Στό ἕβδομο πάτωμα, πρώτη πόρτα ἀριστερά, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Μπλεριό ἀνέβηκε μέ κόπο τά ἑπτά πατώματα καί χτύπησε στήν πόρτα τοῦ Ζαριέ.

— Ποιός εἶνε; ρώτησε μιά φωνή ἀπό μέσα.

— Ἐγώ, ὁ Μπλεριό... ἄνοιξε...

Ἡ πόρτα ἀνοιξε στή στιγμή καί ἕνας νέος μέ εὐχάριστο παρουσιαστικό ἐμφανίσθηκε στό ἄνοιγμα.

— Δέν περίμενα τήν ἐπίσκεψί σας, κύριε Μπλεριό, εἶπε, ἐνῶ παραμέριζε γιά ν' ἀφήση τόν ἐπισκέπτη του νά περάση. Μήπως μοῦ βρήκατε καμμιά δουλειά;

— Ἴσως, ἀπάντησε ὁ Μπλεριό μ' ἕνα αἰνιγματικό χαμόγελο.

Τό ὠχρό πρόσωπο τοῦ νέου ἔλαμψε ἀπό χαρά.

— Βρίσκομαι σέ ἀπελπιστική κατάστασι, εἶπε. Ἔχω ἐξαντλήσει πιά καί τίς τελευταῖες μου οἰκονομίες. Ἄν εἶνε ἀλήθεια πώς μοῦ βρήκατε δουλειά, θά σωθῶ.

Ὁ Μπλεριό ἔριξε μιά ματιά ὁλόγυρα μέσα στό δωμάτιο. Ὅλα ἐκεῖ μέσα μαρτυροῦσαν τή φτώχεια καί τή δυστυχία.

— Φυσικά, δέν θά ἔχης φάει, εἶπε στό Ζαριέ. Πηγαίνομε, λοιπόν, νά πάρωμε κάτι καί ἔπειτα συζητοῦμε...

Ὁ νέος δέν περίμενε νά τοῦ κάμουν καί δεύτερη φορά αὐτή τήν πρότασι. Σ' ἕνα λεπτό ἦταν ἕτοιμος.

Ὁ Μπλεριό ἔκαμε μ' εὐχαρίστησι τήν παρατήρησι πώς ἡ ἐξωτερική του περιβολή ἦταν ἀκόμη σέ καλή κατάστασι.

Ὡδήγησε, λοιπόν, τόν νέο σ' ἕνα ἀπό τά καλά ἐστιατόρια, ὅπου ἐφαγαν χωρίς νά βιάζωνται καθόλου.

— Καί τώρα μπορεῖς νά μ' ἀκούσῃς.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀπέλπα!

Ἀλλαίμονό μου, ρέ Φροσί,
ἄρχισε πλέον νά ἄροσι-
καί ἴσως σ' ἕνα μῆνα
δύσκολο θἄνε μά τό ναί
ὄξω νά βγῶ δίχως φανέ-
καί δίχως καπαρντίνα.

★

Τρέμω, Φροσί, σάν τό σκεφτῶ
καί μέ ποιό τρό- θά βγοῦμε αὐτῶ
οὔτε κι' ἐγώ δέν ξέρω,
δέν ἔχω, βλέπεις, πολ- (τουδ-ά
κι' ἀπό τό κρῦο θά (μουδιά-
καί κάργα θά ὑποφέρω.

★

Γι' αὐτό τό κλίμα πῆς (Ἑλλά-
πρέπει, ρέ Φρόσω μου, (ν' ἀλλά-
μέ δίχως χαρομέρι
καί γιά τούς ἀπαλτους (καλέ-
σ' αὐτή τή χώ- νά βα- (οιλέ-
αιώνιο καλοκαίρι!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

εἶπε στό Ζαριέ, ὅταν τελείωσαν.

Ἔσκυψε τότε πρός τό μέρος τοῦ νέου καί τοῦ ἐξήγησε ποιά ἦταν ἡ «δουλειά» πού τοῦ εἶχε βρῆ.

— Δέχεσαι; ρώτησε στό τέλος.

— Καί εἶνε νά μέ ρωτᾶτε; εἶπε ὁ νέος.

Ὁ Μπλεριό φώναξε τότε τό γκαρσόνι καί τοῦ ζήτησε χαρτί καί μελάνι.

Ἔπειτα, ἄρχισε νά γράφη:

«Δεσποινίς.

»Αἰσθάνομαι τό θάνατο νά πλησιάζη μέ γοργά βήματα. Σέ λίγες ὧρες ἴσως δέν θά ὑπάρχω. Ἡ ἔνοχη ζωή μου θά ἔχη τελειώσει τότε. Παίρνω τό θάρρος, λοιπόν, νά σᾶς γράψω γιά νά σᾶς ζητήσω γονατιστός νά μέ συγχωρήσετε, ὅπως εἶμαι βέβαιος ὅτι θά μέ συγχωροῦσε κι' ἡ μητέρα σας ἂν ἐζοῦσε...

»Ναί, φέρθηκα ἄνανδρος καί πρόστυχος ἀπέναντί της. Ἤμουν παντρεμμένος κι' ὅμως δέν δίστασα νά τῆς πῶ ψέμματα γιά νά τήν κάμω νά μοῦ παραδοθῆ... Κι' ὅταν σέ λίγο μοῦ ἀνήγγειλε πώς θά γινόταν μητέρα, τήν ἐγκατέλειψα κι' οὔτε γύρισα πιά νά τήν κυττάξω...

»Ἀλλ' ἡ θεία δίκη μέ τιμώρησε. Ἀφοῦ ἔχασα ὅλη τήν περιουσία μου σέ μερικές θεότρελλες ἐπιχειρήσεις, καταχράσθηκα ἔπειτα τά χρήματα πού οἱ πελάται τῆς τραπέζης μου εἶχαν ἐμπιστευθῆ στά χέρια μου. Στό τέλος, κυνηγημένος ἀπό τή δικαιοσύνη καί ἀτιμασμένος, ἀναγκάσθηκα νά φύγω στό ἐξωτερικό, ὅπου ἔζησα μιά ζωή γεμάτη ἀπό στερήσεις καί πίκρες... Ἡ κατάρα τῆς μητέρας σας μέ καταδίωκε παντοῦ. Νά γιατί θέλω νά μέ συγχωρήσετε σεῖς, τό παιδί μου, προτοῦ νά πεθάνω...

»Στή Γαλλία γύρισα μόλις πρίν ἀπό ἕνα μῆνα, μαζί μέ τό γυιό μου, τόν ἀδελφό σας, πού εἶνε κι' αὐτός δυστυχισμένος σάν καί μένα. Μένομε σ' ἕνα δωμάτιο στήν ὁδό Ζάν Ζάκ Ρουσσώ ἀριθ. 96, ὅπου μέ ξέρουν ὡς Ζαριέ, γιατί δέν μπορῶ νά ἐμφανισθῶ μέ τό πραγματικό μου ὄνομα.

»Τό ξέρω ὅτι ὅλα αὐτά δέν μποροῦν νά σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἄν σᾶς γράφω, τό κάνω μόνο καί μόνο γιά νά ζητήσω τή συγγνώμη σας. Ὁ Θεός ἂς σᾶς εὐλογῆ καί ἂς σᾶς προστατεύη!

ὁ ἀνάξιος πατέρας σας
ΙΩΣΗΦ ΑΒΕΝΤΗΝ»

Ὁ Μπλεριό γέλασε μέ τήν καρδιά του σάν τελείωσε αὐτό τό γράμμα καί ἔπειτα τό ἔδωκε στόν Ζαριέ γιά νά τό διαβάση.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; ρώτησε, ἐνῶ ἕνα σατανικό χαμόγελο διαγραφόταν στά χείλη του.

— Περίφημο, ἀπάντησε ὁ Ζαριέ, ἀφοῦ τό διάβασε προσεκτικά. Ἡ Ντίνα Λούς εἶνε καλλιτέχνις καί δέν μπορεῖ παρά νά ἔχη τρυφερή καρδιά... Θά τρέξη, λοιπόν, γιά νά ἰδῆ τόν ἐτοιμοθάνατο πατέρα της...

— Καί αὐτό θά εἶνε ἡ καταστροφή της, συμπλήρωσε ὁ Μπλεριό.

Καί πρόσθεσε σέ λίγο:

— Ἀπόψε θά μείνω στό σπίτι σου. Εἶνε πολύ ἀργά καί εἶνε πιθανόν ὅτι ὁ θυρωρός θά κοιμᾶται... Δέν θά μέ ἰδῆ, λοιπόν, που θά μπαίνω... Αὔριο, θά πᾶς πρωΐ-πρωΐ αὐτό τό γράμμα στό σπίτι τῆς Ντίνας Λούς καί θά παρουσιασθῆς σάν ἀδελφός της.

— Καί τί πρέπει νά τῆς πῶ; ρώτησε ὁ Ζαριέ.

— Πολύ λίγα λόγια, ἀπάντησε ὁ Μπλεριό. Ὅσο μπορεῖς πιό λίγα... Γιατί ἡ Ντίνα Λούς εἶνε ἔξυπνη καί μπορεῖ νά καταλάβη τήν ἀπάτη... Θά δείξῃς μόνο μεγάλη συγκίνησι — εἶνε ἀδελφή σου, διάβολε! — ἀλλά θά κάνῃς πώς δυσκολεύεσαι ἀπό ντροπή νά μιλήσῃς...

Ὅταν, ἔπειτα ἀπό λίγη ὥρα, ἔφθασαν στό σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζάν Ζάκ Ρουσσώ, ὁ θυρωρός κοιμόταν. Ἔτσι ὁ Μπλεριό πέρασε ἐπάνω χωρίς νά τόν ἰδῆ κανείς.

Ὁ Ζαριέ ἔδωκε τό κρεββάτι του ἐκείνη τή νύχτα στό μεσίτη κι' αὐτός κοιμήθηκε κάτω, σέ μιά γωνιά τοῦ δωματίου.

Τό ἄλλο πρωΐ, ξύπνησαν εὐδιάθετοι καί οἱ δύο. Ὁ Μπλεριό ἔδωκε μερικές τελευταῖες ὁδηγίες στό συνένοχό του.

— Νά εἶσαστε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ νέος. Κατάλαβα καλά τό ρόλο μου.

— Καί τώρα πήγαινε, εἶπε ὁ Μπλεριό. Πρέπει νά ἑτοιμασθῶ κι' ἐγώ.

Ὅταν ἔφυγε ὁ Ζαριέ, ὁ μεσίτης κάθησε μπροστά στόν καθρέφτη, ἀνακάτεψε τά μαλλιά του καί ἔφτιαξε μ' ἕνα κάρβουνο μερικές σκιές γύρω ἀπό τά μάτια του. Πῆρε ἔτσι ἕνα ὕφος θλιβερό καί δυστυχισμένο, που δέν πρόδιδε ἴσως τόν ἑτοιμοθάνατο, ἀλλ' ἦταν ἀρκετό γιά νά συγκινήση τήν εὐαίσθητη ψυχή μιᾶς νέας, που θά εἶχε τήν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόταν μπροστά στόν πατέρα της.

Ὁ Μπλεριό μισόκλεισε ἔπειτα τό παράθυρο, ἔτσι που τό δωμάτιο νά βυθισθῆ στό μισοσκόταδο, φόρεσε ἕνα σχισμένο πουκάμισο τοῦ Ζαριέ καί ξαπλώθηκε στό κρεββάτι τοῦ νέου ἑτοιμος γιά νά παίξη τόν ἀπαίσιο ρόλο τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

Ὁ Ζαριέ, βγαίνοντας ἀπό τό σπίτι, εἶχε κοντοσταθῆ μπροστά στό θυρωρό, γιά νά τοῦ ἀναγγείλη πώς εἶχε ἔλθει ξαφνικά τή νύχτα ὁ πατέρας του καί πώς ἦταν σέ κακή κατάστασι. Συζητῶντας, τοῦ εἶπε ἔπειτα πώς εἶχε καί μιά ἀδελφή, που εἶχε πάρει τόν κακό δρόμο καί που ἦταν τώρα πολύ πλουσία.

— Ἐγώ δέν θέλω νά τήν ξαναϊδῶ στά μάτια μου,, εἶπε ὁ νέος. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου ἐπιμένει νά τοῦ τήν φέρω... Ἔπειτα, ἐγώ βρίσκομαι σέ δύσκολη θέσι, ἐνῶ, ἂν ἡ ἀδελφή μου μᾶς δώση μερικά χρήματα, ἴσως σωθῆ ὁ πατέρας μου...

— Τό ξέρει πῶς εἶνε ἄρρωστος;

— Ὄχι. Ἀκριβῶς τώρα πηγαίνω νά τόν εἰδοποιήσω...

— Ὁ Θεός μαζί σας! εἶπε ὁ ἀγαθός θυρωρός.

Ἔτσι, ὁ Ζαριέ εἶχε προετοιμάσει τό ἔδαφος. Ὁ θυρωρός δέν θάβρισκε τίποτε τό παράξενο στήν ἐπίσκεψι τῆς Ντίνας Λούς.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ὁ νέος ἔφθανε στό σπίτι τῆς ἠθοποιοῦ, στήν ὁδό Ριβολί.

— Ἡ δεσποινίς Ντίνα Λούς; ρώτησε τήν ὑπηρέτρια, που τοῦ ἄνοιξε τήν πόρτα.

Ἐκείνη τόν κύτταξε μέ κάποια καχυποψία.

— Ἡ δεσποινίς δέν δέχεται πρίν ἀπό τό μεσημέρι, ἀπάντησε.

— Δέν εἶνε ἀνάγκη νά ἰδωῦ τήν ἴδια, εἶπε ὁ Ζαριέ. Θά ἤθελα μόνο νά τῆς δώσετε αὐτό τό γράμμα.

Ἡ καμαριέρα ἅπλωσε τό χέρι της καί πῆρε τό γράμμα που τῆς ἔδινε ὁ νέος.

— Θέλετε ἀπάντησι; ρώτησε.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ζαριέ. Τό μόνο που θά σᾶς παρακαλοῦσα εἶνε νά μήν ἀργήσετε νά τῆς τό δώσετε.

— Μείνετε ἥσυχος, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια. Θά τῆς τό δώσω ἀμέσως.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπό λίγα λεπτά, τό γράμμα βρισκόταν στά χέρια τῆς ἠθοποιοῦ.

Ἡ Ντίνα Λούς ἔσχισε ἀμέσως τό φάκελλο καί διάβασε τό περιεχόμενό του.

Μιά θανάσιμη ὠχρότητα ἁπλώθηκε τήν ἴδια στιγμή στό πρόσωπό της.

— Παυλίνα, φώναξε στήν καμαριέρα της, βοήθησέ με γρήγορα νά ντυθῶ.

Ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας της περνοῦσε μπροστά στά μάτια της, καθώς ἔτρεχε στό δωμάτιο τῆς τουαλέττας της, ἀκολουθουμένη ἀπό τήν καμαριέρα της. Εἶχε πεθάνει φυματική, ἀπογοητευμένη ἀπό ὅλα καί, ὡστόσο, δέν εἶχε ἐκφράσει ποτέ τό παρασκηκό παράπονο ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, που εἶχε καταστρέψει τή ζωή της.

Γιά μιά στιγμή, ἡ νέα σκέφθηκε νά τά φανερώση ὅλα στό μνηστῆρα της καί νά τόν παρακαλέση νά τήν συνοδεύση σ' αὐτή τήν ἐπίσκεψι. Ἀλλ' ἀμέσως ἄλλαξε γνώμη. Γιατί νά τόν πικράνη, ἀποκαλύπτοντάς του τό ἔνοχο παρελθόν τῆς μητέρας της; Ὄχι, ἦταν καλύτερα νά πάη μόνη.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἕνα ἀμάξι τήν ἔφερνε στήν ὁδό Ζάν - Ζάκ Ρουσσώ.

Ἡ Ντίνα κατέβηκε ἐμπρός στό σπίτι που εἶχε τόν ἀριθ. 96.

Ὁ θυρωρός, που μάντεψε ποιά ἦταν, ἀπάντησε στήν ἐρώτησί της πώς τό δωμάτιο τοῦ Ζαριέ ἦταν τό δεύτερο ἀριστερά στόν τρίτο ὄροφο.

Ἡ νέα ἄρχισε τότε ν' ἀνεβαίνη τίς σκάλες κι' ὅταν ἔφθασε ἐπάνω, χτύπησε διακριτικά τήν πόρτα.

Ἕνας νέος μέ συμπαθητικό πρόσωπο τῆς ἄνοιξε ἀμέσως.

— Ὁ κύριος Ζαριέ; ρώτησε ἡ Ντίνα.

Χωρίς ν' ἀπαντήση στήν ἐρώτησί της, ὁ νέος γύρισε πρός τό βάθος τοῦ δωματίου καί εἶπε μέ φωνή που ἔτρεμε ἐλαφρά:

— Πατέρα... ἤρθε!...

Ἡ Ντίνα προχώρησε σιγά μέσα στό μισοσκόταδο τοῦ δωματίου καί ἔφθασε μπρός στό κρεββάτι.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν ξαπλωμένος πάνω σ' αὐτό ἔνωσε ἀμέσως τά χέρια του καί παρακάλεσε μέ φωνή ὑπόκωφη καί πνιγμένη:

— Συχώρεσέ με, καλή μου κόρη, συχώρεσέ με!...

Ἡ Ντίνα κάθησε σέ μιά καρέκλα που βρισκόταν πλάϊ στό κρεββάτι. Βλέποντας τό ὠχρό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, που φανταζόταν γιά πατέρα της, ἔνοιωθε μιά δυνατή συγκίνησι νά τήν κυριεύη.

— Ἤλθα μόλις ἀκούσαμε τήν πρόσκλησί σας, εἶπε. Ὅσο μεγάλο κι' ἂν ἦταν τό σφάλμα σας, δέν ἔχω ἐγώ τό δικαίωμα νά σᾶς κρίνω. Πρέπει, ἄλλωστε, νά σᾶς πῶ πώς ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα μου πέθανε χωρίς νά μοῦ ἀναφέρη ποτέ τίποτε γιά σᾶς... Γι' αὐτό ἀγνοοῦσα τήν ὕπαρξί σας...

— Καί θά ἦταν καλύτερα νά μήν μάθαινες ποτέ, ἀπάντησε ὁ ἄθλιος Μπλερίο, μέ σβυσμένη φωνή. Ἀλλ' ἀφοῦ πρόκειται νά παρουσιασθῶ μπροστά στό τρομερό δικαστήριο τοῦ Θεοῦ, νόμισα πώς ἔπρεπε νά σέ ὁμολογήσω τό τρομερό ἔγκλημά μου

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ ΠΑΠΑΣ

— Καλή ἀντάμωσι!

καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρέσῃς...»

Ἀναφυλλητὰ ἀκούσθηκαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ἦταν ὁ Ζαριέ, ποὺ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Μὴν κλαῖς, Ἀλέξανδρε, εἶπεν ὁ... ἑτοιμοθάνατος. Ἡ καλὴ ἀδελφούλα σου εἶνε ἐδῶ... καὶ τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ συγχωρέσῃ... γιατὶ ἡ ψυχή της εἶνε ἀθῶα καὶ ἄκακη...

Ὁ Μπλεριὸ ἄφησε ἕναν ἀναστεναγμό.

— Ἤμουνα τόσο δυστυχισμένος, εἶπε, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κάμω τίποτε γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Πεθαίνω τώρα, ἀφήνοντάς το ἔρημο καὶ ἀπροστάτευτο... Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸν ἀδελφό σου νὰ χαθῇ...

Ἡ Ντίνα γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ μέρος τοῦ Ζαριὲ καὶ τὸν κύτταξε μὲ συμπάθεια.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, πατέρα, εἶπε. Εὐτυχῶς ἔχω δημιουργήσει μιὰ καλὴ θέσι στὸ θέατρο καὶ θὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὸν ἀδελφό μου.

— Εἶσαι ἕνας ἄγγελος! φώναξε ὁ Μπλεριό, σφίγγοντας μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τῆς Ντίνας.

Ἡ νέα κάθησε λίγη ὥρα ἀκόμη καὶ ἔπειτα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Θὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω κάθε μέρα, εἶπε, ὡς ποὺ νὰ γίνετε καλά.

Ὁ Ζαριὲ τὴν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα. Ἡ Ντίνα, ἀποχαιρετῶντας τον, τοῦ ἔβαλε μερικὰ χουσᾶ νομίσματα στὸ χέρι.

— Μὴν λυπηθῆτε κανένα ἔξοδο, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ τὸν κάμετε καλά. Αὔριο θὰ σᾶς φέρω περισσότερα χρήματα...

Ὁ Ζαριὲ ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

— Ὁ Θεὸς ἂς σᾶς ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς κάνετε, ψιθύρισε.

Ἡ Ντίνα, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ, ἐξακολούθησε νἀρχεται κάθε μέρα καὶ νὰ μένῃ λίγη ὥρα στὸ προσκέφαλο τοῦ «πατέρα» της.

Ὁ Μπλεριὸ φρόντιζε πάντα νὰ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ Ζαριὲ τὶς ὧρες ποὺ ἐρχόταν ἡ νέα. Ἔπεφτε τότε στὸ κρεββάτι τοῦ συνενόχου του καὶ παρίστανε τὸν ἑτοιμοθάνατο.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Ζαριέ, χάρις στὶς γενναιοδωρίες τῆς... ἀδελφῆς του, εἶχε περιποιηθῆ πολὺ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί του κι' ἔδινε τώρα τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς κομψοῦ καὶ καθὼς πρέπει νέου.

Ἕνα πρωΐ, τέλος, ὁ Μπλεριὸ τὸν ρώτησε:

— Ἔστειλες τὸ γράμμα στὸ Ροζὲ ντὲ Μεράν;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ νέος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται στὰ χέρια του.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Μπλεριό. Ἀπόψε λοιπὸν θὰ παίξωμε τὸ μεγάλο παιχνίδι.

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἦταν πολὺ ἁπλό.

Ὁ Ζαριέ, ἀφοῦ περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα τὸν ἑαυτό μου, ἔτρεξε τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι τῆς Ντίνας Λούς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια της εἶπε ὅτι ὁ δῆθεν πατέρας των ξεψυχοῦσε.

Ἡ νέα δὲν δίστασε τότε καθόλου. Μπῆκε μαζὶ μὲ τὸ Ζαριὲ σ' ἕνα ἀμάξι, ποὺ τοὺς ἔφερε στὴν ὁδὸν Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ.

Ὁ Μπλεριὸ παρίστανε θαυμάσια τὸ ρόλο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πέθαινε καὶ ἔκαμε μάλιστα πὼς δὲν ἀναγνώριζε τὴ Ντίνα.

Ἡ ἠθοποιὸς ἔφυγε καταλυπημένη μὲ τὶς πρῶτες σκιὲς τοῦ σούρουπου.

Ὁ Ζαριὲ τὴν συνώδευσε ὡς τὸ πεζοδρόμιο καί, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὸ ἀμάξι, βοήκε τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ χέρια, μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ἔκανε ἕνας ἐραστής, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ φίλη του, ποὺ εἶχεν ἔλθει νὰ περάσῃ μερικὲς ὧρες μαζί του.

Ὁ νέος, τὴν ὥρα ποὺ ἔσκυβε, εἶχε διακρίνει τὴ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἐστέκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο, φαντίζοντας νὰ μὴν φαίνεται.

— Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σὲ εὐχαριστήσω γιὰ τὴ μεγάλη εὐτυχία ποὺ μοῦ ἔδωκες; φώναξε δυνατά. Θὰ ξανάλθῃς αὔριο, Ντίνα, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ἡ ἠθοποιὸς βοῆκε κάπως παράξενη αὐτὴ τὴν οἰκειότητα τοῦ δῆθεν ἀδελφοῦ της, ἀλλὰ τὴν ἀπέδωκε στὴ συγκίνησι γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ πατέρα τους.

Τὸ ἀμάξι της ἀπομακρύνθηκε σὲ λίγο, ἐνῶ ὁ Ζαριὲ ἔστελνε μὲ τὸ χέρι του φιλιὰ πρὸς τὸ μέρος της.

Ἔπειτα, εὐχαριστημένος γιὰ τὸ κατόρθωμά του, ἔτρεξε ν' ἀνεβῇ στὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Μπλεριό.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔστεκε πίσω ἀπὸ τὸ δένδρο βγῆκε τότε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἔτρεξε νὰ μπῇ μέσα σ' ἕνα ἀμάξι, ποὺ τὸν περίμενε σ' ἕνα γειτονικὸ δρόμο καὶ ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ... ἑτοιμοθάνατος καὶ ὁ Ζαριὲ ἔφευγαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ.

Ὁ Ζαριὲ σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐμπρὸς στὸ θυρωρεῖο, ἔδωκε ἕνα φιλοδώρημα στὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ νοικιάσῃ τὸ δωμάτιό του, γιατὶ δὲν θὰ ξαναγύριζε ἐκεῖ.

Ἡ Λύδια μαίνεται

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν Ροζὲ ντὲ Μεράν, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ περίμενε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ὁδοῦ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ντίνα κατέβαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Ζαριέ. Δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου τώρα πὼς ἡ γυναίκα ποὺ ἐλάτρευε τὸν ἀπατοῦσε.

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπελπισία, κλείσθηκε στὸ σπίτι του καὶ διάταξε τὸν ὑπηρέτη του νὰ πῇ σὲ ὅλους πὼς εἶχε φύγει γιὰ τὴν ἐξοχή.

Τὴν ἴδια ἀπάντησι εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ δώσῃ ὁ καμαριέρης του καὶ στὴν ὑπηρέτρια τῆς Ντίνας, ποὺ ἐρχόταν κάθε μέρα γιὰ νὰ ζητήσῃ νέα του.

Ἕνα βράδυ, τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ροζὲ ἄκουσε ἕνα δυνατὸ θόρυβο πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας. Ὁ ὑπηρέτης του προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ κάποιον, ποὺ ἐπέμενε νὰ μπῇ μέσα. Ὁ Ροζὲ διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδε ἔκπληκτος μπροστά του τὴ μαρκησία ντὲ Σάντα - Ρέμ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ πιὸ ἀγαπημένος ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο καὶ ἡ μυθιστορηματικὴ ζωή του

Στὶς 23 τοῦ περασμένου μηνὸς συμπληρώθηκαν 20 χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἀξίζει νὰ μείνῃ στὴν ἱστορία ὡς ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλείτερους γόητες, δίπλα στὸ Δὸν Ζουὰν καὶ τὸν Καζανόβα. Ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς τῶν γυναικῶν, ὁ «πιὸ ἀγαπημένος ἄντρας τοῦ κόσμου», ἦταν ὁ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ροδόλφος Βαλεντῖνο.

Κανεὶς δὲν κατάφερε ἀπὸ τότε νὰ γίνῃ διάδοχός του, οὔτε ὁ ὡραῖος Γκάρυ Κοῦπερ, οὔτε ὁ ἀρρενωπὸς Κλὰρκ Γκέϊμπλ, οὔτε ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ μὲ τὴ μαγευτικὴ φωνή... Ἀφ' ὅτου ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Ἀρμάνδου στὴν «Κυρία μὲ τὰς καμελίας» μαζὶ μὲ τὴν ἀσύγκριτη Ναζιμόβα, ὁ Βαλεντῖνο ἔμεινε ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ ἐρωτευμένου, ἡ τελεία ἐνσάρκωσις τοῦ ἐραστοῦ.

Τὸ βράδυ τῆς 16ης Αὐγούστου 1926, ὁ Βαλεντῖνο ἔπαθε κρίσι σκωληκοειδίτιδος. Τοῦ ἔκαμαν ἀμέσως ἐγχείρησι. Ὁ κόσμος, μαζεμένος ἔξω ἀπὸ τὴν κλινική, περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐνῶ οἱ γιατροὶ πίστευαν ὅτι εἶχε σωθῆ, ἔπαθε — ἄγνωστον γιατὶ — βαρειὲς ἐπιπλοκές: πλευρίτιδα, περιτονίτιδα, σηψαιμία. Καὶ ξεψύχησε τὴ νύχτα τῆς 23ης Αὐγούστου. Ἡ τελευταία του μνηστὴ Πόλα Νέγκρι κι' ἡ πρώτη του σύζυγος Τζὶν Ἄκκερ παρευρέθηκαν στὶς ὕστατες στιγμές του.

Τὰ τελευταῖα λόγια του ἦσαν:

— Μὴ χαμηλώνετε τὰ στόρ... Θέλω νὰ μὲ δεχθῇ τὸ φῶς!...

Τὸ βαλσαμωμένο λείψανό του ἔμεινε ἐκτεθειμένο σὲ μιὰ βιτρίνα ἐπὶ μιὰ βδομάδα. Ἑκατοντάδες χιλιάδες θαυμασταί του σπρώχθηκαν, μάλωσαν, γρονθοκοπήθηκαν, γιὰ νὰ ρίξουν μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ εἰδωλό τους. Μιὰ γυναίκα αὐτοκτόνησε ἐμπρὸς στὴ βιτρίνα. Καθὼς δὲ ὁ Μουσσολίνι εἶχε στείλει ἀσκετοὺς μελανοχίτωνες γιὰ τιμητικὴ φρουρά, στὴν κηδεία σημειώθηκαν συμπλοκὲς φασιστῶν καὶ ἀντιφασιστῶν.

Τέλος, ὁ νεκρὸς ἐτάφη στὸ Χόλλυγουντ, καὶ στήθηκε πάνω στὸ μνῆμα του ἕνα μπρούντζινο ἄγαλμά του, φτιαγμένο μὲ συνεισφορὲς τῶν θαυμαστῶν του. Ὁ τάφος του πνιγόταν καθημερινῶς στὰ λουλούδια. Καὶ κάθε χρόνο, στὶς 23 Αὐγούστου, γίνεται μιὰ ἀναμνηστικὴ τελετή, ποὺ ἦταν ἐφέτος ἐξαιρετικὰ ἐπιβλητική.

Ποιὸς ἦταν ὁ Βαλεντῖνο, στὴν ἰδιωτική του ζωή; Γεννήθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ἰταλίας, τὸ 1895. Λεγόταν Ροδόλφος Γκουλιέλμι κι' ἦταν γυιὸς ἑνὸς στρατιωτικοῦ γιατροῦ καὶ μιᾶς Γαλλίδας. Προοριζόταν νὰ γίνῃ ναυτικός, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε, γιατὶ τοῦ ἔλειπαν 3 πόντοι ἀπ' τὴν περιφέρεια τοῦ στήθους. Φοίτησε κατόπιν στὴ γεωπονικὴ σχολὴ τῆς Γένοβας. Μὴ ἔχοντας ὅμως κλίσι γιὰ γεωπόνος, ζήτησε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του τὸ μερίδιό του ἀπ' τὴν κληρονομία κι' ἔφυγε τὸ 1923 γιὰ τὴν Ἀμερική. Εἶχε μαζί του 4.000 δολλάρια, ὁλόκληρη περιουσία γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Στὸ πλοῖο, οἱ συνταξειδιῶτες του θαύμασαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴ χορευτική του δεινότητα.

Μὲ τὴ «μεγάλη ζωὴ» ποὺ πέρασε στὴ Νέα Ὑόρκη, δὲν ἄργησε νὰ μείνῃ ἀπέναντι. Ἔκαμε τότε χίλια - δυὸ ἐπαγγέλματα, ἔγινε κηπουρός, σωφέρ, δύτης, ἄνθρωπος γιὰ «θελήματα». Γνώρισε τὴ δυστυχία, τὴν ἀθλιότητα. Ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ τὴν καλὴ του μητέρα, τῆς ἔστελνε γράμματα σὲ χαρτὶ μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα τῶν καλλίτερων ξενοδοχείων.

Ἕνα βράδυ, ἡ Τύχη ἔφερε ἐμπρός του ἕνα πωϊνὸ συνταξειδιώτη του. Ἐκεῖνος ἐξεδήλωσε τὴ χαρά του γιατὶ τὸν ξανάβλεπε, καὶ τὸν συνέστησε στὸ διευθυντὴ ἑνὸς καμπαρέ, ὁ ὁποῖος τὸν προσέλαβε ὡς «κοσμικὸ χορευτή». Σὲ λίγο καιρό, εἶχε δημιουργήσει ἕνα ἐξαιρετικὸ «νούμερο», μαζὶ μὲ τὴν περίφημη χορεύτρια Μπόννι Γκλάς. Ὅλα τὰ θέατρα τὸν διαφιλονεικοῦσαν. Μιὰ γυναίκα ὅμως, ἡ σκηνοθέτις Τζουν Μάτις, κατάλαβε τὰ κινηματογραφικὰ προσόντα του καὶ τὸν παρουσίασε στὸ φίλμ «Τέσσερες ἱππόται τῆς Ἀποκαλύψεως».

Ὁ θρίαμβός του ὑπῆρξε ἀστραπιαῖος κι' ἀπίστευτος. Ἐπακολούθησαν πολλὰ ἄλλα ἀξέχαστα φίλμ. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ «Γυιὸ τοῦ Σεΐχη», γοήτευσε τόσο τὰ πλήθη, ὥστε ἡ λέξις «σεΐχης» ἔγινε ἀπὸ τότε συνώνυμος τοῦ γόητος στὸ ἀμερικανικὸ λεξικό.

Ὡστόσο ὁ Βαλεντῖνο δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξε στὴ ζωὴ ὁ ἰδεώδης ἐραστής, ὅπως στὴν ὀθόνη. Μολονότι ξεμυάλισε ἄλλοτε τὴ σύζυγο ἑνὸς Ἀμερικανοῦ δισεκατομμυριούχου, ποὺ τὸν εἶχε προσλάβει ὡς κηπουρό, οἱ φίλοι του βεβαίωναν ὅτι προτιμοῦσε ἀπ' τὶς γυναῖκες τὰ σπόρ, τὸ κάπνισμα, τὴ χαρτοπαιξία ἢ τὸ διάβασμα. Ἡ Τζὶν Ἄκκερ, ἡ σύζυγός του ὑπ' ἀριθ. 1, ἔφυγε ἀνικανοποίητη μετὰ τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους. Δὲν ὑπῆρξε ἐπίσης πιὸ εὐτυχισμένος ὁ γάμος του μὲ τὴ Νατάσα Ράμποβα, μολονότι διήρκεσε πολλὰ χρόνια. Πέρασαν κατόπιν πολλὲς ἄλλες γυναῖκες ἀπ' τὴ ζωή του: ἡ Ναζουϊσόβα, ἡ Μαὶν Μούρραιν, ἡ Ἄλις Τέρρυ, ἡ Ἀνιὲς Ἔυοες, ἡ Λίλα Λή, ἡ Νίτα Νάλντι, ἡ Πόλα Νέγκρι... Αὐτὸς ὅμως τὶς ἀπέφευγε ὅλες, γιὰ νὰ περνᾶ μόνος τὶς νύχτες του. Οἱ γραφολόγοι, ποὺ ἐξέτασαν τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα του, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἦταν τύπος φλογερὸς ἀλλὰ ἀνικανοποίητος.

Μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, μὲ τὸ πρόσωπό της κρυμμένο μὲ πυκνὸ βέλο, πήγαινε κάθε μήνα ἐπὶ 20 χρόνια, νὰ στολίσῃ τὸν τάφο του μὲ λουλούδια. Τὸ αἴνιγμα αὐτὸ διαφωτίσθηκε πέρυσι, ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἦταν ἡ Μάριον Οὐίλσον, ἄλλοτε χορεύτρια τοῦ περιφήμου μπαλέττου Ζίγκφιλντ, κρυφὴ «σύζυγος» τοῦ Βαλεντῖνο, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ἀποκτήσει μιὰ κόρη. Ἐπὶ 20 ὁλόκληρα χρόνια, ἔμεινε πιστὴ στὴ μνήμη τοῦ ἀναπτημένου της.

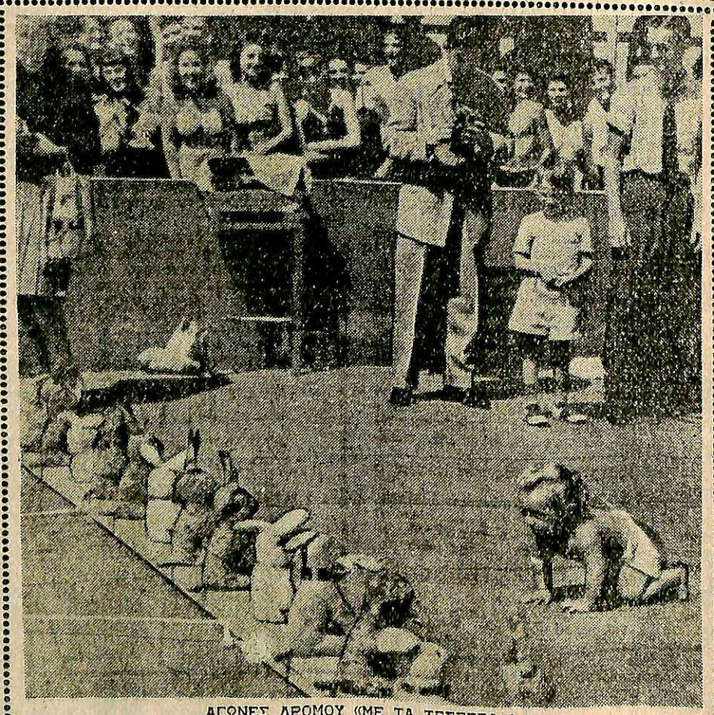

ΑΓΩΝΕΣ ΔΡΟΜΟΥ «ΜΕ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ»!

Στὸ Νισοῦ Τζέρσεϋ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διεξήχθησαν ἐφέτος, γιὰ ὀγδόη φορά, ἀγῶνες δρόμου («μὲ τὰ τέσσερα»)! Στοὺς πρωτότυπους αὐτοὺς ἀγῶνες λαμβάνουν μέρος παιδάκια, ποὺ φοροῦν ἀκόμη φασκιὲς καὶ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Οἱ μικροσκοπικοὶ ἀθληταὶ παρασύρονται στὸν ἀγῶνα προσπαθῶντας νὰ πιάσουν τὰ ψεύτικα κουνέλια ποὺ βλέπουν μπροστά τους καὶ ποὺ διαρκῶς τοὺς ξεφεύγουν, γιατὶ οἱ ἀθλοθέτες τὰ τραβοῦν στὸ τέρμα. Ὁ ἐφετεινὸς νικητής, ποὺ φαίνεται στὴ φωτογραφία, ὀνομάζεται Ντέννις Οὐάϋν Βεντέλεκεν, εἶνε ἡλικίας 20 μηνῶν καὶ διέτρεξε τὴν ἀπόστασι τῶν 100 μέτρων σὲ 66 δευτερόλεπτα, ἀνακηρυχθεὶς πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου!

Ἡ ξένη Τελειογραφία

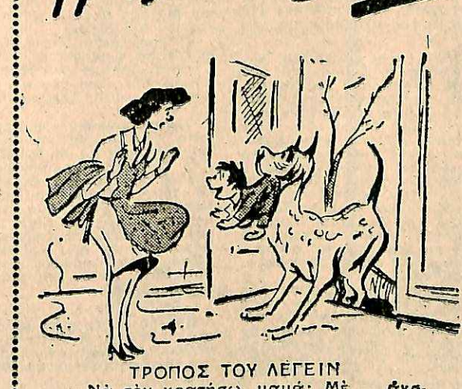

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

— Νὰ τὸν κρατήσω, μαμά; Μὲ... ἀκολούθησε, ὡς τὸ σπίτι!...

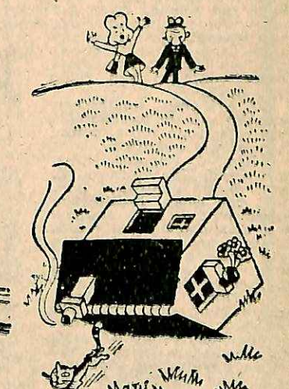

ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ

— Γιὰ τὸ Θεό! Ἡ γάτα πῆγε ν' ἀνεβῇ στὴ σκεπὴ καὶ ἀναποδογύρισε τὸ σπίτι!...

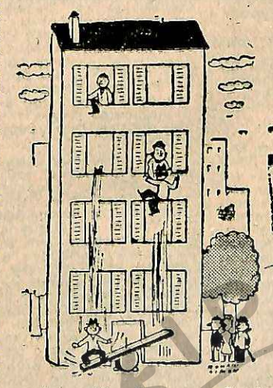

Ὅταν δὲν λειτουργεῖ τὸ ἀσανσέρ, ὑπάρχει ἡ τραμπάλα!

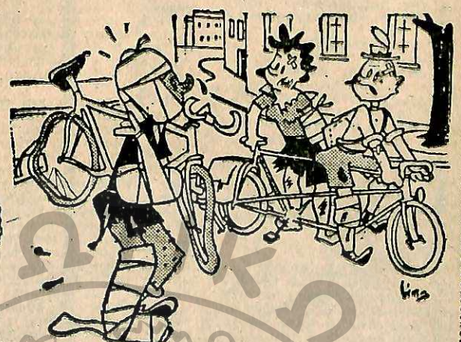

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

— Φαίνεται πὼς ἐσεῖς ἐπήγατε πιὸ μακρυὰ ἑκδρομὴ ἀπὸ ἐμᾶς!...

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Καὶ τώρα πήγαινε νὰ μοῦ πάρῃς ἕνα χιλιάρικο καραμέλλες!

— Μήπως σκοπεύετε νὰ χορέψετε;

— Μάλιστα, κύριε...

— Ἔ, τόσο τὸ καλλίτερο! Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ καθήσω!

Θρύλοι και παραδόσεις

ΓΚΡΑΜΟΝ ΚΑΙ ΟΥΑΡΝΤΑ

Ο Γκραμόν, ένας από τους πιό νέους, άλλα και πιό γενναίους αξιωματικούς του Ναπολέοντος μετά την μάχη του Βατερλώ έφυγε για την Αραβία και μπήκε στην υπηρεσία του Μπέη του Σανά.

Ο Μπέης χρειαζόταν στρατό για να υπερασπίζεται τα σύνορά του έναντίον των άλλων φυλάρχων.

Έτσι ο Γκραμόν πήρε το όνομα, Σουλεϊμάν, κι' έγινε ο πιό πολύτιμος βοηθός του Μπέη. Κατοικούσε μέσα σ' ένα ωραίο παλάτι και είχε στη διάθεσί του όσους δούλους ήθελε καθώς και μερικές όμορφες σκλάβες που τον συντρόφευαν συχνά τα βράδυα.

Ο Μπέης ήταν κατευχαριστημένος μαζί του. Τον καλούσε τακτικά στα άνάκτορα και γευμάτιζε μαζί του. Οι άλλοι έμπιστοι του Μπέη άρχισαν να ζηλεύουν το νεαρό «γκιαούρ» και φοβούμενοι για την μεγάλη επιρροή του καρδοκούσαν την ευκαιρία για να τον εκδικηθούν.

Ένα βράδυ, καθώς ο Σουλεϊμάν έφευγε αργά άπ' τα ανάκτορα και διέσχιζε τον άπέραντο κήπο άκουσε μιά γλυκεία γυναικεία φωνή που τραγουδούσε.

Είμαι μιά έλαφίνα
κλεισμένη σέ κλουβί
κι' έκείνος π' άγαπώ
εϊν' τρομερό λιονταρι.
Κλεισμένη στό κλουβί μου
τήν ώρα λαχταρώ
πού θάρθη ό λατρευτός μου
μαζί του νά μέ πάρη.

"Ολη τή νύχτα στ' αύτιά του Σουλεϊμάν άντηχούσε το γλυκό αύτό τραγούδι. Ποιά νά ήταν ή νέα που το τραγουδούσε μέσα στό παλάτι του Μπέη;

★

Ύστερα άπό μερικές μέρες, τή στιγμή που έφευγε πάλι κάποια νύχτα άπ' το παλάτι, ο Σουλεϊμάν ένοιωσε ένα άπαλό χέρι νά άκουμπά στόν ώμο του κι' άκουσε μιά γυναικεία φωνή νά του ψιθυρίζη:

—Άν δέν φοβασαι, έλα μαζί μου.

Άκολούθησε μέ χίλιες προφυλάξεις την άγνωστη, ώσπου έφθασε σέ μιά μεγάλη πολυτελεστάτη αίθουσα. Έκεί ή γυναίκα που τόν είχε όδηγήσει χάθηκε ξαφνικά κι' ο νέος διέκρινε μέσα στό ήμίφως τή σιλουέτα μιάς άλλης λεπτής γυναίκας που έρχόταν προς το μέρος του.

—Ποιά είσαι; την ρώτησε. Πώς σέ λένε;

—Είμαι ή έλαφίνα! τού άπεκρίθηκε έκείνη.

—Τότε θά σέ λένε τό λιονταρι σου! είπε ο Σουλεϊμάν που θυμήθηκε το τραγούδι της νέας. Δέν τά φοβασαι τά λιοντάρια;

—Όχι, όταν είνε σάν κι' έσένα!

—Ποιά είνε το όνομά σου; ρώτησε ο Σουλεϊμάν. Πές μου το και δέν θά το ξεχάσω ποτέ.

—Μέ λένε Ουάρντα. που κοβώς θά ξέρης στή γλώσσα μας σημαίνει τριαντάφυλλο. Πρόσεξε όμως άν μάθη κανείς τίποτε θά πεσουν και το δικό σου και το δικό μου κεφάλι μαζί.

—Τριαντάφυλλο μου, φιλούρισε ο Σουλεϊμάν, άφησέ με νά χαρώ την όμορφιά σου.

Και τραβώντας την στήν άγκαλιά του, κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

★

Λίγο πρίν ξημερώση, χωρίστηκε ο Σουλεϊμάν άπό την άγαπημένη του και μόλις τότε έμαθε πώς ή Ουάρντα δέν ήταν άλλη άπό την κορη του Μπέη. Δέν είχε λοιπόν άδικο ή νέα λέγοντάς του ότι κινδύνευαν τά κεφάλια τους. Τί σημασία είχε όμως αύτό; Ο Σουλεϊμάν ήταν μαθημένος στόν κίνδυνο και δέν υπελόγιζε ποτέ την ζωή του. Έπισκεπτόταν λοιπόν τακτικά την άγαπημένη του κι' άδιαφορούσε γιά τις όμορφες σκλάβες του.

Ένα βράδυ ζήτησε άπό την σκλάβα του την Άϊσά να του φέρη έναν καφέ. Καθώς τράβηξε όμως την πρώτη ρουφηξιά έκυσε τον καφέ στό χαλί και φώναξε:

—Στάσου Άϊσά! θέλησες νά μέ δηλητηριάσης! Γιατί το έκανες αύτό; Δέν καταλαβαίνεις πώς αύτό μπορεί νά σού στοιχίση την ζωή;

—Τί νά την κάνω την ζωή χωρίς τά χάδια σου; άπεκρίθηκε έκείνη. Άγαπάς τώρα μιάν άλλη.

—Και ποιάν άγαπω; ρώτησε ο Σουλεϊμάν.

—Άν την πέρα δέν θά προσπαθούσα νά δηλητηριάσω έσένα άλλ' έκείνην, άπεκρίθηκε ή σκλάβα και ξέσπασε σέ άναφυλλητά.

★

Ο Σουλεϊμάν και ή Ουάρντα έπαιρναν πειά όσες προφυλάξεις μπορούσαν γιά νά κρατήσουν μυστικό τον έρωτά τους. Κάποια νύχτα ο Μπέης πήγε νά έπισκεφθή την κόρη του στό διαμέρισμά της. Ή Ουάρντα μόλις πρόφθασε νά κρύψη τον άγαπημένο της σέ μιά χρυσοποίκιλη κασέλα, μέσα στήν όποίαν έβαζε τα ρούχα της. Ο πατέρας της μπήκε μέσα εύδιάθετος έχοντας κρεμασμένο στό πλευρό του το άδαμαντοκόλλητο σπαθί του που ήταν ό φόβος και ό τρόμος των έχθρων του.

—Κόβει πολύ το σπαθί σου; ρώτησε ή Ουάρντα.

—Αύτήν την κασσέλα μπορεί νά την κόψη στά δυό, άπεκρίθηκε ο Μπέης, κι' έτσιμάστηκε ν' άποδείξη πώς δέν έλεγε ύπερβολές.

Ή Ουάρντα τά έπισε το χέρι φωνάζοντας:

—Μή μή.... Έκεί μέσα βρίσκεται... ό,τι πολυτιμώτερο έχω!

Ο πατέρας της έβαλε κατά πάλι το σπαθί στή θήκη του, κοληνύχτισε την κόρη του κι' έφυγε άφού προηγουμένως της προσέφερε ένα βαρύτιμο δαχτυλίδι.

Το δαχτυλίδι αύτό ή Ουάρντα το χάρισε στόν Σουλεϊμάν, λέγοντάς του νά το φυλάξη γιά νά την θυμάται άν χωρίσουν ποτέ.

★

Ένα πρωί τέσσερες άπό τούς πιό σημαίνοντας ύπουργούς του Μπέη συζητούσαν χαμηλόφωνα. Είχαν μάθει τις μυστικές σχέσεις του («γκιαούρ») μέ την κόρη του Μπέη και πήραν την άπόφασι νά μην άφήσουν την εύκαιρία νά γίνη χαμένη. Έπειδη όμως ήσαν βέβαιοι πώς δέν θά γλύτωνε έκείνος που θά έφερνε στό Μπέη το τρομερό μήνυμα, άποφάσισαν νά πληρώσουν ένα φτωχό γιά νά πάη νά άποκαλύψη το μυστικό.

Έτσι ένα πρωί, ένας φτωχός και κακοντυμένος άνθρωπος παρουσιάστηκε στόν Μπέη και τού είπε:

—Ή όργή του Άλλάχ στράφηκε έναντίον σου! Ή δόξα σου μολύνθηκε. Ή κόρη σου έχει μυστικές σχέσεις μέ το Σουλεϊμάν!

—Λές ψέμματα, σκυλί φώναξε θυμωμένος ο Μπέης και διάταξε άμέσως νά του κόψουν το κεφάλι.

Ο Σουλεϊμάν δέν θέλησε νά πή ψέμματα.

—Ναί, δήλωσε στό Μπέη, άγαπώ την κόρη σου και μ' άγαπά κι' αύτή. Δόσε μου την γιά γυναίκα.

—Μιά άπόγονος του Προφήτη δέν μπορεί νά παντρευτή έναν κοινό θνητό! είπε ο Μπέης προσπαθώντας νά συγκρατήση τον θυμό του... Ποιός νομίζεις πώς είσαι; Είσαι ένα παλιόσκυλο που σέ λίγο θά κυλιστής κάτω σάν ψοφίμι. Πήγαινε σπίτι σου και περίμενε την άπόφασί μου. Άπ' αύτή τή στιγμή είσαι φυλακισμένος.

★

Προτού ο Γκραμόν φθάση στό σπίτι του, ή Άϊσά είχε μάθει κι' αύτή την είδησι και τόν υποδέχθηκε κλαίοντας.

—Δέν ύπάρχει θυσία που δέν θά έκανα γιά χάρι σου, τού είπε. Θά πάω έγώ στό παλάτι νά βρώ την Ουάρντα. Έχεις όμως κανένα σημάδι νά μού δώσης γιά νά πιστέψη τά λόγια μου;

Ο Σουλεϊμάν της έδωσε το δαχτυλίδι. Ή Άϊσά δέν είπε πώς μόλις θά βράδυαζε, θά τον περίμενε μπροστά στήν πόρτα του κήπου το καλύτερο άλογο του τόπου μαζί μέ δυό γενναίους βεδουίνους.

—Σέ φρουρούν τώρα τέσσερες στρατιώτες, του είπε άλλ' αύτούς μπορείς νά τους κάνης καλά. Έτσι κι' έτσι είσαι χαμένος. Δοκίμασε λοιπόν νά ξεφύγης.

Την συμφωνημένη ώρα ο Σουλεϊμάν πηδούσε πάνω στό άλογο που έστεκε άνάμεσα σέ δυό άλλους καβαλλάρηδες που ήσαν κουκουλωμένοι ώς το κεφάλι μέ μιά χλαμύδα και δέν πρόφεραν λέξι. Ξεκίνησαν άμέσως και οι τρεις ένώ πίσω τους έπεφταν κιόλας οι όμοβρόντιες της φρουράς και άκουγόταν ο καλπασμός των άλόγων. Αύτοί όμως έτρεχαν πιό γρήγορα κι' άπό τον άνεμο, άφίνοντας όλο και πιό πίσω τους διώκτες τους. Έτσι, ύστερα άπό τρελλό κυνηγητό έφθασαν στά σύνορα της Χετζάζης και δέν σταμάτησαν παρά μόνο όταν βεβαιώθηκαν πώς οι διώκτες τους είχαν έγκαταλείψει την καταδίωξί τους. Τότε όμως ο ένας άπό τούς δυό καβαλλάρηδες που συνώδευαν τον Γκραμόν έπεσε άπ' τ' άλογό του βγάζοντας ένα βαθύ άναστεναγμό.

Ο Γκραμόν πήδησε άμέσως κάτω γιά νά ίδη ποιός ήταν και τί τού είχε συμβή.

—Ουάρντα! φώναξε πονεμένα, μόλις άναγνώρισε την άγαπημένη του, την όποία κάποια σφοίρα είχε βρή στην ώρα της φυγής.

—Δοξάζω τον Άλλάχ που μού έπέτρεψε νά ίδω τον λυτρωμό σου! είπε ή νέα. Πρέπει νά ζέρης όμως ότι ή Άϊσά σ' άγαπά περισσότερο άπό μένα... Έχετε γειά!...

Την ίδια στιγμή έγειρε άπό πάνω της και ο άλλος καβαλλάρης που δέν ήταν άλλος άπ' την Άϊσά. Ή Ουάρντα έξαντλημένη άπό την φοβερή αίμορραγία είχε γείρει νεκρή ένώνοντας τά χέρια τους.

ΜΩΡΙΣ ΒΕΓΙΕΡ

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Πώς τόν έξηγεί ο Τζών Μάϋρς

Ο Άγγλος σοφός σερ Τζών Μάϋρς έδωσε τελευταίως μιά άπροσπτη έξήγησι ένός άπ' τούς πιό χαριτωμένους άρχαίους έλληνικούς θρύλους: της Άναδυομένης Άφροδίτης.

Όλοι οι άρχαιολόγοι, που μελέτησαν την έλληνική μυθολογία, είχαν μείνει πάντα σέ άμηχανία έμπρός στό περίφημο κείμενο του Ήσιόδου, που λέει:

«Έπέπλευσε τότε στήν έπιφάνεια των ύδάτων ένας άσπρος άφρός, που στήν καρδιά του σχηματιζόταν μιά νέα κόρη. Ο άφρός αύτός πλησίασε στή νήσο των Κυθήρων. Άπό κεί, τά κύματα τον έσπρωξαν πρός τις άκτές της Κύπρου, όπου διανοίχθηκε ξαφνικά. Και βγήκε τότε άπό μέσα μιά νέα θεά, που θάμπωνε τά μάτια μέ τή λάμψι, την ώμορφιά και τή μεγαλοπρέπειά της. Άπό την πρώτη στιγμή της γεννήσεώς της παρουσιάσθηκε στή συγκέντρωσι των θεών, ή όποία την έδέχθηκε. Τή συνώδευε ο Έρως, κι' οί Τέρψεις άκολουθούσαν τά βήματά της...»

Γιατί ο θρύλος παρέστησε νά γεννάται έτσι μέσα άπ' τον άφρό των κυμάτων ή θεά της ώμορφιάς, ή μητέρα του Έρωτος και μάλιστα στή νήσο Κύπρο, τόσο μακρυά άπ' την κυρίως Έλλάδα;

Στο διπλό αύτό έρώτημα άπάντησε έπι τέλους ο σερ Μάϋρς, μέ μιά μελέτη του, που δημοσιεύθηκε τελευταίως.

Πολύ πρίν οί Έλληνες πλάσουν τους θρύλους που άπετέλεσαν τη μυθολογία τους, οί κάτοικοι της Κύπρου λάτρευαν στην Πάφο μιά θεότητα, που φαίνεται νά ήταν ή Άστάρτη των Φοινίκων, ή θεία έρωμένη του Άδώνιδος. Οί άρχαιολόγοι έχουν γράψει ήδη πολλά γιά τη συγγένεια της λατρείας της Άφροδίτης μέ της Άστάρτης. Τίποτε όμως δέν έξηγούσε ώς τώρα πώς ο άφρός της θαλάσσης θεωρήθηκε σχετικός μέ τη γέννησι της θεάς — που και το όνομά της άκόμη σημαίνει «αύτή που άνεδύθη άπ' τον άφρό».

Προ όλίγου καιρού λοιπόν, ο σερ Μάϋρς, έτυχε νά έπισκεφθή τη νοτία άκτή της Κύπρου, και είδικώς την περιφέρεια των Κουκλιών, την τοποθεσία δηλαδή της άρχαίας Πάφου, όπου βρισκόταν άλλοτε ο ναός της Άστάρτης, στόν όποίο οί γυναίκες της Κύπρου, πρίν άπ' το γάμο τους, έπρεπε νά μυηθούν στόν έρωτα άπό ένα ξένον άντρα. Έκεί λοιπόν ο Άγγλος άρχαιολόγος βρήκε τυχαίως την έξήγησι του αίνίγματος.

Ή άκτή στήν Πάφο είνε πολύ άπόκρημνη. Κι' όταν φυσάη δυνατός άνεμος, το κύμα, άφού χτυπήση τους βράχους, γυρίζει πίσω, ένώνεται μέ το έπόμενο και σχηματίζεται έτσι μιά στήλη άφρού, που φθάνει σέ ύψος 4 περίπου μέτρων. Αύτό λοιπόν το φυσικό φαινόμενο έκαμε έντύπωσι στη φαντασία των άρχαίων ναυτικών.

«Ή στήλη του άφρού — λέει ο σερ Μάϋρς — μοιάζει άκριβώς μέ μιά άνθρώπινη σιλουέττα που βγαίνει άπ' τη θάλασσα και που παραμερίζει μέ τα χέρια της τα μακρυά» μαλλιά της».

Προφανώς λοιπόν οί άρχαίοι Έλληνες, συνεδύασαν στο νού τους τη στήλη του άφρού μέ την άνθρώπινη μορφή και τι θεά του Έρωτος που έλατρεύετο άπό αίώνες στο μακρυνό αύτό νησί. Κι' έπλασαν έτσι το μύθο της Άναδυομένης Άφροδίτης.

◆◆

Δέν θά γίνη πόλεμος πρίν άπό τό 1960

Ο Όμοσπονδία των Άμερικανών άστρολόγων έξέδωκε μια άνακοίνωσι στήν όποίαν τονίζει ότι δέν θά γίνη καινούργιος πόλεμος πρίν άπό τό 1960. Όλες οί πιθανότητες νέου πολέμου τοποθετούνται έπειτα άπ' αύτό το έτος.

Ένέα θέαματα κομψότητος

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Στρατιωτικὴ μονάς.
2) Ὑποθετικὸ σύνδεσμος.
3) Τὴν ἀποτελοῦν οἱ στρατιῶτες τῆς κάτω γωνίας τοῦ σχεδίου μας.
4) Ἐπιφώνημα (τουρκικό). — Τόπος ποὺ ἐπισκέπτεται κανεὶς μετὰ θάνατον.
5) Ἐωτηματικὴ ἀντωνυμία (οὐδετ.).
6) Ἐπίρρημα (ἀναζητήσατέ το στὴν κάτω γωνία). — Θὰ τὴν βρῆτε στὴν ἐπάνω γωνία τοῦ σχεδίου μας.
7) Γεγονότα ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. — Μέλη τοῦ σώματός μας.
8) Τὸ φορεῖ κάποιος στὴν κάτω γωνία.
9) Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ὅπλα τοῦ στρατοῦ.
10) Χρονικὸ διάστημα.
11) Θὰ τὸ βρῆτε στὴν κάτω γωνία τοῦ σχεδίου μας. — Καὶ τὸ ζῶο αὐτὸ στὴν ἐπάνω γωνία (καθαρ.).
12) Αὐτὸ βρίσκεται στὴν κάτω γωνία. — Τὸ δίνουν τὰ πόδια τῆς ἐπάνω γωνίας.
13) Θὰ τὸ βρῆτε στὴν κάτω γωνία.
14) Θὰ δεχθῆ πολλὰ ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος. — Τὸ κάνουν τὰ πόδια τῆς ἐπάνω γωνίας.
15) Θὰ τὸν βρῆτε στὴν κάτω γωνία.
16) Κι' αὐτὸ στὴν κάτω γωνία.
17) Τὸ σύνολο τῶν πράξεων διὰ τῶν ὁποίων ἐξακριβώνεται ἡ χημικὴ σύστασις μιᾶς ἑνώσεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἔτσι ὀνομάζεται στὴν Ἱσπανία τὸ πρόσωπο ποὺ στὶς ταυρομαχίες ἀναλαμβάνει νὰ σκοτώσῃ τὸν ταῦρο.
2) Ἀριθμὸς τῆς κάτω γωνίας (καθ.).
3) Θὰ τὸν βρῆτε στὴν ἐπάνω γωνία.
4) Ἀγγλικὴ βάσις στὴν Ν.Δ. ἀκτὴ τῆς Ἀραβίας. — Στὰ τηλεγραφήματα ἀντικαθιστᾶ τὴν τελεία.
5) Χοῖρος (ἀρχ.).
6) Κράτος (συνώνυμον). — Ἂν εἶσθε φίλαθλος θὰ βρῆτε ἀμέσως τὴ λέξι αὐτή.
7) Τὰ βιβλία αὐτὰ δὲν εἶνε γιὰ βιβλιοθήκη. — Θὰ τὸν βρῆτε στὴν ἐπάνω γωνία.
8) Μικρὰ δάση.
9) Τόπος ὅπου ἐγκαθίσταται προσωρινὰ ἕνα στράτευμα.
10) Θὰ τὸ βρῆτε στὴν ἐπάνω γωνία.
11) Κι' αὐτὸ τὸ ζῶο βρίσκεται στὴν ἐπάνω γωνία (δημοτ.). — Δὲν ἔχουν πιὰ καμμιὰ ἰσχύ, καμμιὰ ἀξία.
12) Σχηματίζεται στὴν ἐπισάνειρα τῆς θαλάσσης. — Δὲν εἶνε πολύπλοκα.
13) Θὰ τὸ βρῆτε στὴν κάτω γωνία.
14) Τόπος προσευχῆς. — Λιμάνι τῆς Σάμου.
15) Θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχε μεταξὺ ὅλων τῶν κρατῶν καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων.
16) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).
17) Ἔτσι ὀνομάζεται ὁ μυελὸς τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Λ. ΔΕΠ.

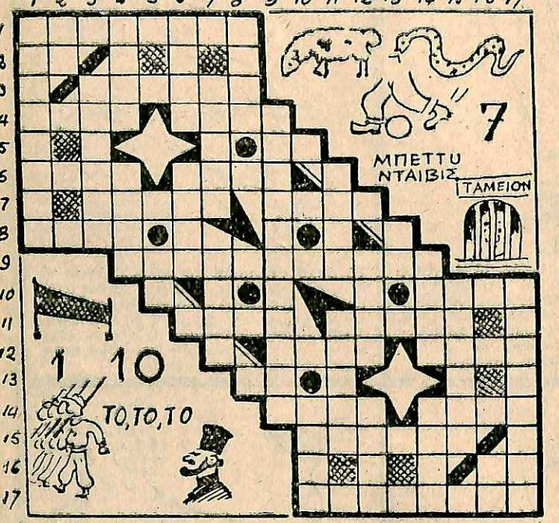

Πῶς πέρασαν;

Τρεῖς λευκοὶ ἐξερευνηταί, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἰσαρίθμους νέγρους, πρέπει νὰ περάσουν ἕνα βαθὺ ποτάμι τῆς ζούγκλας μὲ μιὰ βαρκούλα ποὺ χωρεῖ μόνο δύο πρόσωπα. Στὰ ἀλλεπάλληλα ταξείδια τῆς βάρκας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μείνουν στὴ μιὰ ὄχθη λευκοὶ λιγώτεροι ἀπ' τοὺς μαύρους, γιὰ λόγους ἀσφαλείας των. Πρέπει δηλαδὴ πάντοτε οἱ λευκοὶ νάναι ἴσοι ἢ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μαύρους ποὺ βρίσκονται μαζί τους. Τὰ πράγματα περιπλέκονται δὲ ἀκόμη περισσότερο, γιατί, ἐνῶ οἱ λευκοὶ ξέρουν ὅλοι νὰ τραβοῦν κουπί, ἀπ' τοὺς νέγρους ξέρει μόνον ἕνας. Πῶς ἔγινε ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ;

Ὁ ἐρωτευμένος ζωγράφος

Ἕνας διάσημος ζωγράφος, θέλοντας ν' ἀποδείξῃ τὸν ἔρωτά του στὴ γυναίκα τῶν ὀνείρων του, κατέφυγε σὲ μιὰ ἀπόοπτη... χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸν ἑαυτό του. Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ζωγράφος καὶ τί ἔκαμε;

Ἀλήθειες καὶ ψέμματα

Μερικὲς ἀπ' τὶς παρακάτω φράσεις δὲν εἶνε σωστές. Ξεχωρίστε τὶς ἀπ' τὶς ἄλλες. Ἂν τὶς βρῆτε ὅλες, θὰ πῆ πὼς ἔχετε καλὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι:

1) Ἡ Βασιλεία τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας τῆς Ἀγγλίας (1837 — 1901) ὑπῆρξε ἡ μακρότερη στὴν ἱστορία τῆς Εὐρώπης.
2) Οἱ Ρωμαῖοι ἔγραφαν μὲ μελάνι.
3) Οἱ νῆσοι Φιτζὶ σχηματίσθηκαν ἀπὸ ἔκρηξι ἡφαιστείου.
4) Ὁ μουσουργὸς Μπὰχ εἶχε 20 παιδιά.
5) Ὁ μῆνας Ἰούλιος ὠνομάσθηκε ἔτσι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.
6) Ὅλα τὰ κωνοφόρα δένδρα εἶνε ἀειθαλῆ.
7) Ὑπάρχει σήμερα κανένα ἀπ' τὰ Ἑπτὰ Θαύματα τῆς ἀρχαιότητος;
8) Τὸ Πάσχα δὲν πέφτει ποτὲ πρὶν ἀπ' τὶς 22 Μαρτίου, οὔτε μετὰ τὶς 25 Ἀπριλίου.
9) Ἡ Ὀδησσὸς εἶνε τὸ μεγαλύτερο λιμάνι τοῦ Καυκάσου.

Πρόβλημα - ἀστραπή

Ποιανοῦ ἀριθμοῦ τὰ 75% εἶνε ὁ ἀριθμὸς 12; Ἀπαντῆστε σὲ 5 δευτερόλεπτα.

Ἀριθμητικὰ τεχνάσματα

"Αν θυμᾶσθε ἀκόμη τὴν ἀριθμητικὴ τοῦ σχολείου σας, γράψετε:

1) Τὸν ἀριθμὸ 10 μὲ πέντε ἐννηάρια.
2) Τὸν ἀριθμὸ 100 μὲ πέντε τριάρια.
3) Τὸν μεγαλείτερο ἀριθμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ σχηματίσετε χρησιμοποιῶντας τέσσερες φορὲς τὸ 1.

Ἡ ξιφολόγχη

Ἀπὸ ποῦ πῆρε τὸ ὄνομά της ἡ στρατιωτικὴ «μπαγιονέτα» (Ξιφολόγχη);

Τὰ 8 κράτη

Τί κοινὸν ἔχουν μεταξύ τους τὰ παρακάτω κράτη:
Κίνα, Φινλανδία, Τουρκία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Μογγολία, Ἰράν, Ρουμανία.

Μὲ τρεῖς εὐθεῖες

Μὲ τρεῖς εὐθεῖες χαμὲς χωρίστε τὸν κύκλο αὐτὸ σὲ 6 μέρη περιέχοντα τὸ καθένα τέσσερες μικροὺς κυκλίσκους.

Ἀπρόοπτα

1) Γιατί οἱ Γάλλοι πυροσβέστες φοροῦν κόκκινες τριάντες;
2) Τί εἴδους ὀμπρέλλα κρατάει ἡ σύζυγος τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ὅταν βρέχη;

Αἰνίγματα

1) Ποιὸ εἶνε τὸ ζῶο, ποὺ περπατάει μὲ τέσσερα πόδια τὸ πρωΐ, μὲ δυὸ τὸ μεσημέρι καὶ μὲ τρία τὸ βράδυ;
2) Αὐτὸ τὸ αἴνιγμα προέρχεται ἀπὸ μιὰ φυλὴ καννιβάλων:
Ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς συντροφεύει σ' ὅλα μας τὰ ταξείδια, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν κόψουμε οὔτε νὰ τὸν φᾶμε;
3) Ἔχει κεφάλι, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῆ. Τί εἶνε;
3) Τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει κι' ὅμως δὲν κουνιέται ποτὲ ἀπ' τὴ θέσι του;

Ἐξάσκησις τῆς μνήμης

Τὸ παιγνίδι αὐτό, παρόμοιο τοῦ ὁποίου ἔχομε δημοσιεύσει, εἶνε μιὰ θαυμασία ἐξάσκησις τῆς μνήμης καὶ τῆς παρατηρητικότητος. Ἀφοῦ κυττάξετε προσεκτικὰ τὴν εἰκόνα ἐπὶ 1 λεπτὸ τῆς ὥρας, κλείνετε κατόπιν τὸ περιοδικὸ καὶ προσπαθεῖτε νὰ ξαναθυμηθῆτε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα πράγματα, γράφοντάς τα σ' ἕνα κομμάτι χαρτί. Ἂν θυμηθῆτε καὶ τὰ 15, ἔχετε ἀρίστη μνήμη. Μόνο δέκα, ἡ μνήμη σας εἶνε ἁπλῶς καλή. Κάτω δὲ ἀπὸ δέκα, ἡ μνήμη σας εἶνε μετρία.

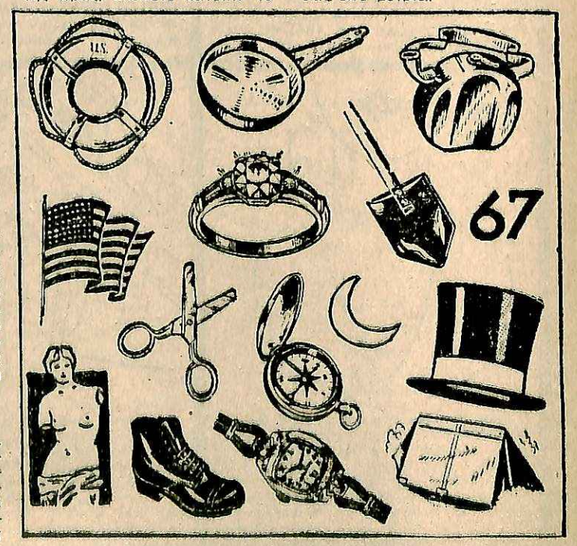

ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ἐρωτικὲς αὐτοκτονίες

Τὸ ἐκπληκτικὸ δὲν εἶνε ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι βρίσκουν στὴν αὐτοκτονία μιὰ διέξοδο γιὰ τὸ κοχλάζον ἐρωτικὸ πάθος τους, ἀλλ' ὅτι αὐτοκτονοῦν λιγώτερο συχνὰ ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ.

Πραγματικά, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρωτικῶν αὐτοκτονιῶν ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμο εἶνε ἐλάχιστος, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρωτευμένων καὶ ἀπὸ τὰ δύο φύλα ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ ἐρωτικό τους ὄνειρο εἶνε τεράστιος.

Πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐρωτικὴ λύπη περνάει γρηγορώτερα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες. Τὸ βασικὸ εἶνε νὰ μπορέσωμε νὰ παρακάμψωμε τὸ ἐπικίνδυνο ἀκρωτήριο, τὴν ἐπικίνδυνη στιγμή. Ὅταν αὐτὸ συμβῆ, ὅλα τὰ ἄλλα μᾶς φαίνονται πολὺ εὔκολα καὶ βλέπομε, τότε, γεμᾶτοι ἔκπληξι καὶ ὄνι χωρὶς κάποια διάθεσι εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ, τὶς τραγικὲς σκέψεις ποὺ ἑτάραξαν γιὰ κάποιες στιγμὲς τὸ λογικό μας.

Ὁ ἔρως, ὅταν φθάνῃ στὸ ἀπόγειό του, τοποθετεῖ μπροστά μας μ' ἕναν ἀμείλικτο τρόπο ἕνα πρόβλημα ζωῆς ἢ θανάτου. Ἡ ζωὴ ἔχει γιὰ μᾶς ἀξία μόνον ὅταν μποροῦμε νὰ τὴν συμμερισθοῦμε μὲ τὸ ἀγαπώμενο πρόσωπο. Ἂν αὐτὸ δὲν μπορῇ νὰ συμβῇ, ὁ θάνατος ἐμφανίζεται σὰν ἡ μοναδική, μοιραία καὶ ἀναπόφευκτη λύσις.

Πόσοι ἐρωτευμένοι δὲν ἔκαμαν αὐτὲς τὶς σκέψεις; Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ τὶς πραγματοποιήσουν μετριοῦνται στὰ δάχτυλα. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα μεγάλο εὐτύχημα, γιατί, διαφορετικά, πολὺ λίγοι θὰ ἦταν οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ θὰ συνέχιζαν τὴ ζωή τους ἔπειτα ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἢ τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ἐκτὸς ἂν ἀποφάσιζαν ν' ἀντιμετωπίσουν ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὶς κοινωνικὲς συμβατικότητες, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τοῦ Σαμφόρ, ποὺ λέγει: «Ὅταν ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα ἀγαπιῶνται, μοῦ φαίνεται πάντοτε ὅτι, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε τὰ ἐμπόδια ποὺ τοὺς χωρίζουν, σύζυγος, γονεῖς κλπ., ἀνήκουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σύμφωνα μὲ δικαίωμα φυσικὸ καὶ θεία δικαιοσύνη, παρ' ὅλους τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους καὶ τὶς συνθῆκες». Ἀλλ' ὁ ἔρως δὲν φαίνεται ποτὲ τόσο τολμηρός. Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σ' ὅλους τοὺς λαοὺς ἐσεβάσθηκε τοὺς κοινωνικοὺς νόμους καὶ ἡ μεγαλύτερη φροντίδα του ἦταν πάντοτε νὰ βρίσκεται μέσα στὸ πλαίσιό τους, γιατὶ ἡ τόλμη του φαίνεται ὅτι δὲν ξεπερνάει ὡρισμένα ὅρια.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει κι' ὅταν βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἴδια μας τὴ ζωή. Ὁ ἐρωτευμένος εἶνε ὅπως ἕνας ὑπονοβάτης, ποὺ περπατάει ἀσυαίσθητα πάνω σὲ ἀνώμαλους καὶ ἐπικίνδυνους δρόμους. Ἂν τὸν ξυπήσωμε ἐγκαίρως, ξαναγυρίζει χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία στὸν κανονικὸ δρόμο, διατηρώντας κάποια ἀμυδρὴ ἀνάμνησι μόνο ἀπὸ τὴν προηγούμενη περιπέτειά του.

Ἡ ἐρωτικὴ αὐτοκτονία εἶνε συνηθέστερη στὴ νεανικὴ ἡλικία· στὴν ὡριμη ἡλικία ἀποτελεῖ μιὰ πολὺ σπάνια ἐξαίρεσι, ποὺ δὲν παρουσιάζεται συχνότερα ἀπὸ ὅ,τι οἱ διάφοροι κομῆτες στὸ στερέωμα.

Οἱ νέες, ποὺ ὁδηγοῦνται στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ συναίσθημα καὶ μόνο,.. κυριαρχοῦνται συχνὰ ἀπὸ σκέψεις αὐτοκτονίας καὶ πολλὲς φορὲς ἐκεῖνο ποὺ τὶς ἔσωσε ἦταν κάποιο μικρὸ καὶ ἀσήμαντο περιστατικό, ποὺ τὶς ἔκαμε ἐαφνικὰ νὰ ἀλλάξουν ἀπόφασι.

Ἡ σκέψις αὐτὴ εἶνε σπανιώτερη στοὺς νέους τῆς ἴδιας ἡλικίας.

Στοὺς ἄνδρες, ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἀποκτᾶ κάποιο νόημα, ὅταν πρόκειται νὰ συμπαρασύρουν σ' αὐτὴ καὶ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦν. Γιατὶ ὁ ἀνδρικὸς ἔρως σχετίζεται πάντοτε μὲ μιὰ ἰδέα κατακτήσεως. Καὶ κανεὶς ἄνδρας δὲν θὰ ἔκανε πρόθυμα τὴ σκέψι νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ ζωή, γιὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ πεδίο στὴ γυναῖκα ποὺ πιστεύει πὼς ἔχει πάνω της ἀναμφισβήτητα δικαιώματα κατοχῆς καὶ κυριαρχίας.

Ἀπὸ μιὰ στατιστική, ποὺ ἐδημοσίευσε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὁ γνωστὸς στατιστικὸς Ἔρικ Μαΐλερ, βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅμως, ὅτι οἱ περισσότερες αὐτοκτονίες γυναικῶν εἶνε «προσποιητές», πρᾶγμα ποὺ σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις συμβαίνει στοὺς ἄνδρες.

Ὡς πρὸς τὰ ἑλατήρια, ἡ στατιστικὴ τοῦ Μαΐλερ τοποθετεῖ στὴν πρώτη γραμμὴ τὴν ἐγκατάλειψι. Ἔπειτα ἔρχονται μὲ τὴ σειρά: ζηλοτυπία, ἀρνησις τῶν γονέων, δυσμοφία, ἀπογοήτευσις, ἀσθένεια, ἄρνησις γάμου, ἐρωτικαὶ διαστροφαί, νευροπάθειαι, μελαγχολία.

Οἱ αὐτοκτονοῦντες ποὺ συμβαίνει νὰ σωθοῦν μὲ μιὰ ἔγκαιρη ἐπέμβασι εἶνε ὅλοι εὐχαριστημένοι γιὰ τὴ σωτηρία τους. Ἡ ὑποτροπὴ εἶνε ἕνα σπανιώτατο φαινόμενο. Ὁ Ἔρικ Μαΐλερ τὴν ὑπολογίζει σὲ μιὰ περίπτωσι ἐπὶ 1.000 ἀποπειρῶν ποὺ ἀπέτυχαν.

Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑποτροπὴ μεταξὺ τῶν ἀποπειωμένων νὰ αὐτοκτονήσουν ἀποδεικνύει ὅτι, στὴν πραγματικότητα, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ στιγμιαία παράκρουσι, ποὺ ἔχουμε κάθε λόγο νὰ μὴν θέλωμε νὰ ἐπαναληφθῇ.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ἐρωτικῶν αὐτοκτονιῶν μᾶς δείχνει ὅτι ὁ ἔρως, παρ' ὅλες τὶς τρέλλες μὲ τὶς ὁποῖες εἴμαστε συνηθισμένοι νὰ τὸν φορτώνουμε, ξέρει νὰ ὑποτάσσεται καὶ νὰ πειθαρχῇ στὴ λογικὴ καὶ στὴν κοινωνικὴ συμβατικότητα. Ἡ, ἀντιστρόφως, ὅτι ἡ λογικὴ κυριαρχεῖ στὴ ζωὴ μας καὶ ἀπὸ λόγους ὑπολογισμοῦ καὶ σκοπιμότητος ἀφήνει μιὰ σχετικὴ ἐλευθερία στὸν ἔρωτα, φροντίζοντας, ὅμως, νὰ τὸν ἔχῃ πάντοτε στὴν ἐξουσία της.

◆◆

Μοντέρνοι στρατιῶτες

Ὁ στρατηγὸς Μοντγκόμερυ, στὸν ὁποῖον ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησις ἀνέθεσε τὴν ἀναδιοργάνωσι τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν περίοδο τῆς εἰρήνης, ἐδήλωσε τελευταῖα ὅτι βρίσκει γελοίους τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἰσχύοντας σήμερα κανονισμούς.

«Νομίζω, εἶπε, ὅτι ἕνας στρατιώτης πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του καὶ νὰ γυρίζῃ τὴ νύχτα στὸ στρατῶνα ὅ,τι ὥρα τοῦ ἀρέσει. Πρέπει ἀκόμη νὰ μπορῇ νὰ διαβάζῃ στὸ κρεββάτι του, ἂν αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία του. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσωμε; Ἐγώ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας μου, διάβαζα πάντα στὸ κρεββάτι μου τὴ νύχτα».

Ἡ κόρη τοῦ Μουσσολίνι ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Τὸ «Ρίκκα Ριστοράντε» καὶ ἡ πελατεία του

—Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε; Ἔχομε σήμερα ἕνα θαυμάσιο «μινεστρόνε», ντομάτες μὲ πιπεριὲς καὶ φροῦτα τῆς ἐποχῆς.

Κύτταξα αὐτὴν ποὺ μοῦ μιλοῦσε. Ἦταν μιὰ μελαχρινὴ κοπέλλα, μὲ λαμπερὰ κι' ἐκφραστικὰ μάτια. Τὸ ρεστωράν της βρίσκεται στὴ μικρὴ νῆσο Ἰσχία, ἔξω ἀπ' τὴ Νεάπολι. Οἱ πελάτες μποροῦν ν' ἀπολαύσουν τὸ πανόραμα τῶν ἀπέραντων ἀμπελιῶν τοῦ νησιοῦ τῆς ἀντικρυνῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Βεζουβίου ποὺ καπνίζει ἥσυχα στὸ βάθος...

Τὸ κατάστημα αὐτὸ μοιάζει μὲ τόσα ἄλλα ἰταλικὰ «ριστοράντε». Ἔχει ὅμως κάτι τὸ ἐξαιρετικό: Ἡ κοπέλλα μὲ τὰ ὡραῖα μάτια, ἰδιοκτήτρια καὶ σερβιτόρα συγχρόνως εἶνε ἡ Ἄννα - Μαρία Μουσσολίνι, μιὰ ἀπ' τὶς κόρες τοῦ πρώην δικτάτορος τοῦ Παλάτσο Βενέτσια.

Ἕνας φίλος μου Ναπολιτάνος μοῦ εἶχε δώσει αὐτὴ τὴν πληροφορία: ὅτι τὰ δυὸ μικρότερα παιδιὰ τοῦ Ντοῦτσε εἶχαν ἀνοίξει μιὰ «ταβέρνα πολυτελείας» στὴν πρωτεύουσα τοῦ μικροῦ νησιοῦ. Ἡ Ἄννα Μαρία διευθύνει τὸ κατάστημα καὶ σερβίρει ἐνῶ ὁ ἀδελφός της Ρομάνο παίζει ἀκορντεὸν στὴν ὀρχήστρα. Ἔχουν βαφτίσει τὸ κατάστημά τους «Ρίκκα Ριστοράντε» (πλούσιο ρεστωράν).

Σήμερα, Τετάρτη, οἱ πελάτες εἶνε λίγοι. Ἐπωφελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ κουβεντιάσω μὲ τὴν κόρη τοῦ ἄλλοτε πανίσχυρου δικτάτορος.

—Ἐσεῖς εἶσθε λοιπὸν ἡ σινιορίνα Ἄννα - Μαρία Μουσσολίνι; τὴν ρωτῶ μὲ ἁπλότητα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι ἀσήμαντο.

Ἡ βελουδένια ματιά της γίνεται ἐξαφνα τραχειά. Καί, ἀφοῦ σωπαίνει λίγο, ἀπαντᾶ ξερά:

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Τί μὲ θέλετε; Ἂν εἶσθε τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, κάνετε τὸν καιρό σας. Σᾶς λέω προκαταβολικῶς ὅτι εἶμαι ἐν τάξει... κι' ὅτι δὲν θέλω ἱστορίες!

Τὸ πρόσωπό της ἔχει κοκκινίσει ἀπὸ θυμό. Ἐγώ, ὅμως, σὰν νὰ μὴ τὸ ἀντελήφθην, τῆς κάνω ἄλλη ἐρώτησι:

—Ἀπὸ πόσον καιρὸ ἀνοίξατε τὸ κατάστημά σας;

—Ἀπὸ δυὸ βδομάδες, κι' οἱ δουλειὲς πᾶνε πολὺ καλά. Αὐτὸ θέλατε νὰ μάθετε;... Ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγὼ ἐπιθυμοῦμε νὰ ξεκάσουμε ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κυβέρνησε τὴν Ἰταλία ἐπὶ 22 χρόνια. Ἐννοοῦμε νὰ μὴ μᾶς τὸ θυμίζουν κάθε στιγμή!

Ἡ συζήτησις ἀπειλεῖ νὰ πάρῃ ἐχθρικὴ τροπή. Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπαίνει στὴν αἴθουσα ἕνας γερὸς καὶ μελαχρινὸς νέος: ὁ Ρομάνο Μουσσολίνι. Ἡ ἀδελφὴ του μοῦ τὸν συνιστᾶ. Ἐκεῖνος μὲ κυττάζει μ' ἕνα ἐχθρικὸ φόβο. Ἀδελφὸς κι' ἀδελφή, νομίζοντας μὲ ἀκόμη ἀστυνομικό, μοῦ παρουσιάζουν ἀμέσως ἕνα ἔγγραφο τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ποὺ λέει:

(«Ἡ Ἄννα - Μαρία κι' ὁ Ρομάνο Μουσσολίνι δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθοῦν καθόλου, ἐκτὸς ἂν συμπεριφερωνται ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸ δημοκρατικὸ καθεστώς).

—Μὲ ἐμεῖς δὲν ἀσχολούμεθα μὲ τὴν πολιτική, μὲ βεβαιώνει ὁ Ρομάνο.

Πηγαίνει ἔπειτα νὰ παίξῃ ἀκορντεὸν μὲ τὴν ὀρχήστρα. Ἐπωφελοῦμαι τότε τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ ρωτήσω τὴν Ἄννα - Μαρία:

—Πόσο σᾶς κόστισε αὐτὸ τὸ πολυτελὲς καὶ κομψὸ κέντρο;

—Δυὸ ἑκατομμύρια λιρέττες,.. Οἱ πελάτες εἶνε ὅλοι μαυραγορίτες.

Πράγματι, μόνο μαυραγορίτες θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ πληρώσουν λογαριασμοὺς σὰν τὸ δικό μου: 1.500 λιρέττες γιὰ τὸ «μινεστρόνε», τὶς πιπεριές, φροῦτα παγωμένα καὶ λίγο κρασί!

Τώρα ἡ Ἄννα - Μαρία ἔχει ἀποκτήσει περισσότερο θάρρος μαζί μου.

—Ξέρετε, μοῦ λέει ἐμπιστευτικά, πρόκειται νὰ παντρευτῶ προσεχῶς μ' ἕνα νέον ἀπ' τὴν Ὄστια ὀνόματι Περράρο.

Κατὰ σύμπτωσιν, ὁ Μουσσολίνι εἶχε ἀγοράσει στὴν Ὄστια τὴν πρώτη του βίλλα, γιὰ νὰ στεγάσῃ τοὺς ἐρωτές του μὲ τὴν Κλάρα Πετάτσι...

Τί ἔχει μάρτυρες ὅλη ἡ «δυναστεία» τοῦ Ντοῦτσε; Ἡ γυναίκα τοῦ Ρακέλε ἔχει πάρει σήμερα ἐλεύθερο νὰ φύγῃ μιὰ ἀπ' τὶς νήσους Λιπάρι (ὅπου τοῦ), προτίμησε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ. Ὁ γυιός του Βιττόριο πέρασε στὴν Ἱσπανία, μεταμφιεσμένος σὲ λίμνη τοῦ Κόμο, σὲ μιὰ βαρκάδα ποὺκανε μὲ τὸ σιγά, ὁ πέπλος τῆς λήθης θὰ σκεπάσῃ ὅσους θὰ ἐπιζήσουν...

P. KAZEN

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Θαμένη Ζωντανή

Περιπετειώδες αίσθηματικό μυθιστόρημα κατά διασκευήν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

Ἕνας ναυαγὸς μέσα στὴ νύχτα

Ἡ μικρὴ κάτασπρη βαρκοῦλα εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ Τρουβίλ λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι. Ἦτανε μιὰ μικρὴ ψαραδίκη βαρκοῦλα μ' ἕνα μονάχα πανί. Στὸ τιμόνι της, ἕνας νέος ἄνθρωπος καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν, μ' εὐγενικὸ παρουσιαστικό, ποὺ δὲν πρόδινε οὔτε φαρὰ οὔτε ναύτη, μὰ πρωτευουσιάνο. Στὴν ἀρχή, ὁ ἄνεμος ἐρχότανε ἀπ' τὴ Χάβρη, κι' ἔκανε ξιοθεώμαστη γρηγοράδα πάνω σὲ μιὰ θάλασσα ποὺ μόλις ταραζότανε. Διάνυσε ἑπτσι ὀχτὼ ἢ δέκα λεύγες σὲ τρεῖς ὧρες μέσα, ὅταν, ξαφνικά, ὁ ἄνεμος ἔπεσε, κι' ὁ ὠκεανὸς γίνηκε ἴσιος σὰν καθρέφτης. Ἡ βαρκοῦλα βρισκότανε ἐκείνη τὴν ὥρα στὶς ἑκατὸ λεύγες τοῦ "Ορν. Εἶχε δεξιὰ τῆς τὶς βράχους τῆς Λυών, κι' ἀριστερά της τὰ ἐρείπια ἑνὸς εἰδους μοναστηριοῦ ποὺ γειτόνευε μὲ τὸν πύργο τοῦ Μπυρού. Ἦταν ἕνα τοπεῖο τέλειο. Ὁ νέος δὲν εἶχε πειρὰ νὰ πάρη πινέλλα καὶ μπογιὲς ποὔχε φυλαγμένα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βαρκας, καὶ ν' ἀρχίση νὰ ζωγραφίζη ἀπάνω στὸ πανὶ ποὺ βρισκότανε τεζαρισμένο πάνω στὸ ζωγραφικό του καβαλέτο.

Ἦτανε τόσο ὁλοκληρωτικὰ ἀπορροφημένος στὴ δουλειά του ποὺ δὲν ἔνοιωσε τὶς ὧρες ποὺ περάσανε. Ξαφνικά, τοῦ μαστίγωσε τὸ πρόσωπο ἕνα ἀπ' τὰ καυτὰ φυσήματα ποὺ προμηνύουν τὴν κατειγρωματισμό, κι' ἀπὸ πράσινη ποὺ ἦτανε, γίνηκε γκρίζα. Ἀστραπὲς αὐλακώνανε οὐρανὸ ποὺ ἦτανε γεμάτος σύννεφα μαῦρα καὶ συμπαγῆ, σὰν βουνά. Ὁ νέος ἔνοιωσε πὼς δὲν εἶχε στιγμὴ νὰ χάση. Ὁ ἀνεμος εἶχε ἀλλάξει μὲ τὸν ἥλιο. Ἀπὸ νέβασε, λοιπόν, τὸ μικρὸ πανί του, κι' ἔδεσε πλώρη γιὰ τὸ Τρουβίλ, πλέοντας κοντὰ στὴν ἀκτή. Δὲν εἶχε κάνει ὅμως οὔτε ἕνα τέταρτο λεύγας, καὶ τὸ πανὶ τρομαγμένος καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ μουγκρίζη. Ἦτανε φανερὸ πὼς ἡ θύελλα πλησίαζε σὰν ἄλογο σακκάκι του, πῆρε τὰ κουπιὰ κι' ἄρχισε νὰ τραβᾶη γιὰ τὴν ἀκτή. Ἡ καταιγίδα ὅμως, πιὸ γρήγορη ἀπ' αὐτόν, τὸν ἔφτασε σὲ λίγο. Γιὰ μεγαλείτερη κακοτυχία ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ πέφτη.

Πέρασε μιὰ ὥρα φοβερή. Τὸ ἐλαφρὸ τιλοιάριο πηδοῦσε σὰν ἕνα καρυδότσουφλο πάνω στὰ κύματα. Τὸ σκοτάδι ἦτανε τόσο πυκνὸ ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνη ἀγνοοῦσε ἐντελῶς σὲ πόση ἀπόστασι βρισκόταν ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Σἀφνικά, ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ τράνταγμα. Ἡ βαρκοῦλα εἶχε κάτσει. Μ' ἕνα πηδήσιμό ὡς τὰ γόνατα καὶ σὲ δυὸ λεφτὰ, πατοῦσε σὲ στερεὸ ἔδαφος. Ἀνέβηκε τρέχοντας πάνω στοὺς βράχους καὶ γεμᾶτος δέος μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Καὶ θὰ καθόταν ἴσως ὅλη τὴ νύχτα ἐκεῖ ἂν ξαφνικὰ δὲν ἔνοιωθε τὴ βροχὴ νὰ τοῦ μαστιγώνῃ τὸ πρόσωπο. Τότε, θυμήθηκε τὰ ἐρείπια ποὔχε διακρίνει στὴν ξηρὰ ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ ζωγραφίζη. Ὑπολόγισε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ ἴδιος. Ἀνέβηκε λοιπὸν ἀκόμα, πέρασε ἕνα μικρὸ ὁροπέδιο, κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ τρέχοντας. Ξαφνικά, ἐμπρός του, στὴ λάμψι μιᾶς ἀστραπῆς, διάκρινε τὴ μισογκρεμισμένη πρόσοψι μιᾶς ἐκκλησίας. Μπῆκε μέσα ἀδίστακτα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα μοναστῆρι. Γύρεψε τὸ λιγώτερο γκρεμισμένο μέρος, καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὸ ξημέρωμα. Ἔβαλε ὕστερα τὸ χέρι στὴν τσέπη του, ἔβγαλε ἕνα φωτιάκι κι' ἕνα μπουκαλάκι ροῦμι καί, τρώγοντας καὶ πίνοντας, ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις του νὰ γυρίζουν. Διπλώθηκε ἔπειτα μὲ τὸ σακκάκι του, ποὺ τὸ εἶχε ἀρπάξει πρὶν πηδῆξη ἀπ' τὴ βάρκα, καί, ἀνανουρισμένος ἀπ' τὸν κρότο τῶν κυμάτων κι' ἀπὸ τὰ σφυρίγματα τοῦ ἀνέμου, κοιμήθηκε.

Κοιμότανε πάνω-κάτω δυὸ ὧρες, ὅταν, ξαφνικά, ξύπνησε ἀπ' τὸν κρότο μιᾶς πόρτας ποὺκλεινε, τρίζοντας ἀπάνω στοὺς ἁρμούς της. Ἄνοιξε τὰ μάτια του ὁ.ἀπλατα, κι' ὕστερα, μὲ μιὰ κίνησι ἐνστικτη, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα. Μ' ὅλο ποὺ κύτταζε ὅμως γύρω του, δὲν εἶδε τίποτα, δὲν ἄκουσε τίποτα. Κι' ὅμως ἤμεινε πίσω ἀπ' τὸ στῦλο, βέβαιος ὅτι ὁ κρότος ποὺ τὸν εἶχε ξυπνήσει ἦτανε πραγματικότης κι' ὄχι ὄνειρο.

Ἡ καταιγίδα εἶχε κοπάσει, κι' ὁ οὐρανός, ἂν καὶ βαρυφορτωμένος πάντα μὲ κατάμαυρα σύννεφα ἄφινε κάπου-κάπου τὴ σελήνη νὰ ρίχνη στὴ γῆ λίγες χλωμὲς τὶς ἀχτίνες. Ὁ νέος εἶδε πὼς βρισκότανε στὴ μέση ἑνὸς πελιοῦ ἐρειπωμένου μοναστηριοῦ. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀνοιγόντουσαν οἱ δυὸ διάδρομοι του, ποὺ περνούσανε κάτω ἀπὸ καμπιὲς ἀψίδες, ἐνῶ ἀντίκρυ, μερικὲς σπασμένες πέτρες, χαμένες μέσ' στὰ ψηλὰ χορτάρια, δείχνανε πὼς ἐκεῖ βρισκότανε τὸ μικρὸ νεκροταφεῖο ποὺ μέσα του ἀναπαύντουσαν οἱ παλιοὶ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ νέος ἦταν γενναῖος. Μεμιᾶς ὅμως, χυμήξανε μέσ' στὸ μυαλό του ἕνα σωρὸ τρομακτικὲς σκέψεις, σὰν νυχτερίδες: βρισκότανε μέσα σ' ἕνα ἐρειπωμένο μοναστῆρι, δίπλα σὲ παλιοὺς χορταρισμένους τάφους, καί, τὸ χειρότερο, ἄοπλος, σὲ μιὰ τοποθεσία ὅπου τὸν τελευταῖο καιρὸ εἴχανε γίνει ἕνα σωρὸ ἐγκλήματα. Πραγματικά, ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς Γαλλίας, εἶχαν ἀσχοληθῆ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ μὲ τὰ ἐγκλήματα ποὔχανε τρομοκρατήσει τὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς Νορμανδίας καὶ ποὺ οἱ δράστες του ἤμεναν ἀσύλληπτοι καὶ μυστηριώδεις... Νἄχε ἄρα γε καμμιὰ σχέσι τὸ παλιὸ αὐτὸ ἐρειπωμένο μοναστῆρι μὲ τοὺς κακοῦργους; Ὁ ἄνθρωπος περίμενε νὰ κρυφτῆ ἡ σελήνη. Κι' ὕστερα, προφυλαχτικά, γλύστρησε μέσ' στὸ πυκνὸ σκοτάδι, πρὸς τὴν πόρτα ποὺ τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε τρίξει, κι' ἀκούμπησε πάνω της τὸ αὐτί του. Γιὰ δέκα λεπτὰ δὲν ἄκουσε τίποτα. Ὕστερα, ὅμως, νόμισε πὼς διάκρινε τὸν ἀμυδρὸ κρότο μιᾶς μακρυνῆς πόρτας, ποὺ κλείνει στὰ βάθη ἑνὸς ὑπογείου... Σὲ λίγο, βήματα μακρυσμένα ἀκουστήκανε, ποὺ σιγὰ-σιγὰ πλησιάζανε. Κάποιος ἀνέβαινε μιὰ σκάλα πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ κρυφάκουγε... Μ' ἕνα πήδημα ὁ νέος βρέθηκε πίσω καί, πασπατεύοντας τὸν ὑγρὸ τοῖχο μέσ' στὸ σκοτάδι, ξεναπῆρε τὴν πρώτη του θέσι πίσω ἀπ' τὴν κολώνα. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ἴδιο τρίξιμο ποὺ τὸν εἶχε ξυπνήσει, ἀκούστηκε ξανά. Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἔκλεισε. Ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάσθηκε. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε ἐρευνητικὰ γύρω του. Καί, βλέποντάς τα ὅλα ἤσυχα, μπῆκε στὸ διάδρομο κι' ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ σελήνη ξαναπρόβαλε κι' ὁ νέος εἶδε στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ νεκροταφείου τὸν μυστηριῶδη ἄγνωστο μ' ἕνα σκαλιστῆρι στὸ χέρι. Ἔσκαψε λίγο στὸ χῶμα, ἔρριξε κάτι ποὺ δὲ μπόρεσε ὁ νέος νὰ διακρίνῃ μέσ' στὴν τρύπα ποὺ ἄνοιξε, κι' ἀπὸ πάνω, γιὰ νὰ σβύσῃ κάθε ἴχνος, κύλησε τὴν πέτρα ἑνὸς τάφου. Ἀφοῦ πῆρε ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, κύτταξε πάλι γύρω του, καί, μὴ βλέποντας τίποτα, πῆγε κι' ἀκούμπησε τὸ σκαλιστῆρι του σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἐξαφανίστηκε μέσα σὲ μιὰ καταπακτή.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ σκηνὴ ἦτανε τόσο σύντομη, κι' ἡ ἀπόστασι ποὺ χώριζε τοὺς δυὸ ἄνδρες ἀρκετὰ μεγάλη, ὁ νέος μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ κάτω ἀπ' τὶς περαστικὲς ἀκτῖνες τῆς σελήνης πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκαλιστῆρι ἦτανε νέος εἰκοσιοκτὼ ἢ τριάντα χρονῶν, μὲ ξανθὰ μελλιὰ καὶ μέτριο ἀνάστημα. Ἦτανε ντυμένος μ' ἕνα ἁπλὸ πανταλόνι ἀπὸ γαλάζιο πανί, σα χωριάτης, μὰ εἶχε κρεμασμένο στὴ ζώνη του ἕνα μακαίρι κυνηγιοῦ πουλαμπὲ κάτω ἀπ' τὴ σελήνη κι' ἔδειχνε τὸν εὐπατρίδη.

Ὁ νέος ποὔχε παρακολουθήσει αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲ μπόρεσε, κι' οὔτε καὶ σκέφθηκε νὰ ξανακοιμηθῆ. "Ηταν, ὅπως εἴπαμε, ἄοπλος καὶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ ζωή του. Τὴ χαρουγή, μόλις εἶδε τὸν οὐρανὸ ν' ἀσπρίζη πρὸς τὴν ἀνατολή, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Κατέβηκε τὸ βουνολάκι κι' ἔφτασε στὴν ἀκτή. Ὁμολλη σκέπαζε τὴ θάλασσα. Ὁ νέος ἔκατσε σ' ἕνα βραχάκι. "Υστερ' ἀπὸ μιση ὥρα ὁ ἥλιος βγῆκε, κι' οἱ πρῶτες ἀκτῖνες του διαλύσανε τοὺς ἀτμοὺς ποὺ σκεπάζανε τὸν ὠκεανὸ ἀφορισμένο καὶ μανιασμένο ἀκόμα ἀπ' τὴν καταιγίδα τῆς προηγουμένης.

Ἡ βαρκοῦλα του ἦταν καθισμένη στὰ βότσαλα, ὅπου τὴν εἶχαν πετάξει τὰ κύματα. Δυὸ σανίδες της εἶχανε σπάσει κι' ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ. Σὲ λίγο, ὅμως, μιὰ ψαρόβαρκα φάνηκε στ' ἀνοιχτά. Ὁ νέος φώναξε τοὺς ψαράδες. Ἡ ψαρόβαρκα ζύγωσε. Πήγαινε στὸ Τρουβὶλ κι' οἱ ψαράδες χάρηκαν βλέποντες τὸ νέο, γιατὶ τὸν εἶχανε δῆ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ Τρουβὶλ μὲ τὴν ἐλαφρυὰ βαρκοῦλα του, καὶ πιστεύανε πὼς εἶχανε χαθῆ καὶ οἱ δυό τους μέσ' στ' ἀφρισμένα κύματα. Ὁ νέος τοὺς εἶπε πὼς εἶχε περάσει τὴ νύχτα του πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο. "Υστερα, τοὺς ρώτησε πῶς ὀνομεζόντουσαν αὐτὰ τὰ ἐρείπια ποὺ ὑψωνόντουσαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Τοῦ ἀποκριθήκανε πὼς ἦτανε τὸ μοναστῆρι τοῦ Γκράν Πρέ, ποὺ γειτόνευε μὲ τὸν πύργο τοῦ Μπυρού, ποὺ ἀνῆκε στὸν κόμητα Ὀράτιο Μπεζεβάλ.

Στ' ὄνομα αὐτό, ὁ ἐπιβάτης πετάχτηκε ὀρθός, πελιδνός. "Υστερα, ξαναπέσε στὴ θέσι του, βυθίζοντας τὸ κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του, καὶ ψιθυρίζοντας:

—Στὸν κόμητα Ὀράτιο Μπεζεβάλ!... Δηλαδὴ στὸν ἄντρα τῆς Παυλίνας... τῆς Παυλίνας ντὲ Μεγιέν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.

Μιὰ δολοφονία

Ἡ πληροφορία τῶν φαράδων ἦτανε μιὰ ἀποκάλυψι γιὰ τὸν ναυαγὸ τῆς βαρκοῦλας — τὸν Ἀλφρέδο ντὲ Νεβάλ, τὸν ἄνθρωπο ποὔχε ἀγαπήσει μὲ εἰδωλολατρεία τὴν Παυλίνα ντὲ Μεγιέν... Εἶχε βρεθῆ, ἀπὸ μιὰ περίεργη ἰδιοτροπία τῆς τύχης, μιὰ νύχτα καταιγίδος, μέσ' στὴν περιοχὴ ποὺ ἀνῆκε στὸν ἄντρα της, σ' ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν ἀγάπη του... Μεμιᾶς, οἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἐρωτά του τὸν πνίξανε, κι' ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα στὸ βάθος τῆς ψαρόβαρκας, ἀμίλητος, μὲ τὸ κεφάλι στὰ χέρια του. Σύγχρονα ὅμως, κι' ἕνα σωρὸ σκέψεις ἤρθανε νὰ τοῦ ταράξουνε τὸ μυαλό: Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, ποὔχε βγῆ μέσ' ἀπὸ τοὺς τάφους τοῦ ἐρειπωμένου μοναστηριοῦ, γιὰ νὰ κρύψη κάτι μέσα στὴ γῆ;

Ἡ ψαρόβαρκα ἄραξε στὸ Τρουβὶλ κατὰ τὶς ἑντεκα τὸ πρωί. Τότε μονάχα ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Νεβρὲλ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Εὐχαρίστησε τοὺς ἀγαθοὺς ψαράδες, τοὺς μοίρασε λίγα χρήματα, καὶ πῆδησε στὴν ξηρά. "Ολος ὁ κόσμος γιόρτασε τὸ γυρισμό του, σὰ νἄτανε γυρισμὸς ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο!... "Ολοι, πραγματικά, τὸν εἶχανε γιὰ πνιγμένον ἢ δολοφονημένον. Ὁ Ἀλφρέδος ἐνοιωθε φοβερὴ κούραση. "Επεσε στὸ κρεββάτι του, παραγγέλλοντας νὰ τὸν ξυπνήσουνε στὶν πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ νὰ τοὔχουν ἕτοιμο ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ Πὸν-λ' Ἐβέκ, ὅπου σκόπευε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα του. Οἱ παραγγελίες ἐκτελεστήκανε μὲ ἀκρίβεια, καὶ στὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ ὁ Ἀλφρέδος εἶχε φτάσει στὸν προορισμό του. Κοιμήθηκε στὸ Πὸν-λ' Ἐβέκ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, στὶς ἕξη, γαΐκισε ἕνα ἄλογο, καί, ἀκολουθώντας ἕναν ὁδηγό, ξεκίνησε μὲ καλπασμὸ γιὰ τὸ Ντιέπ. Ἡ πρόθεσί του ἦτανε, φτάνοντας σ' αὐτὴ τὴν πόλι, νὰ πιάση σὰν ἁπλὸς περιστατης τὴν ἀκροθαλασσιά, ν' ἀκολουθήση τὴν ἀκτή, ὡς ὅτου συναντήσῃ τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Γκράν-Πρέ, καὶ τότε νὰ ἐπισκεφθῆ μέρα, σὰν ἁπλὸς ἐραστὴς τῆς ζωγραφικῆς, αὐτὰ τὰ μέρη ποὔβλεπε τόσο νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ τὴ νύχτα. "Ενα ἀπρόοπτο, ὅμως, φοβερὸ γεγονός, ἄλλαξε τὰ σχέδιά του, καὶ τὸν ὠδήγησε στὸν ἴδιο σκοπὸ ἀπὸ ἄλλο δρόμο: ὀτάνοντας στὸ Ντιέπ, βρῆκε ὅλους τοὺς χωροφύλακες στὴν πόρτα τῆς Δημαρχίας, κι' ὅλη τὴν πόλι σ' ἀναβρασμό. "Ενα κοινούργιο ἔγκλημα, σὰν αὐτὰ ποὔχαν ἀναστατώσει τὴν περιοχή, εἶχε γίνει, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μὲ πρωτοφανῆς θράσος. Ἡ κόμησσα Μπεζεβάλ, ποὔχε φτάσει λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὸ Παρίσι, εἶχε δολοφονηθῆ μέσ' στὸ ἴδιο τὸ πάρκο τοῦ πύργου της, στὸν ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ ἄνδρας της μαζὺ μὲ δυὸ-τρεῖς φίλους του! Ὁ Ἀλφρέδος ἤμεινε σὰν κεραυνοβολημένος. Ἡ ἀγαπημένη του, ποὺ ὁ γάμος της δὲν εἶχε καταφέρει νὰ σβύξη ἀπ' τὴν ψυχή του τὴν ἀναμνησί της, εἶχε πεθάνει! Εἶχε δολοφονηθῆ στὸ πάρκο τοῦ πύργου της, ἐνῶ αὐτός, ὁ Ἀλφρέδος, βρισκότανε κοντά της, μέσ' στὰ ἐρείπια τοῦ γειτονικοῦ μοναστηριοῦ μόλις πεντακόσια βήματα μακρυὰ της... "Ητανε τόσο φοβερό, ὅσο κι' ἀπίστευτο!... Ξαφνικά, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος μὲ τὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι στὴ ζώνη του, ποὔχε βγῆ ἀπ' τὴν κρυφὴ πόρτα τῶν κενοταφίων, ξενάγυρισε στὴν ταραγμένη σκέψι του... "Ηταν ἕτοιμος ὁ Ἀλφρέδος νὰ μιλήσῃ στοὺς χωροφύλακες, στὸ δήμαρχο, κατασθέτοντας αὐθόρμητα ὅσα ἤξερε, ὅταν κάποιο προαίσθημα τὸν σταμάτησε. Δὲν ἦταν ἀκόμα ἐντελῶς βέβαιος, καὶ προτίμησε νὰ συνεχίσῃ τὶς ἐρευνες μοναχός του ὡς τὸ τέλος.

Οἱ χωροφύλακες, ποὔχαν εἰδοποιηθῆ στὶς τέσσερις τὸ πρωί, εἶχαν ἔρθει νὰ πάρουνε τὸ δήμαρχο, τὸν εἰρηνοδίκη καὶ τοὺς δυὸ ἰατροδικαστὰς γιὰ τὴν ἐκθεσι. Ὁ δήμαρχος κι' ὁ εἰρηνοδίκης ἦταν ἕτοιμοι, ὁ ἕνας ὅμως ἀπ' τοὺς δυὸ γιατρούς, ποὺ ἀπουσίαζε σ' ἐπισκέψεις σὲ πελάτες του, ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπάκουση στὴν πρόσκλησι τῶν ἀρχῶν. Ὁ Ἀλφρέδος, ποὺχε κάνει ἐξ αἰτίας τῆς ζωγραφικῆς, ὡρισμένες μελέτες ἀνατομίας στὸ "Παρισέ", προσφέρθηκε ὡς βοηθὸς τοῦ ἑνὸς γιατροῦ. Τὸν δεχτήκανε, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος, κι' ὅλοι ξεκινήσανε γιὰ τὸν πύργο τοῦ Μπυρού. Γιατὶ τὸ ἔκαμε αὐτὸ ὁ Ἀλφρέδος; "Θέλε ὁ φτωχὸς ἐρωτευμένος νὰ ξαναδῆ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴν Παυλίνα του, πρὶν οἱ σανίδες τοῦ φερέτρου κλειστοῦν ἀπάνω της, κι' ἴσως ἀκόμα ὑπάκουε σὲ κάποια φωνὴ ποὺ τοῦφτανε ἀπ' τὸν οὐρανό...

Ὁ δήμαρχος κι' ἡ συνοδεία του φτάσανε στὸν πύργο. Ὁ κόμης εἶχε φύγει τὸ ἴδιο πρωὶ γιὰ τὸ Καέν. Πήγαινε νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸ νομάρχη τὴν ἄδεια τῆς μεταφορᾶς τοῦ πτώματος στὸ Παρίσι, ὅπου βρισκόταν ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῆς κόμησσας, κι' ἴσως εἶχε βρῆ τὴν εὐκαιρία ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸν πύργο, τὴν ὥρα ποὺ οἱ σκληρὲς διατυπώσεις τῆς νεκροψίας θὰ τοῦ προκαλοῦσαν ἐν' ἀφάντασ-το βάσανο.

"Ενας φίλος του δέχτηκε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἀρχῶν καὶ τοὺς ὡδήγησε στὴν κάμαρα τῆς κόμησσας. Ὁ Ἀλφρέδος μόλις μποροῦσε νὰ κρατιέται στὰ πόδια του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. "Ηταν ὠχρός, σχεδὸν σὰν τὸ ἀγαπημένο πτῶμα ποὺ τὸν περίμενε... Μπῆκαν ὅλοι μαζὺ στὴν κάμαρα. "Ηταν ἀκόμα ἁρωματισμένη μὲ μιὰν ἔντονη μυρωδιὰ ζωῆς. Ὁ Ἀλφρέδος ἔρριξε γύρω του μιὰν ἀλαφισμένη ματιά. Διάκρινε πάνω σ' ἕνα κρεββάτι μιὰν ἀνθρώπινη φόρμα ποὺ διαφαινότανε κάτω ἀπ' τὸ σεντόνι ποὺ ἦτανε ριχμένο ἀπάνω της. Τότε, ὁ Ἀλφρέδος ἐνοιωσε ὅλο του τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ κι' ἀκούμπησε στὴν πόρτα. Ὁ γιατρὸς προχώρησε πρὸς τὸ κρεββάτι μὲ τὴν ἀταραξία ποὺ δίνει ἡ συνήθεια. Ἀπότομα, σήκωσε τὸ σεντόνι ποὺ σκέπαζε τὸ πτῶμα, κι' ἀποκάλυψε τὸ κεφάλι.

Τότε, ὁ Ἀλφρέδος νόμισε πὼς ὀνειρεύοταν ἀκόμα, ἢ πὼς ἦταν ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς γοητείας: Αὐτὸ τὸ πτῶμα, τὸ ξαπλωμένο πάνω στὸ κρεββάτι, δὲν ἦτανε τῆς κόμησσας ντὲ Μπεζεβάλ! Αὐτὴ ἡ δολοφονημένη γυνεῖκα, ποὺ εἶχανε πάει οἱ ἀρχὲς γιὰ νὰ διεπιστώσουνε τὸ θάνατό της, δὲν ἦταν ἡ Παυλίνα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ἕνα μυστήριο

Ἡ νεκρὴ ἦτανε μιὰ γυναῖκα ξανθιὰ μὲ κάτασπρο δέρμα καὶ μὲ χέρια κομψὰ κι' ἀριστοκρατικά, μιὰ γυναῖκα νέα κι' ὁμορφη, μὰ δὲν ἦταν ἡ Παυλίνα...

Ἡ πληγὴ βρισκότανε στὸ δεξιὸ μέρος. Ἡ σφαῖρα εἶχε γλυστρήσει ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ πλευρά της κι' εἶχε περάσει τὴν καρδιά. Ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει κεραυνοβόλος.

"Ολ' αὐτὰ ἦταν ἕνα μυστήριο, τόσο παράξενο, ποὺ ὁ Ἀλφρέδος εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ χάνῃ... Ἡ γυνοῖκα δὲν ἦταν ἡ Παυλίνα, κι' ὅμως ὁ ἄντρας της ἀνήγειλε τὸ θάνατό της καὶ μὲ τ' ὄνομα τῆς κόμησσας ντὲ Μπεζεβάλ ἐπρόκειτο νὰ θαφτῆ μιὰ ξένη!...

Ὁ Ἀλφρέδος δὲν ἔνοιωσε τί βοήθεια πρόσφερε στὴ διάρκεια τῆς νεκροψίας. Τὸ μόνο ποὺ θυμόταν, ἦτανε πὼς ἔβελε μιὰ ὑπογραφὴ κάτω ἀπὸ τὶν ἐκθεσι ποὺ τοῦ παρουσιάσανε στὸ τέλος. Ἡ νεκροψία βάστεξε σχεδὸν δυὸ ὧρες. "Υστερα, ὅλοι κατεβήκανε στὴν τραπεζαρία τοῦ πύργου, γιὰ νὰ πιοῦνε κάτι δροσιστικό. Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του καθόντουσαν στὸ τραπέζι, ὁ Ἀλφρέδος ἀκουμποῦσε τὸ φλογισμένο του κεφάλι πάνω στὸ τζάμι ἑνὸς παραθύρου ποὔβλεπε στὸ δρόμο. Ξαφνικά, εἶδε ἕναν καβαλλάρη, σκεπασμένο μὲ σκόνη καὶ μπαίνῃ καλπάζοντας στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Πῆδησε κάτω ἀπὸ τ' ἄλογό του, κι' ὥρμησε στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου. Ὁ Ἀλφρέδος κέρωσε, γεμᾶτος ἐκπληξί: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ ἴδιος ποὔχε θγῆ τὴν περασμένη νύχτα μέσ' ἀπὸ τὰ κενοτάφια τοῦ ἐρειπωμένου μοναστηριοῦ!... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γαλάζιο παντελόνι, τὸ σκαλιστῆρι καὶ τὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι...

Ὁ Ἀλφρέδος φώναξε ἕναν ὑπηρέτη:

—Ποιὸς εἶνε ὁ καβαλλάρης ποὺ μπῆκε μέσ' τὸν πύργο; τὸν ρώτησε.

—Εἶν' ὁ ἀφέντης μου, ὁ κόμης ντὲ Μπεζεβάλ... ἀποκρίθηκε ὁ ὑπηρέτης. Γυρίζει ἀπ' τὸ Καέν, ὅπου πῆγε γιὰ τὴν ἄδεια τῆς μεταφορᾶς τῶν λειψάνων τῆς κυρίας...

Ὁ Ἀλφρέδος ξαναρώτησε ἂν ὁ κόμης ντὲ Μπεζεβάλ σκόπευε νὰ φύγῃ γρήγορα γιὰ τὸ Παρίσι.

—Τὸ βράδυ... ἀποκρίθηκε πάλι ὁ ὑπηρέτης. Γιατὶ τὸ φορτηγὸ ἁμάξι ποὺ θὰ μεταφέρῃ τὸ λείψανο εἶνε ἕτοιμο, καὶ τ' ἄλογα ἔχουνε παραγγελθῆ γιὰ τὶς πέντε.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ὁ Ἀλφρέδος ἄκουσε χτυπήματα σφυριοῦ. "Ηταν ὁ ξυλουργὸς ποὺ κάρφωνε τὸ φέρετρο. Ὅλα γίνοντουσαν κανονικά, μ' ὅλες τὶς διατυπώσεις' βιαστικά, ὅμως, ὅπως μποροῦσε κανεὶς νὰ διατυπώσῃ χωρὶς δυσκολία...

Ὁ Ἀλφρέδος ξαναφυγε γιὰ τὸ Ντιέπ. Στὶς τρεῖς βρισκότανε στὸ Πὸν-λ' Ἐβέκ, καὶ στὶς τέσσερις στὸ Τρουβίλ.

Ἡ ἀπόφασι ποὺ εἶχε παρθῆ: Τὴν ἴδια νύχτα θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ διαφωτίσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο, κι' ἂν ἡ προσπάθειά του δὲν πετύχαινε, θὰ κατήγγελλε ὅ,τι ἤξερε στὴν ἀστυνομία τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα, λοιπόν, ποὺκανε, ἦτανε νὰ νοικιάσῃ μιὰ δεύτερη βάρκα. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, πῆρε καὶ δυὸ ἀνθρώπους γιὰ νὰ τὴν κυβερνήσουν. Ἀνέβηκε ὕστερα στὴν κάμαρά του, ἔβαλε δυὸ θαυμάσια πιστόλια μὲ δυὸ κάννες στὴν τσεϊδιωτική του ζώνη, κι' ἕνα ἐγχειρίδιο. Κούμπωσε τὸ πανωφόρι του, γιὰ νὰ κρύψῃ ἀπ' τὸν ξενοδόχο του τὶς φοβερὲς αὐτὲς προετοιμασίες, διάταξε νὰ μετοφέρουνε στὴ βάρκα, ποὺ περίμενε, μιὰ δάδα κι' ἕνα λοστό, καὶ στὸ τέλος μπῆκε κι' αὐτὸς μέσα μὲ τοὺς δυὸ συνοδούς του.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἄνεμος ἦτανε εὐνοϊκός. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες, ἡ βάρκα ἔφτασε στὸ ὕψος τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ντιέπ. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ἀλφρέδος διάταξε τοὺς νεύτες του νὰ σταθοῦνε ὥσπου νὰ πέσῃ ἡ νύχτα. "Υστερα, ὅταν τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε γύρω, τοὺς εἶπε νὰ βάλουνε πλώρη γιὰ τὴν ἀκτή, κι' ἀράξανε.

Τότε, ἔβασε τὶς τελευταῖες του ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους του. Θὰ τὸν περιμένανε μέσα σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ βράχου καὶ θὰ κρατάγανε βάρδια, πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος, σὲ τρόπο ποὺ νἂν' ἑτοιμοι νὰ σαλπάρουνε στὸν πρῶτο του διάταγή. "Αν, μὲ τὸν ἐρχομό τῆς μέρας, ὁ Ἀλφρέδος δ

τὸ λοστὸ καὶ τὴ σάσα στη βάση της κολώνας, σήκωσε τὸν κέκορα τοῦ πιστολιοῦ του κι' ἔφτασε στὴ θέσι πούχε δῆ τὸν κόμητα νὰ κρύβη τὸ σκαλιστῆρι του. Τὸ βρῆκε ἐκουμπισμένο σὲ μιὰ κολώνα καὶ τὸ πῆρε. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ἀναμονῆς, ποὺ τὸν ἔπεισε πὼς ἦταν ἐντελῶς μόνος του, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε δῆ τὸν κόμητα νὰ σκάβη. Ζήτησε τὴν πέτρα τοῦ τάφου ποὺ ἐκείνος εἶχε κυλήσει πάνω ἀπὸ τὸ φρεσκοσκαμμένο χῶμα, ἀκούμπησε δίπλα του τὸ πιστόλι, κι' ἔσκαψε. 'Αμέσως, μέσ' στὰ χώματα εἶδε νὰ γυαλίζη ἕνα κλειδί. Τὸ πῆρε. Ξαναγέμισε χῶμα τὴν τρύπα, ξανάβαλε τὴν πέτρα ἀπὸ πάνω, πῆρε τὸ πιστόλι του, τοποθέτησε τὸ σκαλιστῆρι στὴ θέσι του καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ βάλη σὲ κάποια τάξι τὶς ταραγμένες του ἰδέες.

"Ητανε φανερὸ πὼς αὐτὸ τὸ κλειδὶ ἀνοιγε τὴν πόρτα ποὺ ἀπὸ μέσα της εἶδε νὰ βγαίνη ὁ κόμης. Δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ λοστό. Τὸν ἄφισε λοιπὸν πίσω ἀπ' τὴν κολώνα, πῆρε μαζί του μόνο τὴ σάδα, καὶ προχώρησε πρὸς τὴ χαμηλὴ πόρτα. Κατέβηκε τρία σκαλιά, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ κι' ἡ πόρτα ἀνοιξε. 'Ο 'Αλφρέδος μπῆκε μέσα. 'Ετοιμαζότανε νὰ κλείση πάλι τὴν πόρτα, ὅταν, ξαφνικά, σκέφτηκε πὼς ἕνα ὁποιοδήποτε ἀπρόοπτο μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ τὴν ξανανοίξη μὲ τὸ κλειδί. Πῆγε, λοιπόν, πῆρε τὸ λοστό, καὶ τὸν ἀκούμπησε στὸ ἔκτο ἐσωτερικὸ σκαλοπάτι, μέσα ἀπ' τὴν πόρτα. "Υστερα, ἀφαλισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, τὴν ἔκλεισε. Βρέθηκε τότε στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι. "Αναψε τὴ σάδα καὶ τὸ ὑπόγειο φωτίστηκε.

'Η στοά, ὅπου ὁ 'Αλφρέδος εἶχε μπῆ, ἐμοιαζε μὲ τὴν εἴσοδο ἑνὸς κενοταφίου, μὲ πέντε ὡς ἕξη πόδια πλάτος καὶ μὲ τοιχώματα ἀπὸ πέτρες. Στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας, ὁ 'Αλφρέδος βρέθηκε σ' ἕνα ἐπίπεδο ποὺ κατέβαινε μπροστά του, εἰσοχωρῶντας βαθειὰ στὴ γῆ. Σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ δεύτερη πόρτα. Κόλλησε μιὰ στιγμὴ τὸ αὐτὶ του ἀπάνω της, μὰ δὲν ἄκουσε τίποτα. "Υστερα βάζοντας τὸ ἴδιο κλειδὶ στὴν κλειδαριά, τὴν ἀνοιξε κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺχε ἀνοίξει καὶ τὴν πρώτη. Μπῆκε μέσα, χωρὶς νὰ τὴν κλείση πίσω του καὶ βρέθηκε μέσα στὰ κεντοτάφια ὅπου ἦτανε θαμένες οἱ ἡγουμένισσες τοῦ μοναστηριοῦ. Οἱ ἁπλὲς καλόριζοι νεκροταφεῖο.

'Εκεῖ, ὁ τολμηρὸς ἐπισκέπτης στάθηκε λιγάκι. "Ητανε φανερὸ πὼς πλησίαζε στὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ του. Πέρασε τὸ χέρι του ἀπ' τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του, καὶ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ συνέλθη. Ποῦ θὰ βρισκότανε σὲ λίγο; Χωρὶς ἄλλο μπροστὰ σὲ κάποια ταφόπετρα, κυλισμένη πάνω σ' ἕνα φρέσκο πτῶμα, ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες... Ξαφνικά, ὁ 'Αλφρέδος ἀνατρίχιασε: Νόμισε πὼς εἶχε ἀκούσει ἕνα στεναγμό!...

Αὐτὸ τὸ ἄκουσμα, ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐλαττώση τὸ θάρρος του, τὸ μεγάλωσε σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Προχώρησε γρήγορα κι' ἀποφασιστικά. 'Από ποιὰν ὅμως μεριὰ ρα ποὺ κυττοῦσε γύρω του ἐρευνητικά. ἕνας δεύτερος στεναγμὸς ἀκούστηκε. 'Ο 'Αλφρέδος ὡρμησε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὁπου προερχότανε. Βυθίζοντας τὴ ματιά του σὲ καθὲ κενοτάφιο, χωρὶς ὅμως νὰ κες τάφου, ποὺ οἱ ἐπιγραφές τους δείτανε ἀπὸ κάτω. 'Επὶ τέλους, φτάνοντας στὸ τελευταῖο, στὸ πιὸ βαθύ, κεῖ πιὸ ἀθος μιὰ γυμνὴ γυναίκα καθισμένη, μὲ τὰ χέρια της σπασμωδικὰ ἑνωμένα καὶ τὰ μάτια της κλειστά. Δάγκωνε νευρικὰ ἕνα βόστρυχο ἀπ' τὰ μαλλιά της!... Δίπλα της, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, βρισκόταν ἕνα γράμμα, κοντὰ σὲ μιὰ λάμπα σβυσμένη κι' ἕνα ποτῆρι ἄδειο. Εἶχε φτάσει ἀνοίξει τὶς ἄλλες δυὸ πόρτες, μὰ δὲν ταίριαζε στὴν κλεψαλλωτὴ πόρτα τοῦ κενοταφίου. Στὸν κρότο ὅμως ποὺκανε τὸ κλειδὶ του στὴν κλειδαριά, ἡ γυναίκα ἐκείνη ἄνοιξε τὰ τρομαγμένα μάτια της, τίναξε τὰ μαλλιὰ ποὺ τῆς κρύβανε τὸ πρόσωπο καὶ, μὲ μιὰ κίνησι γρήγορη καὶ μηχανική, πετάχτηκε ὄρθη.

Μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ξέφυγε τότε τοῦ νέου:

—Παυλίνα!...

'Η γυναίκα ὥρμησε πρὸς τὰ κάγκελα καὶ γονάτισε:

—"Ω, φώναξε μ' ἕναν τόνο ἀνείπωτης ἀγωνίας, βγάλτε με ἀπὸ δῶ μέσα!... Δὲν εἶδα τίποτα, δὲ θὰ πῶ τίποτα, τ' ὁρκίζομαι στὴ μητέρα μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

21ον

'Ο Κβάγκ - Σὺ ἀνεβαίνει στὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς. Ἠδὴ ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ προχωρεῖ μέσα στὸ σκοτάδι χωρὶς νὰ κάνη τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ἔχει τὴν πληροφορία ὅτι ὁ προδότης στρατηγὸς βρίσκεται στὸ Πεκίνο.

'Ο Κβάγκ - Σὺ μπαίνει τώρα στὸ διάδρομο ποὺ βρίσκεται καὶ τὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ στρατηγοῦ.

'Ο προδότης στρατηγὸς βρίσκεται ἐκεῖ. Εἶνε σκυμένος πάνω ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα καὶ φαίνεται ἀπόλυτα ἀπορροφημένος. Οὔτε ἔχει κατολάβει ὅτι ἔχει εἰσοχωρήσει σπίτι του ἕνας ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Οὔτε ὑποπτεύεται ὅτι τὸν παραμονεύει ὁ θάνατος.

'Ο Κβάγκ - Σὺ δὲν βιάζεται τώρα. Περιμένει λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ συνέλθη ἀπ' τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγωνία. Κατόπιν σπρώχνει λίγο τὴν πόρτα καὶ μπαίνει στὸ γραφεῖο.

'Ο στρατηγὸς δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ τίποτε. Διαβάζει σκυμένος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος του.

'Ο Κβάγκ - Σὺ προχωρεῖ μερικὰ βήματα καὶ φτάνει ἀντίκρυ του. Δὲν τοὺς χωρίζει παρὰ μόνον τὸ τραπέζι.

"Αλλα καὶ πάλιν ὁ στρατηγὸς δὲν τὸν ἀντελήφθη. 'Ο παχὺς τάπης τοῦ πατώματος ἔπνιξε τὰ βήματά του.

"Εφτασε ὅμως ἡ στιγμὴ τῆς δράσεως.

'Ο Κβάγκ - Σὺ δὲν διστάζει καθόλου. 'Απλώνει τὸ χέρι του καὶ χτυπᾶ στὸ τραπέζι δυὸ φορές.

'Ο στρατηγὸς τινάζεται ἀπότομα. 'Αντικρύζει τὸ Κβάγκ - Σὺ καὶ μένει ἐμβρόντητος. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Εἶνε ξυπνητὸς ἢ ὀνειρεύεται;

—'Εγὼ εἶμαι, λέει ἀργὰ μὲ βαρειὰ φωνὴ ὁ Κβάγκ - Σύ. Δὲν μὲ περίμενες, βέβαια. Ναί, εἶμ' ἐγώ, προδότη. "Ηρθε ἡ στιγμὴ νὰ πληρώσης μὲ τὴ ζωή σου τὴ μαύρη προδοσία σου. Μὴ φωνάζης, μὴ ζητήσης βοηθεια ἀναγδρε...

Καὶ συνεχίζει λέγοντας ἕνα ψέμμα:

—Τὸ σπίτι εἶνε ζωσμένο ἀπὸ ἀφοσιωμένους συντρόφους μου. 'Αρκετοὶ περιμένουν στὸ διάδρομο. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σὲ βοηθήση.

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα, Κβάγκ - Σύ; ρωτάει ὁ στρατηγός.

—Τὴ ζωή σου! 'Επρόδωσες, θὰ πεθάνης!...

'Ο στρατηγὸς θέλει νὰ πῆ κάτι, νὰ δικαιολογηθῆ ἴσως.

Μὰ ὁ Κβάγκ - Σὺ δὲν τοῦ δίνει καιρό, βιάζεται νὰ τελειώνη.

—Πάρε ἕνα ὅπλο καὶ ὑπερασπίσου, τοῦ λέει. Δὲν καταδέχομαι νὰ σὲ σκοτώσω χωρὶς ν' ἀμυνθῆς.

Συγχρόνως τραβάει τὸ ἐγχειρίδιό του.

Τρεμοντας ὁ στρατηγὸς ἁρπάζει ἕνα μαχαίρι ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ κρέμονται στὸν τοῖχο καὶ ὁρμᾶ ἐναντίον τοῦ πρώην αὐτοκράτορος μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

Μὰ ὁ Κβάγκ - Σὺ εἶνε εὐλύγιστος, εἶνε νέος, σβέλτος, καλὸς μονομάχος. 'Αποφεύγει τὸ χτύπημα καὶ μ' ἕνα πλήθημα καρφώνει τὸ ὅπλο του στὸ στῆθος τοῦ προδότη.

'Ο στρατηγὸς σωριάζεται κάτω νεκρός.

Τὸ ἐγχειρίδιο τρύπησε τὴν καρδιά του.

"Ολα αὐτὰ ἔγιναν γρήγορα - γρήγορα, χωρὶς θόρυβο.

'Ο Κβάγκ - Σὺ στέκεται μιὰ στιγμὴ κι' ἀφουγκράζεται.

Κανένας ὕποπτος θόρυβος δὲν ἀκούγεται. Τὸ σπίτι ἐξοκολουθεῖ νὰ εἶνε βυθισμένο στὸ σκότος καὶ στὴ σιωπή.

Χωρὶς νὰ χάση καιρό ὁ Κβάγκ - Σὺ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στο πτῶμα τοῦ προδότη καὶ βγαίνει στὸ διάδρομο.

"Ολα τελείωσαν τώρα. 'Υ πόθος νὰ ἐκδικηθῆ πραγματοποιήθηκε. Μπορεῖ νὰ φύγη μακρυά.

Γρήγορα - γρήγορα κατεβαίνει στὸν κῆπο καὶ τρέχει στὸ μικρὸ κιόσκι ποὺ ἄφησε τὴν ἀγαπημένη του.

'Η Χουάν - Φέε εἶν' ἐκεί. Στέκει ὀρθὴ μέσα στο σκοτάδι καὶ τὸν περιμένει μὲ χτυποκάρδι.

Μόλις τὸν ἀκούει νὰ πλησιάζη τρέχει καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

—Κβάγκ - Σύ... φιθυρίζει κι' ἡ φωνή της κόβεται.

—'Ο προδότης δὲν ζῆ πιά! τῆς ἀπαντᾶ ὁ Κβάγκ - Σὺ καὶ τὴν παρασύρει στὴν ἔξοδο.

Φεύγουν γρήγορα - γρήγορα, βγαίνουν ἀπ' τὰ τείχη καὶ τρέχουν στὸ μέρος ποὺ ἄφησαν τὴ βάρκα τους.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ Πεκίνο βούηξε ἀπὸ τὶς συντρακτικὲς εἰδήσεις. 'Ο φυλακισμένος αὐτοκράτορας ἐξαφανίστηκε μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του γυναίκα. Καὶ τὴν ἴδια μέρα, πέθανε ξαφνικά, ἀπὸ θάνατο ἀδιαλόγητο, ὑποπτο, ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ Κβάγκ - Σύ, ἡ Σινάν - Κιάγκ.

'Επίλογος

Σ' ἕνα ἐρημικὸ ἀκρογιάλι τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς ἐγκαταστάθηκαν ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Τσαν - Τσίν. Σὲ λίγο, ἕνα ὁμορφο κτῆμα ἁπλώθηκε στὴ θέσι ὅπου φύτρωναν ἄλλοτε ἄγρια βοτάνια. Οἱ λίγοι γείτονες, ἄλλοτε ἄγρια βοτάνια. Οἱ λίγοι γείτονες, κτηματίες ὅλοι, ἀνθρωποι ἁπλοὶ καὶ εἰρηνικοί, ἀγαποῦσαν ἐξαιρετικὰ τὴν ὁμορφιὰ μικρὴ Κινέζα κυρία καὶ εὑρίσκαν εὐχαριστίσι στὴ συντροφιά της.

Καὶ τὸ κτῆμα πρόκοψε. Δεκάδες ὁλόκληρες οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ χωρικοὶ τὸ καλλιεργοῦσαν καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ εὐδοκίμησαν ὅπως καὶ τὰ φυτά. Λὲς καὶ κάποιος ξεχωρίστος θεὸς ἔστελνε τὴν εὐλογία του στὴν ἐρημικὴ αὐτὴ γωνιά. "Ολη τὴν ἡμέρα, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Τσὰν Τσίν, μαζὶ μ' ἕνα νέο, ποὺ ἦταν καθὼς ἔλεγαν ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου καὶ μ' ἕνα ἡλικιωμένο, ποὺ ἦταν ὁ πατέρας τῆς κυρίας, ἐπιστετοῦσαν στὴ καλλιέργεια τοῦ κτήματος. Καθάλλα στὸ ἄλογό της ἡ νεαρὴ κυρία ἔτρεχε στὰ μονοπάτια, ἔδινε ὁδηγίες μὲ μάτια ἐστραφτερά, μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Τὰ βράδυα ὅταν κοιμόνταν οἱ ὑπηρέτες, μαζευότανε ἡ μικρὴ οἰκογένεια στὴ βεράντα καὶ τότε τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ τὰ ὀνόματά τους.

—Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν ἡ καινουργια μας ζωή; ρώτησε ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Κβάγκ - Σὺ τὴ γυναίκα του.

"Εγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του ἡ Χουαν - Φέε κι' ἀναστέναξε:

—Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, Κβάγκ - Σύ.

—Δὲν λυπᾶσαι ποὺ δὲν εἶσαι πιὰ αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας;

—Εἶμαι βασίλισσα στὴν καρδιά σου, κι' αὐτοκράτειρα στὸ σπίτι μου, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ περηφάνεια ἡ Χουάν - Φέε.

'Ο Κογκνιουδά; κάπνιζε τὴν πίπα του, καὶ διάβαζε κάποιο φιλοσοφικὸ βιβλίο.

—Παιδιά μου, εἶπε μὲ τὸ σοβαρό του ὕφος, θυμᾶστε τὰ μενεξεδένια κεραμίδια;

—Ναί, πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Κβάγκ - Σύ. Μά, ἐσύ, πῶς τὰ θυμήθηκες;

—Νά... ἔτσι μενεξεδένια καθὼς ἦσαν καὶ πένθιμα. ἔβαψαν ὅλη τὴ ζωή της αὐτοκρατορίας... "Ερριξαν τὶς πένθιμες σκιές τους σ' ὅλες τὶς ψυχές...

Σώπασαν. 'Ο νοῦς τοῦ Κβάγκ - Σὺ πῆγε στὴ Σινάν - Κιάγκ.

—'Αμοιρη μικρούλα!... ἀναστέναξε.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Τσὶν γελαστός. "Οταν ἔμπαινε στὸ σπίτι ὅλα γελοῦσαν.

—"Εχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι, φώναξε ὁρμητικά.

Τὸν κύτταξαν μὲ χαρούμενη προσδοκία.

—'Η φαραδίτσα τῆς Χουάν - Φέε γέννησε! φώνεξε χειροὺμενος.

Σηκώθηκαν ὅλοι, κι' ἔτρεξαν στὸ σταῦλο. "Ηταν μιὰ μικρὴ εὐτυχία κι' αὐτό.

"Ενα χαριτωμένο πουλαράκι θήλαζε κιόλας ἀμέριμνο.

'Η Χουάν - Φέε ξεφώνισε:

—Τί εὐτυχισμένη ποὺ φαίνεται ἡ μικρὴ μαμά!

Κι' ὁ Κβάγκ - Σὺ ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

—Δὲν θαθελες κι' ἐσὺ αὐτὴ τὴν εὐτυχία; Εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία ποὺ μᾶς λείπει, ἀγάπη μου γλυκειά...

Κι' ἡ Χουάν - Φέε ἔσκυψε κοκκινίζοντας τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε μὲ συγκίνησι:

—Ναί, πολὺ τὸ θέλω, καλέ μου Κβάγκ-Σύ....

ΤΕΛΟΣ

ΤΑΘΑΥΜΑΤΑ τῆς σημερινῆς ΧΗΜΕΙΑΣ

Μπιφτέκια ἀπὸ... μικρόβια καὶ «φουᾶ γκρᾶ» ἀπὸ ξύλο!

'Η χημεία ἔχει προοδεύσει τόσο πολὺ στὶς ἡμέρες μας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγοῦμε καθόλου ἂν ἀκούσωμε αὔριο νὰ γίνεται λόγος γιὰ βιομηχανικὴ παραγωγὴ τεχνητοῦ κρέατος, γιὰ μπιφτέκια ἀπὸ... μικρόβια καὶ γιὰ ζάχαρη καὶ γλυκίσματα ἀπὸ ξύλο ἐλάτων.

Πρὸς τὸ παρόν, ὅλα αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα προϊόντα, ποὺ θὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ παρακάτω, κατασκευάζονται μέσα στὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία.

'Αλλ' ἂς παρακολουθήσωμε τὴν παρασκευὴ μερικῶν ἀπ' αὐτά.

Πρῶτα - πρῶτα, ἂς πάρωμε πριονίδι, παλιόχαρτα, κουρέλια καὶ σαπισμένα χόρτα καὶ ἂς τὰ βάλωμε νὰ βράσουν ἀρκετὴ ὥρα μέσα σὲ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχωμε διαλύσει μιὰ ποσότητα θειϊκοῦ ὀξέος.

Νομίζετε ἴσως ὅτι πρόκειται γιὰ κανένα μαγικὸ παρασκεύασμα; Καὶ ὅμως....

"Οταν ὅλα αὐτὰ τὰ ἑτερόκλιτα πράγματα βράσουν καλὰ καὶ τὰ σουρώσωμε, θὰ ἔχωμε ἕνα θαυμάσιο σακχαροῦχο χυμό, μιὰ κρυσταλλικὴ ζάχαρη ἀπὸ ποιος ξεχωρίστος θεὸς ἔστελνε τὴν εὐλογία του στὴν ἐρημικὴ αὐτὴ γωνιά. "Ολη τὴν ἡμέρα, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Τσὰν Τσίν, μαζὶ μ' ἕνα νέο, ποὺ ἦταν καθὼς ἔλεγαν ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου καὶ μ' ἕνα ἡλικιωμένο, ποὺ ἦταν ὁ πατέρας τῆς κυρίας, ἐπιστετοῦσαν στὴ καλλιέργεια τοῦ κτήματος. Καθάλλα στὸ ἄλογό της ἡ νεαρὴ κυρία ἔτρεχε στὰ μονοπάτια, ἔδινε ὁδηγίες μὲ μάτια ἐστραφτερά, μὲ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

Τὰ βράδυα ὅταν κοιμόνταν οἱ ὑπηρέτες, μαζευότανε ἡ μικρὴ οἰκογένεια στὴ βεράντα καὶ τότε τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον μὲ τὰ ὀνόματά τους.

—Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπὸν ἡ καινουργια μας ζωή; ρώτησε ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Κβάγκ - Σὺ τὴ γυναίκα του.

"Εγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του ἡ Χουάν - Φέε κι' ἀναστέναξε:

—Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, Κβάγκ - Σύ.

—Δὲν λυπᾶσαι ποὺ δὲν εἶσαι πιὰ αὐτοκράτειρα τῆς Κίνας;

—Εἶμαι βασίλισσα στὴν καρδιά σου, κι' αὐτοκράτειρα στὸ σπίτι μου, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ περηφάνεια ἡ Χουάν - Φέε.

'Ο Κογκνιουδά; κάπνιζε τὴν πίπα του, καὶ διάβαζε κάποιο φιλοσοφικὸ βιβλίο.

—Παιδιά μου, εἶπε μὲ τὸ σοβαρό του ὕφος, θυμᾶστε τὰ μενεξεδένια κεραμίδια;

—Ναί, πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Κβάγκ - Σύ. Μά, ἐσύ, πῶς τὰ θυμήθηκες;

—Νά... ἔτσι μενεξεδένια καθὼς ἦσαν καὶ πένθιμα. ἔβαψαν ὅλη τὴ ζωὴ τῆς αὐτοκρατορίας... "Ερριξαν τὶς πένθιμες σκιές τους σ' ὅλες τὶς ψυχές...

Σώπασαν. 'Ο νοῦς τοῦ Κβάγκ - Σὺ πῆγε στὴ Σινάν - Κιάγκ.

—'Αμοιρη μικρούλα!... ἀναστέναξε.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ὁ Τσὶν γελαστός. "Οταν ἔμπαινε στὸ σπίτι ὅλα γελοῦσαν.

—"Εχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι, φώναξε ὁρμητικά.

Τὸν κύτταξαν μὲ χαρούμενη προσδοκία.

—'Η φαραδίτσα τῆς Χουάν - Φέε γέννησε! φώνεξε χειροὺμενος.

Σηκώθηκαν ὅλοι, κι' ἔτρεξαν στὸ σταῦλο. "Ηταν μιὰ μικρὴ εὐτυχία κι' αὐτό.

"Ενα χαριτωμένο πουλαράκι θήλαζε κιόλας ἀμέριμνο.

'Η Χουάν - Φέε ξεφώνισε:

—Τί εὐτυχισμένη ποὺ φαίνεται ἡ μικρὴ μαμά!

Κι' ὁ Κβάγκ - Σὺ ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί:

—Δὲν θαθελες κι' ἐσὺ αὐτὴ τὴν εὐτυχία; Εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία ποὺ μᾶς λείπει, ἀγάπη μου γλυκειά...

Κι' ἡ Χουάν - Φέε ἔσκυψε κοκκινίζοντας τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε μὲ συγκίνησι:

—Ναί, πολὺ τὸ θέλω, καλέ μου Κβάγκ-Σύ....

ΤΕΛΟΣ

κοσιτεσσάρων ὡρῶν καὶ θὰ σχηματίσουν ἕνα ἀληθινὸ «κρέας» ποὺ θὰ εἶνε ἐξαιρετικὰ πλούσιο σὲ πρωτεΐνες καὶ γλυκογόνο, στὰ στοιχεῖα δηλαδὴ ποὺ ζητοῦμε ἀπὸ τὸ φυσικὸ κρέας.

"Οταν ζηράνωμε αὐτὸ τὸ κρέας σχηματίζει μιὰ συμπαγῆ μᾶζα, ποὺ τὰ διάφορα ζῶα καταβροχθίζουν μὲ μεγάλη λαιμαργία, ὅπως θὰ ἔκαναν γιὰ ἕνα κομμάτι φυσικὸ κρέας.

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ ἡ μᾶζα δὲν εἶνε ἀκόμη κατάλληλη. Γιατὶ τὰ μικρόβια περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα περικάλυμμα, ποὺ τὰ γαστρικὰ ὑγρὰ τοῦ στομάχου μας δὲν μποροῦν νὰ διαλύσουν. 'Αλλ' ἀρκεῖ νὰ τοποθετήσωμε αὐτὸ τὸ τεχνητὸ κρέας μέσα σὲ ἀλατισμένο νερὸ γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ τὸ ἐξωτερικό του περικάλυμμα καὶ νὰ γίνη πολὺ εὔπεπτο.

Τὸ κρέας αὐτὸ μπορεῖ νὰ φάη κανεὶς ὡσὸ ἢ μαγειρεμένο σύμφωνα μὲ τὸ γοῦστο του.

'Αλλ' ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν εἶνε λιγώτερο ἐκπληκτικά, ὅπως εἶνε τὸ βούτυρο ἀπὸ κάρβουνο ἢ τὸ τεχνητὸ «φουᾶ γκρᾶ».

'Η βάσις αὐτῶν τῶν οὐσιῶν εἶνε τὸ ἀέριο ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν καῦσι ἀνθράκων ἢ ξύλου. "Οταν τὸ ἀναμίξωμε μὲ ὑδρογόνον, ποὺ θὰ τὸ προμηθευθοῦμε μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ ἀποσύνθεσι τοῦ ὕδατος, τὸ ἀέριον αὐτὸ μετασχηματίζεται σὲ παραφίνη.

Αὐτὴ τὴν παραφίνη τὴν βάζομε νὰ λυώση μέσα σὲ μιὰ κύτρα, ποὺ τὴν τοποθετοῦμε πάνω σὲ μιὰ ἤρεμη φωτιά. Διοχετεύομε ἔπειτα σ' αὐτὴν μ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο συμπιεσμένο ἀέρα.

'Η παραφίνη ὀξειδοῦται τότε καὶ μᾶς δίνει τὰ περίφημα «λιπαρὰ ὀξέα», ἀπὸ τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ φτιάξωμε διάφορα ἔλαια, σαπούνια, βούτυρο καὶ «φουᾶ γκρᾶ». Μιὰ τελευταία ἐπεξεργασία δίνει σ' αὐτὰ τὰ προϊόντα τὴ γεῦσι καὶ τὴν ὀσμὴ τῶν ἀντιστοίχων φυσικῶν προϊόντων.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

◆◆

'Ο τύπος τοῦ μέσου 'Αμερικανοῦ συζύγου

'Η νεαρὴ ἀμερικανίδα ὀνειρεύεται συνήθως ἕνα σύζυγο τοῦ τύπου τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ, ἀλλὰ παντρεύεται συνηθέστερα ἕναν ἄνθρωπο ξεδοντιάρη καὶ φαλακρό...

Αὐτὸ εἶνε τὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖον κατέληξε, ἐπειτα ἀπὸ μακρὲς ἐρεύνες, ὁ δόκτωρ Οὐίλτων Κράγκμαν, καθηγητὴς τῆς ἀνθρωπολογίας στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις του, ποὺ βασίζονται στὴ μελέτη 15000 περιπτώσεων, ὁ μέσος ἀμερικανὸς σύζυγος ἀνταποκρίνεται στὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικά:

'Ηλικία: 30 ἐτῶν.

'Ανάστημα: 1μ.71.

Βάρος: 68 κιλά.

Περίμετρος στήθους: 88 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου.

Κεφάλι μακρουλό, μαλλιὰ σγουρὰ μὲ τάσι στὴ φαλάκρα, μάτια γκρι - μπλέ, ἐπιδερμίδα κανδρή. Πρόωρη τάσις στὴν παχυσαρκία. 'Από τὰ 32 δόντια του μόλις ἔχουν ἀπομείνει τὰ 16. Κρυολογεῖ εὐκολα καὶ φτανίζεται συχνά. 'Ο μισθός του εἶνε 2.500 περίπου δολλάρια τὸ χρόνο.

Τὰ χρήματα ποὺ διαθέτει γιὰ τὴν ψυχαγωγία του ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὶς κούρσες, τὸ μπαίζ-μπὰλ καὶ τὸν κινηματογράφο. Σπανιώτατα πηγαίνει στὴν ὄπερα καὶ τὰ κονσέρτα κλασσικῆς μουσικῆς. Σήμερα ἔχει γίνει πιὸ σοβαρὸς ἀπὸ ὅ,τι ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο. 'Αγαπάει περισσότερο τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένειά του.

«Φυσικά, καταλήγει ὁ ἀμερικανὸς καθηγητής, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ πορτραῖτο τοῦ 'Αδώνιδος. 'Αλλ' εἶνε μάτσιο γιὰ τὶς νέες νὰ χολοσκάνε. Δὲν θὰ βροῦν τίποτε καλλίτερο...»

Ἐθνικὴ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ τραῖνο τῶν 8.13'

'Ο κ. Μαρτὲν κύτταξε τὸ ρολόϊ του κι' ἐφώναξε:

—Μπᾶ! Εἶνε κιόλας 8.07'. Μόλις προφτάνω νὰ πεταχτῶ στὸ σταθμό. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπαίνη τὸ τραῖνο.

'Η κ. Μαρτὲν τὸν πασακινοῦσε λέγοντας:

—"Ελα λοιπόν. Πήγαινε. Θὰ σὲ διασκεδάσω... Κι' ἐγὼ θὰ περιμένω νὰ μοῦ τὰ πῆς ἀργότερα.

Κάθε βράδυ τὸ ἀνδρόγυνο εἶχε τὴν ἴδια διασκέδασι. 'Από τὸ Παρίσι ἔχοντας μιὰ μικρὴ περιουσία, χωρὶς συγγενεῖς καὶ φίλους μετακόμισαν στὴν ἐπαρχία σ' ἕνα ὡραῖο κι' ἀπόκεντρο χωριὸ ποὺ δὲν μποροῦσε τίποτε νὰ τοὺς ταράξη τὰ ποιήματα γερατειά τους. 'Η κ. Μαρτὲν ἔπλεκε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κι' ὁ κ. Μαρτὲν ὑποδεχόταν κάθε βράδυ τὸ τραῖνο τῶν 8.13'.

Τί περίεργα πάθη ποὺ κρύβει ἡ καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων!

Τοῦ κ. Μαρτὲν ὅλες οἱ σκέψεις, ὅλες του οἱ ἐλπίδες ἦσαν συγκεντρωμένες στὸ τραῖνο τῶν Παρισίων.

'Η μονότονη ἐπαρχιώτικη ζωὴ τὸν ἔκανε ν' ἀναζητᾶ τὸ ἄγνωστο, τὸ φανταστικό, τὴν κίνησι, τὸ θόρυβο, τὴν ποικιλία. 'Ο κ. Μαρτέν, πηγαίνοντας στὸ σταθμὸ πρόσεχε τοὺς ἀποβιβαζομένους, τοὺς μετρούσε, τοὺς παρακολουθοῦσε καὶ διασκέδαζε. Περίμενε ἐκεῖ μέχρις ὅτου καὶ τὰ τελευταῖα κόκκινα φωτάκια ἐκάνονταν στὸ βάθος τῆς νύχτας.

"Επειτα γύριζε σπίτι του. 'Η γυναίκα του τὸν περίμενε ἀνυπόμονη. Καὶ ὁ κ. Μαρτὲν ἀρχίζε τὴν ἀναφορά του, ἐνῶ

χισε νὰ κόβη βόλτες πάνω-κάτω...

Ἐπὶ τέλους ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα παρατεταμένο σφύριγμα κι' ὁ κ. Μαρτὲν ἔπιασε πάλι τὸ πόστο του.

Τὸ τραῖνο κατέφθασε τραντάζοντας μπρὸς στὸ σταθμό. Ξεφύσησε ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ σταμάτησε. Τέσσερες ἀσήμαντοι ταξειδιῶτες κατέβηκαν καὶ προσπέρασαν τὸν κ. Μαρτέν.

Ἄξαφνα ἀπὸ τὸ βαγόνι τῆς α' θέσεως κατέβηκε μιὰ νεαρὴ κυρία. Ἦταν ξανθή, νέα τὴν ἡλικία, κομψὴ καὶ πολὺ καλοντυμένη. Ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Κύτταξε τὸν κ. Μαρτὲν καὶ γυρίζοντας τοῦ εἶπε:

—Ὤ, θεῖε μου! Τί καλὰ ποὺ μὲ περίμενες!... Στάσου νὰ σὲ φιλήσω!

Καὶ πρὶν ἀκόμα συνέλθη ὁ ἀγαθὸς Μαρτὲν ἀπὸ τὴν κατάπληξή του, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τοῦ ἔδωσε ἀπὸ ἕνα φιλὶ στὸ κάθε μάγουλο. Συγχρόνως ὅμως τοῦ ψιθύριζε στ' αὐτί:

— Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ γιὰ τὴ συμπεριφορά μου! Ἀλλὰ μόνον ἔτσι θὰ ξεφορτωθῶ αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἐνοχλεῖ...

Καὶ μὲ ἕνα της νεῦμα τοῦ ἔδειξε τὸν ἕκτο ἐπιβάτη, ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀπογοητευμένος.

Σιγὰ - σιγὰ ἄδειασε καὶ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸν κόσμο, κι' ὁ Μαρτὲν βρέθηκε ὁλομόναχος μπρὸς στὴ χαριτωμένη Παισινή. Κοκκίνισε σὰν γυμνασιόπαις καὶ ἡ φωνή του ἔτσουζε:

— Μαντάμ... Μαντάμ...

Ἡ ἄγνωστη συνέχισε μ' ἕνα γλυκὸ μειδίαμα:

—Ἀφοῦ γνωρισθήκαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, θὰ μποροῦσατε νὰ μοῦ κάνετε καὶ μιὰν ἄλλη χάρι; Εἶμαι ξένη κι' ἔχομαι γιὰ λογαριασμό τοῦ ἀνδρός μου, νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸ δικηγόρο του γιὰ κάποια ὑπόθεσί μας, ποὺ θὰ δικασθῆ ἐδῶ. Ποιό εἶνε τὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο; Θέλετε νὰ μοῦ τὸ δείξετε;

Ὁ κ. Μαρτὲν δὲν εἶπε ὄχι. Μαγευμένος ἀπὸ τὸ ἀνοιχτόκαρδο καὶ εἰλικρινὲς ὕφος τῆς ὡραίας Παρισινῆς, ὑποκλίθηκε, τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του καὶ εἶπε:

— Κυρία μου, ἐκάνα.ε πολὺ κακὸ ν' ἀποταθῆτε σὲ μένα. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Κι' ἔτσι προχώρησαν μέσα στὸ βραδυνὸ ἡμίσκιο τῶν δρόμων. Κουβεντιάζαν σὰν παληοὶ γνώριμοι καὶ κάπου - κάπου στὴν ἡσυχία ἐκείνη ἀκουγόταν τὸ κρυστάλλινο γέλιο τῆς Παρισινῆς. Δὲν ἐπρόσεχαν τὰ κατάπληκτα βλέμματα ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν καὶ τὶς κουβέντες στὰ τραπεζάκια τοῦ κεντρικοῦ καφενείου. Μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο ἀποχαιρετίσθηκαν μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία καὶ ὁ κ. Μαρτὲν γύρισε σπίτι του μὲ χαρούμενη τὴν καρδιά του.

Στὴ γυναῖκα του... Χμ!... στὴ γυναῖκα του δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διηγηθῆ τίποτε αὐτὴ τὴ φορά... Ὄχι, δὲν εἶδε σπουδαῖα πράγματα στὸ τραῖνο τῶν 8.13'. Εἶχεν ἁπλῶς καθυστέρησι. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐβούιζε ἡ πόλις ἀπὸ τὴν περιπέτεια τοῦ κ. Μαρτέν.

Ὁ κ. Μαρτὲν εἶχε μιὰ ἀνεψιά! Μιὰν ἀνεψιά; Ὄχι δά!... Τὴν εἶχε ὑποδεχθῆ στὸ σταθμό, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅλοι τὸν εἶδαν, ὅλοι τὸ ἤξεραν, ὅλοι τὸ ἐσχολίαζαν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κ. Μαρτὲν θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία ἔμαθε τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης τὸ σκάνδαλο καὶ στενοχωριόταν. Ἀκόμα στενοχωριόταν σὲ κάθε λέξι τῶν γειτόνων του καὶ σὲ κάθε πονηρὸ Βλέμμα τῶν κυριῶν ποὺ τὸν κουτσομπόλευαν. Ἡ ὡραία γαλήνη τῆς ζωῆς του εἶχε διαταραχθῆ. Καὶ δὲν τοῦ ἔμενε, παρὰ μονάχα ἡ ἀνάμνησις ἑνὸς ἀγκαλιάσματος καὶ δυὸ δροσερῶν φιλιῶν, στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του... Δὲν πηγαίνει πιὰ στὸ σταθμὸ ὁ κ. Μαρτέν, γιὰ τὸ τραῖνο τῶν 8.13'. Οὔτε καὶ θὰ ξαναπάη ποτέ.

Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε γνωστὴ ἡ περιπέτεια τοῦ κ. Μαρτὲν εἴκοσι — ναί, εἶνε εἴκοσι οἱ μεσόκοποι ψαρομάλληδες, ποὺ στέκονται κάθε Βράδυ στὴν ἔξ δο τοῦ σταθμοῦ — περιμένοντας ἕνα παρόμοιο ἀπρόοπτο σὰν τοῦ κ. Μαρτέν. Τέτοια ὅμως τυχερὰ δὲν συμβαίνουν οὔτε σ' ἕναν ἄνθρωπο, οὔτε καὶ σὲ μιὰ πόλι δυὸ φορές. Μὰ οἱ ψαρομάλληδες εἶνε τακτικοὶ στὴν ὥρα τους. Καὶ ψιθυρίζουν κρυφὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

— Θὰ ρθῆ!... Θὰ εἶνε ὡραία... Λαχταριστή...

—Ἀπὸψε ἴσως γίνῃ τὸ θαῦμα.

— Ποιόν θὰ φιλήσῃ ἀπ' ὅλους μας ἄραγε;

Μὰ ἡ μοιραία ἄγνωστη δὲν ἔρχεται. Κι' οἱ ψαρομάλληδες περιμένουν, ἐλπίζουν καὶ ξεροσταλιάζουν!...

POZE PEZI

●●

Σὲ πόσα πράγματα χρησιμεύει τὸ ξύδι

Ξέρετε σὲ πόσα πράγματα μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ξύδι; Ἀκοῦστε.

Ζωηρεύει τὸ χρῶμα τῶν μεταξωτῶν καὶ μαλλίνων ὑφασμάτων. Ἀφοῦ δηλαδὴ τὰ πλύνετε καλά, τὰ ξεπλένετε κατόπιν μὲ λίγο κλιαρὸ νερὸ στὸ ὁποῖο ρίχνετε μερικὲς σταγόνες ξύδι.

Ζωηρεύει ἐπίσης τὸ χρῶμα τῶν ταπήτων. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς βουρτσίσετε μὲ μιὰ βοῦρτσα ποὺ θὰ τὴν βρέξετε μέσα σὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ λίγο ξύδι.

Διστρεῖ τὴ γυαλάδα ποὺ ἔχουν οἱ μεταξωτὲς κάλτσες. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε θὰ τὶς πλύνετε μέσα σὲ νερὸ ποὺ θὰ εἶνε μόλις χλιαρὸ καὶ στὸ ὁποῖο θὰ προσθέσετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας ξύδι.

Καθαρίζει στὴν ἐντέλεια τὰ τζάμια τῶν παραθύρων καὶ τοὺς καθρέφτες.

Καθαρίζει ἐπίσης τὰ γυαλικά, τοὺς λουτῆρες καὶ τοὺς νιπτῆρες.

Δίνει μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψι στὰ ἀσημικὰ καὶ νὰ πῶς: Θὰ διαλύσετε μέσα σὲ ξύδι 10 % ἀμμωνιακοῦ ἁλατος, θὰ βρέξετε μέσα σ' αὐτὴ τὴ διαλυσι ἕνα πανί καὶ θὰ περάσετε ἐλαφρὰ τὰ ἀσημένια σκεύη σας. Κατόπιν θὰ τὰ τρίψετε μ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ μαλακὸ δέρμα, («σουέντ») ἢ «σαμουά».

Ἐννοεῖται πὼς γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς χρήσεις πρέπει νὰ ἔχετε γνῆσιο ξύδι. Καμμένο, δηλαδή, ἀπὸ κρασί. Ἂν δὲν εἴσοστε βέβαιοι γιὰ τὴν γνησιότητά του, εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν τὸ χρησιμοποιήσετε.

Μαντάμματα Γυρίσματα
ΤΟ ΓΑΜΙΚΟΝ
καστουμιῶν κ.λ.π.
Α. ΧΑΤΟΥΠΗ - Πλατ. Ὁμονοίας 9 κ Ἀκάδημ.
ΤΗΛ. 54.744

Τὸ γέλιο εἶναι φάρμακο

... λέει ἡ Ἀμερικανὶς ψυχίατρος Λυδία Τζίμπερσον

Κατὰ τὶς ἀμερικανικὲς στατιστικές, τὰ ἐννέα δέκατα τῶν «ἀτυχημάτων τῆς ἐργασίας» ὀφείλονται σὲ ἐργάτες ἢ ὑπαλλήλους ἀφηρημένους, ποὺ ἀφίνουν πολὺ εὔκολα νὰ τοὺς κυριεύσουν οἱ κάθε εἴδους στενοχώριες, χωρὶς νὰ προσπεθήσουν ν' ἀντιδράσουν. Ἐξ ἄλλου, τὰ 25% τῶν ἐργατῶν ποὺ ἀπολύονται, κάνουν τὴ θέσι τους ὄχι ἀπὸ ἐλλειψι ἀντιλήψεως ἢ ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος, ἀλλὰ γιατὶ τοὺς ἀπορροφοῦν δυσάρεστες φροντίδες καὶ δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ συγκεντρωθοῦν στὴ δουλειά τους. Ὅλοι αὐτοὶ γίνονται δυστυχισμένοι μὲ τὴν ἀφηρημάδα τους κι' ἐλαττώνουν συγχρόνως τὴν ἐθνικὴ παραγωγή. Ἰδοὺ γιατὶ ἡ ψυχικὴ αὐτὴ κατάπτωσι θεωρήθηκε ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς ὁλοκλήρης τῆς χώρας.

Ἡ ψυχίατρος κυρία Λυδία Τζίμπερσον, μιὰ γυναῖκα ὡραία ἀκόμη, παρ' ὅλα τὰ 50 χρόνια της, ἱστρικὴ σύμβουλος στὴ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία «Μετροπόλιταν Λάιφ Ἰνσιουρανς», μελέτα τὸ πρόβλημα ἀπ' τὸ 1932. Κατέληξε δὲ στὸ συμπέρασμα ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν οἱ πολυάριθμοι αὐτοὶ «ἀρρωστοι», ποὺ ἀγνοοῦν τὴν κατάστασί τους.

«Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μάθετε νὰ γελᾶτε!» τοὺς συμβουλεύει.

Τὸ γέλιο εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη της, τὸ ἰδεῶδες φάρμακο κατὰ τῆς ψυχικῆς ἀνισορροπίας καὶ τὸ καλλίτερο μέσον γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς εὐτυχισμένος. Σημειωτέον ὅτι, πρὶν συστήσῃ τὴ μέθοδό της στὸν κόσμο, τὴ δοκίμασε στὸν ἑαυτό της μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

Ἕνα ἐρωτηματολόγιο ἐπιτρέπει σὲ κάθε ἄνθρωπο νὰ ἐκτιμήσῃ μέχρι ποιοῦ σημείου χρειάζεται τὴν ψυχικὴ θεραπεία πού ὑποδεικνύει ἡ κ. Τζίμπερσον. Ἀποτελεῖται ἀπ' τὶς παρακάτω 20 ἐρωτήσεις:

1) Τρῶτε τὰ νύχια σας; 2) Ἐχετε συχνὲς μελαγχολίες; 3) Ἱδρώνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας; 4) Παρουσιάζετε μεταπτώσεις ἀπ' τὴν εὐδιαθεσία στὴν κακοκεφιά; 5) Αἰσθάνεσθε δυσθυμία μέσα σ' ἕνα κλειστὸ δωμάτιο; 6) Ἐχετε ἐφιάλτες; 7) Σᾶς φαίνεται δύσκολο νὰ ταιριάσετε μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός σας; 8) Σᾶς κάνουν δυνατὴ ἐντύπωσι οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ βροντές; 9) Κουράζεσθε εὔκολα; 10) Ἔχετε ἕνα φόβο γιὰ ὡρισμένα τρόφιμα, χωρὶς λογικὴ αἰτία; 11) Δὲν ἀντέχετε στὰ μεγάλα ὕψη; 12) Οἱ ξένοι σᾶς φέρνουν μιὰ δειλία; 13) Δυσκολεύεσθε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι; 14) Κλαῖτε εὔκολα; 15) Πεθαίνετε συχνοὺς πονοκεφάλους; 16) Ἐχετε τάσι ν' ἀνακαλύπτετε δυσάρεστους ὑπαινιγμοὺς στὰ λόγια τῶν γνωστῶν σας; 17) Εἴσθε πολὺ εὐαίσθητος στὶς κριτικές; 18) Ἀποκοιμιέσθε δύσκολα; 19) Ἐχετε συχνὰ τὴν ἐντύπωσι ὅτι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι θέλουν τὸ κακό σας; 20) Φοβᾶσθε τὸ σκοτάδι;

Ἂν ἀπαντήσετε καταφατικὰ σὲ 5 μόνον ἐρωτήσεις, μπορεῖτε νὰ θεωρήσετε τὸν ἑαυτό σας ψυχικὰ ἰσορροπημένο. Μὲ 6 - 10 («ναί»), κατατάσσεσθε στοὺς «ἔτσι κι' ἔτσι». 11 - 15 («ναί») δείχνουν τάσι πρὸς τὴ νευρασθένεια. Ἀπὸ 16 («ναί») καὶ πάνω, ἐχετε πιὰ ἀνάγκη ψυχικῆς θεραπείας.

Ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τῆς κ. Τζίμπερσον εἶνε ἁπλουστάτη. Συνοψίζεται κυρίως σὲ 10 παραγγέλματα. Ὅταν τὰ τηρῇ κανεὶς πιστά, δὲν κινδυνεύει νὰ πάθῃ τὶς ψυχικὲς ἐκεῖνες κατατπώσεις ποὺ καταστρέφουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

1) Περνᾶτε ζωὴ λογική. Ξεκουράζεσθε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο καὶ τρέφεσθε κανονικά.

2) Βάλτε ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή σας, ὄχι ὅμως ἐγωϊστικό. Ἡ ἀτομικὴ φιλοσοφία σας πρέπει νὰ στηρίζεται στὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης.

3) Δεχθῆτε τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται, ἔστω κι' ἂν δὲν εἶνε ὅπως τὴν ἐπιθυμεῖτε.

4) Μὴ δίνετε στὰ διάφορα πράγματα περισσότερη σημασία ἀπ' ὅση ἔχουν. Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας ἀπ' τὶς ἀναποδιὲς ποὺ συναντᾶτε. Ἂν κάτι τι δὲν πηγαίνῃ ὅπως τὸ θέλατε, πέστε στὸν ἑαυτό σας ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ πήγαινε ἀκόμη χειρότερα.

5) Ἀποφασίζετε γρήγορα καὶ δέχεσθε ἀδιαμαρτύρητα τὶς συνέπειες τῶν ἀποφάσεών σας, ὁποιες κι' ἂν εἶνε.

6) Ζῆτε στὸ παρόν. Περιορίστε τὸν ὁριζόντά σας σ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο, λέγοντας μὲ τὸ νοῦ σας ὅτι τὸ χθὲς πέρασε κι' ὅτι τὸ αὔριο δὲν ἔφτασε ἀκόμη.

7) Μ ά θ ε τ ε ν ὰ γ ε λ ᾶ τ ε. Καλλιεργῆστε τὴ χιουμοριστικὴ διάθεσι.

8) Μὴν ἀφίνετε τὶς εὐκαιρίες νὰ διασκεδάσετε. Μάθετε νὰ παίζετε! Ἐπιδοθῆτε μὲ πάθος σέ κάτι τι. Ἐνδιαφερθῆτε γιὰ τὴ δουλειά σας. Ἔστω κι' ἂν δὲν σᾶς φαίνεται ἐνδιαφέρουσα.

9) Ἀπλοποιῆστε τὴ ζωή σας. Καταργῆστε κάθε περιττό.

10) Συνηθίστε στὴ δράσι. Ὅταν τὰ πράγματα δὲν πᾶνε ὅπως τὰ θέλετε, ἀντὶ νὰ παραπονιέσθε, κάμετε κάτι: Πηγαίνετε περίπατο, σκαλίστε τὸν κῆπο σας, κόψετε ξύλα, πλύνετε κάλτσες ἢ... ἀγοράστε ἕνα καινούργιο κοπέλλο! Προπάντων ὅμως, μὴ μένετε ἀδρανής.

●●

Οἱ «κουταλιὲς» τῆς λαίδης

Ἡ λαίδη Ἐλισσάβετ Μόριον, ἀπὸ παλιὰ κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας, κατεδικάσθηκε νὰ πληρώσῃ 10 λίρες πρόστιμο καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ 12 μῆνες ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν γιατὶ κτύπησε ἕναν παπαρτσῆ μ' ἕνα κουτάλι!... Τὸ κτῆμα τῆς λαίδης ἔχει ἐπιταχθῆ ἐν μέρει καὶ χρησιμεύει ὡς καταλύμα ἐπιστρατευμένων γυναικῶν. Ἕνας παπαντσῆς λοιπὸν μπῆκε στὸ πάρκο, γιὰ νὰ συναντήσῃ μιὰ ἀπ' τὶς γυναίκες αὐτές, ποὺ ἦταν φιλενάδες του. Γιὰ κακή του τύχη ὅμως, ἔπεσε πάνω στὴ λαίδη, ἡ ὁποία θύμωσε τὸν ἔβρισε κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸν κτυπᾶ μ' ἕνα μεγάλο κουτάλι ποὺ κρατοῦσε! Ἡ γρηὰ κυρία ἐξήγησε στὸ δικαστήριο ὅτι εἶχε πιὰ ἐξαναστῆ βλέποντας τοὺς νεαροὺς νὰ ἐπισκέπτωνται ἀδιάντροπα τὶς κοπέλλες ποὺ ἔμεναν στὸ κτῆμα της. Ὅταν ἀντίκρυσε τὸν παπουτσῆ ὁ αἷμα στὸ κεφάλι της καὶ, γιὰ νὰ τὸν διώξῃ, χρησιμοποίησε τὸ μόνο ὅπλο ποὺ εἶχε πρόχειρο: τὸ κουτάλι!

Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γι' αὐτὲς τὶς γυναῖκες:

	Τί εἶνε σήμερα	Ἡ ζωὴ των μὲ δυὸ λόγια	Φυσικὲς κλίσεις	Τρόπος ζωῆς	Κύριες ἀσχολίες
Δούκισσα τοῦ ΟΥΙΝΔΣΩΡ	Σύζυγος τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐίνδσωρ, πρώην Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Μία ἀπὸ τὶς κομψότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου.	Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της μὲ τὸν δοῦκα τοῦ Οὐίνδσωρ ἦταν σύζυγος τοῦ Ἀμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου Σίμσον.	Ἀγαπάει τὶς ὡραίες τουαλέτες καὶ τὰ πολυτελῆ ἐπίπλα. Εἶνε πολὺ καλὴ παίκτρια τοῦ μπρίτζ. Ἔχει ταλέντο διακοσμητορίας.	Τῆς ἀρέσουν τὰ ταξίδια καὶ οἱ κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Ἀποστρέφεται ὅμως. τὸ θόρυβο.	Ἡ κυριώτερη ἀσχολία της εἶνε νὰ κάνη τὸ σύζυγό της νὰ μὴν σκέπτεται πὼς ἔχασε πρὸς γάμον της τὸ θρόνο του.
Ἡ κυρία ΕΛΕΑΝΟΡ ΡΟΥΖΒΕΛΤ	Σύζυγος τοῦ ἀποθανόντος Ἀμερικανοῦ Προέδρου. Ἀντιπρόσωπος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸν Ὀργανισμὸ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.	Ἀφωσιωμένη συνεργάτις τοῦ συζύγου της. Βρίσκεται πάντοτε σὲ μεγάλη ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀμερικανικὸ λαό. Ἔχει ἱδρύσει καὶ διευθύνει πάμπολλα φιλανθρωπικὰ καὶ κοινωνικὰ ἱδρύματα.	Ἀγαπάει πολὺ τὸ θέατρο, τὰ ταξίδια καὶ τὰ... ζεστὰ λουκάνικα.	Ζῆ πολὺ ἁπλά, χωρὶς καμμιὰ ἐπίδειξι, ἀποφεύγοντας τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις.	Ἔχει ἀφιερώσει τὴ ζωή της στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δικαιοσύνη.
Ἡ κυρία ΤΣΑΝΓΚ - ΚΑΪ - ΣΕΚ	Σύζυγος τοῦ δυνατοῦ Κινέζου στρατηγοῦ. Φέσει καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὸ βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ.	Φανατικὴ φεμινίστρια. Ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὴν ἀναδιοργάνωσι τῆς πατρίδος της καὶ στὴν κινεζικὴ ἀντίστασι ἐναντίον τῶν Ἰαπώνων.	Ἀγαπάει πολὺ τὸν τρόπο τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ὅσο μπορεῖ.	Εἶνε πολὺ ὡραία. Ντύνεται πάντοτε κατὰ τὸν κινέζικο τρόπο. Ψιθυρίζεται ὅτι ἔχει γίνει χριστιανὴ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ προτεσταντικὸ δόγμα.	Εἶνε πολὺ ἀπλοϊκή. Ἀγαπάει τὰ παιδιά της καὶ τὸν κῆπο της.
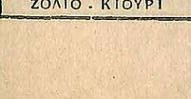 ΑΓΛΘΑ ΚΡΙΣΤΙ	Ἀγγλὶς συγγραφεύς. Ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς κυκλοφορίας στὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Ἐχώρισε ἀπὸ τὸν πρῶτο σύζυγό της τὸ 1928 Ξαναπαντρεύθηκε τὸ 1930 τὸν ἀρχαιολόγο Μὰξ Μολογουάν.	Ἔχει συγγράψει ὡς σήμερα σαράντα πέντε ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτά, μὲ τὸν τίτλο «Δέκα μικροὶ Νέγροι» διεσκευάσθη σὲ θεατρικὸ ἔργο καὶ ἐσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.	Εἶνε πολὺ κομψὴ καὶ θαυμασία νοικοκυρά. Ἀγαπάει πολὺ τὰ ἄνθη καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὴν καλλιέργειάν των στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεώς της.	Ζῆ ἀποτραβηγμένη σὲ μιὰ ἰδιόκτητη ἔπαυλι ποὺ ἔχει στὸ Σοῦσεξ. Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωή.	Σχεδιάζει διαφόρους ὑποθέσεις νέων μυθιστορημάτων. Ἡ κυριώτερη προσπάθειά της εἶνε νὰ «τυλίξῃ» τὸν ἀναγνώστη μέσα σ' ἕνα ἔξυπνο «τρὺκ» καὶ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.
ΚΟΛΕΤ	Μυθιστοριογράφος, δραματικὴ συγγραφεύς. Ἔχει παίξει ἡ ἴδια τοὺς πρωτεύοντας ρόλους μερικῶν ἔργων της. Πανδρεύθηκε τρεῖς φορές.	Ἐντεμπουτάρισε στὰ γράμματα κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ πρώτου της συζύγου Βίλλυ, ποὺ τὸν ξεπέρασε πολὺ γρήγορα.	Ἀγαπάει τὴ φυσικὴ ζωή. Οἱ ἀδυναμίες της εἶνε τὰ σκυλιά, τὰ γατιὰ καὶ τὸ καλὸ φαΐ.	Ζῆ σ' ἕνα διαμέρισμο κεντρικῆς πολυκατοικίας, κοντὰ στὸ Παλαὶ Ροαγιάλ. Συνηθίζει νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους χωρὶς κάλτσες μὲ τὰ ποδιὰ μέσα σὲ σανδάλια.	Ἡ μανία της εἶνε νὰ φτιάνῃ ὡραῖες φράσεις καὶ νὰ βρίσκῃ κανούργιες λέξεις.
ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ	Ἡ περιφημότερη «στὰρ» τοῦ κόσμου. Ἔχει ἀποκληθῆ «θεία». Γύρισε τελευταία στὴν Σουηδία γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ.	Τὴν καλλιτέχνιδα ἀνακάλυψε, ὅταν ἦταν 18 ἐτῶν, ὁ σκηνοθέτης Μωρὶς Στίλλερ, ποὺ τὴν πῆρε μαζί του στὴν Ἀμερική. Πολλὲς αἰσθηματικὲς περιπέτειες, ποὺ καλύπτονται ἀπὸ πυκνὸ μυστήριο. Πανδρεύθηκε μιὰ φορὰ μὲ τὸν Λεοπόλδο Στοκόφσκι.	Δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ δὲν τῆς ἀρέσουν τὰ κοσμήματα. Ἀγαπάει πολὺ τὸν καφέ. Τῆς ἀρέσουν ἐπίσης αἱ κωμικὲς ἱστορίες.	Ἡ ζωὴ της περιβάλλεται ἀπὸ θρύλους, μυστήριο καὶ σιωπή... Οἱ θαυμασταί της σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶνε ἀμέτρητοι.	Οἱ κακὲς γλῶσσες ψιθυρίζουν πὼς εἶνε φιλοχρήματη.
Ἡ κυρία ΖΟΛΙΟ - ΚΙΟΥΡΙ	Γαλλίς. Ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γυναῖκες ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς μας.	Κόρη τῆς κυρίας Κιουρί. Στὴν ἀρχὴ ἦταν βοηθὸς τῆς μητέρας της. Πανδρεύθηκε ἀργότερα τὸν Ζολιό. Ἔχει εἰδικευθῆ στὶς «ἀτομικὲς» ἔρευνες.	Ἀγαπάει τὸ τένις, τὴν κολύμβησι καὶ τὴν ὁρεινὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς.	Ζῆ σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι στὸ Σὼ. Ἀποστρέφεται τὴν κοσμικὴ ζωή.	Ἔχει ἀφιερώσει ὅλες τὶς δυνάμεις της στὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης.

Μιλοφ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ήταν τρομερό!... Μεθαύριο είχαν τα γενέθλιά τους και ή Έντυ δεν είχε παρά μόνον 187 σέντς για ν' αγοράση ένα δώρο στο Τζίμμη της. Έπι μήνες μάζευε ένα προς ένα τα σέντς κι' αυτό ήταν όλο το αποτέλεσμα! Με είκοσι δολλάρια έβδομαδιαίως που έπερνε ο άνδρας της δεν μπορεί βέβαια, να κάμη κανείς μεγάλα πράγματα.

Ή Έντυ πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Με μιάν απότομη κίνησι σήκωσε το χέρι της και έλυσε τα μαλλιά της. Στο σημείον αυτό πρέπει να προσθέσή κανείς ότι το ανδρόγυνο είχε στην κατοχή του δύο πράγματα για τα οποία κι' οι δύο ήσαν πολύ υπερήφανοι. Το πρώτο ήταν το χρυσό ρολόι του Τζίμμη, που το είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του και τον παππού του και το δεύτερο, τα χρυσόξανθα μαλλιά της Έντυ.

Τα μαλλιά της Έντυ ξεχύθηκαν ώς τα γόνατά της και σκέπασαν όλο της το κορμί. Ή Έντυ τα κύτταξε συλλογισμένη μέσα στον καθρέφτη, τα ξανάδεσε πάλι γευρικά κι' έμεινε για λίγο σκεπτική...

Μέ αποφασιστικότητα έβγαλε κατόπιν από το ντουλάπι μιά παληά καφέ ζακέττα κι' ένα παληό καπέλλο, ντύθηκε και σέ λίγο είχε κατεβή τη σκάλα του σπιτιού και βγήκε στο δρόμο τρέχοντας.

Σταμάτησε μόνον έξω από ένα κατάστημα με την επιγραφή: (Γι νή σιες περρούκες — Κυρία Σόφρονι)).

Τρέμοντας χτύπησε το κουδούνι. Ή κ. Σάφρονυ ήταν μιά σωματώδης γυναίκα με τρόπους παγερούς.

— Θά θέλατε ν' αγοράσετε τα μαλλιά μου; τη ρώτησε ή Έντυ.

— Παρακαλώ, βγάλτε το καπέλλο σας να τα δώ, είπε ή κ. Σόφρονυ.

Ένας χρυσός καταρράκτης από μαλλιά ξεχύθηκε τότε. Ή κυρία Σόφρονυ έμεινε ευχαριστημένη.

— Δίνω είκοσι δολλάρια, είπε.

— Δέχομαι. Παρακαλώ κάνετε γρήγορα! φώναξε ή Έντυ.

★

Έπι δυό ώρες ή Έντυ έτρεχε σ' όλα τα μαγαζιά, ζητώντας ένα κατάλληλο δώρο για τον Τζίμμη.

Κι' επί τέλους το βρήκε! Ναί, αυτό ήταν προωρισμένο για τον Τζίμμη της και για κανέναν άλλον. Ήταν μιά αλυσοίδα από πλατίνα αντάξια του ρολογιού, μιά αλυσοίδα είδε ή Έντυ, σκέφθηκε ότι μιά τέτοια έπρεπε να έχη ο Τζίμμη.

Πλήρωσε λοιπόν για την αλυσοίδα 21 δολλάρια κι' ενύρισε στο σπίτι με 87 σέντς... Με μιά τέτοια αλυσοίδα μπορούσε ο Τζίμμη σέ κάθε συντροφιά να βγάζη αδιάκοπα το ρολόι του και να κυττάζη την ώρα. Γιατί ώς τότε ο άνδρας της παρ' όλη την μεγαλοπρέπεια του ρολογιού, λόγω του τριμμένου και παληού λουριού του δεν τολμούσε παρά μόνον κρυφά να κυττάζη την ώρα...

Μόλις γύρισε ή Έντυ σκέφθηκε ταστροφή που είχε κάμει στο κεφάλι της. Έτσι, ύστερα από μιαν ώρα το κεφαλάκι της ήταν σκεπασμένο με μικρά μπουκλάκια που τήν έκαναν να μοιάζη με ξεμολλισμένο μαθητούδι! Για πολλή ώρα κύτταζε τη μορφή της στον καθρέφτη.

— Άν δέν με σκοτώση αμέσως ο Τζίμμη, φιθύρισε, θά μου πή άσφαλώς ότι μοιάζω τώρα με κορίτσι συνοικιακού θεάτρου... Άλλά τί έπρεπε να κάνω; Τί μπορούσα να πάρω μ' ένα δολλαριο κι' όγδοντα έφτά σέντς;...

Κατά τις έφτά το πηγάνι περίμενε έτοιμο για να τηγανίση τις κοτολέττες. Ό Τζίμμη δέν έρχόταν ποτέ πολύ αργά. Ή Έντυ έβαλε την άλυσοίδα στο κουτί της, το έσφιξε μέσα στα χέρια της κοί, περίμενε. Έξαφνα άκουσε τα βήματα του Τζίμμη και κλώμιασε. Πολύ σιγά ψιθύρισε:

— Θεέ μου, κάνε να μέ βρή ώραία!...

Ή πόρτα άνοιξε. Ό Τζίμμη μπήκε μέσα με κάποιο μελαγχολικό έκφρασι στο πρόσωπό του. Ό καϋμένος! Ήταν μόλις εικοσιπέντε έτών κι' έπρεπε να φροντίζη για μιά γυναίκα. Το πανωφόρι του είχε τριφτή στις ραφές, τα χέρια του ήσαν γυμνά, χωρίς γάντια.

Στη πόρτα ό Τζίμμη στάθηκε διά μιάς άκίνητος σάν κυνηγετικός σκύλος που φερμάρει. Έρριξε πρός την Έντυ ένα βλέμμα έκπληξεως το οποίο έκείνη δέν μπόρεσε να έξηγήση. Το βλέμμα αυτό δέν ήταν ούτε θυμός, ούτε απορία, ούτε έκπληξις, ούτε αποστροφή, τίποτε άπ' αυτά που περίμενε ή Έντυ. Την κύτταξε άπλώς μ' ένα παράξενο βλέμμα σάν αποσβολωμένος.

Ή Έντυ έτρεξε κοντά του:

— Τζίμμη, χρυσέ μου! φώναξε. Μη μέ κυττάζης έτσι. Έκοψα τα μαλλιά μου και τα πούλησα, γιατί δέν μπορούσα να μείνω έτσι, χωρίς να σού χαρίσω τίποτε... Τα μαλλιά θά μεγαλώσουν πάλι και τό κάτω - κάτω σού είνε άδιάφορο, δέν είνε έτσι; Άλλος τρόπος δέν ύπήρχε Τζίμμη μου. Πές μου πώς μ' αγαπάς, Τζίμμη... Δέν μπορείς να φαντασθής τι ώραίο δώρο σού αγόρασα...

— Έκοψες τα μαλλιά σου; τραύλισε ό Τζίμμη.

— Τα έκοψα και τα πούλησα, ξανάπε ή Έντυ. Θά πάψης γι' αυτό να μ' αγαπάς;...

— Δέν έχεις πιά μαλλιά!... μουρμούρισε έκείνος με βλακώδη έκφρασι, κυττάζοντας γύρω του.

— Μήν ψάχνης νά τα βρής, άπάντησε ή Έντυ, τα πούλησα!... Μή μού θυμώσης... Όλα τα μαλλιά του κόσμου δέν ίσοφαρίζουν την αγάπη μου....

Ό Τζίμμη ξύπνησε άπό την άποκαύνωσί του κι' έσφιξε την Έντυ στην άγκαλιά του. Έπειτα έβγαλε ένα δέμα άπό την τσέπη του και το πέταξε στο τραπέζι.

— Έντυ, μή μέ άποπάρης τώρα κι' εσύ!... της είπε. Έκοψες τα μαλλιά σου. Μ' αυτό ή αγάπη μου δέν πρόκειται να λιγοστέψη. Άνοιξε όμως αυτό το δεματάκι και θά δής γιατί πήγα για μιά στιγμή να χάσω το μυαλό μου.

Ή Έντυ άνοιξε το κουτί. Μιά φωνή χαράς άκούστηκε, μά ξαφνικά άκολούθησαν δάκρυα ύστερικά και λυγμοί. Το κουτί έκείνο είχε μέσα μιά όλόκληρη συλλογή από κτένες, χτενάκια των μαλλιών, άπό γνήσια τορτασύγα, που είχαν κινήσει τον θαυμασμό της Έντυ άπό καιρό σέ μιά βιτρίνα. Ήσαν θαυμάσιες κτένες μέ λαμπρά πετράδια που ταίριαζαν περίφημα στο χρώμα των μαλλιών της.

Άλλα τί ώφελοῦσαν αύτά, τώρα που μαλλιά δέν ύπήρχαν;

Όπωσδήποτε έσφιξε το δῶρο άπάνω στή καρδιά της και είπε μ' ένα χαμόγελο στα θολωμένα μάτια της:

— Τζίμμη, άγαπημένε μου, τα μαλλιά μεγαλώνουν γρήγορα... Άλλα δέν είδες άκόμα το δικό μου δῶρο. Κι' ένθουσιασμένη τό έδειξε το δῶρο της.

— Τζίμμη, δέν είνε ύπέροχη αύτη ή άλυσοίδα;

»Έψαξα όλα τα μαγαζιά προτού την βρῶ. Τώρα θά μπορής έκατό φορές την ήμέρα να κυττάζης το ρολόϊ σου. Γιά να δούμε πῶς θά πηγαίνη μέ την άλυσοίδα!...

Ό Τζίμμη κάθησε στόν καναπέ και χαμογέλασε:

— Έντυ, είπε, άς άφήσουμε κατά μέρος τα δῶρα μας κι' άς τα ξεχάσουμε για λίγον καιρό. Είνε πάρα πολύ ώραία, τόσον ώραία ώστε να μή μπορούμε νά τα χρησιμοποιήσουμε άμέσως... Πρέπει να σού πῶ ότι έπούλησα το ρολόϊ μου. Και μέ τα χρήματα που πῆρα άγόρασα αύτές τις κτένες... Έλα τώρα, να φήσουμε τις κοτολέττες μας, άγαπούλα μου...»

Ο. ΧΕΝΡΥ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ
πού... δέν πεθαίνουν

Πῶς έξακριβώνεται ή νεκροφάνεια

Πόσες μακάβριες ίστορίες ύπάρχουν για άνθρώπους που έπαθαν νεκροφάνεια και θάφτηκαν ζωντανοί! Άλλοι πάλι είχαν την τύχη να σταλοῦν στο άνατομείο για νεκροψία και ζωντάνεψαν την ώρα που άρχισε να τους ξεσχίζη το χειρουργικό νυστέρι...

Ό κίνδυνος αύτός της νεκροφανείας, άληθινά φρικτός, έγινε αιτία να ληφθοῦν νομοθετικά μέτρα στις διάφορες χώρες και να άπαγορευθῆ ή ταφή ένός νεκροῦ, πρίν περάσουν 24 ώρες άπ' το θάνατό του. Μέσα σ' ένα 24ωρο, θά έμφανισθοῦν τα σημάδια του πραγματικοῦ θανάτου.

Ποιά είνε τα σημάδια αύτά; Πρέπει να τονίσουμε πρώτα ότι, όταν ένας άνθρωπος πεθαίνη, σταματοῦν οί μεγάλες ζωτικές λειτουργίες του (άναπνοή, παλμοί της καρδιάς, κινήσεις), άλλά τα δισεκατομμύρια μικροσκοπικά κύτταρα, που άποτελοῦν το σῶμα του, έξακολουθοῦν νά ζοῦν. Θά πεθάνουν άργότερα, ένα ένα, άπό έξάντλησι και άσφυξία.

Ό πρῶτος λοιπόν θάνατος — τοῦ σταματήματος τῶν γενικῶν λειτουργιῶν — είνε δύσκολο να διαπιστωθῆ μέ άπόλυτη βεβαιότητα. Οί κινήσεις και οί αίσθήσεις έκλείπουν άφ' ότου άκόμη άρχίζει το ψυχορράγημα. Σέ ώρισμένες δέ περιπτώσεις (άπαγχονισμός, άσφυξία, πνιγμός, ήλεκτροπληξία, κλπ.) μπορεί να λιγοστέψουν ή και να σταματήσουν τελείως οί παλμοί της καρδιάς κι' ή άναπνοή, χωρίς όμως νάχη πεθάνει ό άνθρωπος.

Όταν ό θάνατος είνε πραγματικός, θά έμφανισθοῦν σέ 8 - 10 ώρες άλλες χαρακτηριστικές ένδείξεις: Το δέρμα θά γίνη περγαμηνοειδές, άπ' το βαθμιαίο στέγνωμα τοῦ σώματος. Θά σχηματισθοῦν μελανοκίτρινες κηλίδες, άπ' τη συγκέντρωσι αίματος στά κατώτερα μέρη. Πρό πάντων δέ, οί μύς θά γίνουν σκληροί κι' άλύγιστοι, δηλητηριασμένοι άπ' τις τοξίνες που παράγουν οί ίδιοι και που δέν τις άπομακρύνει πιά το αίμα. Τέλος, άρχίζει ή άποσύνθεσις τοῦ σώματος άπ' τά μικρόβια. Ένα μικρό πράσινο σημάδι στην κοιλιά άποκλείει πιά κάθε διστανμό.

Άπό φόβο μήπως ταφοῦν ζωντανοί, μερικοί άρίζουν στη διαθήκη τους να γίνη μιά δηλητηρίασής ένεσις στο πτῶμα τους, ῶστε νά πεθάνουν όπωσδήποτε. Ώστόσο, άντί νά τους άποτελειώση, ό γιατρός μέ το δηλητήριο, δέν είνε προτιμώτερο ν' άνακαλύψη τη νεκροφάνειά τους μέ τις νέες μεθόδους;

Το κλασσικό σύστημα τοῦ καθρέφτη έμπρός στά χείλη δέν παρουσιάζει βέβαια καμμιά άσφάλεια, σέ περιπτώσεις άπλοῦ σταματήματος της άναπνοής. Το ίδιο μποροῦμε νά ποῦμε γιά το άνοιγμα μιᾶς φλέβας γιά νά έξακριβωθῆ ἄν τρέχη αίμα.

Άσφαλέστερη, όχι όμως άπόλυτα, είνε ή μέθοδος της «συμπιέσεως της ίριδος τοῦ ματιοῦ». Όταν σφίξη κανείς μέ τα δυό δάκτυλα την ίριδα ένός ματιοῦ ζωντανοῦ κι' έπειτα την άφήση έλεύθερη, θά την ίδή να ξαναπαίρνη το κυκλικό σχῆμα της, γιατί έχει έλαστικότητα. Ή ίρις όμως ένός νεκροῦ ματιοῦ μένει συμπιεσμένη, ώοειδής.

Ή «διαφορική δοκιμή» γίνεται μέ την έφαρμογή συνηθισμένου ήλεκτρικοῦ ρεύματος διαθερμίας σ' ένα μέρος τοῦ σώματος. Στό ζωντανό άνθρωπο, ή έπίδρασις τοῦ ρεύματος κάνει ν' άνεβῆ σέ μισή ώρα ή θερμοκρασία του, άκόμη και σέ σημεία μακρυνά άπό έκείνο όπου έφαρμόζεται ή διαθερμία. Σ' ένα πτῶμα, δέν μεταδίδεται έτσι ή θερμότης. Ώστόσο κι' αύτη άκόμη ή δοκιμασία μπορεί κάποτε ν' άποβῆ θετική, έπειτα άπό παρατεταμένη άναισθησία. Πάντως, είνε μιά άπ' τις καλλίτερες που διαθέτει ή Έπιστήμη. Το ίδιο μποροῦμε νά ποῦμε γιά την «ένεσι θροιζείνης». Σ' ένα ζωντανό, ή χημική αύτη ούσία σκορπίζεται στό σῶμα και βάφει γρήγορα κίτρινο το δέρμα και το άσπράδι τῶν ματιῶν. Στούς νεκρούς, δέν παρατηρεῖται τέτοιος χρωματισμός.

Πρέπει ώστόσο νά τονίσουμε ότι ό φόβος της νεκροφανείας είνε ύπερβολικός, γιατί είνε έλάχιστες οί περιπτώσεις της. Οί μετακινήσεις των νεκρῶν μέσα στα φέρετρά τους όφείλονται συχνά σέ μηχανικές κινήσεις τῶν μυῶν που σκληρύνονται άπ' το θάνατο.

Σέ μερικές γερμανικές πόλεις, οί νεκροί έμεναν έπί 48 ώρες σέ είδικούς θαλάμους, μέ άνοιχτό άκόμη το φέρετρό τους και μέ το κορδόνι ένός κουδουνιοῦ περασμένο στο χέρι τους, γιά νά είδοποιηθοῦν άμέσως οί φύλακες σέ περίπτωσι ζωντανέματός τους. Ύπῆρχαν έπίσης συχνά μέσα στό φέρετρο εύαίσθητες ήλεκτρικές έπαφές, που θά χτυποῦσαν ένα κουδοῦνι μόλις μετεκινεῖτο λίγο το πτῶμα. Κι' όμως έπί 135 χρόνια, οὔτε μιά φορά δέν έξήτησε βοήθεια ένας ύποτιθέμενος νεκρός.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
τοῦ Μεσονυκτίου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Ή κυρία μέ τή ζιμπελίνα

Μεσάνυχτα παρά πέντε λεπτά...

Ό Χένρυ Ντάπρετον, ό διάσημος συγγραφεύς, έργαζόταν άκόμη στό γραφείο του, τυλιγμένος μέσα σέ μιά φαρδειά ρόμπα ντε σάμπρ, όταν τό κουδούνι της πόρτας άκούσθηκε ξαφνικά.

Ό μυθιστοριογράφος σήκωσε το κεφάλι του στενοχωρημένος.

— Σόαμς, έκαμε, πήγαινε, λοιπόν, νά ίδῆς ποιός είνε!

Άλλά καμείς δέν άπάντησε στην πρόσκλησί του.

Το κουδούνι άκούσθηκε καί πάλι, πιά έντονο αύτή τή φορά.

— Πρέπει νά τον δίωξῃ αύτό τόν άνθρωπο, έκαμε ό μυθιστοριογράφος, μιλώντας γιά τον Σόαμς. Κοντεύουν μεσάνυχτα κι' άκόμη νά γυρίση!

Λέγοντας αύτά, διευθύνθηκε πρός την πόρτα. Μόλις την άνοιξε, μιά γυναίκα πέρασε βιαστικά μέσα άπό διαμέρισμα.

Ό Χένρυ Ντάπρετον ήταν βέβαιος ότι δέν την είχε ξαναδῆ ποτέ καί γι' αύτό τό έκαμε έκπληξι ό τρόπος μέ τόν όποίον είχε μπῆ ή νυκτερινή έπισκέπτρια.

— Κυρία!... φιθύρισε.

Άλλ' ή άγνωστη προχωροῦσε κιόλας στό έσωτερικό τοῦ διαμερίσματος, ένῶ μέ μιά πνιγμένη φωνή είπε στό μυθιστοριογράφο:

— Γιά τ' όνομα τοῦ Θεοῦ! Κλείστε τήν πόρτα!... Μέ παρακολουθεῖ!...

Ό Ντάπρετον συμμορφώθηκε μέ τήν έπιθυμία της καί κατόπιν τήν άκολούθησε μέσα στό γραφείο του, όπου ή άγνωστη είχε διευθυνθῆ μηχανικά, βλέποντας πώς ήταν το μόνο φωτισμένο δωμάτιο άπό όλο το διαμέρισμα.

Κάτω άπό το άφθονο φῶς που έπεφτε άπό το άμπαζούρ, ό μυθιστοριογράφος είχε τώρα όλη τήν άνεσι γιά νά έξετάση τήν έπισκέπτριά του.

Ήταν μιά πολύ όμορφη γυναίκα, είκοσι τεσσάρων ή είκοσι πέντε χρόνων, άλλά τα κουρασμένα χαρακτηριστικά της τήν έδειχναν κάπως μεγαλύτερη. Μιά θανάσιμη ώχρότητα ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό της, που έξέφραζε έναν άνείπωτο τρόμο.

Ή έπισκέπτρια είχε ριγμένη πάνω της μιά βαρυτίμη ζιμπελίνα, άλλ' ό μυθιστοριογράφος είχε τήν έντύπωσι πώς ήταν πολύ έλαφρά γιά τόν έποχή. Κάτω άπό τις γοῦνες της κι' ένα μικρό έπιφώνημα ζέφυγε άπό τα χείλη του, καθώς το βλέμμα του έπεσε στα πόδια της: ή γυναίκα δέν φοροῦσε παπούτσια!

Ό Χένρυ Ντάπρετον κάθησε άργά στην καρέκλα τοῦ γραφείου του, ένῶ ή έπισκέπτρια έπαιρνε θέσι σέ μιά πολυθρόνα που βρισκόταν άπό το άντίθετο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ.

Σάν ένα ρίγος νά περνοῦσε άπό όλο το σῶμα της, έσφιξε τή ζιμπελίνα γύρω άπό τους ὤμους της καί άρχισε μέ φωνή που έτρεμε:

— Κύριε, ἤλθα νά σᾶς βρῶ άπόψε... μ' όλο που αύτό το διάβημά μου είνε πολύ πιθανόν... βέβαιο σχεδόν... ότι θά μοῦ στοιχίση τή ζωή... Ναί... το ξέρω... έκτος έάν... Συγχωρέστε με... είμαι πολύ ταραγμένη καί δέν ξέρω πῶς ν' άρχίσω... Έκείνο που ἔχω νά σᾶς πῶ... είνε τρομερό... τρομερό...

Τά τελευταῖα λόγια βγῆκαν σάν ένας έλαφρός ψίθυρος άπό το στόμα της. Ένας σπασμός τάραξε όλόκληρο το σῶμα της, τα χείλη της έγιναν κάτασπρα καί το κεφάλι της έγειρε στή ράχη της πολυθρόνας.

Μ' ένα πήδημα, ό Ντάπρετον βρέθηκε κοντά της. Ή άνάπνοή της δέν άκουγόταν καθόλου καί τα χέρια της ήσαν κοκκαλισμένα, όπως μιᾶς νεκρῆς.

Ό μυθιστοριογράφος είχε φοβηθῆ στ' άλήθεια αύτή τή φορά. Διάβολε! Μιά άγνωστη που είχεν έλθει τά μεσάνυχτα νά πεθάνη μέσα στό γραφεῖο του!

Έκείνη τή στιγμή, μιά σκέψις πέρασε άπό το μυαλό του. Ίσως ό γιατρός Κεμπέρλεϋ, που καθόταν στο έπάνω διαμέρισμα, νά βρισκόταν στό σπίτι του αύτή τήν ώρα.

Χωρίς νά χάνη καθόλου καιρό, πέρασε τρέχοντας το διάδρομο, άνοιξε την πόρτα της είσόδου καί άνέβηκε τις σκάλες που ώδηγοῦσαν στο διαμέρισμα τοῦ γιατροῦ.

Σαφνικά, ή άγνωστη άνατρίχιασε πάνω στην πολυθρόνα. Ένα βαρύ άγκωμαχητό βγῆκε άπό το στῆθος της καί ψιθύρισε σιγά:

— Θεέ μου, πεθαίνω!... Καί δέν θά μπορέσω νά τοῦ πῶ τίποτε...

Έσυρε τότε μέ κόπο το χέρι της πάνω στο τραπέζι, άρπαξε μιά πέννα καί άρχισε νά γρατσουνίζη μερικές λέξεις πάνω σ' ένα χαρτί, ένῶ όλόκληρο το σῶμα της τραντάζονταν άπό σπασμούς.

Θά είχε γράψει τρεῖς ἤ τέσσερες φράσεις, όταν το μεγάλο ρολόγι που βρισκόταν στο διάδρομο άρχισε νά χτυπάη μεσάνυχτα.

Μιά!... Δυό!... Τρεῖς!... Τέσσερες!...

Το φῶς έσβυσε ξαφνικά μέσα στο διάδρομο.

Πέντε!... Έξη!... Έπτά!..

Ένα μακρουλό χέρι, που είχε το χρῶμα καί τη λάμψι τοῦ κεχριμπαριοῦ, γλύστρησε πρός το μέρος τοῦ διακόπτου, που βρισκόταν πίσω άπό την πόρτα.

Όκτώ!...

Το γραφεῖο τοῦ μυθιστοριογράφου βυθίστηκε μέσα στό σκοτάδι.

Ή άγνωστη άφησε τότε μιά κραυγή φρίκης καί γύρισε το πρόσωπό της πρός το μέρος της πόρτας, κρατώντας άνάμεσα στα δάκτυλά της το κομμάτι το χαρτί, όπου έγραφε πρωτήτερα.

Μιά ώχρή άνταύγεια της σελήνης έμπαινε άπό τα τζάμια τοῦ παρεθύρου.

Έννέα!...

Δέκα!...

Δυό χέρια, μέ τεντωμένα τα δάκτυλα, πρόβαλαν μέσα στό σκοτάδι.

— Θεέ μου! φώναξε ή άγνωστη μέ σπαρακτική φωνή. Ό κύριος Κίνγκ!

Τα κεχριμπαρένια χέρια διευθύνθηκαν πρός το γυμνό λαιμό της νεαρῆς γυναίκας. Ένα άγκωμαχητό που έσβυσε πολύ σύντομα άκούσθηκε μέσα στό δωμάτιο... Έπειτα, ή κυρία μέ τή ζιμπελίνα κυλίσθηκε πάνω στον τάπητα, πλάι άπό το τραπέζι. Μιά όλόμαυρη σιλουέττα έσκυψε τότε πάνω της καί τράβηξε μέ δρμή το χαρτί που έσφιγγε στα χέρια της.

Δώδεκα!...

Το τελευταῖο χτύπημα τοῦ ρολογιοῦ άντήχησε πένθιμα μέσα στό σπίτι.

Την ίδια στιγμή, ένα παράξενο σφύριγμα, σέ τρεῖς διαφορετικές νότες, άκούσθηκε άπ' έξω.

Έπειτα, ή σιωπή άπλώθηκε βαρειά όλόγυρα...

Ένα δευτερόλεπτο άργότερα, μερικές φωνές άκούσθηκαν στή σκάλα. Ήταν ό μυθιστοριογράφος καί ό γιατρός που κατέβαιναν βιαστικα. Ό Ντάπρετον μιλοῦσε ζωηρά καί άνέφερε στό φίλο του τις λεπτομέρειες της μικρῆς συνομιλίας του μέ την άγνωστη.

Έκείνη τή στιγμή, ένας άλλος άνθρωπος άνέβαινε τή σκάλα. Ήταν ό κύριος Τζων Έξελ, μέλος της Βουλῆς των Κοινοτήτων, που έμενε στό άποκάτω διαμέρισμα. Έτοιμαζόταν νά βάλη το κλειδί στην κλειδαριά της πόρτας του, ὅταν άκουσε τις φωνές τοῦ μυθιστοριογράφου.

— Σεῖς εἶσαστε, Ντάπρετον; ρώτησε. Τί συμβαίνει;

— Κάτι τρομερό, άπάντησε ό μυθιστοριογράφος. Άνεβῆτε έπάνω!

Ό Έξελ έφβασε στό κεφαλόσκαλο τοῦ έπάνω πατώματος την ίδια στιγμή μέ τον Ντάπρετον καί τον γιατρό Κεμπέρλεϋ.

— Εἴσαστε στό σκοτάδι! ψιθύρισε ό τελευταῖος, ένῶ άνακαλοῦσε το διακόπτη πίσω άπό την πόρτα.

— Περίεργο! έκαμε ό μυθιστοριογράφος. Κι' όμως είχα άφήσει τα φῶτα άναμμένα. Πίσω τά ἔσβυσε, λοιπόν;

Ό γιατρός είχε βρῆ στό άγαπεστό το διάδρομο φωτίσθηκε την ίδια στιγμή. Το ίδιο έγινε καί όταν έφθασαν στό γραφεῖο.

— Θεέ μου! έκαμε τότε ό Ντάπρετον, βλέποντας το σῶμα της νεαρῆς γυναίκας που ήταν ξαπλωμένο πάνω στην τάπητα.

— Δέν μοῦ είχατε πῆ πῶς ἡ έπισκέπτριά σας ήταν καθισμένη στην πολυθρόνα που βρίσκεται μπροστά στο γραφεῖο σας; ρώτησε μέ έκπληξι ό γιατρός.

— Έκεί την είχα άφήσει, ψιθύρισε σαστισμένος ό μυθιστοριογράφος.

Ό Κεμπέρλεϋ έσκυψε πάνω στη νεαρή γυναίκα, παρεμέρισε το άπό ζιμπελίνα παλτό που σκέπαζε το στῆθος της καί έξήτασε την καρδιά της.

Ένα λεπτό άργότερα, είχεν άναστηκωθῆ.

— Ή γυναίκα αὐτή είνε νεκρή! είπε μέ παγερό τόνο.

Περάσαν μερικά λεπτά σιωπῆς.

Ό Έξελ την διέκοψε πρῶτος.

— Ντάπρετον, έκαμε, ή γυναίκα αὐτή είνε σχεδόν γυμνή... Κυττάξετε, το μόνο που φορεί κάτω άπό το παλτό της είνε ένα νυχτικό...

Ό μυθιστοριογράφος είχεν άρχίσει νά έκνευρίζεται.

— Καί τί μοῦ το λέτε μ' αὐτό τον τόνο; φώναξε. Μήπως είμαι ύπεύθυνος γιά την κατάστασι που βρίσκεται;

Ό Έξελ δέν άπάντησε τίποτε. Περιορίσθηκε μόνο νά σηκώση τα χέρια του πρός τον ούρανό, σέ σημεία ότι δέν καταλάβαινε τίποτε άπ' αὐτή την ύπόθεσι.

Μιά άλλη άνακάλυψι, που εἶχε κάμει ό γιατρός Κεμπέρλεϋ, ήταν πιό ένδιαφέρουσα.

Άνάμεσα στα χέρια της νεκρῆς είχεν άπομείνει ένα μικρό κομματάκι χαρτί.

Ό γιατρός το τράβηξε μέ προσοχή.

Το μόνο που περιεῖχε ήταν το έξῆς:

«Ή γυναῖκα σας.... ὁ κύριος Κίνγκ».

Οί φράσεις που ύπῆρχαν στό άναμεταξύ έλειπαν.

Ό μυθιστοριογράφος είχε γίνει πελιδνός.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἔκαμε. Ή γυναῖκα μου... ὁ κύριος Κίνγκ!... Δέν γνωρίζω κανένα κύριο Κίνγκ!

— Νομίζω ὅτι δέν πρέπει νά κάνουμε καιρό, εἶπεν ὁ Ἔξελ. Τό καλύτερο θά ἦταν νά εἰδοποιήσουμε τήν ἀστυνομία.

Το ρολόγι ἐσήμανε ἐκείνη τή στιγμή δώδεκα καί τέταρτο.

Ό Ντάπρετον πλησίασε μέ κλονιζόμενο βῆμα στο τραπέζι του γραφείου του καί ξεκρέμασε το άκουστικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'.
Μία έξαφάνισις

Μερικά λεπτά άργότερα, ό έπιθεωρητής Ντούνμπαρ, συνοδευόμενος άπό δύο βοηθούς του, είχεν έλθει στό σπίτι τοῦ έγκλήματος.

Έρριξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του καί, έπειτα άπό τις άπαραίτητες συστάσεις κάθησε πλάι στο τραπέζι τοῦ μυθιστοριογράφου, χωρίς νά δείξη κανένα ίδιαίτερο ένδιαφέρον γιά το πτῶμα, που βρισκόταν πάντα κάτω στό πάτωμα.

— Ὑποθέτω, γιατρέ, εἶπε, γυ-

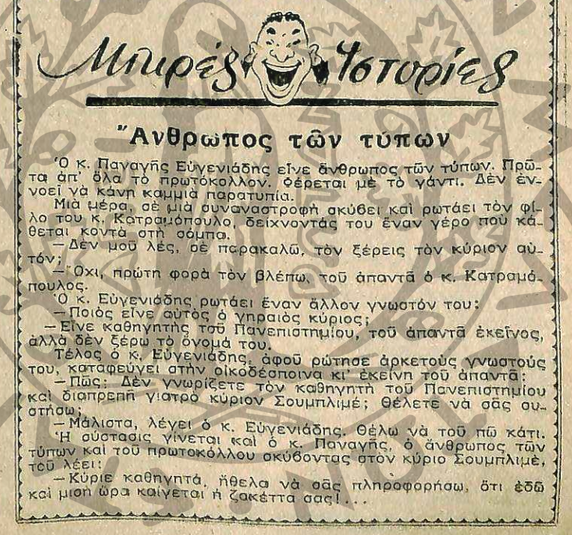

ρίζοντας πρὸς τὸν Κεμπέρλεϋ, ὅτι θὰ σᾶς ἐφώνεζαν γιὰ νὰ ἔλθετε ἐδῶ νὰ προσφέρετε τὶς ὑπηρεσίας σας. Δὲν εἶνε ἔτσι;

—Πραγματικά, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Ὁ Ντάπρετον ἀνέβηκε τρέχοντας στὸ διαμέρισμά μου γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα.

—Μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε τί ἀκριβῶς σᾶς εἶπε;

—Νομίζω, ναί. «Κεμπέρλεϋ! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλᾶτε γρήγορα! Στὸ γραφεῖο μου βρίσκεται μιὰ ἀγνώστη ποὺ μοῦ φαίνεται σὰν ἑτοιμοθάνατη».

—Καὶ τί ἐκάματε ἔπειτα;

—Ἔρριξα μιὰ ρόμπα πάνω μου, γιατὶ παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶχα πλαγιάσει τὴν ὥρα ποὺ ἤλθε ὁ Ντάπρετον, καὶ κατεβήκαμε μαζί. Ἡ σκάλα ἦταν σκοτεινή... θἀνοίγατε στὸ κατώφλι τοῦ διαμερίσματος, εἴδαμε τὸν κ. Ἐξελ ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του στὸ κάτω διαμέρισμα. Ὁ Ντάπρετον τοῦ φώναξε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω. Ἔτσι φθάσαμε τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ καὶ οἱ τρεῖς μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Ἦταν ἀνοιχτή; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

—Ναί. Ὁ κύριος Ντάπρετον, πάνω στὴν ταραχή του, εἶχε ξεχάσει νὰ τὴν κλείσῃ. Τὸ φῶς ἦταν σβυσμένο στὸ διάδρομο, ὅπως καὶ στὸ γραφεῖο. Τὸ πρᾶγμα ἦταν παράξενο, γιατὶ ὁ Ντάπρετον θυμόταν πὼς τὸ εἶχε ἀφήσει ἀναμμένο ὅταν ἔτρεξε στὸ διαμέρισμά μου... Μόλις μπήκαμε στὸ γραφεῖο, εἴδαμε ἀμέσως τὸ πτῶμα...

—Τὸ ἐξετάσατε;

—Ναί. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μόλις εἶχε πεθάνει. Ἦταν ἀκόμη ζεστή. Ὁ θάνατός της εἶχεν ἐπέλθει ἀπὸ ἀσφυξία, ποὺ ἦταν συνέπεια στραγγαλισμοῦ. Πρόσεξε, ὡστόσο, ὅτι θὰ ποέκωτικῶν, πιθανὸν μορφίνης. Γι' αὐτό, τὰ ἀποτυπώματα τοῦ στραγγαλισμοῦ στὸ λαιμό της φόνος δὲν χρειάσθηκε νὰ σφίξῃ πολύ...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντούνμπαρ τοῦ «Ἔξελ. τὸν κ. Ἔξελ. τοῦ εἶπε πρὸς τὸ μέρος

—Καὶ σεῖς, κύριε, τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε.

—Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ μοῦ φαίνεται πολὺ σκοτεινή, ἄρχισε ὁ βουλευτής.

Ὁ Ντούνμπαρ τὸν σταμάτησε ἀμέσως.

—Ἡ Σκώτλαντ Γυάρδ, εἶπε, δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἀλλὰ πῶς εἶνε πραγματικά. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε ἀπόψε;

—Ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Χωρισθήκαμε μὲ τὸν

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικὰ — Μαιευτικὰ — Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

Ἀθέρωφ 11α, 6 - 8 μ.μ.

Τηλ. 53.807

σὲρ Μπρίαν Μάλπας στὴ γωνία τῆς Βικτώρια Στρὴτ στὶς δώδεκα παρὰ πέντε. Ἐφθασα ἐδῶ πὴν ὥρα ποὺ τὸ ρολόγι τοῦ Οὐεστμινίστερ χτυποῦσε τὸ τελευταῖο χτύπημα τοῦ μεσονυχτίου.

—Μήπως ὑπάρχει κάτι ποὺ νὰ κίνησε τὴν προσοχή σας κατὰ τὴ διαδρομή αὐτή;

—Ὄχι. Καθὼς ἔστριβα τὴ γωνία, εἶδα μόνο ἕνα ταξὶ ἄδειο, ποὺ ἀπομακρυνόταν.

—Τίποτε ἄλλο;

—Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθανα στὸ σπίτι νομίζω πὼς ἄκουσα ἕνα παράξενο σφύριγμα, ποὺ φοινόταν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν κήπων τῆς πλατείας.

—Γιατὶ τὸ λέτε παράξενο αὐτὸ τὸ σφύριγμα; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

—Ἐμοιαζε σὰν τὰ σφυρίγματα ποὺ εἶχα ἀκούσει ἀλλοτε, ὅταν ταξίδευα στὴ μακρυνὴ Ἀνατολή.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκε ὁ ἦχος ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ γύριζε στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας.

Ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε σιγὰ στὸ διάδρομο. Ἀλλά, μόλις εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τὸ πτῶμα μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ντάπρετον, ταράχθηκε τόσο πολύ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ σωριασθῇ χάμω.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

—Εἶνε ὁ Σόαμς, ὁ καμαριέρης μου, ἀπάντησε ὁ μυθιστοριογράφος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπηρέτου.

—Πηγαίνετε στὸ δωμάτιό σας καὶ περιμένετε νὰ σᾶς φωνάξω, εἶπε.

Ὁ Σόαμς ἔφυγε ἀμέσως.

—Τοῦ εἶχα δώσει νὰ ρίξῃ ἕνα γράμμα γιὰ τὴ γυναῖκα μου, ποὺ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Παρίσι, ἐξήγησε ὁ μυθιστοριογράφος. Ἔπρεπε ν' ἀποφάσισα μόνον πέντε λεπτά.

—Ἡ κυρία Ντάπρετον εἶνε Γαλλίδα; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ντάπρετον. Ἔμενε ὅμως ἀλλοτε στὸ Παρίσι... Παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶνε ζωγράφος καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν γνώρισα εἶχε ἐκεῖ ἕνα ἀτελιὲ μαζὶ μὲ μιὰν ἄλλη καλλιτέχνιδα, τὴ μὶς Ντένιζ Ρουλαντ. Τὴν ἐπισκέπτεται κάπου - κάπου καὶ μένει μερικὲς ἡμέρες στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα...

Ἕνα κουδούνισμα ἀκούσθηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴν πόρτα.

Ἀλλά, πρᾶγμα παράξενο, ὁ Σόαμς δὲν παρουσιάσθηκε καθόλου γιὰ ν' ἀνοίξῃ, ὅπως εἶχε ὑποχρέωσι.

Ἔτσι, ὁ Ντάπρετον ἀναγκάσθηκε νὰ πάῃ μόνος του στὴν πόρτα.

Ἦταν οἱ δυὸ ὑπηρέτριες τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἐπέστρεφαν.

—Ὅταν ἡ γυναῖκα μου ἀπουσιάζει, τὶς ἀφήνω πάντα ἐλεύθερες, ἐξήγησε ὁ Ντάπρετον.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκαμε ἕνα μικρὸ μορφασμό.

—Καλά, φωνάζετε τώρα τὸν Σόαμς, εἶπε.

Ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι στὰ ἐπανειλημμένα κουδουνίσματα τοῦ κυρίου Ντάπρετον.

—Ὁδηγῆστε με σᾶς παρακαλῶ στὸ δωμάτιό του, εἶπεν ὁ Ντούνμπαρ.

Ἀλλά, ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, βρῆκαν τὸ δωμάτιο ἄδειο.

—Ἔφυγε! ἔκαμε ὁ μυθιστοριογράφος. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ; Τὸ διαμέρισμα δὲν ἔχει ἄλλη ἔξοδο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶχε πλοιάσει σὲ ὅλο τὸ παράθυρο.

—Τὸ λάθος εἶνε δικό μου, εἶπε.

—Ἀλλὰ πῶς μπόρεσε νὰ φύγῃ; ρώτησε ὁ μυθιστοριογράφος.

Ὁ Ντούνμπαρ τοῦ ἔδειξε ἕνα εἶδος ἀσανσὲρ γιὰ τὰ τρόφιμα, ποὺ λειτουργοῦσε μέσα στὸ φωταγωγὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐξυπηρετοῦσε τὰ διάφορα διαμερίσματα.

—Εἶνε φανερὸ ὅτι ποέπει νὰ ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε.

Ξαναγύρισαν ἔπειτα στὸ γραφεῖο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα νέο κουδούνισμα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα. Μιὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες ἐπῆγε νὰ ἀνοίξῃ.

Ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Κεμπέρλεϋ, κόρη τοῦ γιατροῦ. Εἶχεν ἀνησυχήσει γιὰ τὴν παρατεινομένη ἀπουσία τοῦ πατέρα της καὶ εἶχεν ἔλθει γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

—Ὦ θεέ μου! ἔκαμε ἀντικρύζοντας τὸ πτῶμα, μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο.

Ὁ πατέρας της βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα κοντά της.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, Ἑλένη, εἶπεν αὐστηρά, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς κρύψῃ μὲ τὸ σῶμα του τὴ θέα τοῦ πτώματος. Γύρισε γρήγορα ἐπάνω... Θὰ ἔλθω σὲ λίγο....

Ἡ δεσποινὶς Κεμπέρλεϋ εἶχεν ἀπομείνει ὀλόισα ἀσάστισμένη.

—Τὴ δυστυχισμένη! ψιθύρισε. Πῶς βρέθηκε, λοιπόν, ἐδῶ;

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντούνμπαρ εἶχε σκύψει πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα καὶ ἐξήταζε διάφορα χαρτιὰ ποὺ εἶχε βρῇ μέσα στὴν τσέπη τοῦ ἀπὸ ζιμπελίνα παλτοῦ τῆς ἀγνώστης.

Τὸ ἐπιφώνημα τῆς δεσποινίδος Κεμπέρλεϋ τὸν ἔκαμε ν' ἀνασηκωθῇ.

—Γνωρίζετε αὐτὴ τὴ γυναῖκα; ρώτησε.

—Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὴν γνωρίζω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιη ὅτι τὴν ἔχω ἰδῇ, ἀπάντησε ἡ δεσποινὶς Κεμπέρλεϋ.

—Ἡ κόρη μου συνεργάζεται στὴν ἐφημερίδα "Ὁ Πλανήτης" καὶ σὲ διάφορες ἐπιθεωρήσεις, ἐξήγησε ὁ γιατρός. Συναντᾶει λοιπόν, πολὺν κόσμο...

—Ὄχι, δὲν ἔχω συναντήσει αὐτὴ τὴ γυναῖκα στὶς ἐφημερίδες, εἶπεν ἡ Ἑλένη! Ἀ! Τώρα θυμᾶμαι.... Ἦταν στὸ χορὸ τῶν Καλλιτεχνῶν... φορούσε ἕνα κινεζικὸ κουστούμι, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὸ ὄνομά της...

—Μήπως λεγόταν Βερνόν; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ἀκριβῶς, τώρα θυμοῦμαι, ἀπάντησε ἡ Ἑλένη. Κυρία Βερνόν...

Ὁ μυθιστοριογράφος καὶ ὁ γιατρὸς Κεμπέρλεϋ κύτταζον ἐκπληκτοι τὸν ἐπιθεωρητή.

—Πῶς τὸ μαντέψατε; ρώτησε ὁ τελευτσίος.

—Τὸ εἶχα ὑποθέσει σχεδόν, προτοῦ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἡ δεσποινὶς Κεμπέρλεϋ, ἀπάντησε ὁ Ντούνμπαρ. Μέσα στὸ παλτὸ τοῦ θύματος βρῆκα μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, ποὺ ἦταν διπλωμένη στὸ μέρος ὅπου ἀναγραφόταν ὁ θάνατος τοῦ κυρίου Βερνόν.

—Πῶς; ἔκαμαν ἐκπληκτοι τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ μυθιστοριογράφος καὶ ὁ γιατρὸς Κεμπέρλεϋ.

—Ὁ κύριος Βερνόν, συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής, βρέθηκε νεκρὸς σήμερα τὸ πρωῒ μέσα στὸ δωμάτιό του. Ὁ θάνατός του φαίνεται πολὺ μυστηριώδης... Ἡ γυναῖκα του ἀπουσίαζε ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Τὸ λογικὸ συμπέρασμα εἶνε, λοιπόν, ὅτι ἡ εἴδησις τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της ἔκαμε τὴν κυρία Βερνὸν νὰ τρέξῃ ἐδῶ... γιὰ νὰ βρῇ κι' αὐτὴ τὸ θάνατο...

Τοιμάσθηκε ἔπειτα ν' ἀποσυρθῇ.

—Τί ὑποθέτετε; ρώτησε ὁ γιατρὸς Κεμπέρλεϋ.

—Τίποτε, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλὰ κάθε λεπτὸ ποὺ περνάει ἡ θηλειὰ τοῦ σχοινιοῦ σφίγγεται περισσότερο γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Καί, λέγοντας αὐτά, διευθύνθηκε ἁργὰ πρὸς τὴν πόρτα, δίνοντας ἐντολὴ στοὺς βοηθούς του νὰ μὴ φύγουν καθόλου ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ μυθιστοριογράφου, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐρχόταν οἱ εἰδικοὶ τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ, γιὰ νὰ κάμουν τὶς παρατηρήσεις τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ λιμουζίνα

Τὸ ζεῦγος Βερνὸν ἔμενε σὲ μιὰ κομψὴ καὶ ὁμορφη βίλλα, ποὺ βρισκόταν στὴ μέση ἑνὸς ἀνθισμένου κήπου.

Ἀλλά, τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο πρωϊνό, ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντούνμπαρ ἔφθασε ἐκεῖ, τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε μιὰ πένθιμη ὄψι, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ἕνας ὑπηρέτης τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου, ποὺ χρησίμευε νὰ βιβλιοθήκη.

Ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, μὲ χρυσᾶ γυαλιὰ στὰ μάτια, ἦταν καθισμένος στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι καὶ ἐξήταζε μὲ προσοχὴ διάφορα χαρτιά.

Ἦταν ὁ συμβολαιογράφος Ἀρσιμπαλντ Πράϊς, ποὺ ὁ Ὀράτιος Βερνὸν εἶχεν ἀφήσει ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης του.

—Θὰ θέλετε ἀσφαλῶς νὰ μάθετε λεπτομέρειες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πελάτου μου, ἔκαμε, μόλις κύτταξε τὸ ἐπισκεπτήριο ποὺ τοῦ παρουσίασε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ τελευταῖος. Ἐδιάβασα ὅλο τὸ φάκελλο στὴ Σκώτλαντ Γυάρδ. Ὁ κύριος Βερνὸν φαίνεται ὅτι πέθανε στραγγαλισμένος...

—Ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα του. Ἂν βέβαια πιστέψωμε ὅσα ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες.εἶπε ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἀπάντησε τίποτε.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε κάποια ἐξήγησι γιὰ τὴν παρουσία τῆς κυρίας Βερνὸν στὸ σπίτι τοῦ Ντάπρετον τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ βρέθηκε σκοτωμένος ὁ σύζυγός της; ρώτησε ξαφνικά.

—Καὶ ναί καὶ ὄχι, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος.

Καί, ἀφοῦ διώρθωσε τὰ γυαλιά του πάνω στὴ μύτη του, συνέχισε:

—Πρῶτα - πρῶτα, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ κυρία Βερνὸν δὲν βρισκόταν στὸ σπίτι, κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της. Ἐπισήμως, σημειῶστε παρακαλῶ αὐτὰ τὰ λόξῃ, γιατί, ὅπως θὰ ἰδῆτε, ἡ ἀλιθεια ἦταν ὁλοτελα διαφορετική, ταξίδευε στὴ Σκωτία, ὅπου ἔμενε στὸ Πέρθ, στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς της. Τὰ ταξίδια αὐτὰ γινόνταν πολὺ συχνά, ὀκτὼ ἢ δέκα φορὲς τὸ χρόνο...

—Ὁ κύριος Βερνὸν γνώριζε τὴν ἀδελφὴ τῆς γυναίκας του; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ὄχι, δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ ποτὲ καὶ οὔτε εἶχεν ἐνδιαφερθῇ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἦταν πάντοτε πολυάσχολος καὶ ἄφηνε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν εὐχαρίστησι αὐτὴ στὴ σύζυγό του... Ἔρχομαι τώρα στὸ σύμπτωμα ποὺ μὲ ἔκανε νὰ ἔλθω ἐδῶ. Ὁ πελάτης μου ἔλαβε ἐξωφρενικὰ πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε... Ἡ κυρία Βερνόν, κουρασμένη ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ ποὺ ἔζησε, εἶχε εἰπῆ στὸ σύζυγό της ὅτι θὰ πήγαινε καὶ πάλι στὸ Πέρθ γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα μεγάλο ἔκτακτο ποσὸν λιρῶν, ποὺ ἐκεῖνος τῆς ἔδωκε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Πρὶν ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, λοιπόν, ὁ κύριος Βερνὸν γύριζε ἀργὰ στὸ σπίτι του, ὅταν, ξαφνικά, εἶδε τὴ γυναῖκα του μέσα σὲ μιὰ μεγάλη λιμουζίνα. Εἶχε τὸ κεφάλι της στηριγμένο στὸν ὦμο ἑνὸς ἀνδρός. Ὁ σωφέρ τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπως μπόρεσε νὰ ἀντιλήφθῃ ὁ πελάτης μου, φοινόταν Ἀσιάτης. Ὁ συνοδὸς τῆς κυρίας Βερνὸν εἶχε πολὺ σκοῦρο δέρμα, ἀλλ' ὁ σύζυγός της δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐκεῖνο ποὺ κίνησε τὴν προσοχή του ἦταν τὸ ἀπὸ ζιμπελίνα παλτὸ ποὺ φοροῦσε ἡ κυρία Βερνόν. Ὁ πελάτης μου ταράχθηκε τόσο πολύ, ποὺ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος καὶ δὲν σκέφθηκε καθόλου νὰ πάρῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

—Ποιὰ διεύθυνσι ἀκολουθοῦσε;

—Πρὸς τὸν σταθμὸ τῆς Βικτώρια.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε ἄλλες λεπτομέρειες;

—Καμμιὰ σχετικὰ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἐκεῖνος ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ σωφέρ, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος μὲ στόμφο. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ κύριος Βερνὸν πλάθε πολὺ ταραγμένος στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ στείλω ἕναν ἄνθρωπο στὸ Πέρθ γιὰ νὰ μάθω ἂν ἡ γυναῖκα του βρισκόταν ἐκεῖ.

—Καὶ τί ἐμάθατε; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Κάτι τὸ ὁλότελα ἀπίστευτο. Κομμιὰ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βερνὸν δὲν ἔμενε οὔτε ἐμένε ποτὲ στὸ Πέρθ. Στὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ σύζυγό της καθότσν μιὰ κυρία φράϋ μὲ τὸν ἄνδρα της. Ὁ τελευταῖος δὲν εἶχε κανένα ἐπάγγελμα, οὔτε κανένα εἰσόδημα. Καὶ ὅμως οἱ φράϋ ζοῦσαν μὲ μεγάλη ἄνεσι καὶ ἐξώδευαν ἀρκετὰ χρήματα. Τὸ σημαντικώτερο ὅμως ἦταν τὸ ἑξῆς: Ὁ ἄνθρωπος μου ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς κυρίας φράϋ ἦταν Ἄνν Φαίρσιλντ.

—Τί σημασία ἔχει αὐτό; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Ἡ Ἄνν Φαίρσιλντ εἶνε μιὰ πολὺ καμαριέρα τῆς κυρίας Βερνόν, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, συνέχισε, ὅτι ἡ κυρία Βερνὸν δὲν εἶχε πάει κρθόλου στὴ Σκωτία οὔτε αὐτὴ τὴ φορά, οὔτε τὶς προηγούμενες.

—Ποῦ ἐπήγαινε, λοιπόν;

—Αὐτὸ ζητοῦσε νὰ μάθῃ καὶ ὁ σύζυγός της. Καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ μερικὲς ἐρεύνες. Καὶ τὸ ἀλλο πρωΐ, βρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸν κοιτῶνα του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶχεν ἀπομείνει σκεπτικός.

—Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑπῆρχε κάποιος δεσμὸς μεταξὺ τῆς κυρίας Βερνὸν καὶ τοῦ κυρίου Ντάπρετον, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος.

—Δίνοντας ἐγὼ τὴν γνώμη σας; ἔκαμε ὁ Ντούνμπαρ.

—Ἀλλά, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ κυρία Ντάπρετον ἦταν στὸ Παρίσι, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀπομακρύνει ὅλους τοὺς ὑπηρέτες καὶ ὅτι ἡ κυρία Βερνὸν βρέθηκε νεκρὴ μέσα στὸ γραφεῖο του... Λοιπόν;...

—Τὰ γεγονότα ποὺ ἀπαριθμήσατε εἶνε σωστά, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής. Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις δὲν εἶνε τόσον ἁπλῆ. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι ἡ ὑποθεσις αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ μυστηριώδης ἀπὸ ὅσες μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ χειριθῶ ὡς σήμερα.

Καί, χωρὶς νὰ δώσῃ κεμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι, ἀποχαιρέτησε τὸ συμβολαιογράφο καὶ διεύθυνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Ὁ τζέντλεμαν μὲ τὰ μαῦρα

Τὰ λαγωνικὰ τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ εἶχαν ἀναστατώσει στὸ ἀνατολικὸ ἄκρο τοῦ Λονδίνου καὶ στὸ τέλος εἶχαν βρῇ τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε ἰδῇ ὁ Τζὼν Ἔξελ τὸ προηγούμενο βράδυ κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος.

Λεγόταν Ρίσαρντ Χάμπερ καὶ ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντούνμπαρ γύρισε στὸ γραφεῖο του, τὸν βρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ. Ὁ Σβέρπυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του, τοῦ ἐξήγησε μὲ δυὸ λόγια πὼς τὸν εἶχαν ἀνακαλύψει.

Ὁ τελευταῖος πελάτης ποὺ ὁ Χάμπερ εἶχε ἐξυπηρετήσει τὸ προηγούμενο βράδυ, λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἦταν ὁ ἐντιμότατος Χέμπερτ Χαουτιγκ, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

—Ποῦ τὸν πήγατε; ρώτησε ὁ Ντούνμπαρ.

—Στὸ σπίτι του, στὸ Πάρκ Σάμπερς. Γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πέρασα ἀπὸ τὸ ἑπάνω μέρος τῆς πλατείας καὶ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶδα μπροστά μου τὸ ταξὶ τοῦ Τὸμ Ντέιβης, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Πάλας Μάνσιους...

«Νὰ λοιπὸν κι' ἕνα δεύτερο ταξί, ἔκαμε σιγὰ ὁ Ντούνμπαρ. Κι' ὅμως ὁ Ἔξελ μᾶς εἶχε πῆ μόνον γιὰ ἕνα ταξί».

—Ἔπειτα ρώτησε δυνατά:

—Μήπως προσέξατε ἕνα τζέντλεμαν στὴ γωνία τοῦ δρόμου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

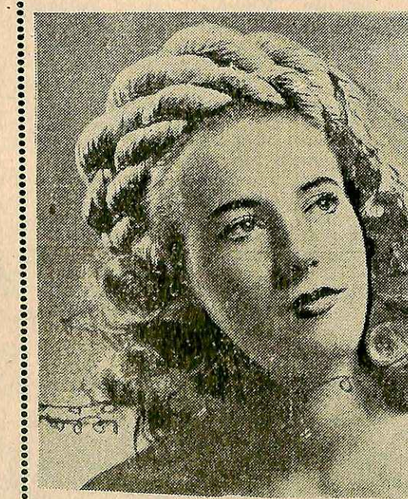

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

Ὁ διάσημος Παρισινὸς κομμωτὴς Ἀντώνιο ἐλάνσαρε αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὸ ἀνωτέρω χτένισμα γιὰ τὸ βράδυ. Ὅλο τὸ κεφάλι σκεπάζεται μὲ μιὰ λεπτὴ βουαλέττα. Οἱ κομψὲς Παρισινὲς ἔχουν ἐνθουσιασθῇ μ' αὐτὸ τὸ μοντέρνο χτένισμα.

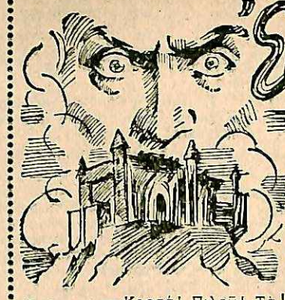

24ον

—Κορδά! Πιλοῦ! Τὰ μαχαίρια σας! φώνεξε. Πέταξε τὸ ἕνα μαχαίρι στὰ πόδια τοῦ Γκλὸ καὶ κράτησε τὸ ἄλλο. Ἔπειτα εἶπε, μὲ ἐπίσημο τόνο:

—Ἀφοῦ ἡ θέλησίς σου εἶνε ἀνίσχυρη ἐναντίον τῆς δικῆς μου, ξανσγίνε ἄνθρωπος, Ἐωσφόρε! Πάρε τὸ μαχαίρι καὶ ὑπερασπίσου.

Καθὼς ὁ Ἐωσφόρος δὲν κουνιώταν, ὁ Σαινκλαίρ συνέχισε, μὲ φωνὴ ψυχρή:

—Βορῶνε Γκλὸ Βάρτεκ, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι, ἂν ἀρνηθῆτε νὰ μονομαχήσετε, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκυλί! Δολοφονήσατε τὸν Ναρμπόν, τοὺς τρεῖς Τσοὺχτ καὶ τὴ Μίννα. Καὶ δὲν εἶνε, ἀφαλῶς, τὰ μόνα ἐγκλήματά σας, αὐτά! Θὰ μετρήσω ὡς τὰ δέκα, κι' ἔπειτα θὰ πῶ: «Πῦρ!».

Γύρισε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ πρόσθεσε:

—Τότε θὰ πυροβολήσετε! Ἕνα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε... ἕξη...

Στὸ «ἑπτά», ὁ Ἐωσφόρος σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι κι' εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή:

—Καὶ ἂν νικήσω;...

—Θὰ τουφεκισθῆτε ἀμέσως, γιατὶ δολοφονήσατε τὸν Ναρμπόν, τοὺς τρεῖς Τσοὺχτ καὶ τὴν Μίννα.

—Γιατὶ λοιπὸν νὰ μονομαχήσω;

—Γιὰ νὰ ἀπολαύσω τὴ χαρὰ νὰ σᾶς σκοτώσω!

Μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ σταθερὴ ἀκούσθηκε:

—Σὲ βλέπω, Ζάν!...

—Τὸ ξέρω, Λωράνς, ἀπάντησε ὁ Νυκτάλωψ.

Ὁ Γκλὸ ἔσφιξε τὸ μαχαίρι καί, πρὶν ἀκόμη προφυλαχθῇ ὁ Σαινκλαίρ, κατάφερε ἕνα δυνατὸ κτύπημα.

Ἡ Λωράνς ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρομαγμένη... Τὸ μαχαίρι θὰ χωνόταν ὁλόκληρο στὸ λαιμὸ τοῦ Νυκτάλωπος. Ἀλλὰ ἐκεῖνος πρόλαβε νὰ ἀκύψῃ.

Σήκωσε κατόπιν ὁ ὑπλισμένο χέρι του κι' ἔκωσε τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος τοῦ Ἐωσφόρου.

Οἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου ὅμοιούσαν τὶς περιγραφὲς τοῦ γάμου τῆς περίφημης ἠθοποιοῦ Λωράνς Παλλὶ μὲ τὸν Ζὰν Σαινκλαίρ, τὸν Νυκτάλωπα. Κουμπάροι εἶχαν γίνει ὁ Ἀλέξανδρος Πρίνιαν, ὁ Λουρμὲλ κι' ὁ Ρούμον ντὲ Σιζερά.

Ἡ Παλλὶ ἀπέκτησε ἕνα θέατρο δικό της καὶ χάριζε στὸν ἄνδρα της τρία ὡραῖα παιδιά.

Ἡ Ἰρὲν ταξειδέψε πολὺ μὲ τὸ ὑποβρύχιο τοῦ συζύγου της, κι' ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι κι' ἕνα ἀγοράκι.

Ὁ Ἄνρυ Πριγιὰν ἔκομε λαμπρὲς σπουδές.

Κάθε ἔτος, στὶς 6 Ἰουνίου, ὁ Σαινκλαίρ κι' ἡ Λωράνς, στὸ πάρκο τοῦ πύργου των, πηγαίνουν νὰ γονατίσουν ἔμπροσθεν μιᾶς μαρμαρίνη πλάκας, τριγυρισμένης ἀπὸ τριανταφυλιές, ποὺ γράφει ἐπάνω:

«ΓΚΡΙΣΣΙΛ»

Γιατὶ ὑπάρχει κάτι ὡραιότερο ἀπ' τὸν ἔρωτα; ἡ θυσία, ποὺ εἶνε συχνὰ ἡ συνέπειά του. Ἔρωτας!

ΤΕΛΟΣ

Τά Πέρια του ΚΙΡΚΟΡ

Τὸ ἀγριογούρουνο

—Ἰσκύλα μου λίντα τὰ πάω, κυνῆγι-υυνῆγι τὰ πάω σήμερα, μπόλικο κάτσα - μάτσα, πέδικες - μέρδικες, φασιανοὶ - μασιανοὶ τὰ φέρω ἐσένα, ἔλεγε στὴν Τακουΐτσα ὁ Κιρκόρ, καὶ σὲ λίγες μὲ τὴν κυνηγετικὴ στολή του καὶ τὸ ντουφέκι στὸν ὦμο τράβηξε γιὰ τὸ Μαρούσι, κι' ἀπ' ἐκεῖ συνέχισε τὸ δρόμο γιὰ τὴ Λυκόβρυσι.

Λίγα μέτρα παρακάτω ἡ πιστὴ Λίντα φαινότανε πὼς ἄρχισε ν' ἀκολουθῆ τὰ ἴχνη κάποιου ζώου. Ξαφνικὰ στάθηκε. Ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα κάτι σαλεύει. Ὁ Κιρκὸρ σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ. Ἕνα ζῶο ὁρυμᾶ. Κατατρομαγμένος ὁ Κιρκὸρ ξεφώνισε:

— Βάϊ! Βάϊ! Ἀγριογούρουνος εἶνε! Τακουΐτσα μου, χάτηκα!

Πέταξε τὸ ντουφέκι καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του ἔτρεξε σὰν λαγὸς μέσ' στὸ δάσος. Τ' ἀγριογούρουνο σήκωσε ἀπειλητικὰ τὴν τρίχα του, στάθηκε λίγο, ἔπειτα μούγκρισε κι' ἄρχισε νὰ κυνηγᾶ τὸν Κιρκόρ.

Σαολίκι ἔπαθε ἀπ' τὴν τρομάρα του ὁ Κιρκὸρ ὅσο ἤθελε πὼς ὅλο κερδίζει ἔδαφος τὸ. . . θηρίο.

—Ἀμάν! Ἀμάν! Αὐτὸς ἀγριογούρουνος τὰ βάλη κάτω ἐμένα, ντόντια του παρτσάντες τὰ μὲ κάνουνε. πατοῦσες του τὰ τσολαπατάνε, ψυχή μου ἀνάποντα τὰ βγάλουνε! . . .

Μπσϊλντισμένος. σερσεμισασμένος ὁ φουκασὰς ὁ Κιρκὸρ κάνει μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια νὰ σωθῆ, ἀλλὰ τὰ ποδάρια του δὲν τὸν ἀκοῦνε πιά. Κόπηκε ἡ ἀναπνοή του ὅσο βλέπει πὼς τ' ἀγριογούρουνο τὸν πλησιάζει καὶ φωνάζει ἀπελπισμένος:

— Βοήτεια! Βοήτεια!

Εὐτυχῶς μιὰ ἀγριοτσικουδιὰ βρέθηκε ἐκεῖ γάμω κι' ὁ Κιρκὸρ μ' ὅλο του τὸ μεγάλο φόβο σκαφάλωσε ἀπάνω. Μόλις πρόλαβε. Τ' ἀγριογούρουνο ἔφθασε κι' ἐκεῖνο κι' ἔγινε ἕξω φρενῶν, βλέποντάς τον ἐπάνω στὸ κλαδί. Ἄρχισε τότε γινατωμένο νὰ ξύνη τὸ χῶμα μὲ τὰ πόδια καὶ τὴ μύτη του.

— Θυάν! Ἀυάν! Τί νὰ κάνω τώρα; ἀναρωτήθηκε ὁ Κιρκόρ. Ντουφέκι γιόκ, Λίντα γιόκ! Αὐτὸ σκύλα μου πολὺ φοβιτσιάρικο εἶνε. . .

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ καταραμένο ἀγριογούρουνο, ἐπιμένει νὰ ξύνη τὸ δέντρο, λὲς καὶ θέλει νὰ τὸ ξερριζώση.

Κρίσιμη ἡ θέσι τοῦ καϋμένου τοῦ Κιρκόρ. Ἕνα τρίξιμο τὸν ἔκανε νὰ παγώση.

— Βρέ, ἀλλὰχ μπιλανιθερσίν, νὲ μποῦ μπέ;

Ἕνα δεύτερο τρίξιμο τὸν ἔκανε νὰ παραλύση χειροπόδαρα. Τὸ κλαδὶ ἀπ' τὸ βάρος του σπάει σιγὰ σιγά. Ἀποφασισμένος πιὰ νὰ πεθάνη ὁ Κιρκόρ, γλυστράει κάτω σὰν ἕνα παληοκούρελο.

— Τεέ μου πρόφταξε! φώναξε. γιατὶ συλλογίστηκε τὸ φοιχτὸ θάνατο ποὺ τὸν περιμένει.

Εὐτυχῶς ἡ Θεία Πρόνοια τὸν πρόφταξε. Ὁ Κιρκὸρ ἔπεσε ἀκριβῶς καβάλλα στὴ πλάτη τοῦ θηρίου.

— Ἀλλὰχ μπονιούκ! Τυχερὸ ἦμόνα! φώναξε.

Ξαφνισμένο τ' ἀγριογούρουνο ἐπιχείρησε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν ἀνεπιθύμητο καβαλλάρη. ἀλλὰ ὁ Κιρκὸρ εἶχε γαντζώσει γερά. Τὸ ζῶο ρουθουνίζει, σκούζει, πηδάει, διασχίζει τὸ δάσος.

— Ντινινὶ - ἰμανινί! φώναξε ὁ Κιρκὸρ καὶ βαστᾶ τὸ σβέρκο του μ' ὅλη τὴ δύναμί του.

Τέλος μετὰ λίγα λεπτὰ ὁ Κιρκὸρ ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ εἴσοδο στὸ συνοικισμὸ Γκερένκιοϊ. Οἱ γυναικοῦλες τὸν βλέπουν καὶ σταυροκοπιοῦνται, τὰ παλληκάρια ξεφωνίζουν:

— Μπράβο! Γιασσίν. ἐρμενλῆ, Κιρκὸρ ἐφέντη!

Μ' ἕνα σάλτο τ' ἀγριογούρουνο βρέθηκε στὸ κεφαλόσκαλο τοῦ γραφείου τῆς Κοινότητος, κι' ἔπειτα μ' ἕνα δεύτερο πήδημα μέσ' τὴν μεγάλη σάλα τοῦ συμβουλίου.

Κόσμος καὶ ντουνιὰς μαζευτήκανε ἀπ' τσοὶ Ποδαράδες, τὴ Σαφράμπολι καὶ τὴ Μαγκουφάνα. Δυὸ φωτογράφοι ἤσθαν πιτάφτοῦ ἀπ' τὸ Μαροῦσι καὶ τοῦ τραβήξανε δυὸ πόζες. Τὸ στῆθος τοῦ Κιρκὸρ φούσκωνε ἀπὸ περηφάνεια. Ἕνα τέταστο τῆς ὥρας ἀργότερα βάλανε στὴ μέση τὸ πρόεδρο τῆς κοινότητος Γκερένκιοϊ μὲ τὸν Κιρκόρ. καὶ πίσω τους τέσσερα παλληκάρια ἐσπρώχνανε μέσα σ' να καορότσι τ' ἀγριογούρουνο. Ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ Κιρκὸρ δεχνότανε συγχαρητήρια, ἀπὸ γνωστοὺς κι' ἀγνώστους. καὶ στὰ ζήτω καὶ στὰ μπράβο τοῦ κόσμου χαιρετοῦσε πεφόφανος.

— Βάϊ! Βάϊ! Κιρκὸρ Τουλουμουτζίάν, σπουνταῖο κυνηγός, μεάλο παλληκάοι εἶσαι! . . .

Μ' αὐτὴ τὴν θριαμβευτικὴ συνοδεία ποὺ ὅλο καὶ πύκνωνε ἔφτασε στὸ Ντουογοῦτι ὁ Κιρκόρ. Ὁ συνοικισμὸς ἀναστατώθηκε. Ἡ Τακουΐτσα ἀπ' τὴ συγκίνησι λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήση.

—"Αντρα μου. ἐλεβέντη μου, ὑποστά σου ἕνα μεάλο σκόρντο τὰ τοῦ κοευάσω νὰ μὴ βασκατῆς!

Καὶ τὸν γάϊδευε καὶ τὸν γέμισε γιλιά.

Κι' ὁ Κιρκὸρ διηγούτανε στὸ μεγαλὰ τ' ἀνδραγαθήματά του νομὶς νὰ καταλαβαίνη ὅτι γελοῦσαν ὅλοι εἰς βάρος του. γιατὶ δῆθεν ἀγριογούρουνο δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοινὸ νουρούνι.

—Ἐγκώ, μπρέ, ἐσὲκ κιμπὶ καβαλλοῦσα ἀγριογούρουνες. Ἰσκύλα μου ὅμως ἀπ' τὸ φόβο του κούφτηκε! Γι' αὐτὸ ποτὲς πιὰ ντὲν τὰ πὶν ξαναπάσω ματζί μου. Αὐτὸ φοβιτσιάρα εἶνε. κατσαντακλίκι μου ἐμπόντιος εἶνε Ἐξὶκ ὁλσοῦν!

Σ. Ρ.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρειτις γυναῖκες

Σᾶς περισσεύουν μερικὲς ὧρες; Μὴ τὶς σπαταλᾶτε ἀδίκως. Διότι μὲ τρία μαθήματα τὴν ἑβδομάδα καὶ σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν εἰς τὰ ἰδιαίτερα γκρουπ ἐρασιτεχνῶν θὰ μαθετε τὴν ἀπαραίτητη γιὰ κάθε γυναίκα τέχνη τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς παντὸς εἴδους γυναικείων φορεμάτων. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκμαιήσεώς σας θὰ ράβετε ὥρεὰν εἰς τὰ ἐργαστήριά μας ὅσα φορέματα θέλετε. Ζητῆσατε κανονισμόν. Τὰ ἐπαγγελματικὰ γκρούπ καθ' ἑκάστην.

ΟΡΕ. Περικλέους 44

Τηλ. 26.391

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΡΑΡΧΙΑ. 2) ΑΝ. 3) ΤΕΤΡΑΣ. 4) ΑΜΑΝ – ΑΔΗΣ. 5) ΤΙ. 6) ΤΡΙΣ – ΣΤΑΡ. 7) ΑΤΟΠΑ – ΑΚΡΑ. 8) ΡΑΣΟ. 9) ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΝ. 10) ΑΙΩΝ. 11) ΦΙΛΕ – ΑΜΝΟΣ. 12) ΔΕΚΑ – ΣΟΥΤ. 13) ΤΟ. 14) ΝΕΡΑ – ΒΗΜΑ. 15) ΠΑΠΠΑΣ. 16) ΤΟ. 17) ΑΝΑΛΥΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΤΑΝΤΟΡ. 2) ΕΝ 3) ΤΑΜΙΑΣ. 4) ΑΔΕΝ – ΣΤΟΠ. 5) ΥΣ. 6) ΧΩΡΑ – ΣΠΟΡ. 7) ΑΔΕΤΑ – ΟΦΙΣ. 8) ΑΛΣΗ. 9) ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. 10) ΕΠΤΑ. 11) ΑΡΝΙ – ΑΚΥΡΑ. 12) ΚΥΜΑ – ΑΠΑΛ. 13) ΤΟ. 14) ΝΑΟΣ – ΒΑΘΥ. 15) ΙΣΟΤΗΣ. 16) ΤΙ. 17) ΝΩΤΙΑΙΟΣ.

Πῶς πέρασαν;

Στὰ δυὸ πρῶτα ταξείδια, ὁ νέγρος κωπηλάτης περνάει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοὺς δυὸ ἄλλους μαύρους. Κατόπιν γυρίζει πίσω αὐτός. Περνοῦν ἀντίκρυ δυὸ λευκοί. Ὁ ἕνας λευκὸς φέρνει πίσω ἕνα μαῦρο. Περνοῦν ὁ μαῦρος κωπηλάτης κι' ἕνας λευκὸς καὶ γυρίζουν πίσω. ὁ λευκὸς κι' ὁ μαῦρος ποὺ βρισκόντουσαν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Περνοῦν ἀντίκρυ οἱ δυὸ λευκοί. Κι' ὁ νέγρος κωπηλάτης γυρίζει πίσω καὶ. σὲ δυὸ ταξειδία, μεταφέρει τοὺς ἄλλους μαύρους.

Ὁ ἐρωτευμένος ζωγράφος

Ἦταν ὁ Βικέντιος Γκόγκ, κι' ἔκοψε τὸ ἕνα αὐτί του. γιὰ νὰ τὸ στείλη στὴν ἐκλεκτή του. Λίγο ἀργότερα, ἔφτιασε μιὰ αὐτοπροσωπογραφία του. περίφημη σήμερα μὲ τὸν τίτλο ("Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κομμένο αὐτί).

Ἀληθειες καὶ ψέμματα

1) "Οχι. Ἡ μακρύτερη ἦταν τοῦ Λουδοβίκου 14ου (1643 – 1715). 2) Ναί. 3) Ναί. 4) Ναί. 5) Ναί. 6) "Οχι. 7) Ναί. Ὑπάρχουν αἱ Πυραμίδες. 8) Ναί. 9) "Οχι, γιατὶ βρίσκεται στὴν Κριμαία.

Πρόβλημα - ἀστραπὴ

Τοῦ 16. Τὰ 75 % εἶνε τὰ τρία τέταρτα τοῦ ζητουμένου ἀριθμοῦ.

Ἀριθμητικὰ τεχνάσματα

1) 99 : 99 + 9 = 10
2) 33 X 3 + 3)3 = 100
3) 11 εἰς τὴν ἑνδεκάτην δύναμιν.

Ἡ ξιφολόγχη

Ἀπ' τὴ γαλλικὴ πόλι Μπαγιόν, μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες ὅπου κατασκευάσθηκε.

Τὰ 8 κράτη

Συνορεύουν ὅλα μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία.

Μὲ τρεῖς εὐθείες

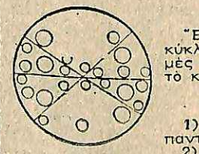

"Ετσι πρέπει νὰ χωρίσετε τὸν κύκλο, μὲ τρεῖς εὐθείες γραμμὲς σὲ 6 μέρη γιὰ νὰ περιέχουν τὸ καθένα τέσσερις κυκλίσκους.

Ἀπρόοπτα

1) Γιὰ νὰ μὴν πέφτουν τὰ παντελόνια τους.
2) Μιὰ ὀμπρέλα βρεγμένη.

Αἰνίγματα

1) Ὁ ἄνθρωπος, στὰ παιδικά του χρόνια, στὴν ἐπηλικίωσι καὶ στὰ γηρατειά του. 2) Ἡ σκιά μας. 3) Τὸ καρφί. 4) Ὁ δρόμος.

Ἐξάσκησις τῆς μνήμης

Τὰ 15 ἀντικείμενα τῆς εἰκόνος εἶνε τὰ ἑξῆς:
1) Σωσίβιο. 2) Τηγάνι. 3) Παγοῦρι. 4) Σημαία. 5) Δακτυλίδι. 6) Ὀπωράρι. 7) Ἀριθμος 67. 8) Ψαλίδι. 9) Πυξίς. 10) Μισοάνεμγαρο. 11) Κοπέλλο. 12) Ἀγαλμα. 13) Ὑπόδημα. 14) Ρολόϊ. 15) Σκηνή.

★

Νυκτερινὸ κέντρο νιὰ ἀνηλίκους

Οἱ νεαροὶ κι' οἱ κοπελλίτσες τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν θὰ μποροῦν στὸ ἑξῆς ἐπισήμως νὰ γλεντοῦν τὴ νύχτα. Πράγματι, ἄνοιξε ἕνα νυκτερινὸ κέντρο, τὸ «Κλάμπ γιὰ μικρότερους τῶν 20 ἐτῶν». Σ' αὐτὸ τὸ κέντρο – ποὺ δὲν εἶνε ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις – θὰ ἀκοῦνε οἱ νέοι μουσική, θὰ χορεύουνε τὰ βράδυα τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς ὡς τὰ μεσάνυχτα, μὲ μικρὴ δαπάνη καὶ θὰ σερβίρωνται ἀναψυκτικὰ ὄχι οἰνοπνευματώδη. Τὰ κέρδη θὰ χρησιμεύουν γιὰ τὴ συντήρησι τοῦ κέντρου.

Οἱ περιπέτειες τῆς Ἐφταλίας

Μὲ τ' ἀεροπλάνο

"Ενας πιλότος, φίλος τοῦ Νικολάκη, τοῦλεγε ἕνα γκρεμὲ νὰ πάρη τὸ βάπτισμα τοῦ ἀέρος:

—Ἐλᾶτε μὲ τὴν γυναῖκα σου νὰ σᾶς κάνω μιὰ βόλτα 'πάνω ἀπ' τὴν Ἀθήνα.

Κι' εἶχε μεράκι, καὶ μεγάλη ἐπιθυμία ὁ Νικολάκης. Τὰ σάλια του τρέχανε. Μόνον ἡ Ἐφταλία ντιργιούντανε.

—Ἤθοϊ! . . . "Οχι! ὄχι, ἄντρα μου, νὰ μὴν πᾶμε. μὴν τύχη κανένα στραπάτσο, γιὰ καμένα σακατλήκι!

Κι' ἐπέμενε, καὶ τὸν τραβοῦσε νὰ πᾶνε μὲ τὸ λεωφορεῖο στὸ Μπάφι, τοῦ τοὺς εἶχε ἡ κουμπάρα τση ἕνα γλέντι τρικοῦδερτο μέσ' τὸ μοῦλκι τση.

—"Ελα, βρὲ Ἐφταλία, μιὰ ποῦμαστε στὸ Ταταί, τῆς ἔλεγε ὁ Νικολάκης. ἔλα ποὺ μὰς καρτερᾶ ὁ φίλ'ς μου στ' ἀεροδρόμιο. Θὰ πετάξουμε λίγο, καὶ θὰ γυρίσουμε στὸ Μπάφι γιὰ τὸ τσιμπούσι τσὴ κουμπάρας μὲ τὸ τέμπο μας.

—Ἐγὼ, ἀπὸ Βολεντά μου, δὲν μπαίνω ντουνιαντόν! τοῦ ἀπάντησε. Δὲν ἔγω ὄρεξι νὰ γκρεμοτσακιστῶ, νὰ πάθω κανένα κουσοῦρι, καὶ νὰ 'πομείνω γκαθή, κουλὴ καὶ κουτσὴ σ' οὖλη μου τὴ ζήση!

Τέλος ἀφοῦ κάνανε ἕναν τρομερὸ καυγᾶ καὶ τσ' ἀκούσανε ἑφτὰ μαχαλάδες, ἡ Ἐφταλία, ἱστὲρ - ἱστερὲζ τὤκανε ἀπόφασι νὰ πετάξουν.

— Δὲν ἔχει ἀέρα καὶ τὸ ξεκίνημα θὰ εἶνε ὑπέροχο! τοὺς εἶπε ὁ πιλότος.

Κι' ἔπειτα εἶπε στὴν Ἐφταλία:

— Εἶνε βέβαια πρώτη φορὰ, μὰ μὴ φοβᾶσαστε. "Α! νὰ δῆτε πόσο ὅμορφα ποὺ εἶνε ἀπὸ ψηλά!

— Ξέρω, ξέρω, τοῦπε μὲ ἀξιοπρέπεια ἡ Ἐφταλία, γιατὶ στὴ Σμύρνη ἀνέβηκα πολλὲς φορὲς στὸ καμπαναριὸ τσ' "Αγιας Φωτεινῆς καὶ σουλατσάριζα μέσ' στὰ σύννεφα!

Εὐθὺς ὁ μηχανικὸς κι' ὁ πιλότος καθήσανε στὴ θέσι τους.

— Καλὲ Νικολάκη μου, τί ταβατοῦρι εἶνε αὐτό; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία. Σίγουρα χάλασε τὸ σκροῦ! "Ελα κάτσε κοντά μου ἀνεκούρκουδα καὶ βάστα με, γιατὶ ἀπ' τὰ τώρα ζαλίζομαι, θὰ ρεντάρω, θὰ βγάλω τὰ τζιγέρια μου! . . .

Τ' ἀεροπλάνο κίνησε μερικὰ δευτερόλεπτα κι' ὑψώθηκε στὸν ἀέρα. Καὶ συνεχίζοτανε ἡ ἀνύψωσι ὅμορφα καὶ καλὰ καὶ πετοῦσαν ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ ντερέδες, ταρλάδες καὶ βουνὰ καὶ θάλασσες.

'Η 'Εφταλία μ' ὅλο ποῦθελε νὰ φανῆ στὸ ὕψος της δὲν μπόρεσε καὶ ξεφώνισε:

—'Ηθοί, καλέ, ποῦ πᾶμε; Νερὸ ἔχει ἀπὸ κάτω μας. . .

— Σῶπα, μωρὴ γυναῖκα, ρεζίλι μᾶς ἤκανες! τῆς εἶπε ὁ Νικολάκης.

Σὲ λίγο τ' ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ κατεβαίνη ἀπότομα. Ἡ Ἐφταλία τρομαγμένη καὶ μπαϊλντισμένη ἔμπηξε πάλι τσ' ἀγριοφωνάρες της:

— Νικολάκη μου, πολὺ κουνιᾶ καὶ δὲν μ' ἀρέσει. Πές του νὰ σταθῆ. γιατὶ θὰ σταθῆ ἡ καρδιά μου! "Ελα καλὲ παλληκάρι μου ἄνοιξε νὰ κατεβοῦμε κι' ἀργήσαμε, μᾶς περιμένει ἡ κουμπάρα μας.

— Λιγώτερες κουβέντες. Πάψε πιά, κυρία Ἐφταλία, γιατὶ θαρρῶ πὼς πᾶμε στραβά, πῆς εἶπε. αὐστηρὰ ὁ πιλότος.

—"Αχου! γι' αὐτὸ πάει σὰν τσακλατσοῦτα! 'Ηθοί! θὰ καοῦμε ἐδῶ μέσα σὰν θε ἀπ' τὴν τρομάρα μου! . . .

Τ' ἀεροπλάνο πάει ζίγκ - ζάγκ.

— Καλὲ Νικολάκη, φώναξε κατατρομαγμένη ἡ Ἐφταλία. ἄκου τὸ ζουμπεράκι πὼς κάνει. Σίγουρα ξεναρδαλώθηκε.

Ὁ πιλότος ἐκνευρισμένος ποὺ τὴν ἀκούει, κάνει μιὰ μεγάλη βουτιὰ κι' ὁ Νικολάκης, χωρὶς νὰ θέλη, πέφτει καὶ κουτουλᾶ τὴ γυναίκα του.

—"Ορτσα! Στραβέ, μὲ νταντάνισες! "Ελα ζοῦλα μοῦ το γλήγορα νὰ μὴ κάνω καρούδα. . .

Τὴν ἴδια στιγμὴ πήραν καὶ δεύτερη, πιὸ δυνατὴ βουτιὰ καὶ σὰν ἀστραπὴ ρίχτηκε τ' ἀεροπλάνο πάνω σὲ μιὰ μπαρνταλιγκιά.

Τραντάξανε οὖλοι ἀπ' τὴ σύγκρουσι κι' ἔγινε μεγάλο ταβατοῦρι καὶ παντιρντί. 'Η Ἐφταλία κι' ὁ Νικολάκης πεταχτήκανε σὰν φελοὶ τσὴ σαμπάνιας!

—"Αχ! ποιός νὰ μοῦ 'ὥλεγε πὼς θὰ πάω ἀπὸ τέτοιο θάνατο! 'Ανάθεμά σε, ἄντρα μου, ποῦθελες σεργιάνι στὸν ἀέρα! . . . στρίγγλιζε ἡ Ἐφταλία.

Τὸ ἀεροπλάνο σὰν καρυδότσοφλο πέρνει κουτρουβάλες.

— Βοήθεια! Βοήθεια! Προφήτη 'Ηλία μου, πρόφταξε!

'Ο πιλότος μὲ τὸ μηχανικὸ γαντζώσανε γερὰ καὶ βλέπουνε ξαφνιασμένοι τὸ Νικολάκη μὲ τὴν 'Εφταλία ποὺ κατρακυλοῦνε πιασμένοι καὶ πέφτουν κοντὰ στὴν μπαρνταζιγκιά, σ' ἕνα τσαπέζι τσιγυρισμένο ἀπὸ μουσαφίηδες ποὺ τρομαγμένοι στέκουν ἀκίνητοι σὰν μόμπιλα.

— Καλὲ κουμπάρα μου! ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία χαρούμενη.

Πραγματικῶς ἦτανε τυχερὸ τὸ. . . ἀτύχημα. Εἴχανε πέσει ἀκριβῶς στὸ μοῦλκι τσὴ κουμπάρας τση ποὺ τοὺς περίμενε γιὰ ν' ἀρχίση τὸ γλέντι καὶ νὰ σερβίρουν τὰ φαγιά!

Κι' ἡ 'Εφταλία ξεφώνισε εὐχαριστημένη:

— Καλέ, ἤρχαμε ἀποῦντο στὴν ὥρα μας! 'Ετσι εἴμαστε στὰ ραντεβοῦδια μας ἐμεῖς οἱ ἀεροπόρισσες.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιοῦμορ

Μία δεσποινὶς ρωτάει έναν παντρεμμένο ἂν πρέπει νὰ παντρευτῆ ἢ ὄχι. Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾶ:

—"Αν παντρευτῆτε θὰ κάμετε καλά, ἂν ὅμως δὲν παντρευτῆτε θὰ κάμετε ἀκόμα καλύτερα.

—"Ε, τότε ἂς κάμω καλὰ πρῶτα ἀπάντησε ἡ δεσποινίς, κι' ἔπειτα βλέπουμε γιὰ τὸ καλύτερο!

★

Μεταξὺ φίλων:

— Γιὰ ποῦ τόβαλες;

— Πάω στὴν ἀγορὰ νὰ ψωνίσω μιὰ κοττα.

— Γιὰ πές μου πῶς γνωρίζεις ἂν ἡ κόττα εἶνε γρηᾶ ἢ νέα;

—'Απ' τὰ δόντια. . .

— Κοροϊδεύεις ἀδελφέ! "Εχει δόντια ἡ κόττα;

—"Οχι, ἀλλὰ ἔχω ἐγώ!. . .

★

Στὸ πλημμελειοδικεῖο:

Πρόεδρος: Κατηγορούμενε, πῶς ἀρνεσαι ἀφοῦ δέκα μάρτυρες λέγουν ὅτι σὲ εἶδαν;

Κατηγορούμενος: Καὶ τί μ' αὐτό. 'Εγὼ μπορῶ νὰ φέρω ἄλλους πενῆντα ποὺ δὲν μὲ εἶδαν!

★

Στὸ ξενοδοχεῖο:

Κάποιος γυρίζει στὸν διπλανό του.

— Κύριε, ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε τὴ μουστάρδα;

— Νὰ τὸ πῆτε στὸν ὑπηρέτη σας, κύριε, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος θυμωμένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπαντήθηκα. . .

— Δηλαδὴ μὲ πῆρες γιὰ γκαρσόνι;

— Ὄχι, σᾶς πῆρα γιὰ ἄνθρωπο εὐγενῆ.

★

"Ολη ἡ οἰκογένεια συζητεῖ στὸ τραπέζι γιὰ τὴν ὀνομασία ἑνὸς ἀδέσποτου σκύλου.

Ὁ γυιός: Ἐγώ, μπαμπᾶ, λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Φλόϊ».

Ἡ κόρη: Ἐγώ, μπαμπᾶ, λέω νὰ τὸ βγάλουμε «Λιλή».

Ὁ πατέρας: Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε. . . ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι!

★

Ὁ γαμπρός: Λοιπὸν μοῦ δίνετε προῖκα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα;

Ὁ πεθερός: Μάλιστα καὶ μετὰ τὸν θάνατό μου θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἄλλη περιουσία μου.

Ὁ γαμπρός: Καί. . . πότε ἀπάνω κάτω μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό;

★

Ἡ σύζυγος: "Αχ, ἄνδρα μου, κουράστηκα σήμερα. Εἶμαι μισοπεθαμένη.

Ὁ σύζυγος: Φυσικά, ὅλα σου τὰ κ—νεις μισά!

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πλεφούμα

Τὸ βραχιόλι

Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητέ μου κύριε, μπορῶ νὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐρώτησι, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος; Πῶς; 'Επιτρέπεται; "Α! Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Καλωσύνη σας. Κι' ἂν δὲν μοῦ ἐπιτρέπατε δηλαδή, ἐγώ, ξέρεις, εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ ζητᾶω τὴν ἄδεια γιὰ νὰ κοπανίσω τὸν καθένα ποὺ μοῦ μπαίνει στὴ μύτη. Λοιπόν. ξέρεις τί ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω, κουμπάρε; Αὐτὸ τὸ χρυσὸ βραχιόλι μὲ τὴν πλάκα ποὺ ἔχεις περάσει στὸ χέρι σου τί εἶνε; Πῶς;

Εἶνε ταύτότης; Τί μοῦ λές; Τί ταυτότης, δηλαδή; "Α! Χρυσὴ ταυτότης! Καὶ γράφει τ' ὄνομά σου ἀπάνω. Μὰ δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ. Βγῆκε καμιὰ νέα ἀστυνομικὴ διαταγὴ. ποὺ ὁρίζει ὅτι πρέπει νὰ φοράμε καὶ μετάλλινες ταυτότητες στὸ χέρι; Μπᾶ; "Οχι; Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ.

Καὶ τότε ἐλόγου σου γιατὶ τὴ φοράς; Πῶς; "Ετσι γιὰ γοῦστο καὶ γιὰ στολίδι; Ἐδῶ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ καταλήξω, βλάκα μου! Τὸ ξέρω πὼς τὴ φοράς γιὰ γοῦστο. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἀκριβῶς τί εἴδους γοῦστο εἶνε αὐτό. νὰ χαράξης τ' ὄνομά σου σὲ μιὰ πλάκα καὶ νὰ τὴν περνᾶς βραχιόλι στὸ γέρι.

Μήπως εἶσαι ἀφηρημένος. παιδί μου. ἢ ἠλίθιος καὶ ξεχνᾶς τ' ὄνομά σου καὶ θέλεις νὰ τὸ βλέπης κάθε τόσο γιὰ νὰ τὸ θυμᾶσαι; Ὄχι; Πάει καλά. Μήπως θέλεις νὰ τὸ δείχνης στοὺς ἄλλους, ὅταν ρωτοῦνε τ' ὄνομά σου; Οὔτε αὐτό; "Α! τότε τί σκοπὸ ἐκπληρώνει αὐτὴ ἡ περίεργη καὶ ἐξοργιστικὴ πλάκα ἐκεῖ; Καθ' ὅσον γνωρίζω, τοὐλάχιστον, μόνο στὰ σκυλλιὰ καὶ κυρίως στὰ μπουλντὼκ περνάνε μιὰ μετάλλινη πλάκα στὸ λαιμό, ποὺ γράφει τὸ ὄνομα τοῦ σκύλου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφέντη μὲ τὴ διεύθυσί του. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ χαθῆ κομμιὰ φορά, ἢ ποὺ θὰ τὸ πιάσῃ ὁ μπόγιας, νὰ τὸ πάη καὶ νὰ πάρη τὴν ἀμοιβή του. Καὶ ναὶ μὲν ἡ φάτσα σου φέρνει κάπως στὸ μπουλντὼκ — ἡ χρυσὴ ταυτότητα σούλειπε μονάχα! — ἀλλὰ δὲν Βρίσκω πὼς αὐτὸς εἶνε σαβαρὸς λόγος γιὰ νὰ περάσῃς καὶ σὺ ταυτότητα στὸ νέρι δμοια μὲ τῶν σκυλιῶν. Τί εἶπες: Σὲ προσβάλλω; Βρὲ ἄντε νὰ μοῦ χαθῆς ἀπὸ δῶ. κοπρίτη! Τσάβα καὶ βγάλτη καὶ πέτα τη, τὸ συντομώτερο γιὰ μὴ τὴ Βλέπω, καὶ μοῦ ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. "Αντε ρεζίλη μου, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω. Πέταξέ τη καὶ γίνε ἄνθρωπος σοβαρός, ὅσο μπορεῖς! Βγάλτη, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀρπάξω καὶ τὴν πετάξω ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ τὴ βρῆς! "Αειντε, γαήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ φανάζω «Φλόϊ» καὶ θὰ σοῦ ρίξω καὶ φόλα. Μαντρόσκυλλε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

★

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ!

'Εκείνη: Πῆγα κύτταξε Γιώργο, τί ὡραῖο δαχτυλίδι, ὅλο μπριλάντι, μοῦ θαμπώνει τὰ μάτια.

'Εκείνος: Πάμε, ἀγάπη μου, νὰ φύγουμε μὴ τύχη καὶ μοῦ πάθης τίποτε.

★

Ὁ κύριος: Γιὰ πές μου ἔχεις δύναμι νὰ σκάψῃς;

Ὁ κηπουρικός: "Εξω ἀπὸ τὴν εὐγενεία σου, κύριέ μου, κανένα μουλάρι δὲν εἶνε δυνατὸ σὰν καὶ μένα.

★

Ὁ σύζυγος: "Ολο καὶ ἀδιάθετη μοῦ κομάρες δὲν μπορεῖς νὰ κουνήσης ἀπὸ τὴ θέσι σου. Ἄμα ὅμως ἔρθη ἡ μοδιστρα σου καὶ σοῦ φέρη τὰ φουστάνια σου γλ νεσαι περδίκι.

Ἡ σύζυγος: Μὰ τί θέλεις νὰ κάμω, νὰ μὴ δεχθῶ τὴ γυναίκα ποὺ μοῦ τὰ φέρνει;

Μιὰ σφαῖρα περιστρόφου

—Περάστε, κύριε Περνέ, εἶπε στὸν ἐπισκέπτη τοῦ ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντουαρέλ. Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ, νὰ τελειώσω αὐτὸ ποὺ γράφω, κι' ἐπειτα εἶμαι στὴ διάθεσή σας. Καθῆστε!...

Ὁ Περνὲ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κι' ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς τελείωσε τὸ γράψιμό του, τοῦ εἶπε εὐγενικά:

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνοχλῶ. Ἀλλὰ θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ ἐξηγηθοῦμε καθαρά. Μ' ἔχουν ἐκνευρίσει πιὰ οἱ ἐνοχλήσεις ποὺ ὑφίσταμαι ἀπὸ δυὸ μῆνες γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ Ζὰκ Σερόν. Δὲν ἔχω ἡσυχάσει οὔτε μιὰ μέρα... Ἀνακρίσεις, ἐπισκέψεις δημοσιογράφων... κι' ὅλ' αὐτὰ μόνο καὶ μόνο γιατὶ γνώριζα τὸ θῦμα καὶ τὸ δολοφόνο!

—Καὶ γιατὶ βρισκόσαστε, τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Σερόν! συμπλήρωσε μαλακὰ ὁ Ντουαρέλ.

—Μὰ φυσικά, ἐφ' ὅσον τὸ κτῆμα μου ἀπέχει 100 μέτρα μόνον ἀπ' τὴ βίλλα του!

—Ναί, ἀλλὰ στὶς 5 ἀκριβῶς, τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Σερόν, λείπατε ἀπ' τὸ σπίτι σας.

—Πάλι τὰ ἴδια; Σᾶς ἐξήγησα τόσες φορὲς λεπτομερῶς ὅτι εἶχα βγῆ γιὰ ἕνα μικρὸ περίπατο... Ἀκοῦστε, κυρίε ἐπιθεωρητά! Καταλαβαίνω πῶς μὲ ὑποπτεύεσθε. Μὰ εἶνε ἀνήκουστο! Παρατήρησα ὅτι μὲ παρακολουθεῖ συνεχῶς ἕνας ἀστυνομικός. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐσεῖς τὸν ἔχετε διατάξει!

Ὁ Ντουαρὲλ ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὸν ἀγανακτισμένο συνομιλητή του, ποὺ κατέβαλλε φανερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

—Τὸ ἀναγνωρίζω! ἀπάντησε. Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῆτε ὅτι, σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι, ἡ ἀστυνομία ἔχει δικαίωμα νὰ ἐρευνήσῃ πρὸς ὅλες τὶς πλευρές.

—Μὰ δὲν τελείωσε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἐφ' ὅσον συνελήφθη πιὰ ὁ δολοφόνος;

—Ὁ ὑποτιθέμενος δολοφόνος, διώρθωσε ὁ Ντουαρέλ.

Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε κατάπληκτος καὶ πρόφερε:

—Μήπως ἀμφιβάλλετε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Σωμέτ;

—Ἐσεῖς εἶσθε βέβαιος, κύριε Περνέ;... Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἀρκεῖται στὴν πρώτη εὐκολη ἐξήγησι ποὺ τῆς προσφέρεται;

Vesper cream (Κρέμα νυκτὸς)
Cleasing cream (Κρέμα καθαρίσματος)
Eye and throat (Κρέμα ρυτίδων)

Τρεῖς ἀπαραίτητες κρέμες ποὺ συνιστᾶ ἡ ἠθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου.

«Constance Bennett»

Hollywood U. S. A.
Τηλ. 22-707 — 23-078

Ὁ Περνὲ χαμογέλασε εἰρωνικά.

—Κι' ὅμως ὁ ἀνακριτὴς τὴν παραδέχθηκε, εἶπε. Μήπως τυχὸν ἐσεῖς βρήκατε καμμιὰ ἄλλη;

—Πιθανόν!... "Ας ἀνακεφαλαιώσωμε τὰ γεγονότα, ἀγαπητέ μου κύριε. Στὶς 17 Ἀπριλίου, στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σερὸν βρισκόταν στὸ γραφεῖο του, στὸ Ἰσόγειο τῆς βίλλας του, ὅταν ἔφλαρούσε μὲ τὸ φίλο του 'Αντριὲν Σωμέτ. Εἶχε τὰ παράθυρα ἀνοικτά, γιατὶ ὁ καιρὸς ἦταν γλυκός... Ξαφνικὰ ἀκούσθηκε ἕνας πυροβολισμός. Ὁ Σωμέτ ἔβαλε τὶς φωνές... "Ετρεξε μιὰ ὑπηρέτρια καὶ βρῆκε τὸν Σερὸν σωριασμένο στὴν πολυθρόνα του. Μιὰ σφαῖρα τοῦ εἶχε τρυπήσει τὴν καρδιά... Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε ὅτι ὁ Σωμὲτ καθόταν κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι. Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ αὐτοῦ βρέθηκε ἕνα περίστροφο Κόλτ τῶν 45, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔλειπαν τρεῖς σφαῖρες... Φυσικά, οἱ ὑποψίες ἔπεσαν ἀμέσως στὸ Σωμέτ. Ἐκεῖνος ὁρκιζόταν γιὰ τὴν ἀθωότητά του. "Ηταν ὅμως ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ εἶχε χρησιμοποιήσει τὸ ρεβόλβερ, ποὺ βρισκόταν κοντά του. Ἡ σφαῖρα ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ θῦμα, εἶχε ριχθῆ μὲ τὸ ὅπλο ἐκεῖνο. Τὸ ἀπέδειχνε ἀναμφισβήτητα ἡ ἐξέτασις τῶν ραβδώσεων.

—"Υπάρχει ὡστόσο κάτι ποὺ ἔμεινε ἀνεξήγητο, εἶπε ὁ Ντουαρέλ, μ' ἕνα σαρκαστικὸ καὶ προκλητικὸ τόνο. Βλέπετε ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ ἐμερολήπτος στοὺς συλλογισμούς μου...Γιατὶ νὰ λείπουν τρεῖς σφαῖρες ἀπ' τὸ ρεβόλβερ;

—Πράγματι, αὐτὸ μᾶς παραξένεψε στὴν ἀρχή. "Επειτα ὅμως διαπιστώσαμε ὅτι τὸ θῦμα χρησιμοποιοῦσε συχνὰ αὐτὸ τὸ ὅπλο, γιὰ νὰ κάνῃ σκοποβολή, στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου του. Μποροῦσε λοιπὸν νἄχε ρίξει τὶς δυὸ ἄλλες σφαῖρες καὶ νἄχε ἀμελήσει κατόπιν νὰ τὶς ἀντικαταστήσῃ.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν βλέπω γιατὶ ἀμφιβάλλετε γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Σωμέτ...

—Γιατὶ ὑποψιάζομαι πάντα τὶς πολὺ ξάστερες ὑποθέσεις, ἐκεῖνες στὶς ὁποίες ὅλες οἱ ἐνδείξεις εἶνε συντριπτικὲς γιὰ τὸν κατηγορούμενο!...

—Ἀλλάστε ἐξακρίβωσα ὅτι ὁ Σωμὲτ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ σκοτώσῃ τὸ φίλο του... Σκέφθηκα πολὺ τὸ ζήτημα καὶ βρῆκα μιὰ ἄλλη ἐξήγησι...Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι κάποιος ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ ἢ γείτονας, ποὺ ἤξερε τὶς ἀσκήσεις σκοποβολῆς τοῦ Σερόν, μπῆκε κρυφὰ μιὰ νύχτα στὸν κῆπο του, ἔβαζε καὶ βρῆκε μιὰ ριγμένη σφαῖρα, χωμένη στὸ λοφίσκο ποὺ χρησίμευε γιὰ στόχος... Ἦταν εὔκολο κατόπιν νὰ βάλῃ αὐτὴν τὴ σφαῖρα σὲ μιὰ κυνηγετικὴ κορομπίνα τῶν 24 δίχως ραβδώσεις καὶ, στὴν κατάλληλη εὐκαιρία, νὰ τὴ στείλῃ ἀπὸ μακρυά, ἀπ' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, στὴν καρδιὰ τοῦ Σερόν! Ἀρκεῖ νἄζερε νὰ σημαδεύῃ καλά... ὅπως ἐσεῖς, π. χ., ποὺ εἶσθε παλιὸς κυνηγός!

Ὁ Περνὲ ἀνασκίρτησε κι' ἔγινε κατάχλομος.

—Πολὺ ἐξυπνοι οἱ συλλογισμοί σας! πρόφερε εἰρωνικά. Α, πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὸ Σερόν;

—Μάλιστα, κύριε Περνέ!

—Γιὰ ποιὸ λόγο, παρακαλῶ; Εἶχα τίποτε ἐναντίον του;...

—Ὄχι, ἀλλὰ μισοῦσατε θανάσιμα τὸ Σωμέτ, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία... Βλέπετε πῶς εἶμαι πολὺ καλὰ πληροφορημένος! Καταστρώσατε λοιπὸν τὸ σατανικὸ αὐτὸ σχέδιο, γιὰ νὰ τὸν στείλετε στὴ λαιμητόμο ἢ στὰ κάτεργα!

Ὁ Περνὲ πέρασε τρέμοντας τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό του. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ μιὰ ἄγρια ἔκφρασι. Κύτταξε γύρω του, ἔπειτα ἔσκυψε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ καὶ πρόφερε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

—"Ε, ναί λοιπόν! Νοιώθω μιὰ ἀπερίγραπτη ἡδονὴ ποὺ σᾶς τὸ ὁμολογῶ! "Ηταν μιὰ ἀριστουργηματικὴ ἐκδίκησις... Δὲν μποεῖτε ὅμως ν' ἀποδείξετε τὴν ἐνοχή μου! Δὲν ἔχετε θετικὰ στοιχεῖα!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς χαμογέλασε, ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ γύρισε ἕνα κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου ποὺ βρισκόταν κοντά του.

—Χάσατε, βλέπω, τώρα τὴν ὡραία ψυχρολουσία ποὺ δείξατε στὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ «τελείου ἐγκλήματος»! εἶπε. Ἀκοῦστε, ἀγαπητέ μου: Συμβαίνουν συχνὰ ἐδῶ μέσα σκηνὲς σὰν κι' αὐτήν. "Εχω λάβει λοιπὸν τὰ μέτρα μου. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο κρύβεται ἕνα θαυμάσιο ἠλεκτρικὸ μηχάνημα φωνολῆψιας. Τώρα λοιπὸν ἔχει ἀποτυπώσει πιστὰ ὁλη τὴ συνομιλία μας!

—Σατανά! οὐρλιαξε ὁ Περνέ, κι' ἔφερε ζωηρὰ τὸ χέρι στὴν τσέπη του.

Ὁ Ντουαρὲλ βρέθηκε πάνω του μ' ἕνα πήδημα.

—Ἠρέμα, ἀγαπητὲ κύριε! τοῦ συνέστησε ἥσυχα. Εἶμαι δυνατώτερός σας... Ἀφῆστε αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, ἀλλοιῶς θὰ σᾶς τσακίσω τὸ μπράτσο! Χάσατε τὸ παιγνίδι...

Ὁ Περνέ, συντετριμμένος, σωστὸ κουρέλι, ἄφησε νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ ὁ ἀστυνομικός.

—"Ολ' αὐτὰ ποὺ σᾶς ἐξέθεσα, πρόσθεσε ὁ Ντουαρέλ, βρίσκονται γραμμένα σ' αὐτὴν τὴν ἔκθεσι, τὴν ὁποία ἀποτελείωνα ὅταν μ' ἐπισκεφθήκατε. Βάλτε μιὰ ὑπογραφὴ ἀπὸ κάτω... κι' ἔτσι δὲν θὰ σᾶς βασανίσῃ πιὰ ὁ ἀνακριτής!

Ὁ δολοφόνος δὲν ἦταν σὲ θέσι ν' ἀντιδράσῃ. Ὑπέγραψε, μὲ αὐτόματες κινήσεις. Ὁ ἀστυνομικὸς πῆρε τὸ χαρτί, τὸ φύλαξε στὴν τσέπη του καὶ δὴλωσε ἥσυχα:

—Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Καὶ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι τὸ ραδιόφωνό μου δὲν περιέχει κανένα μηχάνημα φωνοληψίας! "Ηταν ἕνα τέχνασμά μου... Ἔτσι τὴν παθαίνουν οἱ κακοποιοί, ὅταν χάνουν τὴν ψυχραιμία τους... Ἐπιτρέψατέ μου τώρα νὰ σᾶς φορέσω αὐτὲς τὶς ὡραίες χειροπέδες καὶ νὰ πᾶμε μαζὶ ὡς τὴν ἀστυνομία: σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι! ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

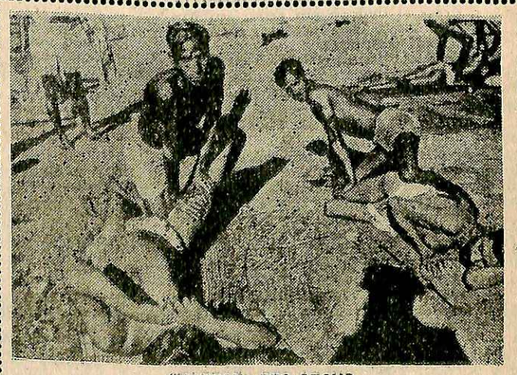

«ΜΑΣΣΑΖ» ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Στὶς Ἰνδίες ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα γίνονται στὸ ὕπαιθρον. Στὴν ἀνωτέρω φωτογραφία βλέπετε δυὸ Ἰνδοὺς («μασσὲρ») ποὺ κάνουν «μασσάζ» στοὺς πελάτες τους στὴ μέση τοῦ δρόμου!

ΤΟ ΤΡΑΣΤ τῆς μπύρας

Ἡ ἐφετεινὴ παραγωγὴ

Ἡ βιομηχανία τῆς μπύρας στὴν Ἀγγλία βρίσκεται στὰ χέρια ἑνὸς ἰσχυροῦ τράστ, μὲ μεγάλη ἐπιρροὴ στὴν πολιτικὴ στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων καὶ στὸ συντηρητικὸ κόμμα. Δεκατρία ἀπ' τὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ τράστ εἶνε ἱππόται ἢ κόμητες, κι' ἄλλα πάλιν εἶνε βαρῶνοι, ὑποκόμητες, μαρκήσιοι...

Ἐπικεφαλῆς βρίσκεται ἡ οἰκογένεια Γκουίνες. Ὁ ἀρχηγός της, ἀπόγονος ἑνὸς μικροῦ ζυθοπώλου, ἔχει περιουσία 4 ἑκατομμυρίων λιρῶν. Σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ἀνῆκε κι' ὁ λόρδος Μόϋν, ποὺ ὁ περασμένος φόνος του στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρξε τὸ προοίμιο τῶν σημερινῶν γεγονότων τῆς Παλαιστίνης. Ὁ κληρονόμος τοῦ τίτλου του εἶνε ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Ντιάνας Φρῆμαν-Μίτφορντ, ἀδελφῆς τῆς φιλεναδας τοῦ Χίτλερ καὶ ἤδη συζύγου τοῦ "Αγγλου ἀρχιφασίστα "Οσβολντ Μόσλεϋ.

"Αλλο μέλος τοῦ τράστ εἶνε ὁ Μπρόκετ, ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Τσάμπερλαιν, ποὺ ἔλαβε μέρος, τὸ 1938, στὴ μεγάλη ναζιστικὴ συγκέντρωση τῆς Νυρεμβέργης.

Ὑπάρχουν ἀκόμη ὁ βαρῶνος Τζὼν Γκρέτον, ὁ βαρῶνος Κάσυρτχοπ, ὁ ὑποκόμης Λέκι, ὁ μαρκήσιος 'Αμπεργιάβεννυ, οἱ βαρῶνοι Μπλάκφορντ καὶ Ράτντονελ, κλπ.

Ἐφέτος λοιπὸν τὸ τράστ αὐτὸ θὰ παραγάγῃ 4.000.000 βαρέλια μπύρα πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ προπολεμικά. Ὁ ἀγγλικὸς λαὸς δέχθηκε μὲ ἀνακούφισι κι' ἐνθουσιασμὸ αὐτὴ τὴν εἴδησι, ἀπογοητεύθηκε ὅμως λίγο ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ νέα μπύρα θὰ εἶνε κατὰ 25% πιὸ ἀδύνατη ἀπ' τὴν προπολεμική.

Τί κρῖμα νὰ μὴν ὑπάρχῃ κι' ἐδῶ τόση ἀφθονία... κι' ἂς ἦταν ἀκόμη πιὸ ἀδύνατη ἡ μπύρα!

Σχολή Κούλας Πράτσικα

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ — ΡΥΘΜΙΚΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ — ΧΟΡΟΣ

Ὁμήρου 55 τηλ. 24.302

Μαθήματα ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου. Λειτουργεῖ καὶ ἐπαγγελματικὸ τμῆμα. Ἐγγραφὲς κάθε μέρα 10—1 καὶ 5—7 ἐκτὸς Σαββάτου ἀπόγευμα.

Ὁ «παρισινὸς ΣΩΚΡΑΤΗΣ»

Ὁ Ραϋμὸν Δούγκαν καὶ ἡ ἀκαδημία του

Ὑπάρχουν στὸ Παρίσι μερικοὶ τύποι, ποὺ διατηροῦντια ἀναλλοίωτοι. Δὲν τοὺς ἔχουν ἐπηρεάσει καθόλου πόλεμοι, ἐπαναστάσεις, διεθνεῖς περιπλοκές, πείνα, καταστροφές... Μένουν κλεισμένοι στὸν ἀτομικό τους κόσμο, στὶς παράξενες θεωρίες τους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς εὐδαίμονες ἀνθρώπους εἶνε ὁ Ραϋμὸν Δούγκαν 'Αμερικανὸς ἀλλὰ ἐγκατεστημένος στὸ Παρίσι ἀπὸ 30 χρόνια. Φορεῖ ἕνα εἶδος ἄσπρης χλαμύδας, σανδάλια στὰ πόδια κι' ἕνα κορδονάκι γύρω στὸ μέτωπο. Ὁ «Παρισινὸς Σωκράτης» — ὅπως τὸν ἔχουν ἐπονομάσει — εἶνε ἀδελφὸς τῆς περίφημης χορευτρίας 'Ισιδώρας Δούγκαν, ποὺ βρῆκε τραγικὸ θάνατο ἀπὸ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα πρὸ 20 ἐτῶν. Εἶνε φιλόσοφος, ποιητής, καθηγητὴς ρυθμικῶν χορῶν καὶ δημιουργὸς ἑνὸς ἐργαστηρίου μὲ χειροκίνητους ἀργαλειοὺς γιὰ «νεο - ἀρχαῖα» ὑφάσματα.

Οἱ μαθηταί του τὸν ὀνομάζουν «ὁ μαίτρ». Εἶνε τώρα 71 ἐτῶν καὶ περνάει πάντα μιὰ ζωὴ γεμάτη δραστηριότητα. Δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, Πέμπτη καὶ Σάββατο, δίνει στὸ μικρὸ θέατρο τῆς «'Ακαδημίας» του κονσέρτα στὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος ὁποιοσδήποτε. 'Απαγγέλλουν τότε στίχους, τραγουδοῦν καὶ χειροκροτοῦν, ἐνῶ ὁ «μαίτρ» ἐμφανίζεται κάθε τόσο στὴ σκηνὴ μὲ τὴ χλαμύδα του γιὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ ἑπόμενο νούμερο. Πρὶν ἀπ' τὴν παράστασι, δὲν παραλείπει νὰ φιλήσῃ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ φτάνουν στὴν αἴθουσα, δίνοντας ἔτσι ἕνα τόνο οἰκειότητος στὴ συγκέντρωσι.

Γιατὶ ντύνεται ἔτσι, σὰν ἀρχαῖος "Ελληνας;

— Τὸ ντύσιμό μου δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ἀρχαία "Ελλάδα, λέει ὁ ἴδιος. Εἶμαι ὁπαδὸς τῆς ἁπλότητος καὶ συγχρόνως δὲν θέλω νὰ ἐξαστῶμαι ἀπὸ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. 'Υφαίνω λοιπὸν στὸν ἀργαλειό μου ἕνα μακρόστενο πανί, τοῦ ἀνοίγω μιὰ τρύπα γιὰ τὸ κεφάλι, τὸ δένω στὰ πλευρὰ καὶ ρίχνω τὴν ἄκρη του πάνω στὸν ὦμο μου. Εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι μοιάζει μὲ τὴν ἀρχαία χλαμύδα, ἀλλὰ ἡ ὁμοιότης αὐτὴ εἶνε τυχαία. 'Εγὼ ἐνοῶ μόνον νὰ μὴν κοπιάζω ἀδίκως, κόβοντας καὶ ράβοντας τὸ ὑφασμά μου. Τὸ χρησιμοποιῶ ἔτσι ὅπως εἶνε! "Οσο γιὰ τὰ κουμπιά, ἀγνοῶ τὴ χρῆσι τους! Τὰ βρίσκω ἐντελῶς ἀνόητα κι' ἄπορῶ γιατὶ ἀπασχολοῦνται ἐργάτες μὲ τόσο ἄχρηστες δουλειές... Καὶ τὰ παπούτσια ἐπίσης εἶνε περιττά. Τὰ πόδια εἶνε πιὸ ἄνετα ἔτσι γυμνά, μὲ σανδάλια ποὺ τὰ φτιάνω μόνος μου.

Ὁ Δούγκαν ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχὴ ὅτι κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ παράγῃ μόνος του ὅ,τι χρειάζεται ἀτομικὰ — ἢ ἀλλέως, νὰ χρειάζεται μόνον ὅ,τι εἶνε ἱκανὸς νὰ παράγῃ. "Ετσι ἄλλωστε δὲν θἄχῃ νὰ σκοτισθῇ καθόλου γιὰ τὶς ἀπεργίες!...

Ὁ «μαίτρ» πιστεύει — καὶ δικαίως — ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κάνει δέκα ἐπαγγέλματα ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ ἑκεῖνον ποὺ ξέρει ἕνα μόνον. "Εχει λοιπὸν δημιουργήσει ἕνα εἶδος πρωτότυπου «πανεπιστημίου» ὅπως δείχνει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ ποὺ ἔχει κρεμάσει δίπλα στὴν πόρτα του:

«'Επωφεληθῆτε ἀπ' τὴν ἀνεργία σας γιὰ νὰ μάθετε νέα ἐπαγγέλματα.—'Ακαδημία Ραϋμὸν Δούγκαν».

Στὸ διάστημα τῆς κατοχῆς, ὁ Δούγκαν ἔμεινε ἐλεύθερος, παρ' ὅλη τὴν ἀμερικανικὴ του ὑπηκοότητα, χάρις στὴ μεγάλη ἡλικία του. Κι' ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ μεταβάλη τὸ σπίτι του σὲ ἄσυλο, ὅπου δεχόταν ὅσους τοῦ ζητοῦσαν φιλοξενία, καὶ ἰδίως 'Αμερικανοὺς μυστικοὺς πράκτορες.

'Ωστόσο ἡ Γκεσταπὸ τὸν ἐπισκέφθηκε πολλὲς φορές, εἰδοποιημένη ἀπὸ ἀνώνυμα γράμματα ποὺ χαρακτήριζαν ὡς ὕποπτες τὶς συγκεντρώσεις του. Πάντοτε ὅμως οἱ ἀφελεῖς ἐξηγήσεις του ἱκανοποίησαν τοὺς Γερμανούς. Μόνον στὴν τελευταία ἐπίσκεψι τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας λίγο ἔλειψε νὰ βρῇ τὸ μπελᾶ του. Δυὸ ἀξιωματικοὶ παρουσιάσθηκαν ἕνα πρωῒ στὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἶπαν ἀπότομα:

—"Εχετε ἐδῶ ἕνα μυστικὸ τυπογραφεῖο!

—'Ασφαλῶς, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἥσυχα. Δὲν τὸ κρύβω. Τόφτιασα μόνος καὶ περηφανεύομαι γι' αὐτό.

"Επειτα, πρὶν συνέλθουν οἱ ξαστισμένοι Γερμανοί, τοὺς ὡδήγησε στὸ ἐργαστήριό του.

— Βλέπετε αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα; τοὺς εἶπε. Τὰ χάραξα μόνος μου στὸ ξύλο... Κι' ἔχυσα αὐτὰ τὰ ὅλα μὲ μολύβι. 'Αναζητῶ τὴν τελειότητα τῶν τυπογραφικῶν στοιχείων.

Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐπηρεασθῆ ἀπ' τὴν ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν παράξενη προσωπικότητα τοῦ «μαίτρ». Τέλος, ὁ ἕνας αὐτοὺς τοῦ εἶπε μαλακά:

—'Ενδιαφέρομαι πολύ, κύριε Ντούνκαν, γιατὶ εἶμαι κι' ἐγὼ τυπογράφος.

Ὁ Δούγκαν ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας γιὰ... νὰ τοὺς κάμῃ ἕνα μάθημα! "Επειτα οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν χαιρέτησαν κι' ἔφυγαν. κατενθουσιασμένοι, ἐξυνώντας τελείως τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τους. Παρ' ὀλίγο μάλιστα νὰ τοὺς πείσῃ ὁ «μαίτρ» νὰ φορέσουν κι' αὐτοὶ χλαμύδες καὶ σανδάλια!...

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσεϋ ἀντοχῆς καὶ ἐμφανίσεως σὲ διάφορες ποιότητες καὶ φθηνὲς τιμές. ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. («Ἀράχνη») ζωϊκὲς ἔξτρα μόνον δρχ. 14.900 (λόγῳ ἐποχῆς εὐκαιρία). Ἀποθήκη ΘΗΣΕΩΣ 17 (πάροδος Κολοκοτρώνη) πλησίον ὁδοῦ Λέκκα).

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἐργαστήριον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν δυσμορφιῶν τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν. Ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, σύλας, ἐγκαύματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα εὐλογίας καὶ θεραπεύει τὴν ταικόπτοιν.

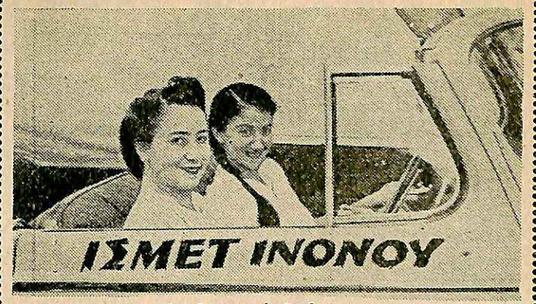

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωή του

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν "Αγκυρα βρίσκεται ἡ Χανκάγια, τὸ ἐξοχικὸ σπίτι ὅπου κατοικεῖ μονίμως ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας 'Ισμὲτ "Ινονού. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ πάρα πολὺ σ' αὐτό, γιατὶ τὸ φρουροῦν ἀγρυπνα χωροφύλακες μὲ γκρίζους μανδύες καὶ ἄνδρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας μὲ κόκκινα περιβραχιόνια.

'Εκεῖνος ὅμως ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ μπῇ, δὲν βρίσκει πιὰ ἕναν ἀρχηγὸ κράτους, ἀλλὰ ἕναν ἁπλὸ ἄνθρωπο ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά του.

Ὁ 'Ισμὲτ 'Ινονοὺ σηκώνεται κάθε πρωῒ στὶς 7. 'Αφοῦ κάμῃ ἐπὶ 10 λεπτὰ γυμναστικὴ μ' ἕνα Σουηδὸ καθηγητή, προγευματίζει, μόνος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πάντοτε μὲ κατοικίσιο γάλα. Γιατὶ ἔχει τὴν γνώμη ὅτι μιὰ ἐλαφρὴ τροφὴ προετοιμάζει τὸ πνεῦμα γιὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

'Εγκαθίσταται ἔπειτα στὸ γραφεῖο του, ποὺ οἱ τοῖχοι του εἶνε ντυμένοι μὲ ἐθνικὰ ὑφάσματα — ἀπ' τὰ ἁπλὰ τετράγωνα ἀνατολίτικα χαλιὰ ὡς τὰ πολυτελῆ μαετάξωτα τῆς Προύσσας — καὶ μὲ χάρτες σταῦς ὁποίους ἔχουν σημειωθῆ μὲ κοκκινους κύκλους οἱ ἀνατολικὲς διεκδικούμενες ἐπαρχίες τοῦ Κάρς, τοῦ 'Αρτβὶν καὶ τοῦ 'Αρτσαχάν. Ἐργάζεται ἐκεῖ ὡς τὶς 8. Κατόπιν ἕνα κουδοῦνι τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ οἰκογένειά του εἶνε ἑτοιμη κι' ὅτι τὸν περιμένει στὸ χῶλ, γιὰ τὸν καθιερινὸ περίπατο μὲ τὸ ἄλογο.

Πράγματι, ἀπὸ 10 χρόνια τώρα, κάθε πρωῒ, ὁ πρόεδρος πηγαίνει ἱππασία. "Οταν βρέχῃ, παίρνει μαζί του μόνον τὴν κόρη του 'Οζντέν, ποὺ εἶνε 16 ἐτῶν κι' ἀγαπάει τὰ ἀνδρικὰ σπόρ. Τὶς ἡμέρες τῆς καλοκαιρίας, ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια ξεκινάει ἀνάμεσα στοὺς λόφους ποὺ ὑψώνονται πάνω ἀπ' τὴν "Αγκυρα. Ὁ περίπατος αὐτὸς διαρκεῖ 1 - 2 ὧρες. Ποτὲ οἱ ἱππεῖς δὲν ἀκολουθοῦν δρομολόγιο καθωρισμένο ἀπὸ πρίν — κι' αὐτὸ ἀπελπίζει τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἀσφάλειά τους... Οἱ δυὸ γυιοὶ του προέδρου, ὁ 'Ομὲρ κι' ὁ 'Ερντέλ, καθὼς κι' ἡ ἀδελφή τους, ἱππεύουν ἀρσενικὰ ἄλογα. Ἡ μητέρα τους προτιμᾷ μιὰ φοράδα. Ὁ πρόεδρος ἱππεύει ἕνα ἄλογο ποὺ τοῦ ἔχει χαρίσει κάποιος ὑπουργός του. Εἶνε ἄλλωστε συνηθισμένος σὲ δῶρα πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐφ' ὅσον κοιμᾶται στὸ γκαράζ του τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Χίτλερ στὶς ἡμέρες τῆς δόξας του, ὅταν ἤλπιζε στὴ συμμαχία τῆς Τουρκίας...

Μετὰ τὸν περίπατο, ὁ 'Ινονοὺ πηγαίνει μὲ αὐτοκίνητο στὴν "Αγκυρα, στὴ συνοικία τῶν ὑπερμοντέρνων ὑπουργείων, ὅπου ἐργάζεται ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Γυρίζει ἔπειτα στὸ σπίτι του. Δὲν τρώει ποτὲ σχεδὸν ἔξω, ἀντιθέτως πρὸς τὸ στενώτερο του φίλο, τὸν 'Υπουργὸ τῶν 'Εξωτερικῶν Σαράτογλου. Ὁ τελευταῖος εἶνε καθημερινὸς πελάτης τοῦ περίφημου ρωσσικοῦ ρεστωράν «Καρπίτς» τῆς "Αγκυρας, ὅπου ὅλα τὰ γκαρσόνια ξέρουν πιὰ ἀπ' ἔξω τὸ ἀμετάβλητο μενοῦ του: Τὸ μεσημέρι ὀρεκτικά, ἀρνὶ πιλάφι καὶ φροῦτα, τὸ βράδυ σοῦπα «μπορς» μὲ κρέμα, φιλὲ μινιὸν γαρνιρισμένο καὶ κομπόστα.

Ὁ 'Ισμὲτ ἀπεναντίας τρώει ἐλαφρότατα. Βεβαιώνει ὅτι κατώρθωσε νὰ διατηρηθῇ ἀκμαίος, γιατὶ ἀποφεύγει τὸ πολὺ κρέας, δὲν πίνει ποτὲ ἀλκοὸλ κι' ἐπιδίδεται στὰ σπόρ, ἰδίως δὲ στὸ κολύμπι. Τὸ γεύμα του ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ψάρια καὶ λαχανικὰ βραστά. Οἱ δυὸ γυιοί του ὅμως, νέα παλληκάρια 22 καὶ 24 ἐτῶν, τρῶνε σὰν λύκοι.

'Αφοῦ πάρῃ τὸν τουρκικὸ ἀρωματικὸ καφέ του, ὁ πρόεδρος περνάει στὸ γραφεῖο του, εἴτε στὴ βιβλιοθήκη του, ποὺ ἔχει βιβλία σὲ πολλὲς γλῶσσες, γιατὶ ὁ 'Ινονοὺ μιλεῖ καλὰ γερμανικὰ καὶ περσικά, συγχρόνως δὲ εἶνε συλλέκτης βιβλίων μὲ καλλιτεχνικὰ δεσίματα.

Τὸ βράδυ, δὲν κοιμᾶται μετὰ τὶς 10, παρὰ μόνον ὅταν ἔχη δουλειά. Ἡ μοναδικὴ

Μιὰ συντριμμένη καρδιὰ

Πονεμένο διήγημα

Ἡ «Μαύρη Πεταλούδα» — τὸ γνωστότατο κοσμικὸ μπὰρ τῆς Μονμάρτρης — ἔχει πολὺ λίγους πελάτες. Μιὰ τζάζ μπάντ, προσπαθεῖ νὰ διώξῃ τὴ νύστα ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θαμώνων.

Ἐξαφνα, παρουσιάζεται στὴν πόρτα ὁ Γκυγιὼμ Βωτιὲ μὲ τὴ φίλη του, τὴν Ἑλένη Λωράν. Τὰ γκαρσόνια ἀπεύθυνον νὰ τοὺς περιποιηθοῦν.

Ὁ Γκυγιὼμ Βωτιὲ εἶνε γέρος, πλούσιος καὶ παντοδύναμος. Κεῖ ἡ φίλη του, ἡ Ἑλένη Λωράν, εἶνε νέα, ὡραία καὶ ἄπιστη. Αὐτὴ παρέσυρε τὸν Βωτιὲ σ' αὐτὸ τὸ κέντρο γιὰ νὰ ξαναδῇ τὸ Ζὰκ Ρονσάρ, τὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας.

Ὁ Ρονσὰρ ἔχει γράψει πολλὰ μουσικὰ κομμάτια ἁπλᾶ καὶ συγκινητικά, ποὺ τὰ σιγοτραγουδοῦσαν ὅλες οἱ μοντέρνες τοῦ Παρισιοῦ. Ξέρει νὰ συγκινῇ τὸν πολὺ κόσμο. Κατὰ τὰ ἄλλα, εἶνε ἐξυπνος καὶ λογικὸς ἄνθρωπος. Ποτὲ του δὲ ζήτησε νὰ παρουσιασθῇ ὡς μέγας καλλιτέχνης. Ἔχει καρδιὰ καὶ κρίσι.

Ὁ Ζὰκ Ρονσὰρ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ Ἑλένη Λωράν θὰ ἔπεφτε μὲ μεγάλη προθυμία στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ. Ἐν τούτοις, προσποιεῖται ὅτι δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος: Δὲν ἤθελε νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ κραταιοῦ Βωτιέ, τοῦ τρομεροῦ δημοσιογράφου, ποὺ μποροῦσε μ' ἕνα ἄρθρο του νὰ τὸν καταστρέψῃ, νὰ τὸν κάνῃ νὰ χάσῃ τὴ θέσι του...

★

Ὁ Βωτιὲ καὶ ἡ Ἑλένη Λωράν κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ στὴν ὀρχήστρα.

Τὰ βλέμματα τῆς Ἑλένης καρφώθηκαν ἀμέσως στὸ Ρονσὰρ ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἔκανε σὰν νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται ὅτι μιὰ γυναῖκα τὸν κυττάζει ἐπίμονα.

Ὁ Βωτιὲ ἔρριχνε γύρω του ἀδιάφορες ματιές. Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ πάῃ τὰ ζημερώματα σ' ἐκεῖνο τὸ κέντρο. Ὡστόσο πῆγε γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ χατίρι τῆς ἀγαπημένης του Ἑλένης.

Πῆγε στὴ «Μαύρη Πεταλούδα» μολονότι γνώριζε ὅτι ἡ φίλη του, ἡ γυναῖκα ποὺ λάτρευε καὶ ποὺ ἱκανοποιοῦσε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της, ἦταν ἐρωτευμένη κρυφὰ μὲ τὸ μουσικοσυνθέτη Ζὰν Ρονσάρ...

Τὸ εἶχε καταλάβει αὐτὸ ἀπὸ μερικὲς ματιές της. Μὰ δὲν τῆς παραπονέθηκε, δὲν τῆς ἔκανε σκηνὲς ζηλοτυπίας.

Ὁ Βωτιὲ ἦταν ἀνώτερος ἄνθρωπος. Διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης πολιτικῆς ἐφημερίδος. Ἄνθρωπος μεγάλης μορφώσεως καὶ ἰσχυροτάτης θελήσεως κατώρθωσε στὴ ζωὴ του νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ σχηματίσῃ πολλὲς Κυβερνήσεις.

Θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν κι' αὐτὸς πολιτικὸς — ὑπουργός, πρωθυπουργός. Τίποτα ὅμως δὲν τὸν συγκινοῦσε πιά. Οἱ φίλοι του ἔλεγαν γι' αὐτὸν ὅτι ἦταν μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος κι' ἀπαισιόδοξος. Κάποτε εἶχε ἀγαπήσει. Τὸ γεγονὸς διατυμπανίσθηκε σ' ὁλόκληρο τὸ Παρίσι. Μὰ σιγὰ - σιγὰ ἔπαψε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ εἰδύλλιο τοῦ Βωτιέ. Κι' ὅταν οἱ φίλοι του τὸν ρώτησαν σχετικῶς, ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δώσῃ ἐξηγήσεις. Καὶ τώρα γέρος πιά, ἄλλα μὲ ρωμαλέο πνεῦμα καὶ μὲ ἀκατάβλητη ψυχή, πῆρε τὴν Ἑλένη Λωράν ἀπὸ ἕνα κατάστημα ὅπου ἐργαζόταν καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα τοῦ Παρισιοῦ. Ἔφεσε στὴ διάθεσί της μέγαρα καὶ ὑπηρέτες, αὐτοκίνητα καὶ κοσμήματα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἡ Ἑλένη, ἀντὶ νὰ τοῦ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη, τὸν ἀπατοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Ὁ Βωτιὲ τὸ γνώριζε. Μὰ δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἐπεμβαίνῃ στὶς αἰσθηματικὲς τῆς ὑποθέσεις...

Ἔτσι, κι' αὐτὸ τὸ βράδυ, δέχθηκε νὰ συνοδεύσῃ τὴν Ἑλένη στὴ «Μαύρη Πεταλούδα», μολονότι ἤξερε ὅτι ἡ φίλη του προσπαθοῦσε τώρα νὰ ξελογιάσῃ τὸ διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας τοῦ καταστήματος...

★

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ νέο κομμάτι τοῦ Ρονσάρ, μιὰ γλυκειὰ καὶ παθητικὴ μελωδία. Τὰ μάτια τῶν πελατῶν τοῦ κέντρου σκεπάσθηκαν ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν πέπλο ὁμίχλης. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ ξύπνησε στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους τὶς πιὸ μακρυνὲς ἀναμνήσεις, τὰ νεανικά τους ὀνειρα, τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς ψυχῆς τους...

Τὸ βιολὶ τοῦ Ρονσὰρ σκόρπιζε γλυκοὺς ἦχους. Τὸ χέρι τοῦ συνθέτη ἔτρεμε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ κομμάτι αὐτὸ ἦταν μιὰ εἰλικρινὴς ἐξομολόγησις τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ Ἑλένη Λωράν δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί της. Ἡ μελωδία τοῦ Ρονσὰρ τῆς θύμισε τὴν ἐποχὴ ποὺ, ἁπλῆ μινιντέττα, λουλοῦδι τῶν παρισινῶν πεζοδρομίων, ἔκλαψε ὅταν ἄκουσε στὸ δρόμο μιὰ ρομβὶα νὰ παίζῃ ἕνα θλιβερὸ σκοπό... Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἐπάνω της. Εἶδε τὴν πολυτελῆ τουαλέττα της, τὰ διαμαντικὰ ποὺ στόλιζαν τὸ στῆθος καὶ τὰ χέρια της καὶ ἔκανε—μιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ μετεβλήθη σὲ μεγάλη κυρία — τὴν σκέψι ὅτι σὲ τίποτα δὲν τῆς χρησίευε ὁ πλοῦτος ἀφοῦ ξερριζώθηκε ἀπὸ τὸ φυσικὸ περιβάλλον της, ἀφοῦ ζοῦσε τώρα σ' ἕνα κόσμο ψεύτικο, βέβαια, ἀλλὰ ζένο γι' αὐτη...

Στὸ μεταξύ, ὁ Βωτιέ, ψυχρὸς καὶ ἀπαθής, διάβαζε πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλένης τὰ ψυχικὰ συναισθήματα ποὺ δοκίμαζε ἡ νέα.

Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀνήλεές μάτι του, ποὺ ἦταν μαθημένο νὰ μαντεύῃ τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου.

Καί, σιγὰ - σιγά, τὸ μαρμάρινο πρόσωπο τοῦ Βωτιὲ ἄρχισε νὰ παίρνῃ ὀδυνηρὴ ἔκφρασι.

Ἡ νοσταλγικὴ μουσικὴ τοῦ Ρονσὰρ τὸν ἔκανε κι' αὐτὸν νὰ ἀναπολήσῃ τὸ παρελθόν. Τὸν ἔκανε νὰ ξαθυμηθῇ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει κάποτε μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς νεανικῆς του καρδιᾶς....

Ἦταν ἡ πρώτη ἀγάπη του. Θὰ θυσίαζε καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα γιὰ κείνη τὴ γυναῖκα. Ὅποιος τοῦ ἔλεγε τότε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν ἀπατοῦσε κυνικώτατα, θὰ τὸν σκότωνε.

Καὶ ὅμως... Μιὰ μέρα διαπίστωσε ἀπολύτως ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχε θεοποιήσει τὸν ἀπατοῦσε μ' ἕναν ἄνθρωπο ἀσήμαντο, χυδαῖο.

Τὸ χτύπημα ὑπῆρξε σκληρότατο γιὰ τὸ Βωτιέ. Ἔδιωξε τὴ γυναῖκα ἐκείνη μὲ ἀηδία. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανάκανε λόγο γι' αὐτή. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναγάπησε. Ἀπὸ τότε ἔγινε μισάνθρωπος.

Ἐγνώρισε, βέβαια, πολλὲς γυναῖκες. Καμμιὰ ὅμως δὲν τὸν συγκίνησε. Ὅλες τὶς θεωροῦσε κατώτερα ὄντα...

Κι' ὅταν πέρασε πιὰ τὴν ὥριμη ἀνδρικὴ ἡλικία, ἡ Ἑλένη μπόρεσε νὰ κάνῃ τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ. Τὴν ἀγάπησε.

Τὴν πῆρε κοντά του καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα. Κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι τὸν ἀπατοῦσε κι' αὐτή, δὲν ἐξεμάνη ὅπως τοῦ συνέβη ἄλλοτε. Ἤξερε ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνῃ στὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις της.

Ἐξ ἄλλου γνώριζε μὲ ποιούς τὸν πρόδωσε ἡ Ἑλένη: Μὲ κοσμικούς, ἀνοήτους τύπους, μὲ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς θεωροῦσε κατωτέρους του...

Τώρα ὅμως ποὺ ἔβλεπε τὴν Ἑλένη νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὸ μουσικὸ κομμάτι τοῦ Ρονσάρ, καταλάβαινε ὅτι αὐτὸς ἦταν παρείσακτος, ὅτι αὐτὸς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ θερμάνῃ τὴν καρδιά της.

Ὁ Βωτιὲ ὁ σιδερένιος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔτρεμαν οἱ Κυβερνήσεις, ἐνοιώσε δυὸ θερμὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν πάνω στὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του...

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε στὸ γραφεῖο του, ἔγραψε ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν κλητῆρα του νὰ τὸ πάῃ στὴν Ἑλένη...

Τῆς ἔγραφε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὴν κρατᾷ πιὰ δεμένη καὶ ὅτι τῆς ἔδινε τὴν ἐλευθερία της. Τὸ μέγαρο ποὺ ἔμενε καὶ ὅλα τὰ δῶρα ποὺ τῆς εἶχε κάνει, μποροῦσε νὰ τὰ κρατήσῃ.

Συγχρόνως, ὁ Ζὰκ Ρονσὰρ ἔλαβε τὴν ἄλλη μέρα μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ ἕνα μεγάλο μουσικὸ θίασο. Τὸν ζητοῦσαν ὡς διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας...

Ὁ πανίσχυρος δημοσιογράφος εἶχε θυσιασθῇ ἐνώνοντας τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους νέους.

ΠΑΥΛΟΣ ΖΕΡΟΝΤ

●

«Ἔκαμα ἕνα ἔγκλημα πρώτης τάξεως...»

Ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι θὰ μποροῦσαν νὰ φθονήσουν τὴν τύχη τοῦ συναδέλφου των Τζὼν "Εντβιν τοῦ «Μόντρεαλ Χέραλντ», ποὺ ἔλαβε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸ ἀκόλουθο τηλεφώνημα:

—«Ἐλᾶτε ἀμέσως στὸ τάδε μέρος. Ἔκαμα ἕνα πρώτης τάξεως ἔγκλημα, ποὺ θὰ προκαλέσῃ μεγάλο θόρυβο».

Ὁ Τζὼν "Εντβιν ἔτρεξε στὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχαν ὁρίσει καὶ ἐκεῖ βρέθηκε ἐμπρὸς στὸ πτῶμα τοῦ πιὸ ἐπικινδύνου γκάνγκστερ τοῦ Μοντρεάλ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει ἦταν παρὼν καὶ ἔδωκε στὸ δημοσιογράφο κάθε ἐπιθυμητὴ λεπτομέρεια γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν ἀνακαλύψουν καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι, δέχθηκε πρόθυμα νὰ τὸν... φυλακίσουν ἐπὶ 24 ὧρες στὰ γραφεῖα τοῦ «Μόντρεαλ Χέραλντ»), ἔτσι, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἀνέγραφε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς συνταρακτικῆς εἰδήσεως.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

Π. Σωτηροπούλου, ἐνταῦθα: Δὲν διαθέτομε ἀκόμη ἐπαρκῆ χῶρο γιὰ τὴν δημοσίευσι συνεργασίας ἀναγνωστῶν. Κ. Γ. Κ., Κόρινθον: Πολὺ σύντομα θὰ ἐγκαινιάσωμε κι' αὐτὴ τὴ σελίδα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. «Ἀθ ν α σ ι ά δ η ν — Β ο γ ι α τ ζ ῆ ν», "Εδεσσα: Δὲν τὸ βρήκαμε καὶ τόσο ἐπιτυχές. Ἀ θ. Μ π α ϊ μ π ά τ η ν, Θεσσαλονίκην: Ὄχι καὶ τόσο καλό. Λαμβάνομε πολλὰ καὶ κάνομε αὐστηρὴ ἐπιλογή. Δ ί δ α "Ε λ λ η ν, ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ εἶνε στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Π. Γ. Λ υ μ ο ύ ρ η ν, Κρυονέρι, Ζακύνθου: Τὰ τεύχη ποὺ θέλετε ὑπάρχουν μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν, ἐπιβαρύνονται δὲ μὲ δραχ. 100 ἕκαστον γιὰ τὰ ταχυδρομικά. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Σ ώ τ ο ν, Ἰωάννινα: Τὰ συστήματα ἦσαν διαφορετικὰ καὶ γι' αὐτὸ κι' οἱ δύο πῆραν τὸ σχετικὸ προνόμιο, ὁ ἕνας στὴν Ἀμερικὴ καὶ ὁ ἄλλος στὴν Ἰταλία. Γιὰ τὸ δεύτερο ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα. Ν. Μ π α τ ά γ ι α: Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε καλό. Μ ο ρ σ έ: Δὲν δημοσιεύομε τέτοιου εἴδους ἀγγελίες. Μ ο υ σ ι κ ό φ ι λ ο ν Σ. Ι., Θεσσαλονίκην: Σχετικὲς πληροφορίες θὰ σᾶς δώσῃ ἡ Ρωσικὴ Πρεσβεία. Δ. Π α π α π έ τ ρ ο υ, ἐ ν τ α ῦ θ α: Τὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου δὲν εἶνε καλλιτεχνικό. Φτιάξτε κανένα ἄλλο ἁπλούστερο. Β. Κ ο ν τ ο γ ι ω ρ γ α κ ό π ο υ λ ο ν, Κρυονέρι: Τεῦχος ἐστάλη. Ζητῆστε πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, ὁδὸς Τζώρτζ, ἀριθ. 6. Ν τ ό ν α λ τ Μ π α γ α ν έ λ ι, ἐνταῦθα: Ζητῆστε πληροφορίες ἀπὸ τὸ διαφημιστικὸν γραφεῖον «Μυνήτωρ» τοῦ κ. Μεταξᾶ. «Ἰ ά σ ο ν α», ἐνταῦθα: Τὰ ποιήματά σας, ἔχουν ἀρκετὸ αἴσθημα, ἀλλὰ εἶνε κάπως ρωμαντικά. Ἐπίσης ὑστεροῦν ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Φαίνεται ὅμως ὅτι μὲ τὴ σπουδὴ καὶ τὴν ἐξάσκησι θὰ γράψετε καλά. «Ἀ σ π ρ η Π α σ χ α λ ά», Λάρισα: Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομε κανένα νέον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ποὺ νὰ θέλῃ νὰ ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου, οἱ ὁποῖες κατὰ τὴ γνώμη μας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρωνται μόνο γιὰ τὰ μαθήματά τους. Εἶνε τόσο δύσκολες σήμερα οἱ σπουδές! Θ ά ν ο ν Δ ή μ ο ν: Σᾶς πιστεύομε ὅτι τὸ ποίημά σας εἶνε βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τοῦ συναισθηματικοῦ σας κόσμου. ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μόνον. Πρέπει νὰ εἶνε καὶ τεχνικῶς ἄρτιο. Καὶ τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε. Διαβάζετε Ἕλληνες ποιητάς. Θὰ μάθετε ἀπὸ αὐτοὺς πολλὰ πράγματα. Γ. Χ ρ ι σ τ ό π ο υ λ ο ν: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὸ δῶρο σας, δηλαδὴ τὸ σταυρόλεξο. Ἔχει ὅμως πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ δὲν ἐνεκρίθη.

Ἡ καρδιὰ τῆς μάννας

—Τί ἔχεις, μαννοῦλα μου, καὶ δὲν μιλᾷς;

—Τί θὲς νὰ πῶ παιδί μου;

—Ὅ,τι λὲς τὶς ἄλλες μέρες ὅταν ἔρχεσαι ἀπὸ τὴ δουλειά. Μοῦ γελᾷς, μὲ χαϊδεύεις, μὲ ρωτᾷς τί ἔκανα, ἂν ἔφαγα, ἂν ἔπαιξα... Σήμερα δὲν μοῦ λὲς τίποτα... Κι' ὅμως μοῦ πονάει τὸ κεφάλι μου...

Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ Μίμης, ἓν' ἀγοράκι ἕξη χρονῶν στὴ χήρα μαννοῦλα του, τὴν Τήνα.

★

Ἡ Τήνα εἶνε μιὰ μελαχροινή, μελαγχολικὴ κοπέλλα εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν, λεπτή, μαυροφορεμένη, μὲ πικραμένα τὰ καλογραμμένα χείλη της καὶ τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτά της μάτια ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶνε πάντα ἕτοιμα γιὰ νὰ κλάψουν.

Κύτταξε τὸ μικρό της. Τὰ χείλη της ἀνοτερέμουν καὶ δυὸ δειλὰ δάκρυα, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ, κύλησαν στὰ ὠχρά, μελαψὰ μάγουλά της. Τὸ ἰσχνὸ κορμί της, ἔτσι ὅπως ἦταν κουλουριασμένο στὴν καρέκλα ἀναταράχτηκε ἀπὸ ἕνα λυγμό.

Τὸ ἀγόρι της τὴν πλησίασε, σκαφάλωσε στὰ γόνατά της κ' ἐτύλιξε τὸ λαιμό της μὲ τὰ μικρὰ μπρατσάκια του.

Ἐκείνη, σὰν μικρὸ παιδί, ἀφήνεται στ' ἀγκαλιάσματα τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὸ φιλᾷ μὲ μιὰ λαχτάρα, ποὺ μόνο ἡ καρδιὰ τῆς μάννας νοιώθει.

—Μὴν κλαῖς, μαννοῦλα... Ἐγὼ σ' ἀγαπάω... Ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς;...

Ἂν τ' ἀγαποῦσε; Μὰ καὶ τί ἄλλο εἶχε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί; Ποῦ ἀλλοῦ θἄβλεπε τὴν ἀγάπη ποὺ πλημμύριζε τὰ μητρικά της στήθη;

Τόσφιξε στὴν ἀγκαλιά της ἐνῶ τὸ μικρὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς λέῃ:

—Μ' ἀγαπᾶς, μαννοῦλα;

Ἡ Τήνα παντρεύτηκε μικρὴ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι πλάθοντας τὰ πιὸ ὡραῖα ὄνειρα, γιὰ τὸ σπιτάκι τους ποὺ θὰ ἔφτιαναν ἐκεῖ στὸ χωριό, γιὰ τὴ δουλειά τους ποὺ θὰ μεγάλωναν καὶ θὰ μάζευαν πολλὰ χρήματα.

—Θέλω νὰ ντυθῇς κομψά, νὰ γίνῃς κομψή, νὰ γίνῃς πεῖσ ὡραία ἀκόμη τῆς ἔλεγε. Θέλω νὰ σὲ καμαρώνω, πέρδικά μου, σὰν πᾶς στὴν ἐκκλησιὰ καὶ στὰ πανηγύρια...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ χαρῇ τίποτα ἡ ἄμοιρη ἡ Τήνα. Σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα σκοτώθηκε ὁ ἀγαπημένος της. Καὶ τὰ ρὸζ καὶ τ' ἄσπρα καὶ τὰ γαλάζια φορέματα, βαφτήκαν καὶ γινῆκαν μαῦρα καὶ ὁ πόνος τὴν πλάκωσε σκληρός, ἀπαίσιος.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴ μεγάλη της λύπη, ἡ Τήνα, μονάχα ἕνα προσωπάκι ἀντικρύζει ποὺ τὴν κυττᾷ κι' αὐτὸ φοβισμένα, περίλυπα: τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ της. Τίποτα δὲν τῆς ἔμενε πιὰ στὸν κόσμο, καμμιὰ ἄλλη παρηγοριά, παρὰ μονάχα ὁ Μίμης της.

Κι' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτό, μὲ ὅλη τὴν καρδιά της.

Κι' οἱ μέρες περνοῦν θλιβερὲς καὶ σκληρὲς ὅλο δουλειά, μ' ἕνα μονάχα πιὰ σκοπὸ στὴ ζωή της: νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ σπουδάσῃ τὸ παιδί της.

★

Δὲν ἦταν ὅμως τόσο εὔκολο γιὰ μιὰ τόσο νέα γυναῖκα, οὔτε νὰ παιδεύεται οὔτε νὰ συνεχίζῃ τὶς δουλειὲς τοῦ ἀνδρός της. Λύγιζε πολλὲς φορὲς ἡ ψυχή της μπρὸς στὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς.

Ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων, ἡ χαρὰ τῶν κοριτσιῶν ποὺ πραγματοποιοῦσαν τὰ ὀνειρά τους, τῆς λύγιζε πολλὲς φορὲς τὴ θέλησι κι' ὅταν μιὰ μέρα ἕνας παιδικός της φίλος, ξανοίγοντας τὴν καρδιά του τῆς εἶπε:

—Τήνα, σὲ βλέπω ποὺ ὑποφέρεις. Πολεμᾷς γιὰ τὸ παιδί σου, γιὰ τὴ ζωή σου, γιὰ χίλια πράγματα ποὺ σύ, μιὰ γυναῖκα μόνη, εἶνε δύσκολο νὰ κάνῃς. Ἀποφάσισέ το, θὰ γίνω ἕνας καλὸς σύντροφός σου, καὶ ἡ ἀγάπη μου θὰ σὲ περιβάλλῃ μὲ ὅλη της τὴ θέρμη καὶ τὴ στοργή.

Τὸν κύτταξε ἡ Τήνα ἀναποφάσιστη καὶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα.

Μήπως δὲν ἦταν πολὺ νέα, μήπως δὲν εἶχε κι' αὐτὴ δικαιώματα στὴ ζωή; Καὶ πονοῦσε ἡ ψυχή της, γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔχασε τόσο πρόωρα καὶ γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ δὲν τοὺλυσε τώρα ν' ἀγγίξῃ.

—Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ ἀπάντησι, τῆς εἶπε ἐκεῖνος ἕνα πρωϊνό. Αὔριο σὰν θὰ φορτώσουμε τὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἐγὼ θὰ φύγω καὶ θἄθελα νὰ ξέρω τί ἀποφασίζεις.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Τήνα σαλιγγώτας τὴν καρδιά της, δὲν τοὔπε τίποτα. Τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο ποὺ ἔστελνε φορτωμένο στὴν Ἀθήνα, καὶ γύρισε σπίτι της σκυφτή, θλιβερή, σὰν φάντασμα, ἀνάμεσα στὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

★

Καὶ τώρα κρατᾷ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της τὸ Μίμη, τὰ δάκρυά της τρέχουν πυρὰ ἀπὸ τὰ μάτια της ἐνῶ τὰ γείλη της ψιθυρίζουν ἀποφασιστικὰ αὐτὴ τὴ φράσι:

—Δὲν θὰ πικραίνομαι πιά, μικρό μου... Ὅλες μου οἱ σκέψεις, ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ ἀφοσιωθῇ σὲ σένα... Θέλω νὰ σὲ δῶ μεγάλο, παιδί μου, μεγάλο ἔτσι ὅπως ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ σὲ καμαρώσω!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΙΜΑΤΙΣΜΟ - ΟΥΝΡΑ
ΚΑΙ
ΔΕΜΑΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"Οσοι δὲν πῆραν νὰ μὴν στεναχωροῦνται. Γι' αὐτοὺς φροντίζουμε μεῖς ποὺ διαθέτουμε μεγάλη ποικιλία εἰδῶν μὲ τὶς κάτωθι φθηνὲς τιμές:

Κομπινεζὸν Ἄξεχ..	7.000—20.000
Κυλόττες	2.000—12.000
Μπλοῦζες γυναικῶν	5.000—22.000
Κάλτσες ἀνδρῶν	1.200— 6.000
Φανέλλες	2.000— 8.500
Ὑποκάμισα	11.000—30.000
Κασκορσὲ	3.000— 6.500
Σοσόνια ἀνδρ.	2.000— 5.000
Κάλτσες Ἀράχνη	6.000—18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Οἱ προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων

Θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ τέλους ἕνας παλιὸ ὄνειρο τοῦ ἀνθρώπου: νὰ γίνῃ διαφανής. Ἀόρατος; Ἀκόμη καὶ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία, συναντοῦμε τὸ θρύλο τοῦ μαγικοῦ δαχτυλιδιοῦ, ποὺ κανε ἀόρατο τὸ βασιλέα Γύγη. Κι' ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Οὐέλς χειρισθῆκε μὲ τὴ συνηθισμένη δεξιοτεχνία του ἕνα ἀνάλογο θέμα στὸ μυθιστόρημά του («Ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος»).

Ἀσχέτως κάθε ἄλλης καταπληκτικῆς συνεπείας, σκεφθῆτε τὶς τεράστιες προόδους ποὺ θὰ σημείωνε ἡ ἀνατομία, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γινόντουσαν διαφανεῖς οἱ σάρκες ζωντανῶν ζώων, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τὴν ἐσωτερικὴ μορφὴ καὶ τὴ λειτουργία τῶν ὀργάνων τους. Δὲν θὰ χρειαζόταν πιὰ νὰ κομματιάζωνται τὰ ζῶα, ζωντανά, γιὰ ἀνατομικὲς μελέτες.

Εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Θεωρητικῶς ναί. Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνουμε δυὸ σταθμοὺς στὴ λύσι τοῦ προβλήματος: Πρῶτα δηλαδὴ θὰ γίνουν διαφανεῖς οἱ σάρκες ζώων νεκρῶν καὶ κατόπιν θὰ πραγματοποιηθῇ ἴσως τὸ ἴδιο θαῦμα στὴ ζωντανὴ σάρκα.

Ὑπάρχει ἤδη μιὰ ἁπλὴ μέθοδος, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται διαφανῆ διάφορα ἀνατομικὰ παρασκευάσματα. Στηρίζεται στὴν ἑξῆς ἁπλὴ ἀρχή:

Ἀπ' τὸ φῶς ποὺ πέφτει πάνω σ' ἕνα ἀντικείμενο, ἕνα μέρος ἀντανακλᾶται κι' ἕνα ἄλλο εἰσχωρεῖ μέσα στὸ σῶμα. Ὅσο περισσότερο φῶς εἰσχωρεῖ κι' ὅσο λιγώτερο ἀντανακλᾶται, τόσο τὸ ἀντικείμενο φαίνεται διαφανέστερο. Γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ ὅμως πολὺ φῶς, πρέπει ἡ ὕλη τοῦ ἀντικειμένου νὰχῃ ἴσο δείκτη διαθλάσεως μὲ τὸ περιβάλλον (συνήθως ἕνα ὑγρό) μέσα στὸ ὁποῖο εἶνε βυθισμένο. Τότε γίνεται τελείως ἀόρατο ἐκεῖ μέσα. Μιὰ γυάλινη πλάκα π. χ. χάνεται ἀπ' τὰ μάτια μας, ἂν τὴ βυθίσουμε σ' ἕνα ὑγρὸ ποὺ ἔχει ἴδιο δείκτη διαθλάσεως μὲ τὸ γυαλί.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου αὐτῆς στοὺς ζωϊκοὺς ἱστοὺς εἶνε πιὸ πολύπλοκη. Γιατί οἱ ἱστοὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλὰ συστατικά, μὲ διάφορους δείκτες διαθλάσεως. Ὡστόσο ἕνας ὡρισμένος ἱστὸς ἢ ἕνα ὄργανο ἔχει στὴν πρᾶξι ἕνα μέσον ὅρο δείκτου διαθλάσεως. Ἂν ἐμποτισθῇ λοιπὸν μ' ἕνα ὑγρὸ μὲ ἴσο δείκτη κι' ἐπειτα βουτηχθῇ μέσα σ' αὐτό, ἀποκτᾷ μιὰ ἀρκετὴ διαφάνεια.

Βουτώντας π. χ. ἕνα βάτραχο σὲ μίγμα δυὸ χημικῶν οὐσιῶν, σαλικυλικοῦ μεθυλίου καὶ βενζοϊκοῦ βενζυλίου, οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ διακρίνουν μέσα ἀπ' τὴ δια

Διήγημα ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τῆς δολοφονημένης

Μόλις παντρεύτηκα, ἀγόρασα ἕνα παλιό μὰ ὄμορφο σπίτι, ἂν καὶ κάποιος γείτονας μοῦ σφύριξε κρυφὰ ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε στοιχειωμένο. Ὁ ἰδιοκτήτης, ἕνας παράξενος ἄνθρωπος μὲ γκρίζα σκληρὰ μάτια, δὲν μοὔκανε λόγο σχετικῶς. Μοῦ εἶπε πὼς πουλάει τὸ σπίτι γιατὶ τοῦ φέρνει θλιβερὲς ἀναμνήσεις. Εἶχε ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς ἡ γυναίκα του καὶ τὸ κάθε τί τοῦ τὴν θύμιζε.

Ἐγκατασταθήκαμε ἀπὸ τὴν ἑπομένη ὁ' αὐτό, μὰ τὴν ἄλλη μέρα εἶδα τὴ Μάρθα μου στενοχωρημένη, μὲ τὰ μάτια κομμένα καὶ μὲ ἕνα ὕφος τρομαγμένο. Τὴ ρώτησα τί τῆς συμβαίνει κι' ἐκείνη μοὔσφιξε μὲ ἀγωνία τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε, Τζών... Δὲν θὰ σοῦ πῶ ἀνοησίες κι' ἔτσι πρόσεξε μήπως μὲ κοροϊδέψῃς... Λοιπόν, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδῶ μέσα στὴ κρεββατοκάμαρά μας συμβαίνει κάτι τὸ ἀκαθόριστο, κάτι τὸ μυστηριῶδες, τὸ ὁποῖο μὲ φοβίζει. Ὅλα τὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μας εἶνε ἐν τάξει... Ἀλλὰ ὅσο βρίσκομαι ἐδῶ στὴ κρεββατοκάμαρα, ἡ καρδιά μου σφίγγεται χωρὶς νὰ θέλω. Κι' αὐτὲς τὶς δυὸ νύχτες τώρα, τινάζομαι διαρκῶς ἀπὸ τὸν ὕπνο μου, σὰν νὰ μὲ τσίγκλη ἐφιάλτης.

Προσπάθησα νὰ τὴν καθησυχάσω μὰ ἡ Μάρθα μου ἐξακολούθησε:

—Ὄχι, Τζών... Εἶμαι σίγουρη γι' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω... Νά, χθὲς τὰ μεσάνυχτα, ξυπνῶντας ἀπότομα καθὼς σοῦ εἶπα, εἶδα κάτι σὰν μιὰ γυναικεία σιλουέττα, κομμένη ἀπὸ ὁμίχλη, νὰ τριγυρίζῃ ἀθόρυβα κι' ἀργά, μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά μας! Προσπάθησα νὰ φωνάξω, ἀλλὰ μοῦ εἶχε κοπῆ ἀπὸ τὸ φόβο ἡ λαλιά... Θέλησα νὰ σὲ σκουντήσω καὶ νὰ ξυπνήσῃς, ἀλλὰ εἶμ' ἀνίκανος ἀκόμη καὶ νὰ κουνηθῶ!...

Γέλασα καὶ τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου. Κατάλαβε κι' ἐκείνη ὅτι θὰ εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς ἐφιάλτικου ὀνείρου, ἀνακουφίστηκε καὶ γέλασε μαζύ μου.

Τὸ μεσημέρι ἡ Μάρθα μου ἀνέβηκε στὴ κρεββατοκάμαρά μας γιὰ νὰ ντυθῇ. Ἐγὼ ἔμεινα κάτω στὴ τραπεζαρία περιμένοντάς την νὰ πᾶμε ἕναν περίπατο!

Ξαφνικὰ τὴν βλέπω νὰ μπαίνῃ κατάχλωμη, τρεχάτη καὶ πραμαγμένη. Μόλις ἤρθε κοντά μου, τραύλισε ἀχνά:

—Τζών... φοβᾶμαι... ἄρχισα νὰ φοβᾶμαι καὶ τώρα ἀκόλουθα μέσα μεσημέρι, στὴν ἀλφα!... Ἐνοιωσα τὴν ἀόρατη παρουσία κάποιου, ἐκεῖ μέσα... Ἐνοιωσα νὰ μὲ κυττᾷ μ' ἐπιμονὴ δυὸ μάτια, δυὸ φρικτὰ μάτια!...

Καὶ πάλι τὴν καθησύχασα. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας στὸ φωτεινὸ σπίτι μας, μοῦ στήλωνε τὴ ψυχή μου καὶ μ' ἔκανε νὰ θεωρῶ γιὰ ἀνοησίες τοὺς φόβους τῆς νεαρῆς συζύγου μου... Ἀνέβηκα, λοιπόν, μαζί της ἀπάνω στὴ κρεββατοκάμαρα. Κάτι σὰν ψυχρὸ ἀεράκι δρόσισε τὸ πρόσωπό μου μόλις μπῆκα μέσα. Τρόμαξα, μὰ εἶδα ὅτι τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἡσύχασα. Ψάξαμε παντοῦ, μὰ φυσικὰ δὲν βρήκαμε τίποτε ἀπολύτως. Γελάσαμε τότε κι' οἱ δυό. Κάποια κρυφὴ ντροπὴ ρόδισε τώρα τὰ μάγουλα τῆς γυναικούλας μου. Χαμήλωσε τὰ μάτια της, μὴ τολμῶντας νὰ μὲ κυττάξῃ κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ἐγὼ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀφήσω μονάχη, ξαπλώθηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενα.

—Δὲν κλείνεις τὸ παράθυρο ὥσπου νὰ ντυθῇς; τῆς εἶπα. Θὰ κρυώσῃς!

Συμμορφώθηκε μὲ τὴ σύστασι μου, μὰ τὸ ἀλλόκοτο ψυχρὸ ἀεράκι ἐξακολουθοῦσε νὰ δροσίζῃ ἀνεξήγητα τὸ πρόσωπό μου...

Χωρὶς νὰ πῶ τῆς Μάρθας μου τίποτε, σηκώθηκα παραξενεμένος νὰ βρῶ ἀπὸ ποῦ ἔμπαινε τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο τοῦ ἀέρος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ πιστόλι μου σκυλὶ νὰ γαυγίζῃ παραπονετικά. Μᾶς εἶχε κάσει τόσην ὥρα καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τοῦ σφύριξα νἀρθῇ ἐπάνω. Ἀμέσως, μὲ χαρούμενα γαυγίσματα παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας κουνῶντας τὴν οὐρά του.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ εἶδα ὅτι τὸ πιστό μας ζῶο στάθηκε στὸ κατῶφλι σὰν μαρμαρωμένο. Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ περάσῃ. Τὰ ἔξυπνα μάτια του ἐρευνοῦσαν τὴν κρεββατοκάμαρα καὶ κύτταζαν τρομαγμένα. Οἱ τρίχες τῆς ράχης του ἦσαν ἀνασηκωμένες....

Συγχρόνως ἄρχισε ἕνα οὐρλιασμα πένθιμο καὶ σιγαλό, ἐνῶ συγχρόνως μὲ τὰ νύχια του ἔξυνε τὸ πάτωμα.

Τὰ καμώματα αὐτὰ τοῦ σκύλου μας μᾶς πάγωσαν. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόταν αὐτός, δίκως νὰ τὸ βλέπωμε;

Ἡ Μάρθα μου ἔτρεμε σύγκορμη. Τὴν ἤπρα στὴν ἀγκαλιά μου, μὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὴν ἡσυχάσω.

—Κάτι τρομερὸ συμβαίνει ἐδῶ μέσα!... τραύλισε, νοιώθοντας τὰ μάτια της.

Κατόπιν αὐτοῦ κοιμηθήκαμε τὴ νύχτα αὐτὴ στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὅταν ὅμως πλησιάσανε τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκα κρυφά, ντύθηκα, πῆρα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸ ἠλεκτρικό μου φανάρι καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι ἀποφασισμένος νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριο. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ μπῆκα στὴ κρεββατοκάμαρα καὶ κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἀπόλυτη σιωπὴ ἁπλωνόταν γύρω. Κρατοῦσα τὸ πιστόλι μου, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά.

Ἄξαφνα ἕνα παγωμένο ρεῦμα ἀέρος μὲ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Κύτταξα ποὸς τὸ διάδρομο καὶ τὸν εἶδα φωτισμένον μ' ἕνα ἀλλόκοτο φῶς!

Τὸ δόντι μου ἔτριξε καὶ μιὰ ἀνατριχίλα γλύστρησε στὴ ράχη μου. Μιὰ φωτεινὴ σιλουέττα ἀσπροντυμένης καὶ μισόγυμνης γυναίκας περνοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἔξω ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα... Καὶ βαδίζοντας ἀθόρυβα, σχεδὸν μετέωρη στὸν ἀέρα, προοπέρασε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τράβηξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου!

Τινάχθηκα ὀρθὸς καὶ βγῆκα στὸν γειτᾶτο ἀπὸ μυστηριῶδες κι' ἀνεξήγητο φῶς διάδρομο. Στὸν ἴσιο τῶν βημάτων, καὶ σὰν νὰ τὰ περίμενε, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἡ ἀλλόκοτη καὶ φωτεινὴ ἐκείνη σιλουέττα. Κι' ἀμέσως ὕστερα ἀνοίγοντας τὰ μπράτσα της — σὰν νὰ μὲ προσκαλοῦσε νὰ πλησιάσω — ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἀνάποδα πρὸς τὰ πίσω, μὲ γυρισμένο τὸ ἀνάερο πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος μου!

Σὰν μαγνητισμένος, ἀκολούθησα τὴ φωτεινὴ ὀπτασία ὡς τὸ βαθος τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιὰ σκάλα. Ἡ φωτεινὴ σιλουέττα — ἀνάποδα ἐπάνω — ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια, μὴ παύοντας νὰ μὲ προσκαλῇ μὲ γνεψίματα νὰ πάω κοντά της...

Ἀνέβηκα κι' ἐγὼ τὴ σκάλα. Στὸ κεφαλόσκαλο, ὑπῆρχε ἡ κλειστὴ πόρτα μιᾶς ἀποθήκης. Κι' ἐκεῖ ἡ ὀπτασία κάθηκε, ἐνῶ βαθὺ σκοτάδι μὲ τριγύρισε ἀπότομα!

Ξεσπασα πιά... Οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν τρομο μου γκρεμοτσακίστηκα στὶς σκάλες, πέρασα τὸ διάδρομο καὶ ρίχτηκα ἔξω στὸ δρόμο. Ἔτρεξα στο σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, τοὺς ἀναστάτωσα, ξυπνῶντας τους μὲ τὶς φωνές μοι. Λαχανιασμένος τοὺς διηγήθηκα τί μοῦ συνέβη καὶ τοὺς κάλεσα μαζί μου. Πραγματικὰ φύγαμε, καὶ ἡ Μάσθα ἀκόμα, γιὰ τὸ σπίτι. Στὸ δρόμο μιὰ περίπολος ἀπὸ τρεῖς ἀστυφύλακες μᾶς ἀκολούθησε.

Μπαίνοντας μέσα στὸ σπίτι, ἀνάψαμε ὅλο τὰ ἠλεκτρικά. Μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν ἀστυφυλάκων, τοὺς ὡδήγησα ὅλους ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε καθῆ ἡ φωτεινὴ σιλουέττα. Μὲ τρεμούλα ἄνοιξα τὴ πόρτα καὶ μπήκαμε μέσα ὅλοι μαζί...

Ἀλλὰ ἄλλο τίποτε ἀπὸ κάτι παλιὰ σκονισμένα ἐπιπλα, πεταμένα σὲ μιὰ γωνιά, δὲν εἴδαμε.

—Ὁ κύριος ἔχει δίκηο! φώναξε ὡστόσο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες. Κάτι ἀλλόκοτο συμβαίνει ἐδῶ μέσα!... Νοιώθω μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ ποὺ ἔδεν μοιάζει μὲ μυρωδιὰ νοτισμένης ἀποθήκης.

Πραγματικά, κάτι σὰν μυρωδιὰ τάφου κι' ἀποσυνθέσεως πτώματος σκορπιζόταν ἐκεῖ μέσα. Ψάχνοντας μὲ τὰ φανάρια, ἀντικρύσαμε ἕνα μέρος τοῦ τοίχου ὑγρὸ σὰν νἄταν καινουργιοχτισμένο. Τὸ χτυπήσαμε δυνατὰ κι' ἀκούστηκε τότε ἕνας ὑπόκωφος ἦχος, σὰν κάτι ἄδειο νὰ ὑπῆρχε πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοίχο!...

... ...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα καλέσαμε δυὸ ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι γκρέμισαν τὸν τοῖχο. Μιὰ φρικτὴ ὀσμὴ πτώματος μᾶς ἔπνιξε. Κι' ἀναστριχισμένοι, λουσμένοι σὲ ἱδρῶτα τρόμου κι' ἀγωνίας ἀντικρύσαμε τὸ πτῶμα μιᾶς νεαρῆς γυναίκας!

Ἦταν ἡ μυστηριωδῶς ἐξαφανισθεῖσα σύζυγος τοῦ πρώην ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ. Ἀγαπῶντας μιὰν ἄλλη γυναίκα, ὁ ἀπαισιος σύζυγος, καὶ θέλοντας νὰ τὴν ξεφορτωθῇ, τὴ δολοφόνησε κρυφά. Καὶ κατόπιν γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἔγκλημά του, ἔχτισε τὸ πτῶμα της στὸ μέρος ἐκεῖνο... Κι' ἔτσι τὸ ἔγκλημα θὰ ἔμενε σκοτεινὸ γιὰ πάντα, ἂν ἡ Μάρθα κι' ἐγὼ δὲν βλέπαμε τὸ φάντασμα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου θύματος!

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωῒ ὁ ἰδιοκτήτης συνελήφθη ἀμέσως. Ὡδηγήθηκε μπρὸς στὸ πτῶμα τοῦ θύματος του, κι' ὡμολόγησε ἀμέσως τὸ φρικτὸ κακούργημά του.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΣΑΟΥ

◆◆

Ὑπερβολικὴ σεμνοτυφία

Φαίνεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Μονρόε, στὴν πολιτεία τῆς Γιούτα, εἶνε ὑπερβολικὰ σεμνότυφοι... Ἔτσι μόνον ἐξηγεῖται ἕνας τοπικὸς νόμος, ποὺ ἐπιβάλλει, ὅταν χορεύῃ ἕνα ζευγάρι, νὰ «διακρίνεται ἀνάμεσά τους τὸ φῶς τῆς ἡμέρας»!...

Ἕνας ἄλλος νόμος, στὴν πολιτεία Μαίρυλαντ, ἔχει κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο σκοπό: τῆς διαφυλάξεως τῆς ἠθικῆς. Ἀπαγορεύει λοιπὸν σ' ἕνα νέο νὰ κάμῃ περισσότερες ἀπὸ ἕξη ἐπισκέψεις τὴ βδομάδα στὴν ἴδια κοπέλλα. Ἄλλως, θεωρεῖται πιὰ ἀρραβωνιαστικός της καὶ ὑπέχει ὅλες τὶς εὐθύνες ποὺ δημιουργεῖ αὐτὴ ἡ... «ὑποσχεσις γάμου».

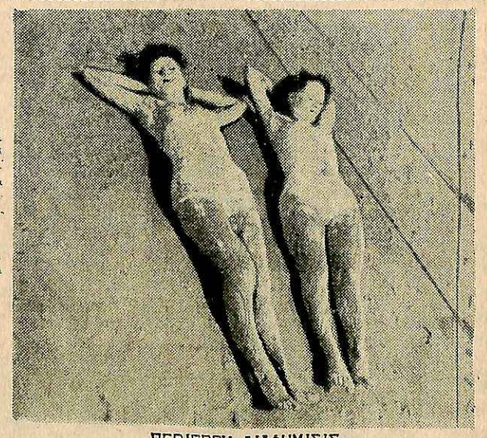

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Ἡ ἀγγλικὴ «πλὰζ» τοῦ Σάουθεντ ἔχει κακὴ φήμη, γιατὶ εἶνε λασπῶδης. Οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς της ὅμως, γιὰ νὰ τὴν κάνουν τῆς μόδας, κατέκλυσαν ἐφέτος ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία μὲ τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία ποὺ δείχνει (;) ὅτι τὰ λασπόλουτρα εἶνε ἀπαραίτητα στὴ γυναικεία ὁμορφιά.

ΚΑΝΕΤΕ ἕνα «ἔλεγχο ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ»

Συμβουλὲς στὰς συζύγους

—Ἕνα καλοκαιρινὸ ταξειδάκι, μοῦλεγε κάποιος γνωστός μου, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάμω μιὰ ἀπροσδόκητη ἀνακάλυψι: ὅτι ἔχω μιὰ γοητευτικὴ γυναικούλα! Θ' ἀπορήσετε ἴσως πῶς τὸ κατάλαβα τόσο ἀργά, ἐπειτα ἀπὸ 12 ἐτῶν συζυγικὴ ζωή... Μὰ εἶνε ἁπλούστατο! Στὰ 12 αὐτὰ χρόνια, εἴχαμε χάσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ζούσαμε μαζί, βλεπώμαστε καθημερινῶς, κι' ὅμως μᾶς χώριζαν οἱ σκοτεινὲς κι' ὁ ἐκνευρισμὸς τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Κάθε τόσο, τὴν γκρινιέζα γιὰ κάτι ποὺ δὲν πήγαινε καλὰ στὸ νοικοκυριό μας. Ἐκεῖνη μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τόνο ἐπιθετικὸ κι' εὑρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι δὲν κατάφερνα ν' αὐξήσω τὰ ἐσοδά μου. Ἐγὼ πάλι τὴς παραπονιόμουν ὅτι ξόδευε πολὺ ἀσκημα τὰ λεπτά μας... Μὲ λίγα λόγια, εἶχα μιὰ γυναῖκα ὀξύθυμη, τυραννική, πεισματάρα, ἀνυπόφορη!

»Τὸ φετεινὸ ὅμως καλοκαίρι κάνομε ἕνα ταξειδάκι, μόνοι οἱ δυό μας, ἀφοῦ ἀφήσαμε τὰ παιδιὰ στὴ γιαγιά τους. Γνωρίσαμε ἔτσι γιὰ δεύτερη φορὰ τὶς ὡραῖες ἡμέρες τῶν ἀρραβώνων μας, ξανασυνδεθήκαμε ψυχικά, περάσαμε ἕνα καλοκαίρι μῆνα τοῦ μέλιτος... Συγχρόνως κάναμε μαζὶ ἕνα μικρὸ ἔλεγχο συνειδήσεως, ἀναγνωρίσαμε καθένας μὲ εἰλικρίνεια τὰ λάθη του καὶ διαπιστώσαμε μὲ λύπη ὅτι καλάσαμε ἄδικα τόσες ὡραῖες Κυριακές μας, τόσες βραδυὲς μας... τόσα χρόνια τῆς ζωῆς μας!

Ἡ ἐκμυστήρευσις αὐτὴ τοῦ γνωστοῦ μου μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ κάθε ἀντρόγυνο τὴν εὐκαιρεία νὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνα τέτοιο ταξειδάκι, μπορεῖ ὅμως πάντως νὰ κάμῃ τὸν «ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως» ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διορθώσῃ πολλὰ («κακῶς κείμενα») καὶ νὰ γνωρίσῃ μιὰ καινούργια περίοδο εὐτυχίας κι' ἁρμονικῆς συμβιώσεως.

Καὶ πρῶτα ἐσεῖς, κυρία... Εἶσθε βεβαία ὅτι ὑπῆρξατε πάντοτε μιὰ ἰδεώδης σύζυγος — ὅπως καυχιέσθε — κι' ὅτι ἀδικηθήκοτε κοντὰ στὸν ἄντρα σας, τὸν γεμάτον ἐλαττώματα; Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ ἐξακριβώσετε, αὐτό. Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε, θὰ σᾶς ὑποδείξουμε μερικὰ ἀπ' τὰ πολλὰ μικροπράγματα ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ μιὰ γυναῖκα στοργικὴ, ἀφωσιωμένη, γλυκειὰ κι' ἐπιθυμητή. Ρωτῆστε τὸν ἑαυτό σας ἂν φέρεσθε καὶ σεῖς ἔτσι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις...

Σωστὸ εἶνε, βέβαια, νὰ περιποιῆσθε τὸ ντύσιμό σας κι' τὴν ἐμφάνισί σας ἐν γένει, ὅταν βγαίνετε ἔξω. Δὲν πρέπει ὅμως νἄσθε λιγώτερο φιλάρεσκη μέσα στὸ σπίτι σας, γιὰ τὸν ἄντρα σας.

"Οταν σᾶς ζητᾷ μιὰ μικρὴ ἐξυπηρέτησι, π.χ. νὰ τοῦ ἀγοράσετε τσιγάρα ἢ νὰ βρῆτε τὶς τιράντες του, κάνετε τὴν προθυμιά, μὲ καλὴ θέλησι, δίχως ξυστροπιά.

Φρόντιζέτε νὰ μὴ τὸν μειώνετε ποτὲ μὲ τὸ φέρσιμό σας ἐμπρὸς στὰ παιδιά σας. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ διατηρῇ ὅλο τὸ κῦρος του καὶ τὴν ἐπιβολὴ του ὡς οἰκογενειάρχου.

"Οταν τοῦ ζητᾶτε κάποια χάρι, κάποια ὑπηρεσία, κάποια ἀγγαρεία, τὸ ὕφος σας πρέπει νἄνε γλυκὸ καὶ χαμογελαστό. Θὰ ἰδῆτε τότε μὲ πόσο μενελαΐτερη προθυμία θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ.

Διατηρεῖτε πάντα τὸ θαυμασμὸ ποὺ εἴχατε στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας καὶ τοῦ γάμου σας γιὰ τὸ ἐπαγγελματικό του ταλέντο, γιὰ τὴν ἀξία του στὴ δουλειά του. Ἡ τουλάχιστον, κι' ἂν ἀκόμη ἔχετε ἀλλάξει γνώμη, μὴ τὸ δείχνετε.

Τί εἶνε σπουδαιότερο ἡ τάξις τοῦ νοικοκυριοῦ σας ἢ ἡ ἄνεσις τοῦ συζύγου σας;

Τὸ δεύτερο βεβαία. Κι' ὅμως πολλὲς γυναῖκες δὲν ἀφίνουν π.χ. τὸν ἄντρα τους νὰ ξεκουραστῇ στὸ ντιβάνι, γιὰ νὰ μὴ τσαλακώσῃ τὰ μαξιλάρια...

Κανονίζετε τὰ ἔξοδά σας ἔτσι ὥστε νὰ εὐχαριστῆτε τὸ σύζυγό σας, κι' ὄχι νὰ ἱκανοποιῆτε ἁπλῶς τὸ ἀτομικό καπρίτσιο σας.

Πρὶν ἀρχίσετε νὰ φλυαρῆτε μὲ μιὰ φίλη σας ἢ μὲ μιὰ γειτόνισσα, σκεφθῆτε ὅτι μιὰ ἀσυλλόγιστη κουβέντα σας μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὶς δουλειὲς τοῦ συζύγου σας. Μετρᾶτε λοιπὸν μὲ προσοχὴ τὰ λόγια σας.

Ἡ συμπεριφορὰ σας μὲ τοὺς ἄλλους ἀντρες δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νἄνε τέτοια ποὺ νὰ προκαλῇ τὴ ζήλεια τοῦ συζύγου σας. Κι' ὅμως οἱ περισσότερες γυναῖκες νομίζουν ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ κάμουν τὸν ἄντρα τους νὰ τὶς ἀγαπήσῃ πιὸ πολύ...

Μείνετε πάντα τρυφερὴ μαζί του σὰν ἄλλοτε. Μὴ τοῦ δώσετε ἀφορμὴ νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὴν ψυχρότητά σας.

Ἀλλὰ κι' ὁ κύριος δὲν εἶνε ἴσως ἀνεύθυνος γιὰ τὴν «ἔλλειψι κατανοήσεως» ποὺ χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο. Ὑπάρχουν ἀρισμένες ὑποχρεώσεις του, ποὺ πολλὲς φορὲς τὶς παραμελεῖ συστηματικά.

Δὲν προσέχει π.χ. τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλει ἡ γυναῖκα του γιὰ νὰ τοῦ ἀρέσῃ, καὶ δὲν τῆς δείχνει εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό.

"Οταν φεύγῃ, ἀφίνει τὸ σπίτι ἀνάστατο καὶ τὴ γυναῖκα του ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἀκαταστασία του.

Δὲν σκέπτεται ὅτι ἡ σύζυγός του μένει ὅλη τὴν ἡμέρα φυλακισμένη στὸ γυναικωνίτη της κι' ὅτι πρέπει νὰ τὴ βγάζῃ κάποτε ἔξω τὴ βράδυα.

Δὲν καταβάλλει προσπάθειες ὥστε νὰ τῆς προσφέρῃ μὲ τὴν ἐργασία του καὶ τὴν οἰκονομία του κάθε δυνατὴ ἔνεσι.

Τῆς λέει πράγματα δυσάρεστα, θυμώνει ἀδικολόγητα. Κάνει κατάχρησι τοῦ ἐπιτακτικοῦ τόνου, γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ νοῦστρα του.

Δείχνει σὲ μιὰ φίλη της προτίμησι καὶ θαυμασμὸ προσβλητικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα του.

Τῆς ἀφίνει ὅλο τὸ βάρος καὶ τὶς φροντίδες τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, ἀντὶ νὰ τὶς συμμερισθῇ κι' αὐτός.

Τῆς λέει κάθε τόσο ὅτι δὲν τὰ καταφέρνει καλὰ στὸ νοικοκυριό της, ὅτι τὰ σπίτια τῶν γειτόνων εἶνε πιὸ τακτοποιημένα.

Ξενυχτάει μὲ φίλους, πίνει, ξοδεύει...

Ἂς φροντίσῃ νὰ διορθωθῇ κι' αὐτὸς ὅπως ἡ γυναῖκα του, καὶ τότε θ' ἀποτελέσουν ἕνα ἀντρόγυνο ταιριασμένο, ποὺ θὰ τὸ ζηλεύουν ὅλοι.

ΥΒΟΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΦΑΚΙΔΕΣ

Δόκτωρ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

θεραπεύει ριζικὰ καὶ μὲ ἐγγύησιν τὶς φακίδες (ἐφηλίδες) ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Πληροφορίαι δωρεὰν

Δέχεται 10—1 καὶ 4—7

ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38

Τηλέφ. 85.085

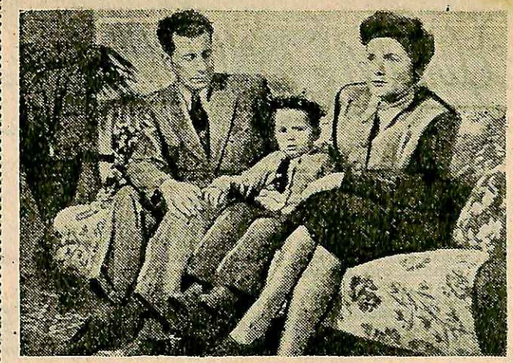

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ὁ μικρούλης αὐτὸς Ἑβραῖος, ποὺ κάθεται ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς του, τὸν δόκτορα Σολνὶκ καὶ τὴ σύζυγό του, εἶνε ὁ «ἀπόγονος τῶν βασιλέων τοῦ Ἰσραὴλ» καὶ διεκδικεῖ σήμερα τὸν θρόνο τῆς Ἱερουσαλήμ!

ΜΙΑ «ΘΕΑ» ΑΠΟ ΑΡΣΕΝΙΚΟ

Τὰ πολλαπλᾶ θύματά της

Ἡ περιβόητη δηλητηριάστρια Μαρκησία ντὲ Μπρενβιλιὲ ἦταν... ἄγγελος ἐμπρὸς σ' ἕνα μικρὸ κεῖ ἄψυχο ἀγαλματάκι κινεζικῆς θεότητος, τῆς «Θεᾶς τῶν Ἑπτὰ Εὐτυχιῶν». Πρὸ 10 αἰώνων περίπου, ἐφτιασε τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ ἕνας Κινέζος ποιητὴς καὶ τόσταιλε στὸν πιὸ ἀσπονδο ἐχθρό του. Ἐκεῖνος, ἀγνοῶντας τὴν προέλευσί του, τὸ δέχθηκε μὲ χαρά. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀφοῦ κάντιε τὴν πίπα του, ἀποκοιμήθηκε κοντὰ στὸ ἀγαλμα... καὶ δὲν ἐξύπνησε πιά!

Χρειάσθηκε ὡστόσο νὰ περάσῃ ὀπτὼ καιρὸς καὶ νὰ πεθάνουν κι ἄλλα θύματα, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ἐπιτέλους ὅτι ἡ θεὰ τῶν Ἑπτὰ Εὐτυχιῶν δὲν ἦταν σκαλισμένη σὲ «ἰασπι», ὅπως φαίνόταν, ἀλλὰ σὲ θειοῦχο ἀρσενικό. Μὲ τὴ δηλητηριώδη αὐτὴ οὐσία, ποὺ εἰσχωρεῖ εὔκολα στὸν ὀργανισμό, ὁ ὀστανικὸς ποιητὴς εἶχε στείλει στὸν ἄλλο κόσμο τὸν ἐχθρό του!..

Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, ἀγόρασε τὸ θανατηφόρο ἀγαλματάκι ἕνας Γάλλος κόμης, μανιώδης συλλέκτης ἐξωτικῶν ἀντικειμένων καὶ τὸ πῆρε μαζί του στὸ Παρίσι. Ξέροντας τὶς δηλητηριώδεις ἰδιότητές του, τὸ σκέπασε μὲ μιὰ κρυστάλλινη γυάλα, κι' ὅταν τὸ ἄγγιζε φρόντιζε νὰ φορῇ στὰ χέρια του καουτσουκένια γάντια.

"Οταν ἔγινε ἡ γερμανικὴ εἰσβολή, ὁ κόμης εἶχε ἐμπιστευθῆ σ' ἕνα φίλο του τὸ μυστικὸ τοῦ μικροῦ ἀγάλματος. Σκόπευε τότε νὰ τὸ καταστρέψῃ, ὅταν θἀνοιωθῇ νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔστειλαν στὴ Γερμανία. "Οταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν ἐξορία, δὲν βρῆκε πιὰ τὸ ἀγαλματάκι κι' ἔμαθε ὅτι εἶχε πουληθῆ στὴ δημοπρασία.

Τώρα τὸ ἀνοζητεῖ παντοῦ, ὄχι γιὰ τὴν καλλιτεχνική του ἀξία, ἀλλὰ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ φονικό του ἔργο.

◆◆

Κρέμες ἀπὸ πέταλα νούφαρων

Ἡ πασίγνωστη κυρία Ρουμπινστάϊν, ποὺ ἐφοδιάζει ὅλον τὸν κόσμο μὲ τὰ περίφημα καλλυντικά της, εἶχε ταξειδέψει πρὸ ἐτῶν στὰς Ἰνδίας. Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ἔφτασε σ' ἕνα μακρυνὸ γυναικεῖο ὁυναστῆρι, χαμένο στὶς ἀγριες ἐρημιὲς τῶν συνόρων τοῦ Ἀφγανιστάν.

Ἡ ἀξιοθρήνητη φτώχεια τῶν μοναχῶν τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τοὺς ἀποδείξῃ τὴ συμπάθειά της, ὅταν, σ' ἕνα περίπατό της, πρόσεξε ὅτι τὰ γειτονικὰ ἕλη ἦσαν σκεπασμένα μ' ἕνα θαυμάσιο στρῶμα ἀπὸ νούφαρα. Ἀμέσως τῆς ἤρθε μιὰ φωτεινὴ ἰδέα. "Επειασε τὶς καλόγριες νὰ μαζεύουν μ' ἐπιμέλεια τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα λαυλούδια, τοὺς ὑπέδειξε πῶς νὰ τὰ ξεραίνουν καὶ νὰ τὰ προετοιμάζουν καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ τ' ἀνοράξῃ ὅλα αὐτή. Τοὺς ἄφιασε μάλιστα ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν, ἀπέναντι τῶν νούφαρων ποὺ θὰ τῆς ἐστέλναν.

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι τὸ ἄσπρο λουλοῦδι τοῦ νούφαρου, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ἱερὸ ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους, περιέχει μιὰ χημικὴ οὐσία χρησιμώτατη γιὰ κρέμες κάλλονῆς, ποὺ λεπταίνουν καὶ καθαρίζουν τὸ δέρμα.

Ἀπὸ τότε, οἱ καλόγριες μάζευαν τακτικὰ τὰ νούφαρα καὶ τὰστέλναν μὲ τὸ συντομώτερο συγκοινωνιακὸ μέσον στὴν κ. Ρουμπινστάϊν, ἡ ὁποία τὰ ἀκριβοπλήρωνε γιὰ νὰ τὰ μετοχειρισθῇ γιὰ τὰ καλλυντικά της. Μὲ τὸν πόλεμο ὅμως, σταμάτησαν οἱ μεταφορές. Καὶ τὸ μοναστῆρι γνώρισε καὶ πάλι τὴ φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα.

Εὐτυχῶς τώρα ξανάρχισαν οἱ ἐμπορικὲς συναλλαγὲς, κι' ἡ κ. Ρουμπινστάϊν ἔσπευσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν ἡγουμένη τοῦ μοναστηρι

Η ΛΕΥΚΗ ΚΑΜΕΛΙΑ

Στὰ χωριὰ τῆς Ἱσπανίας, οἱ νέες ποὺ πρόκειται νὰ πανδρευθοῦν στολίζοντα ἀποθραδὺς μὲ τὸ νυφικό τους φόρεμα κι' ἀγρυπνοῦν ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὴν ἐκκλησία ἔμπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας.

Ἡ Ροζίτα Γκομέζ δὲν μποροῦσε νὰ παραδῶ αὐτὴ τὴν πιαλπὰ συνήθεια.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, πρωτοῦ ν' ἀνεβῆ στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ ντυθῆ, ἡ νέα ἀποχαιρέτησε τὸ Ρικάρντο, τὸ μνηστῆρα της, ποὺ τὴν ἔσφιξε μὲ συγκίνησι στὴν ἀγκαλιά του.

Μιὰ ἀνείπωτη λύπη ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της.

—Χαῖρε, ἀγαπημένε μου, ψιθύρισε πολὺ σιγά. Χαῖρε... γιὰ πάντα.

Ὁ Ρικάρντο δὲν ἄκουσε αὐτὴ τὴν τελευταία λέξι, ποὺ βγῆκε σὰν ἀναστεναγμὸς ἀπὸ τὰ χείλη της.

Γιατὶ ἡ Ροζίτα ἤξερε πολὺ καλὰ πῶς θὰ πέθαινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ πῆ τίποτε σὲ κανέναν. Γιὰ ποιὸ λόγο, ἄλλωστε; Κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸ παγερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Χάρου, ποὺ τὸν ἐνοιωθε νὰ φτερουγίζῃ κιόλας ὁλόγυρά της...

Σὰν ἔφθασε στὸ δωμάτιό της, ἕνα ρίγος κύλησε σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ δυὸ δάκρυα θάμπωσαν τὰ μάτια της.

Πάνω στὸ κρεββάτι της, βρισκόταν τὸ ὁλόλευκο νυφικό της φόρεμα. Ἀλλοίμονο! Δὲν θὰ τὸ φοροῦσε γιὰ νὰ σταθῆ τὴν ἄλλη μέρα πλάϊ στὸν ἀγαπημένο της μέσα στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ μέσα στὸ βασίλειο τῶν σκοτεινῶν τὸν ἄλλο, αὐτὸν ποὺ τὴν καλοῦσε τώρα ἀδυσώπητα κι' ἐπιτακτικὰ κοντά του.

Ἡ Ροζίτα ξαναθυμόταν, σὰν νὰ τὴν ξαναζοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸν τραγικὸ «σύνδεσμό» της μὲ αὐτὸ τὸν ἄλλο.

Πλάϊ στὸ σπίτι της, καθὼταν ἀπὸ χρόνια ἕνας φτωχὸς νέος μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του. Τὸν ἔλεγαν Καμίλλο Βέρα κι' ὁ δυστυχισμένος ἦταν κακοφτιαγμένος καὶ καμπούρης. Ἀργότερα, σὰν μεγάλωσε, μιὰ παράλυσις τῶν ποδιῶν τὸν ἔρριξε στὸ κρεββάτι, ἀπὸ ὅπου δὲν ξαναση κώθηκε ποτὲ πιά.

Μὰ ὁ Καμίλλο, μ' ὅλη τὴν ἀρρώστεια του, ἀγαποῦσε παράφορα τὴ Ροζίτα, μὲ τὴ νη ἀγάπη ποὺ δείχνουν πολλὲς φορὲς οἱ ἀδικημένοι ἀπὸ τὴ φύσι. Κι' ἡ νέα, ἀπὸ συμπόνια, εἶχε πάρει τὸν θεῖο νὰ πηγαίνῃ κάπιου κάπου καὶ νὰ κάθεται λίγη ὥρα στὸ προσκέφαλο τοῦ παραλυτικοῦ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Καμίλλο φωτιζόταν τότε ἀπὸ χαρὰ καὶ λόγια ἀγάπης ἀνέβαιναν στὰ χείλη του.

Ὡστόσο, ἡ Ροζίτα κατώρθωνε πάντα νὰ μὴ δίνῃ κομμιὰ ἀπάντησι στὶς φλογερὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης του.

Ἀλλά, τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο βράδυ, δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ.

Ἀπὸ τὴν πόρτα κιόλας, ἡ μητέρα τοῦ νέου τῆς εἶπε πῆ:

—Ὁ Καμίλλο εἶνε πολὺ ἄσχημα ἀπόψε. Φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ τὴν βγάλῃ τὴ νύχτα...

Κι' ἡ Ροζίτα νόμισε πὼς ἦταν χρέος της νὰ φανῇ στοργικὴ καὶ τρυφερὴ στὸν ἐτοιμοθάνατο.

Τὸν βρῆκε μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω κοι τὸ πρόσωπο κατσκίτρινο σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ κερί.

Ἡ νέα τοῦ ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι ποὺ ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά. Ἡ κίνησις αὐτὴ φάγνκε σὰν νὰ τὸν ζαναζωντάνεψε. Σὲ μιὰ στιγμή, στηριζόντας τὸ βλέμμα του πάνω στὴ Ροζίτα, τὴ ρώτησε:

—Πές μου, Ροζίτα, μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν;

Ἡ νέα δὲν βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ.

—Ναί, Καμίλλο, ἀπάντησε.

—Καὶ θὰ ἤθελες νὰ παντρευθοῦμε;

—Ναί, ξαναεῖπε ἡ δυστυχισμένη, ἐνῶ ἕνα ρίγος κιλοῦσε σ' ὅλο της τὸ κορμί.

—Ὦ, Θεέ μου! φώνεξε τότε μέσα σ' ἕνα παραλήρημα χαρᾶς ὁ παραλυτικός. Πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνουν τὰ λόγια σου!

Μά, ξαφνικά, τὸ βλέμμα του σκοτείνιασε:

—Τί κρίμα ποὺ εἶμαι ἄρρωστος! εἶπε. Θὰ ἤμαστε τόσο εὐτυχισμένοι!

Σὲ λίγο, ξαναγύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

—Ὁρκισου μου, εἶπε, πὼς δὲν θὰ παντρευθῆς ποτὲ κανένα ἄλλον!

Ἡ καρδιὰ τῆς νέας χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος της. Ἄλλα καὶ πάλι δὲν βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ.

—Τὸ ὁρκίζομαι, ἀπάντησε σιγά.

—Ὄχι ἔτσι, φώνεξε ὁ Καμίλλο. Δῶσε μου τὸ χέρι σου... Ναί, ἔτσι... Καὶ τώρα κάμε τὸν ὅρκο σου!

—Ὁρκίζομαι πὼς δὲν θὰ παντρευθῶ κανένα ἄλλον! εἶπε ἡ Ροζίτα, μὲ φωνὴ ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ σταθερή.

Ὁ Καμίλλο ἄφησε τὸ χέρι της.

—Τώρα εἶμαι πιὸ ἥσυχος, εἶπε. Πρόσεξε, ὅμως, μὴν παραθῆς τὸν ὅρκο σου, ἂν τύχῃ καὶ πεθάνω! Γιατὶ θὰ γυρίσω τότε νὰ σὲ πάρω μέσα στὸ βασίλειο τῶν σκοταδιῶν!

Τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε, ἡ μητέρα τοῦ νέου τὴν συνώδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα.

—Ὁ Καμίλλο θὰ πεθάνῃ! τῆς εἶπε. Εἶνε κιόλας περισσότερο νεκρὸς παρὰ ζωντανός... Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ ὁρκισθῆς, κόρη μου... Γιατὶ δὲν παραβαίνει κανεὶς εὔκολη τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωκε σ' ἕνα νεκρό! Φυλάξου!

Ἡ Ροζίτα ἀνατρίχιασε. Καὶ γύρισε στὸ σπίτι της μὲ τὸ μυαλὸ γεμᾶτο ἀπὸ θλιβερὲς σκέψεις...

Ὁ Καμίλλο πέθανε τὴν ἴδια νύχτα.

Ἡ Ροζίτα δὲν πῆγε στὴν κηδεία του τὴν ἄλλη μέρα. Μὰ ἔστειλε μέ μιὰ ὑπηρέτρια μιὰ λευκὴ καμέλια, γιὰ νὰ τὴ βάλουν στὸ φέρετρό του.

Καὶ νὰ ποὺ τὸ βράδυ, ἀνεβαίνοντας στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κοιμηθῆ, ξαναβρῆκε αὐτὴ τὴν καμέλια πάνω στὸ κρεββάτι της. Ἦταν τυλιγμένη ὁλόγυρα μ' ἕνα μαῦρο κρέπι. Καὶ πλάϊ βρισκόταν ἕνα χαρτάκι μὲ τὶς λέξεις:

«Κρατῶ τὸν ὅρκο σου!»

Ἡ Ροζίτα ἐνοιωσε τέτοιο τρόμο, ποὺ δὲν σκέφθηκε νὰ ρωτήσῃ καθόλου ποιὸς εἶχε ἀποθέσει αὐτὸ τὸ ἄνθος πάνω στὸ κρεββάτι της.

Κι' ἔπειτα, ὁ καιρὸς ἔσβυσε σιγὰ σιγὰ κάθε ἀνάμνησι ἀπὸ τὸ τραγικὸ αὐτὸ περιστατικό.

Ἡ Ροζίτα εἶχε γνωρισθῆ στὸ ἀναμεταξὺ μὲ τὸ Ρικάρντο, ἕνα νέο ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι' ἀντεκρίθηκε στὸ αἰσθημά του μ' ὅλη τὴ φλόγα τῆς νεανικῆς της ψυχῆς.

Μά, τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων τους, βρῆκε καὶ πάλι πάνω στὸ κρεββάτι της μιὰ λευκὴ καμέλια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαῦρο κρέπι. Ἕνα χαρτάκι πλάϊ περιεῖχε τὶς ἴδιες λέξεις: «Κρατῶ τὸν ὅρκο σου!»

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Ροζίτα ἀνησύχησε στὰ σοβαρά. Μαῦρα προαισθήματα πλημμύρισαν τὴν ψυχή της. Καί, ὅσο πλησίαζε ἡ μέρα τοῦ γάμου της, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀγωνία της.

★

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ γάμου της, ἀφοῦ στολίσθηκε μὲ τὸ νυφικά της φόρεμα, ἡ Ροζίτα πῆγε στὴν ἐκκλησία γιὰ ν' ἀγρυπνήσῃ.

Κρατοῦσε στὸ χέρι της, ὅπως ἤθελε ἡ παλιὰ συνήθεια, μερικὰ ἄνθη λεμονιᾶς τυλιγμένα μέσα σ' ἕνα λευκὸ τοῦλι, ποὺ τ' ἀπόθεσε μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας.

Μά, ὅταν ἔκαμε τὴν προσευχή της καὶ ξαναοσήκωσε τὰ μάτια της, τὰ ἄνθη τῆς λεμονιᾶς εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Καὶ στὴ θέσι τους βρισκόταν μιὰ λευκὴ καμέλια, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα μαῦρο κρέπι.

Τὰ χέρια τῆς νέας κινήθηκαν σπασμωδικὰ στὸ κενὸ καὶ τὰ γόνατά της λύγισαν.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ἡ Ροζίτα εἶχε σωριαστῆ πάνω στὶς πλάκες.

Ἦταν νεκρή.

Μιὰ ὁλόμαυρη σιλουέττα, ποὺ ἦταν κρυμμένη ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, πλησίασε τότε καί, σκύβοντας πάνω της, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο. Ἔπειτα πῆρε τὴ λευκὴ καμέλια μὲ τὸ πένθος καὶ τὴν ἀπόθεσε πάνω στὸ στῆθος τῆς νέας.

—Ὁ σύζυγός σου σὲ περιμένει, κόρη μου, ψιθύρισε. Πήγαινε νὰ τὸν συναντήσῃς στὸ βασίλειο τῶν σκοταδιῶν!

Ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Καμίλλο, ποὺ ἐκλαυσε μὲ λυγμοὺς ἐμπρὸς στὸ κατάψυχρο σῶμα τῆς νέας. Εἶχε ἐκπληρώσει πιὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ νεκροῦ καὶ θρηνοῦσε τώρα γεμᾶτη τρυφερότητα καὶ ἀγάπη τὴ μέρα τοῦ γάμου της, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀγωνία της.

Γαναζωτικὸ χιοῦμορ

Ἡ τιμωρία τοῦ παππᾶ

Ἕνα πρωῒ ὁ Ναστραδὶν Χότζας περνῶντας ἀπὸ ἕνα σοκκάκι τοῦ μαχαλᾶ του, ἄκουσε ξεφωνητὰ καὶ κλάμματα.

Μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μιὰ γυναῖκα ἔκλαιγε, τραβῶντας μ' ἀπελπισία τὰ μαλλιά της.

Ὁ Χότζας, πονόψυχος ὅπως ἦταν, συγκινήθηκε.

—Τί σοῦ συμβαίνει, τζάνουμ; τὴ ρώτησε.

—Τί νὰ μοῦ συμβαίνει, Χότζα μου; Μεγάλη συμφορὰ μὲ βρῆκε! Πέθανε ὁ καϋμένος ὁ ἄντρας μου κι' ὁ παππᾶς δὲν θέλει νὰ τὸν ψάλλῃ καὶ νὰ τὸν κηδέψῃ, ἂν δὲν τὸν πληρώσω προκαταβολικὰ κι' ἐγὼ λεπτὰ δὲν ἔχω.

Ἀπόρησε ὁ Χότζας, θύμωσε, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Ἀλήθεια μοῦ λές, κυρά μου;

—Τὴν ἀλήθεια τοῦ Ἀλλάχ, Χότζα μου.

Ὁ Ναστραδὶν συλλογίστηκε λίγο κι' ἀμέσως κατόπιν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πουγγί του μιὰ λίρα, τὴν ἔδωσε στὴ χήρα καὶ τὶς εἶπε:

—Νά, πάρε αὐτὴ τὴ λίρα, πήγαινε νὰ πληρώσῃς τὸν παππᾶ γιὰ νὰ σοῦ κάμῃ τὴν κηδεία καὶ πές του, πὼς ἡ πλεονεξία εἶνε μεγάλο ἐλάττωμα κι' ὁ Ἀλλὰχ θὰ τὸν τιμωρήσῃ πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος.

Ἡ χήρα πῆρε τὴ λίρα, τοῦ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι κι' ἔκανε νὰ φύγῃ.

—Στάσου, τῆς φώναξε ὁ Χότζας. Μὴν ξεχάσῃς νὰ μοῦ φέρῃς τὰ ρέστα.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ-δυὸ ὧρες ἡ χήρα γύρισε κι' ἔδωσε στὸν Χότζα τὰ ρέστα ἀπὸ τὴ λίρα.

—Τὸν θάψατε τὸν μακαρίτη; ρώτησε ὁ Ναστραδίν.

—Τὸν θάψαμε, Χότζα μου. Ὁ Ἀλλὰχ νὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸ ποὺ μοῦκαμες.

—Νά, τῆς εἶπε ὁ Χότζας, πάρε κι αὐτὰ τὰ γρόσια ἀπ' τὰ ρέστα τῆς λίρας νὰ οἰκονομηθῆς στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι.

Ἡ χήρα ὅμως δίστασε.

—Εὐχαριστῶ, Χότζα μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη. Σ' ἔβαλα σὲ μεγάλα ἔξοδα.

Φουρκίστηκε τότε ὁ Ναστραδίν. Τῆς ἔβαλε μὲ τὸ ζόρι τοὺς παράδες στὴ φούχτα καὶ τῆς εἶπε:

—Βρέ, πάρτα ποὺ σοῦ τὰ δίνω. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ὁ Ἀλλὰχ εἶνε μεγάλος καὶ δίκαιος; Κι' ἐσὺ ἔκανες τὴ δουλειά σου κι' ἐγὼ χαρτζηλικώθηκα κι' ὁ τζαναμπέτης ὁ παππᾶς τιμωρήθηκε πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, γιατί... γιατὶ ἡ λίρα ποὺ σοῦδωσα ἦταν κάλπικη!

●●

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Λυποῦμαι πολύ, ἀγαπητέ μου γείτονα, ποὺ οἱ κόττες μου κατέστρεψαν τὸν κῆπο σας...

—Ἄ, δὲν πειράζει! Ἄλλωστε ὁ σκύλος μου ἔπνιξε τὶς κόττες σας...

—Ἐ, τότε λοιπὸν δὲν λυπᾶμαι ποὺ ἔκοψα πρὸ ὀλίγου τὸ σκύλο σας μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου...

★

—Σὲ ποιὸ σπίτι πρόκειται νὰ τραγουδήσετε, δεσποινίς;

—Στοῦ κυρίου Φιρφιρῆ.

—Μὰ γιατί; Σᾶς ἔκαναν τίποτε; Δὲν εἶσθε πιὰ φίλοι;...

★

—Τί εὐγενικὸς αὐτὸς ὁ τυφλὸς ζητιάνος! Μοῦ εἶπε, καθὼς περνοῦσα: «Ὡραία μου κυρία, κάντε μιὰ ἐλεημοσύνη!»

—Ἴσως τὸ εἶπε γιὰ νὰ πιστέψῃς ἀληθινὰ πὼς εἶνε τυφλός...

Τὸ πορτραῖτο ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά

Παράξενο διήγημα

Εἴχαμε περιπλανηθῆ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μαζὶ μὲ τὸ φίλο μου Ἀντρὲ Ρουά, τὸ ζωγράφο, σὲ μιὰ κατάξερη περιοχὴ στὰ περίχωρα τῆς Σαλαμάνκας, ὅταν, ξαφνικά, μιὰ ἄγρια θύελλα ξέσπασε.

Καθὼς τρέχαμε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε, διακρίναμε στὴν πλαγιὰ ἑνὸς μικροῦ λόφου ἕναν παλιὸ πύργο, ποὺ ἐμοιαζε σὰν ἀκατοίκητος.

Διευθυνθήκαμε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλ' ὡς ποὺ νὰ φθάσωμε, εἶχε κιόλας νυχτώσει.

Ὁ φίλος μου ἄρχισε τότε νὰ χτυπᾶ μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα.

Ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι πρόβαλε.

Ὁ Ἀντρὲ Ρουὰ τοῦ ἐξήγησε μὲ δυὸ λόγια τί ζητούσαμε.

—Ἔρετε ποῦ βρισκόσαστε; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ φίλος μου. Μόλις περάσῃ ἡ θύελλα θὰ φύγωμε.

Ὁ ἄνθρωπος φάνηκε νὰ σκέπτεται γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἔπειτα, παραμείνοντας γιὰ νὰ περάσωμε καὶ μᾶς ὡδήγησε στὸ ὑπόγειο σ' ἕνα μικρὸ φτωχικὸ δωμάτιο.

—Λυποῦμαι, εἶπε, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε καλύτερο γιὰ σᾶς... Πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω κάτι γιὰ νὰ φᾶτε καὶ μερικὰ σκεπάσματα...

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ ἦταν βέβαια πολὺ παράξενη. Ὡστόσο, ἀποφύγαμε νὰ ζητήσωμε ἐξηγήσεις.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα μᾶς ἔφερε σὲ λίγο μερικὲς κουβέρτες καὶ ἕνα δίσκο μὲ ψωμί, ζαμπόν, ἐλιὲς καὶ δυὸ μπουκάλες κρασὶ τοῦ Ξερές.

Ἀφοῦ δειπνήσαμε, διαλέξαμε δυὸ πολυθρόνες καὶ τυλιχθήκαμε στὶς κουβέρτες γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

Εἴμαστε τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ὁ ὕπνος δὲν ἄργησε νὰ μᾶς πάρῃ.

Ἀλλά, ξαφνικά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούσαμε ἄγριες κραυγὲς κι' ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ πύργου.

Ὁ Ρουὰ κι' ἐγὼ εἴχαμε τιναχθῆ κιόλας ὄρθιοι κι' ἤμαστε ἕτοιμοι νὰ δρμήσωμε ἔξω, ὅταν εἴδαμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς εἶχε ὑποδεχθῆ νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ δωμάτιο.

Οἱ φωνὲς κι' ὁ θόρυβος συνεχίζονταν πάντα.

—Μὴ φοβόσαστε, μᾶς εἶπε. Ἀμπάρωσα καλὰ τὶς πόρτες καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κατέβῃ ὡς ἐδῶ...

—Γιὰ ποιόν μιλᾶτε; ρώτησε ὁ Ρουά.

—Γιὰ τὸν κύριό μου... τὸ μαρκήσιο ντὲλ Ποζάντα. Εἶνε τόσο δυστυχισμένος!...

Καὶ μᾶς διηγήθηκε τὴν τραγικὴ ἱστορία του.

Ὁ μαρκήσιος ντὲλ Ποζάντα εἶχε παντρευθῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὴ Μαρία-Χρηστίνα ντὲλ Ρίο, μιὰ νέα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ κι' ἐκείνη τὸν λάτρευε ἐπίσης.

Ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη καὶ ἦρθε μαζί της σ' αὐτὸ τὸν παλιὸ πύργο τῶν προγόνων του, γιὰ νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.

Μιὰ μέρα, ὁ μαρκήσιος κάλεσε ἕνα μηχανικὸ καὶ μερικοὺς ἐργάτες, γιὰ νὰ κάμῃ διάφορες ἐπισκευὲς στὸν πύργο, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἦταν κατεστραμμένο.

Ἀλλά, καθὼς ἔριξαν ἕναν τοῖχο, βρῆκαν χωμένο ἀνάμεσα ἕνα μεγάλο πορτραῖτο, ποὺ ἦταν τυλιγμένο σὲ πράσινο βελοῦδο.

Τὸ πορτραῖτο αὐτὸ παρίστανε μιὰ γυναῖκα σὲ φυσικὸ μέγεθος. Εἶχε ὁλόμαυρα μαλλιά, ποὺ πέφτανε πάνω στοὺς γυμνοὺς ὤμους της, ὑπέροχα μάτια καὶ λεπτὰ κι' εὐγενικὰ χαρακτηριστικά. Μὲ λίγα λόγια, ἦταν μιὰ μελαγχολικὴ ὁμορφιά, ἀπὸ κεῖνες ποὺ σπάνια συναντᾶ κανεὶς στὴ ζωή.

Ποιός εἶχε κρύψει ἐκεῖ μέσα αὐτὸ τὸ πορτραῖτο; Ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ Ποζάντα, ποὺ ἤθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια τοῦ κόσμου...

Τί συνέβη ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ μαρκησίου κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ. Ἄρχισε νὰ παραμελῆ τὴ Μαρία-Χρηστίνα καὶ ἀφοσιώθηκε ὁλότελα σ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο. Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τ' ἀστραφτερὰ μάτια εἶχε γίνει τὸ εἴδωλό του καὶ περνοῦσε μέρες καὶ νύχτες ὁλόκληρες μπροστά της σὲ μιὰ σιωπηλὴ ἔκστασι.

Στὸ τέλος, ἡ Μαρία-Χρηστίνα, ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀντίζηλό της. Καί, μιὰ νύχτα, μπῆκε στὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ μαρκήσιος εἶχε βάλει τὸ πορτραῖτο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾶ μὲ λύσσα στὸ πρόσωπο, στὸ στῆθος, στὸ σῶμα μ' ἕνα στιλέτο.

Ὁ ἄνδρας της τὴν πρόφθασε τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινε νὰ βγάλῃ τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς ἄννσστης.

Ἄρχισε τότε ἕνα ἄγριο κυνηγητὸ μέσα στὶς αἴθουσες καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ πύργου. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Μαρία-Χρηστίνα παραπάτησε καὶ κατρακύλησε στὴ μεγάλη σκάλα τῆς εἰσόδου. Καὶ τὸ κεφάλι της ἔγινε κομμάτια πάνω στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια!

—Ὅταν τὴν βρήκανε κάτω, ἦταν νεκρή. Βουτηγμένη στὸ αἷμα της! κατέληξε ὁ ὑπηρέτης.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος; ρώτησα.

— Τρελλάθηκε, κύριε. Καί, κάθε φορὰ ποὺ θυμᾶται τὴν τρομερὴ σκηνή, τρέχει ἐπάνω-κάτω μέσα στὸν πύργο, γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ Μαρία-Χρηστίνα...

Τὸ ἄλλο πρωΐ, πρωτοῦ ἀκόμα ξημερώσῃ, ὁ Ἀντρὲ Ρουὰ κι' ἐγὼ βιαστήκαμε νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος. Μὰ οἱ ἄγριες φωνὲς τοῦ μαρκησίου ντὲλ Ποζάντα ἀντηχοῦν διαρκῶς στ' αὐτιά μας, ἂν καὶ πέρασε τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε.

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ

●●

Ἕνας παράδεισος γιὰ 3.000 λίρες

Οἱ «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου δημοσίευσαν ποὺ ἡμερῶν μιὰν ἀγγελία μὲ τὸν πρωτότυπο τίτλο «Πωλεῖται νησος»! Πρόκειται γιὰ ἕνα μικρὸ νησάκι τοῦ ἀρχιπελάγους Μπαχάμα, ἕνα σωστὸ παράδεισο — ὅπως τὸν περιγράφει ἡ ἀγγελία — μὲ τοεχούμενο νερό, θαυμάσια ἀμμουδιά, ἀφθονα φάρια, κλίμα ὑπέροχο, φυτεῖες ζαχαροκαλάμου, πολύχρωμα πουλιά, κλπ. Ἡ πωλήτρια εἶνε ἡ Λαιδόεζα ἤθοποιὸς Κάρολ Κούμπ, σύζυγος γνωστοῦ δικηγόρου. Ὁ ἄντρας της εἶχε ἀγοράσει τὸ νησὶ στὶς παραμονὲς τοῦ πολέμου καὶ τῆς τὸ εἶχε χαρίσει, γιὰ νὰ ἱκανοποίηση ἕνα καπρίτσιο της. Ἀλλὰ ἡ Κάρολ δὲν βρῆκε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ, καὶ τώρα θεωρεῖ προτιμότερο νὰ... τὸ ρευστοποίηση! Οἱ ἀξιώσεις της δὲν εἶνε μεγάλες: Μόνο 3.000 χάρτινες λίρες. Μὴ χάσετε λοιπὸν τὴν εὐκαιρία...

Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ὁμορφιὰ

Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν δικαίωμα στὴν ὁμορφιὰ κι' ὅλες μὲ τὶς σημερινὲς προόδους τῆς αἰσθητικῆς ἐπιστήμης μποροῦν νὰ βελτιώσουν τὰ διάφορα ἐλαττώματα τοῦ προσώπου των. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τονίσω τὴν μεγάλη σημασία ποὺ παίζει ἕνα ὡραῖο πρόσωπο στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας. Εἶνε ἄλλως τε γνωστό, ὅτι γιὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα, ἂν εἶνε ὡραία ἢ ὄχι, θὰ κυττάξῃ πρῶτα τὸ πρόσωπο, ποὺ μὲ τὴν ὁμορφιά του σκεπάζει πολλὲς φορὲς ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ σώματος.

Ὁ χρόνος, βέβαια ἐργάζεται, γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ὁμορφιᾶς. Ὅταν ἐργάζεται, ὅμως, μόνος ἀργεῖ νὰ τὴν καταβάλῃ, νὰ τὴν μαραζώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Τὶς περισσότερες φορὲς ἡ καταστροφὴ ἐπέρχεται καὶ μὲ τὴν συνεργασία τῶν γυναικῶν.

Οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες, ἐξ ἀγνοίας των, ὑποβοηθοῦν τὸν χρόνο στὸ καταστρεπτικόν του ἔργον. Ἐνῶ μποροῦν κάλλιστα, καὶ ὀφείλουν, νὰ τὸν ἐμποδίζουν ἀποκτῶντας πρὸ παντὸς αἰσθητικὴ συνείδησι.

Πρέπει λοιπὸν κατὰ πρῶτον νὰ προσέχετε νὰ μὴ καταστρέφετε τὴν φυσικὴ ὁμορφιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας καὶ κατὰ δεύτερον λόγον νὰ τὴν συντηρῆτε μὲ τὴν τακτικὴ ὑγιεινὴ περιποίσι της καὶ μὲ τὸν ἀνάλογο κι' ἁπλὸ καλλυντισμό της.

Στὴν διατήρησι τῆς φυσικῆς ὁμορφιᾶς θὰ βρῆτε βοηθὸ πολύτιμο τὴν αἰσθητικὴ ἐπιστήμη. Τὶς βοφές, τὰ προκλητικὰ κοὶ ἐξωφρενικὰ πασαλείμματα ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ τὰ ἀγνοεῖ. Εἶνε ἐφευρέσεις τοῦ κινηματογράφου καὶ ἐπαρίτητα τρύπιο γιὰ τὴν ἀπόκρυψι διαφόρων ἐλαττωμάτων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ προσώπου ποὺ στὸν φακὸ καὶ στὴν ὀθόνη δὲν κρύβονται. Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότερες κυρίες σήμερα ἔχουν παρεξηγήσει τὴν πραγματικὴ ἔννοια τῆς ὁμορφιᾶς καὶ μόνο ἀπὸ ἀνομπισμὸ καὶ τυφλὴ προσήλωσι στὴν μόδα βάφονται διαρκῶς, παντοῦ καὶ πάντοτε, ὑπερβολικὰ κι' ἀκανόνιστα, συντελῶντας μόνο στὴν καταστροφὴ τῆς φυσικῆς ἀνθηρότητος τῆς ἐπιδερμίδος των.

Κάθε ὅμως κυρία ὅταν εἶνε κάτοχος ὅλων τῶν ἀπαραιτήτων πρακτικῶν γνώσεων γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὁμορφιᾶς-καὶ κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι τοῦτο ἐν μέρει τὸ ἔχω ἐπιτύχει μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀναγνωστριῶν μου μὲ τὰ σημειώματά μου — γνωρίζει ὅτι ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τὴν διατήρησι τῆς φρεσκάδας καὶ τῆς ὡραιότητός της δὲν εἶνε πάντοτε τὰ καλλυντικά. Γνωρίζει ἀκόμη ὅτι τὰ ἀγνὰ καὶ καταλληλα γιὰ κάθε περίπτωσι καλλυντικὰ χρησιμεύουν μόνο γιὰ νὰ τονώνουν ἀπ' ἐνὸς μιὰ κρυφὴ χάρι τοῦ προσώπου, καὶ νὰ διορθώνουν ἀφ' ἑτέρου τὰ τυχὸν φυσικὰ ἐλαττώματα του, προστατεύοντας ταυτοχρόνως τὸ δέρμα ἀπὸ τὶς ἑκάστοτε καιρικὲς μεταβολές, καὶ ὅτι τὸ μακιγιάζ του γενικῶς πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐλαφρὸ καὶ καλοδαλμένο γιατὶ ἔτσι γλυκαίνει καὶ λεπύνεται ἡ φυσιογνωμία. Γνωρίζει τέλος ὅτι οἱ κολώνιες, τὸ σινόπνευμα, ὁ αἰθήρ, τὸ ὄξυζενέ, τὸ σαπούνι ἀποξηραίνουν καὶ μαραζώνουν πρόωρα τὸ δέρμα, καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τὰ σίνοπνευματούχα, τὸ πολὺ τσιγάρο, τὴν ὑπερκόπωσι, τὰ ξενύχτια, τὴν παρατεταμένη ἡλιοθερμασία, πράγματα ποὺ συντελ

Ὁ Ζαχαρίας: Κι' ἔπειτα, γυναῖκα, συλλογίσου πόσο ἀκριβὴ εἶνε σήμερα μιὰ σκούπα!...

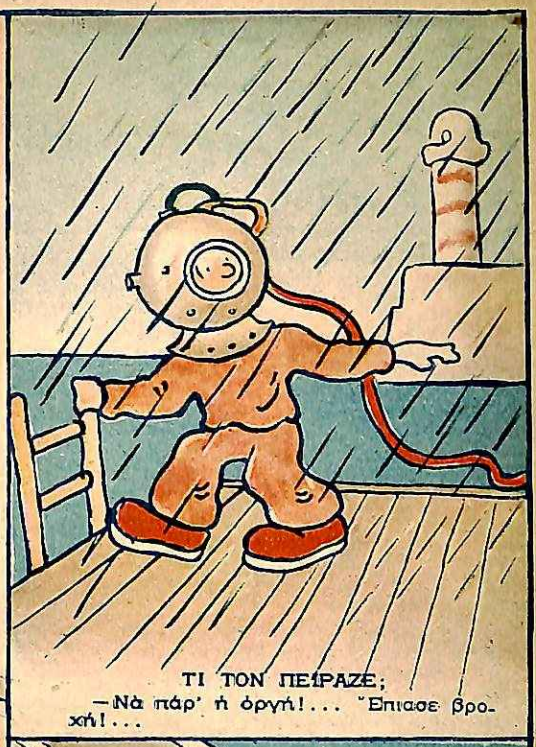

ΤΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΖΕ;
—Νὰ πάρ' ἡ ὀργή!... Ἔπιασε βροχή!...

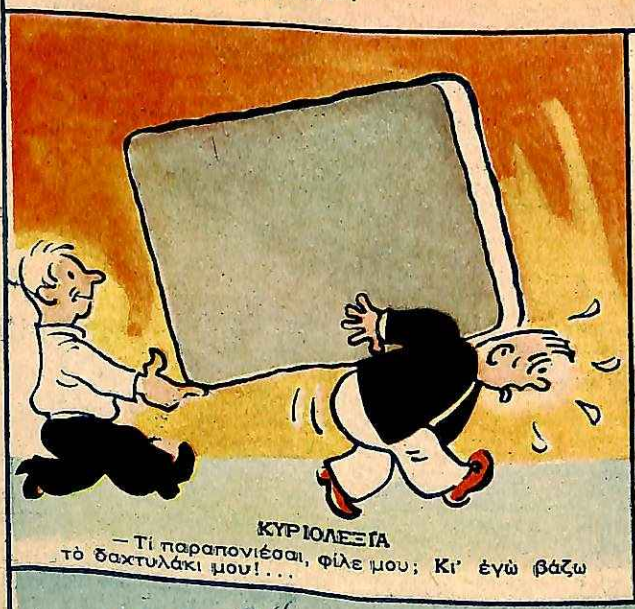

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ
—Τί παραπονιέσαι, φίλε μου; Κι' ἐγὼ βάζω τὸ δαχτυλάκι μου!...

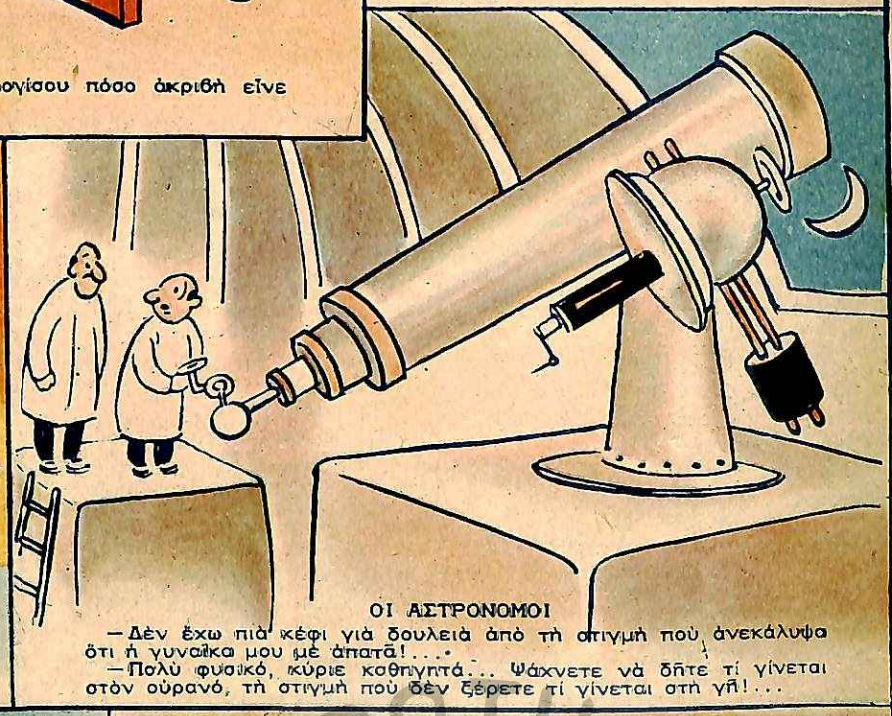

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ
—Δὲν ἔχω πιὰ κέφι γιὰ δουλειὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾶ!...
—Πολὺ φυσικό, κύριε καθηγητά... Ψάχνετε νὰ δῆτε τί γίνεται στὸν οὐρανό, τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ξέρετε τί γίνεται στὴ γῆ!...

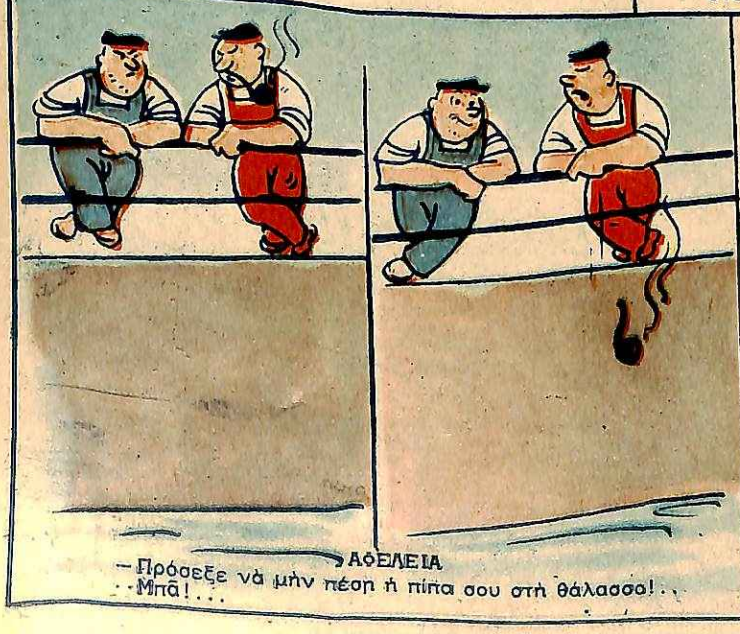

ΑΦΕΛΕΙΑ
—Πρόσεξε νὰ μὴν πέσῃ ἡ πίπα σου στὴ θάλασσα!..
..Μπᾶ!...

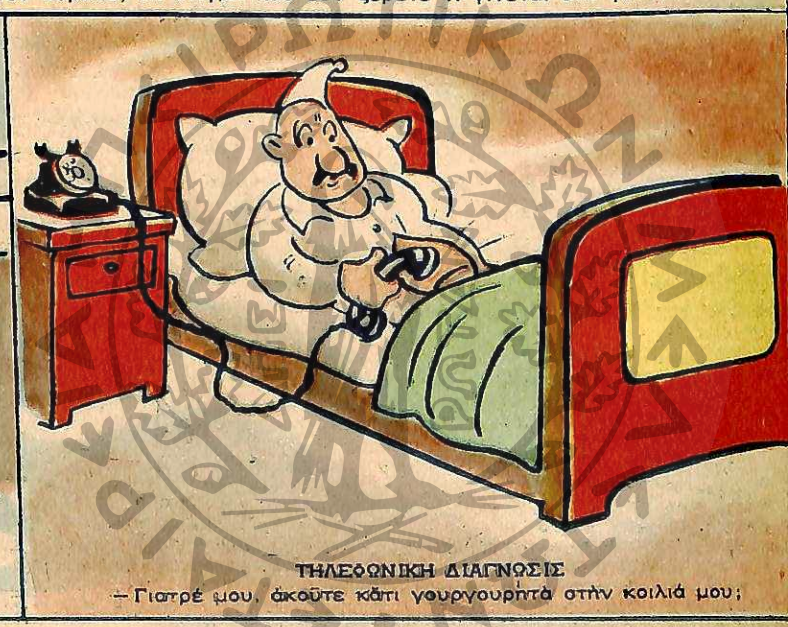

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ
—Γιατρέ μου, ἀκοῦτε κάτι γουργουρητὰ στὴν κοιλιά μου;